

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"INTELLIGENT. HILARIOUS.
AND POIGNANT."
-USA TODAY

*knitting in the city
book 7*

Marriage OF Inconvenience

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

PENNY REID

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

RAHATSIZLIK EVLİLİĞİ

ŞEHİRDE ÖRGÜ KİTAP #7

PENNY REID

WWW.PENNYREID.NINJA/NEWSLETTER/

İÇİNDEKİLER

Bölüm

I

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm

II

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Sneak Peek: Beard With Me, Winston Brothers Book #5.5](#)

[Sneak Peek: Neanderthal Seeks Extra Yarns \(Şimdi Kindle Unlimited'!\) 'in taPenny](#)

[Reiddiğer kitapları](#)

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, atıp tutmalar, gerçekler, uydurmalar ve olaylar ya yazarın şüpheli hayal gücünün ürünüdür ya da uydurma olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle (yaşayan, ölü veya ölümsüz), olaylarla veya yerlerle olan her türlü benzerlik, biraz rahatsız edici ve/veya endişe verici olmasa da tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı© 2018 by Penny Reid; Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz, fotoğraflanamaz, instagramlanamaz, tweetlenemez, twitlenemez, tumbırlanamaz, basılı ya da elektronik olarak dağıtılamaz.

Pelerinli Yayıncılık

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir e-

Kitap Baskısı: Ocak 2018

ISBN 978-1-942874-26-3

DEDİKASYON

Son her zaman bir başlangıçtır.

BÖLÜM I

CHICAGO'DA OLAN, CHICAGO'DA KALIR

BİRİNCİ BÖLÜM

Evlilik: Bir çiftin eş olarak yasal birlikteliği. Bir evliliğin temel unsurları şunlardır: (1) tarafların yasal olarak birbirleriyle evlenme ehliyetine sahip olmaları, (2) tarafların karşılıklı rızası ve (3) yasaların gerektirdiği şekilde bir evlilik sözleşmesi.

-Wex Hukuk Sözlüğü

****Kat****

"AZ ÖNCE NE DEDİN?"

Keskin sorum Bayan Opal'ın bana sert bir bakış atmasına neden oldu. Odanın diğer ucundan beni süzdü. Ağzını onaylamaz bir şekilde büzüştüren iş arkadaşımın bakışları elimdeki telefona takıldı. Bayan Opal bunu sık sık yapmazdı - bana onaylamayan bakışlar gönderirdi - sadece çok yüksek sesle konuştuğumda. Ya da güldüğümde. Ya da gülümsediğimde. Ya da herhangi bir duygu gösterdiğimde.

Bunların hiçbirini sık sık yapmazdım.

"Özür dilerim," dedim ona, her ne kadar keskin sorum Bayan Opal'a yöneltilmemiş olsa da.

Aramamın diğer tarafındaki kişiye yöneltilmişti. Beklenmedik bir şekilde felakete yol açan, paniğe neden olan arama.

Bir sandalye gıcirtısı duydum ve sonra tekrarladı: "Seni hapse attırmayı planlıyor."

"Lütfen bekleyin," diye fısıldadım, çenemi göğsüme doğru eğdim ve saçlarımın öne düşmesine izin verdim. Yüzümü Bayan Opal'dan ve ortak alanımızdan geçebilecek diğer kişilerden saklayarak fısıldadım, "Seni sonra ararım. İsteyim."

Eugene Amca sabırsızlık dolu bir sesle ofladı. "İşte." "Evet. İşte. Yani işimde."

"Senin için." Sözleri hamursuz kadar düzdü.

"Lütfen bana beş dakika verin. Teşekkür ederim," dedim aceleyle.

Yanıtını beklemeden aramayı sonlandırdım ve telefonumu göğsüme bastırdım. Gözlerimi masamın koyu renkli, masif ahşap yüzeyinden ayırmadan bakarken ÇILGINA DÖNMEMEK için kendimi çok ama çok zorladım!

Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım. Ne yapacağım ben şimdi? Neden şimdi? Neden-

"Kat?"

İçgüdüsel olarak omurgamı dikleştirerek kaskatı kesildim ve hırıltılı bir sesle, "Evet, Bayan Opal?" diyebildim.

Yaşlı kadının tereddüt ettiğini ve onaylamayan gözlerinin üzerimde gezindiğini hissettim. Onun bu bakışına aşınaydım. Annelerin ergenlik çağındaki çocuklarına attıklarını hayal ettiğim türden bir bakıştı bu. Bazen Bayan Opal'ı nefesinin altında mırıldanırken yakaladığım gibi, her yerde ebeveynlerin çocuklarına *aptal gibi davrandıklarında* uyguladıkları türden bir bakıştı.

Daimi sakinliğimin kibar gülümsemesini takınmaya çabalayarak yaşlı kadına baktım. Beş yıldır aynı yerde birlikte çalışıyorduk ve genellikle onun sivri bakışlarına alışmıştım. Ama bugün, Bayan Opal kaşlarını kaldırıp gözlerini kısınca boğazım düğümlendi ve yanaklarım kızardı.

Resmen yoldan çıkmıştım.

Kuzeninizin sizi bir rahibe manastırına göndermek istediğini öğrenmek bunu yapar. Rahibe manastırı derken, akıl hastanesini kastediyorum. Uzaklara göndermekten kastım, eğer başarabilirse beni sonsuza dek bir yere kapatması.

İş arkadaşlarına gelince, Bayan Opal'ı çok severdim. Onun titiz doğasını takdir ediyordum. Şirketteki en yüksek rütbeli iki idari çalışan bizdik ve birlikte iyi çalışıyorduk. Saçma sapan konuşmazdı, kendini işine adanmıştı ve asla dedikodu yapmazdı. Her zaman beş dakika erken gelir ve tüm toplantılara tam olarak hazırlanırdı. Bazen onun da benden hoşlandığını düşünürdüm, örneğin tatilden döndüğünde fotokopi odasını onun istediği şekilde düzenlediğimi fark etmişti. O olaydan sonra tam altı hafta boyunca bana ters ters bakmamıştı.

Birden boğazını temizledi. "Malzeme dolabından birkaç on numaralı zarfa ihtiyacım var. Lütfen onları benim için getirir misin? Masanızı ben korurum."

Şaşkınlıkla ona baktım. Hâlâ bana sert bir bakış atıyordu ama paniğimin vahşi ormanında bile bunun bir hayal kırıklığı bakışı olmadığını fark ettim. Endişeli görünüyordu.

"Evet.

Alacağım."

"Teşekkür

ederim."

"Bir şey değil." Kendimi başımı sallamaya zorlayarak masamdan kalktım. Sandalyem yere beceriksizce sürtünme sesi çıkarırken, ortak ofisimizden dışarı fırladım. Ta ki malzeme odasından üç kabin uzaklaşana kadar.

ve kıdemli mimarlardan biri bana garip bir şekilde yan gözle baktığında, başımı sallamayı ya da telefonumu tutmayı bırakmadığımı fark ettim.

Önemli değildi.

Belki de hiçbir şeyin önemi yoktu.

Belki peynirin bile önemi yoktu.

Anlamsızca başımı sallamayı bırakarak dikkatimi koluma yönelttim ve göz temasından kaçınmak için düğmelerle oynadım. Sonra belime takılı anahtarları çekip dolabın kilidini açtım. İçeri girdikten sonra kapıyı arkamdan kapattım ve çalışan mimarlardan hiçbirinin benim çılgınca koşuşturmamı fark etmemiş olmasını umarak ışığı yaktım.

Mimarlar ofis malzemeleri konusunda keş gibiydiler, doyumsuzlardı. Mekanik kalemlere ve grafik kâğıtlarına olan düşkünlüklerini anlamıyordum, özellikle de tüm çalışmalarını ve renderlarını bilgisayar modelleri kullanarak yaptıklarından beri. Ne olursa olsun, ikisini de stoklarımızda asla bulunduramazdık.

Bir keresinde kıdemsiz bir mimar bir paket fosforlu kalem için bana meyve sepeti almıştı. İçimden şöyle demek geldi: *Dostum. Herkes fosforlu kalem alabilir. Ofis malzemeleri satan bir dükkana git yeter.* Bunun yerine, ona bir teşekkür notu yazdım.

Telefonumun ekranına bakarken, içimde yükselen korku dalgasını bastırdım ve Eugene Amca'nın numarasını tekrar aradım.

Telefonu hemen açtı. "Alo?"

"Alo," dedim. Bekledim. Sessizleşince ekledim, "Benim. Ben Kat."

"Evet. Biliyorum."

Tekrar bekledim. Başka bir şey söylemeyince, "Ne yapacağım?" diye sordum. Lütfen bana ne yapacağımı söyle."

"Fazla seçeneğin yok." Sesi acımasız geliyordu ama her zaman öyleydi. Tutarlılığını takdir ediyordum.

Eugene Marks aslında amcam değildi. Ailemin avukatıydı ama onu çocukluğumdan beri tanırdım ve bana karşı hep iyi davranırdı. Acımasız ama iyi. Kan bağı olan akrabalarım çıtayı o kadar düşürmüştü ki Eugene Amca çocukluğumda en sevdiğim kişiydi. Doğum gününü her zaman elle damgalanmış bir kart ve çoğunlukla ananastan oluşan yenilebilir bir buket ile hatırlardım. Ananas onun en sevdiğiydi.

"Lütfen, bana seçeneklerimi söyleyin." Küçük dolabın içinde volta attım.

"Güzel. Birinci seçenek: kuzeninizin şahsınızın ve mallarınızın vasisi olmasına izin verirsiniz. Seni derhal teslim alacak, zamanı geldiğinde mirasının kontrolünü ele geçirecek - özellikle de senin kontrolünü

Caravel Pharmaceuticals'ın hisseleri ve önümüzdeki birkaç yılı akıl hastanesinde geçirebilirsiniz. Hesaplarınız ve mali durumunuz onun kontrolünde olacak, dolayısıyla yasal temsil için paranız olmayacak."

Gördünüz mü? Acımasız, değil mi?

"Lütfen bana bunların nasıl mümkün olduğunu açıklayın. İki yılı aşkın bir süredir gönüllü olarak danışmanlık hizmeti alıyorum. GED'imi ve AA'mı kendi başıma kazandım. Şimdi Chicago Üniversitesi'nde yarı zamanlı işletme programına devam ediyorum ve tam zamanlı çalışırken 3.9 not ortalaması tutturuyorum."

"Evet. Bu eylemlerden bazıları lehinize işleyecek olsa da, yeterli olmayacaktır."

"Lütfen açıklayın."

"Öncelikle, çok uluslu bir ilaç imparatorluğunu yönetmeye hazır değilsiniz."

"Katılıyorum. Elbette hazır değilim." Ses tonumu sakın tuttum, kesin bir şekilde tarafsızdım. "Ama ayda iki hafta sonu oraya uçuyorum, değil mi? Sizinle, kurulla görüşüyorum, öğreniyorum, hazırlanıyorum. Bildiğim kadarıyla yönetim kurulu ben otuz bir yaşına gelene kadar babamın hisselerini toplu olarak oylamaktan memnun. İki yıl önce hepimizin üzerinde anlaştığı plan buydu ve ben de benden istenen her şeyi yaptım."

"İşini bırakıp Boston'a geri taşınman dışında."

Başımı salladım. "Bunu zaten konuşmuştuk."

Söylemediğim, kimseye itiraf etmediğim şey, Boston'a geri dönmeye, doğduğum rolü üstlenmeye hazır olup olmadığımı bilmediğimdi. İnatçıydım, oyalanıyordum, kaçınılmaz olanı erteliyordum, çünkü sadece o hayatı yaşama düşüncesi, o boş malikânede gerçek dünyadan soyutlanmış olarak yaşamak bile beni mutsuzlukla dolduruyordu.

"Caleb hiçbir zaman planın destekçisi olmadı. Hisselerin yönetim kurulunda değil, ailede olması gerektiğine inanıyor." Eugene'in hatırlatması gereksizdi.

Kuzenimi ne zaman görsem benimle alay eder, ailemi nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı ve şirketi asla yönetemeyeceğimi söylerdi. Çok utangaç olduğumu söylerdi. Çok deneyimsiz. Çok çekingen. Annem gibi deli olduğumu. En sevdiği alay konusu her an patlayabileceğimdi.

Utangaç değildim. Sessizliğimi çekingenlikle karıştırdı. Sevmediğim insanlarla sohbet etmek için hiçbir neden görmüyordum ve gerçek şu ki ondan hoşlanmıyordum. O sansarı düşünmek bile içimde onun üzerine bozuk süt dökme isteği uyandırıyor.

Gelincik suratına. Sonra da gelincik suratına kurtlu kek fırlat. Ve sonra çürük domatesler. Ve sonra onu bir lağım fıçısında boğmak. Ve sonra onu ölü fare leşleriyle dolu bir çöp konteynerinde yakmak için hayata döndürmek.

Çözülmemiş öfke sorunlarım olabilir.

Bununla birlikte, iyi tarafından bakarsak, gelincik gibi Caleb ve onun gelincik suratıyla uğraşmak beni daha iddialı olmaya zorlamıştı. Onun yanıldığını kanıtlama isteğimin yoğunluğu, son iki yıldır yoluma devam etmemin yüzde 49 nedeniydi.

"O Caleb'in plandan memnun olup olmaması hiç fark etmez. Caleb'in bu plandan memnun olup olmaması hiç fark etmez," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım, kan basıncımdaki rahatsız edici yükselişin alışılmadık bir duygu gösterisi olduğunu kabul ederek. "Ben Rebekah ve Zachariah'in çocuğuyum. O değil."

"Evet. Ama Caleb senin yaşayan en yakın akrabası. Yani, akıl hastanesine yatırılmamış en yakın akrabası."

Cevap vermeden önce üzüntümü yutmak zorunda kaldım. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Aileniz gibi sizin de dengesiz olduğunuzu iddia edecek." "Lütfen bana tekrar açıklayın, benim dengesiz olduğumu nasıl iddia edebilir? dengesiz."

"Çünkü öyle yapacak ve kazanacak. Sorumluluğunuzu gönüllü olarak azaltmanızı -oylama kontrolünü yönetim kuruluna devretmenizi- istikrarsızlığınızın kanıtı olarak kullanacaktır."

"Hayır-"

"Olaya bir yargıcın gözünden bakmaya çalışın. Dört kıtada yüz binden fazla kişiye istihdam sağlayan dünyanın en büyük özel ilaç servetinin tek varisisiniz. Chicago'da sekreterlik yapmayı seçtiniz ve yedi yılı aşkın süredir ailenizden tek bir kuruş bile kabul etmediniz. Sadece 'istikrarlı' olamazsınız. Akıl sağlığınız her şeyin üstünde olmalı, çünkü tehlikede olan çok şey var."

"Affedersiniz ama ben *sadece bir sekreter* değilim." İnsanların sekreterlere ve idari profesyonellere *sadece sekreter* demesinden cidden ama cidden nefret ederdim. Sekreterlik bir çoklu görev maratonuydu, her gün herkesi her zaman mutlu etme mücadelesiydi. "Ben CEO'nun yönetici asistanıyım. İnsanlardan para almamak

beni deli ediyor, ama Boston'a gidiş geliş masraflarımın karşılanmasına izin verdiğimi belirtmek isterim."

"Aile geçmişiniz sizin lehinize değil. Annenize -sizin konumunuzdaki son varis- doğumunuzdan kısa bir süre sonra, şu anda bulunduğunuz yaşa yakın bir zamanda şizofreni teşhisi kondu. Sen beş yaşındayken baban tarafından hastaneye yatırılana kadar tedavi merkezlerine girip çıktı. Ergenlik çağındayken bir intihar girişimi nedeniyle hastaneye kaldırıldınız ve bipolar bozukluk teşhisi kondu."

"Kendimi öldürmeye çalışmadım ve kesinlikle bipolar bozukluğum yok. Bir terapistle gidiyorum."

"On beş yaşında tedaviyi reddettin ve evden kaçtın. Neredeyse üç yıl boyunca sokaklarda yaşadınız. Yasadışı uyuşturucu kullanımı, rastgele ve riskli davranışlarda bulunma geçmişiniz var."

"Bu değil-" Yüzüm daha da parladı.

"Tekrar söylüyorum, Boston'a geri dönmeyi reddettin. Ailenin yardımını reddettin."

Bunun üzerine homurdandım -karakteristik olmayan bir duygu patlaması daha- çünkü acı boğazımı yakıyordu. "Aile" derken Caleb'i kastediyordu. "Ailemden" gelen yardım hiçbir şekilde yardım değildi.

"Tüm bunlar kuzenin tarafından çok iyi belgelendi ve olayların bu versiyonunu destekleyecek bir tanık geçidi olduğunu biliyorum."

Dudaklarımdan tedirgin bir kahkaha döküldü ve bir elimle ağzımı kapattım.

Tamam, tamam.

Gerçekten kendimi kaybediyordum.

Sakinleşmem gerekiyordu.

Kendime sakinleşmemi söyledim.

"Benim de şahitlerim var. Burada arkadaşlarım var, karakterim ve istikrarım hakkında konuşacak insanlar."

"Ama *fonlara* erişiminiz olmayacak. Bununla mücadele etmek için bir hukuk ekibine ödeyecek paran olmayacak çünkü -dediğim gibi- vasin olarak hesapların kontrolü onda olacak. Caleb'in önüne geçmeye çalışabiliriz, parayı şimdi senin kontrolüne geçirmeye başlayabiliriz, ama bu noktada çok geç olacak. Çarklar çoktan dönmeye başladı, hesaplar dondurulacak."

"Ama sen yedieminsin! Kontrol sende-"

"Yapmayacağım. Artık çok geç."

"Ne demek çok geç?"

Eugene tereddüt etti ve sonunda "Güven bana, artık çok geç" dedi.

Soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. "Peki. Artık çok geç. Bu seçenek hoşuma gitmiyor."

"Hoşuna gideceğini düşünmemiştim." Sandalyesi yine gıcırdadı. Sandalyeyi yağlatması için asistanını aramam gerekecekti.

"Bir sonraki seçeneğim nedir?" Sesimin aldatıcı sakinliğiyle gurur duyarak yavaşça nefes verdim.

"İkinci seçenek: Size yakın birine önceden bir tıbbi vekaletname çıkarırsınız, ancak kuzeniniz bu atamaya kesinlikle itiraz edecektir."

Panik nihayet azalmaya başlamıştı. Bu iyi bir haberdi. "Oh. Tamam."

"Tamam değil."

"Neden? Bu birinci seçenektan daha iyi."

"Evet, ama çok değil."

"Neden *fazla* değil?"

"En iyi ihtimalle sana biraz zaman kazandırır. Caleb motive oldu dediğimde, gerçekten motive oldu demek istiyorum. Sen onun kontrolü altına girene kadar durmayacak. Birine gönüllü olarak tıbbi vekaletname vermek, kendi kararlarınızı verecek zihinsel yeterliliğe sahip olmadığınızı kabul etmek demektir. Çoğu yargıç, bir aile üyesinin öncelikli olduğunu ve bu rol için ehliyetsiz kişi tarafından seçilen bir arkadaştan daha uygun olduğunu kabul edecektir. Ayrıca, bu arkadaşınızı yoğun bir incelemeye ve davaya maruz bırakmış olursunuz."

Volta atmayı bıraktım. "Peki ya üçüncü seçenek?" "Hangi seçenek o?"

"Sen söyle." Üçüncü bir seçenek olmalıydı, çünkü ne birinci ne de ikinci seçenek kabul edilebilirdi.

Uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra çok ama çok acımasızca, "Sanırım hisselerinizi Caleb'e devretmeyi düşünüyorsunuz? Bir satın alma mı?"

İçimden gelen tepki, *kesinlikle hayır oldu*. Caleb sadece berbat bir kuzen değil, aynı zamanda berbat bir insan olduğuna da ikna olmuşum. Son birkaç aydır Caravel genel merkezini her ziyaret ettiğimde ve bölüm kazançlarını gözden geçirdiğimde, her zaman bir şeylerin doğru olmadığına dair ürpertici bir fikirle ayrılıyordum. Rakamlar birbirini tutuyordu ama gerçek olamayacak kadar iyidiler.

Caleb'in CEO olmasıyla kârlar yükseliyordu, bu da yönetim kurulunun mest olduğu anlamına geliyordu. Yine de, ani keskin kâr marjı beni endişelendirdi. Beş yıldır piyasaya hiç yeni mülk çıkmamıştı.

geliştirme çalışmaları azalmıştı ve klinik araştırmalar alt bölümlerimizde bariz verimsizlikler tespit etmiştim. En kârlı bölümlerden birkaçından gelen belirsiz gelir raporları, yönetim operasyonları hakkında belirsiz bir endişe duygusuyla sonuçlandı.

Caleb'in görev süresi boyunca kontrol edilmezse büyükbabamın şirketi ne hale gelecekti?

Oysa beynim ve kalbim "*Neden olmasın?*" diye soruyordu. *Neden çekip gitmiyorsun?*

Sorumluluk almak istemiyordum. Bunu hiç istememiştim. Kimse - özellikle de babam hala tam olarak bilinci yerindeyken- bunu yapabileceğime inanmıyordu. En iyi günlerimde bile kendimden şüphe ederdim.

Neden elimi eteğimi çekmiyordum? Çekip gideyim. Normal bir hayat yaşayayım.

Eugene cevap vermemi beklemedi. "Bu seçeneği onunla tartıştım, hisselerinizi satın almayı önerdim. Bu öneri hoşuna gitmedi. Öncelikle, parası yok. Bildiğiniz gibi CEO'nun tazminat paketi, performansına göre ödeme ve hisse opsiyonları dahil olmak üzere beş milyon ile sınırlandırılmıştır. Bu da ona çağdaşlarından çok daha az para kazandırıyor. İkinci olarak, size tek bir kuruş bile ödemeyeceğini, hakkı olanı aldığını söyledi. Kendi deyimiyle, 'bana borçlu olanı'."

"Varsayımsal olarak konuşursak, bunu düşündüğümünden değil," tereddüt ettim, kelimelerimi dikkatle seçtim, "hepsini imzalayamaz mıyım? Bedelsiz olarak? Sadece ona veremez miyim?"

"Tüzük buna izin vermiyor. Hâkim hissedar olarak tüzük, son iki yılın ortalama hisse senedi fiyatının en az yüzde yüz onunun size ödenmesini gerektiriyor ve şu anki hisse senedi tüm zamanların en yüksek seviyesinde."

İşte bu fikir de gitti.

Boğazımdaki boğucu yumruya ve gözlerimdeki yaşlara rağmen fısıldayabildim, "Eugene, başka bir seçenek olmalı. Konuş benimle. Bana biraz umut ver. Ne yapabilirim?"

Sandalyesi bir kez daha gıcırdadı, bu sefer rahat bir pozisyon bulmak için mücadele ettiği izlenimini verdi. "Bir seçenek daha var."

"Ne? Nedir o?"

"Erkek arkadaşın var mı? Ya da kız arkadaşın?"

Gözlerim özenle düzenlenmiş ofis malzemeleri raflarında gezinirken beynim *erkek arkadaş* kelimesine takıldı. "Ne?"

"Görüştüğün biri var mı?"

Şöyle cevap vermeyi düşündüm: *"Geçen yıl, insan türünün erkek kısmının ödeme gücünü ve devam eden uygunluğunu sorgulamama neden olan bir dizi son derece standart altı ilk buluşma dışında, hayır. Kayda değer biri değil."*

Ya da *"İşim, okulum ve ayda iki kez Boston'a varislik dersleri için uçmam varken nasıl biriyle çıkabilirim ki?"*

Ya da *"Eninde sonunda ne olacağımı biliyorken biriyle çıkmamın gerçekten akıllıca ya da mümkün olduğunu düşünüyor musunuz? Neye katlanmak zorunda kalacaklarını?"*

Bunun yerine, "Hayır. Neden?"

diye cevap verdim.

"Evlenebilirsin."

"Evlenmek mi?" Panik yeniden canlandı ve çığlık atmama neden oldu,

"Eugene! Ben evlenemem.

-" Kendimi durdurdum, yutkundum, nefes almaya çalıştım. Nefes al. Nefes al. . . . *Sakin ol.* "Patlamam için özür dilerim. Özür dilerim."

"Caleb evliliğe itiraz edebilir, bu doğru." Şimdi sesi o acımasız pragmatik halinden çok yatıştırmaya ve sakinleştirmeye çalışır gibiydi; sesindeki bu değişiklik ruh halime yardımcı olmadı. "Ama başarı şansı çok az, özellikle de hemen evlenirseniz."

"Ben mantıksız değilim, Eugene. Bana karşı bu ses tonunu kullanmana gerek yok."

"Peki." İçini çekti ve tekrar konuştuğunda sesi eski gaddar Eugene gibi çıktı. "Zihinsel olarak yetkin bir kişi tarafından geçerli bir tıbbi vekaletname olmaması durumunda, eşiniz tüm tıbbi kararlar için varsayılan olacaktır. Bu nedenle, herhangi bir şeyi imzalamış ya da zihinsel yetersizliğinizi kabul etmiş, hatta ima etmiş sayılmazsınız. Yasaların gözünde evlilik bağı, ailevi ya da başka türlü tüm diğer ilişkilerin üstündedir."

"Evlilik." Şimdi kesinlikle nefes alamıyordum. Başım dönüyordu. Oturmam gerekiyordu. Bir yığın yazıcı kâğıdı bulup kendimi en üstteki tomarın üzerine bıraktım.

"Evet. Evliyim."

"Bu mantıksız görünüyor." Evli mi? Ne kadar gülünç bir öneri. "Bu bir film değil, Eugene. Üzgünüm ama insanların kendilerini açgözlü aile üyelerinin hain planlarından korumak için *evlendiklerine* inanmıyorum."

"Evet. Evleniyorlar. İnsanlar sınır dışı edilmekten kaçınmak, yeşil kart almak, mahkemede ifade vermekten kaçınmak, sağlık sigortası veya başka bir güvence elde etmek için evleniyorlar.

ve -evet- açgözlü aile üyelerinin hain planlarından kaçınmak için bile. Bu yüzden evlilik dolandırıcılığı yasalara aykırıdır."

"Evlilik dolandırıcılığı mı? Suç işlememi mi öneriyorsunuz?"

"Hayır, size suç işlemenizi öneremem. Bu tamamen etik dışı bir davranış olur ve barodan atılabilirim."

Başım dönüyordu, ben de başımı bacaklarımın arasına indirdim. İhtiyacım olan son şey malzeme dolabında bayılmaktı. "Ama Caleb ile avukat-müvekkil gizliliğini ihlal edebilir ve beni onun niyetleri hakkında uyarabilirsin?"

"Caleb'in Sharpe ve Marks'a yaptığı son ziyaret sırasında orada bulunan yedi avukattan sadece biriydim. Ailenizin mirası firmayı istihdam ediyor ve babanızın mirasının tek varisi sizsiniz. Şahsen ben, sen doğmadan önce, Sharpe ve ben muayenehaneyi kurduğumuzdan beri baban tarafından maaşa bağlanmış bir avukatım."

"Emekli olacağınızı sanıyordum."

"Bazı istisnalar dışında çoğunlukla önümüzdeki ay emekli olacağım. En önemli istisna Zachariah Tyson. Babanızın vekâletnamesi bende ve ben onun mirasının vasisi, kayyımıyım. Babanızın isteklerini yerine getirme konusunda güvene dayalı bir çıkarım var. Zachariah'ın tek varisi sizsiniz. Caleb çok fazla varsayımda bulunuyor. Caleb'in, benim takdirime bağlı olarak sizinle miras meselelerini tartışma özgürlüğümünden habersiz olduğuna inanmak için hiçbir nedenim yok." Bilmesem Eugene neredeyse sırtıyor gibi gelecekti. "Bu konuyu onunla ya da Sharpe da dahil olmak üzere herhangi bir meslektaşım ile açıklığa kavuşturmak için herhangi bir neden de tespit etmedim."

Gerçek bir avukat gibi konuşuyordu.

"Evlendiğiniz kişiyle bir hayat kurmaya niyetli olduğunuz sürece, bu evlilik sahtekârlığı değildir. Eğer hemen evlenirseniz, Caleb'in vesayet talebi evliliğinize karşı bir tepki gibi görünecektir."

"Sen ciddisin."

"Faturalandırılabilir ücretim kadar."

Lanet olsun. "Anlıyorum."

Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyarak gövdemi kaldırdım; alnım elime düştü.

"Tekrar ediyorum, bu kişiyle bir hayat kurmaya niyetli olmalısın. Kathleen, bu kişi bir süredir tanıdığın biri olmalı. Caleb'in onu ya da onu, birbirinizi ne kadar zamandır tanıdığınızı vs. araştırtacağına güven. Evliliğinizi geçersiz kılmaya çalışabilir."

Hayal kırıklığı gözyaşları gözlerimi yaktı. "Ya sorabileceğim kimseyi tanı mıyorsam?"

Bekle.

Bu tam olarak doğru değildi.

Tanıdığım biri vardı. Yakın arkadaşım, Steven Thompson. Onu iki buçuk yıldır tanıyordum ve çok seviyordum. Ne zaman bir işim olsa, alışverişe çıksam ya da bir oyun izlemek istesem yanımda olurdu.

"Kathleen, abartmıyorum." Eugene düşüncelerime daha sert, daha acil bir şekilde müdahale etti. "Sorabileceğin biri olmalı, bir yabancı ya da sıradan bir tanıdık değil. Çünkü, işte bu. Bu senin tek umudun. Tek yol bu. Ama *açık ara* en iyi seçeneğiniz bu. Bu gibi durumlarda evliliği geçersiz kılma şansı çok düşüktür. Bu nedenle Caleb'in -kuzenin olarak- senin vasin olma ihtimali de çok çok düşük. Bunu sana söylediğim için üzgünüm evlat ama evlenmen gerekiyor, ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Gözlerimi göğ e kaldırdım ve "Peki böyle bir durumdaki birine nasıl evlenme teklif edilir?" diye sormak istedim.

Oh, hey. Eşcinsel olduğ unu biliyorum ama ailem deli olduğ umu düşünüyor. Evlen benimle, belki?

"Tekrar edeyim, bu kişi çok güvendiğiniz biri olmalı çünkü ..." Durakladı ve bir sonraki konuşmasında sesi alışılmadık bir aciliyetle doluydu. "Caleb her şeyi deneyecektir, hatta rüşvet, tehdit, her şeyi. Lütfen kendisinden ne beklendiğini bildiğ inden emin olun."

"Ben bile ne beklendiğini bilmezken bunu nasıl yapabileceğ imi lütfen bana açıklayın."

"Demek istediğ imi yanlış anladınız. Sana karşı hisleri olabilecek bir arkadaşına sorma. Bu tür bir karmaşaya ihtiyacımız yok. Benim tahminime göre en az beş yıl boyunca platonik ve güvenilir bir ilişki beklediğ imizi söyle."

Gözlerimi kapattım. Eugene'in endişelenmesine gerek yoktu çünkü Steven kesinlikle bana karşı bir şeyler hissetmiyordu. Başka seçeneğ im yoktu. Steven'a sormak zorundaydım. Steven benimle evlenmezse, kime soracağ ımı bilmiyordum.

Marie olabilir mi? Marie örg ü grubumdan iyi bir arkadaş ımdı ve -Daha da önemlisi, sahip olduğ um tek bekar arkadaş ımdı.

Bu doğru değil.

Bayan Opal da bekârdı; kocası birkaç yıl önce ölmüştü.

Bunu gerçekten düşünüyor muyum? Dul iş arkadaşşıma evlenme teklif etmeyi mi? Bu kadar çaresiz miyim? Ondan ne isteyeceğini bir düşün!

Kim kabul ederse etsin -eğer biri kabul ederse- Caleb'in ikimizin de hayatını cehenneme çevirmekten çekinmeyeceğini biliyordum.

Bunu birinden nasıl isteyebilirim?

Boğazımdaki duyguları temizledim ve "Ne kadar yakında?" diye sordum.

"Babanla. . . hızlı hareket etmelisin." Derin bir nefes daha alırken onu dinledim, hissedilir bir endişe ses tonunu kasvetin yeni ve rahatsız edici bir tonuna dönüştürüyordu. "Kathleen, lütfen, lütfen dinle ve anla. Bu beni gafil avladı. Keşke seni daha fazla uyarabilseydim ama bu seni güvende tutacak. Bugün evlenmek çok erken olmaz. Yakında konuşuruz."

Eugene aramayı sonlandırdı ve kendimi bir uçurumdan atılmış gibi hissettim. Uyuşuk bir şekilde telefonumun ekranına baktım. Yirmi üç dakikadır konuşuyorduk. Yirmi üç dakika dünyamı tamamen altüst etmek için yetmişti.

Telefonumun şarjı bitmek üzereydi.

Steven'ı aramak için acele ettim. Cevap vermedi ve küfrederek şarjı bitmeden telefonumu kapattım. Ardından beş dakika daha kendime hissetmek için izin verdim. Sonra kendimi toparlarken bir beş dakika daha umutsuzluk dolabının içinde saklandım.

Malzeme dolabından çıktığımda elimde Bayan Opal'ın on numaralı zarfları vardı. Ayrıca sakın, soğukkanlı ve odaklanmıştım.

Bir görevim vardı. Bu görev tamamlanana kadar kendimi bir arada tutacaktım ve bu görev Steven'ı bulmakla başlayacaktı.

Steven da ben de Chicago şehir merkezindeki Fairbanks binasında çalışıyorduk; o en üst katta, ben elli ikinci katta çalışıyordum.

Steven'ın kurumsal bir güvenlik firması olan Cypher Systems'da kıdemli muhasebeci gibi bir pozisyona karşılık gelen süslü bir iş unvanı vardı. Örgü grubumun bir üyesi olan arkadaşım Janie tarafından tanıştırılmıştık (ama o tiğ işi yapıyordu). Janie benimle birlikte firmada çalışıyordu ama eski erkek arkadaşının babası torpil yaptırıp onu işten çıkarınca işten çıkarılmıştı.

Her şey yolunda gitmişti, çünkü Janie kocası Quinn Sullivan ile bu şekilde tanışmıştı.

Her neyse, bu bugün olanlarla çok az ilgisi olan uzun ve dolambaçlı bir hikâye.

Steven, Janie'nin kocasının şirketi için çalışıyordu ve hepimiz aynı binada çalışıyorduk, önemli olan kısım buydu. Devam edelim.

Kopuk kararlılığımı bir zırh gibi kuşanarak Bayan Opal'ın zarflarını kolumun altına sıkıştırdım ve asansöre binerek lobiye indim. Cypher Systems genel merkezi güvenli bir kattaydı ve kata giriş için bir anahtar kart gerekiyordu. Planım, güvenlik görevlilerinden Steven'in masasını aramalarını istemek ve ardından arkadaşımın bana konuşacağımız ofisine kadar eşlik etmesini sağlamaktı.

Böylece evlenme teklif edebilecektim.

Midem bulanıyordu, bir elimi midemin üzerine koydum ve asansör kapıları lobiye açılır açılmaz dışarı çıktım. Ama sonra güvenlik masasında duran kişiyi görür görmez durdum.

Simsiyah giyinmiş, muhteşem görünümüyle hayallerimin erkeği karşımdaydı. Gerçekten.

Dan'di.

Güvenlikçi Dan.

Yüzümdeki ifade

değiştı.

Sadece varlığıyla bile beni şaşırtan yeteneğini takdir etmemiştim.

Daniel O'Malley Cypher Systems'da ikinci komutandı ve benim .

. . benim . . . Dürüst olmak gerekirse, onu nasıl tarif edeceğimi bilemiyordum.

Neredeyse bir şeyler yaşıyorduk, ama gerçek bir şey olmadan önce her şeyi berbat etmişim. O, *o adamdı*. Her şeyi berbat ettiğimden beri başarıyla kaçındığım adam. Yıllardır tanıdığım ve diğer tüm erkeklerle kıyasladığım adam.

Kısacası, onu arzuluyordum.

Şansımı mahvetmeden önce, sık sık başka biri olmayı dilerdim. Başka biri. Belki orta sınıf, iki ebeveynli bir evde büyümüş biri. Dedemlerin Duxbury'deki yerleşkesinin kapılarını vahşice koruyan Alman çoban köpeği/kurt melezi sürüsü yerine bir aile köpeği olan biri.

Ve ben dört yaşındayken beni kafasındaki hayali palyaçodan bir buçuk hafta boyunca doğu kanadındaki ikinci çatı katında saklayan milyarder bir mirasçı yerine, geceleri beni öpücükle yatıran bir anneyle.

Ve beş yaşındayken evin uşağının beni yatılı okula bırakması ve bir daha hiç ziyaret etmemesi yerine beni beyzbol maçlarına götüreren bir baba. Ya da birçok kez kaçıp okuldan atılmam yerine eve ziyarete gitmeme izin veren bir baba.

Ama çocukluğumdan bu kadar büyüleyici ve komik anekdot yeter, Dan hakkında konuşalım.

Lobideki güvenlik masasının arkasında durmuş gardiyanlardan biriyle konuşurken ona baktığımda tereddüt ettim. Eugene'le yaptığım telefon görüşmesi beni allak bullak etmişti.

En son Dan'e yakın olduğumda, beynim *"Hava durumundan bahset"* gibi konular önermişti. Ağzım 'hava durumu'nu, *kasırgalar bir hava durumu türüdür, hadi boğulma sonucu ölüm hakkında konuşalım* anlamına gelecek şekilde tercüme etmişti.

Dan ile dengesiz bir haldeyken etkileşime geçmek istiyor muydum? Hayır. Hayır, istemedim.

Hayır, istemiyordum.

Ama başka ne seçeneğim vardı ki? Neredeyse öğlen olmuştu. Eugene kararlıydı, zaman çok önemliydi. Aceleyle, yasak olan konuların zihnimde bir listesini yaptım - temel olarak, iğrenç, yasadışı veya hastalıklı her şey - ve kendimi ileriye doğru ittim.

Dan astıyla konuşurken lobideki kalabalığı tarıyordu ve bakışları bir kez üzerimden geçti. Hemen iki kez baktı ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde tuzağa düştüm.

Adımlarım sendeledi. Büyük bir irade gücüyle toparlandım. Ama karnımda beklenen farkındalık patlaması ve göğsümden sıkışma olmadan önce değil.

Yine de lobide bulunma nedenim -Caleb'in beni tutuklatma girişimlerini engelleme görevim- göz önüne alındığında, telaşlandırıcı hisleri görmezden gelmek nispeten kolaydı. Ya da belki de duygularımı görmezden gelme konusunda gerçekten iyi olmaya başlamıştım. Her neyse. İkisi de işe yaradı.

Zaman çok önemli. Steven. Evlilik.

Dan çalışanından uzaklaştı ve yüksek tezgahın kenarına yerleşti. Her zaman muziplikle parlayan koyu kahverengi gözleri, sanki fiziksel sağlığımla ilgili hızlı bir değerlendirme yapıyormuş gibi önce aşağı, sonra yukarı baktı. Bunu da görmezden geldim, etkileşimimizi mümkün olduğunca göstermelik tutmaya kararlıydım.

Ama sonra, "N'aber Kit-Kat?" dedi.

Oh.

Lanet

olsun.

Eski lakabımın beklenmedik bir şekilde kullanılmasıyla büyük miktarda hava yuttum ve bunun bedelini daha sonra ödeyeceğimi biliyordum. Bedeli acımasız hıçkırıklar olacaktı. Ama şimdilik yutkunmak işe yarıyordu.

Dan'in ağzını yana çevirme şekli, aslında gülümsemeden ona bir eğlence havası veriyordu. Çok sevimliydi.

Onunla uzun zamandır konuşmamıştım. Kestane rengi saçları normal kesiminden daha uzundu ve ustalıkla arkaya, alınına doğru taranmıştı. Ya da belki de ellerini saçlarının arasından geçiriyordu. Her iki durumda da, bu onun için son derece iyi bir görünümdü.

Janie ve Quinn'in dairesinde, bu binanın lobisinde birbirimizi daha önce de görmüştük ama altı aydır ilk kez konuşuyorduk. On yedinci katta muhasebede çalışan Tonya'yla çıkmaya başlamasından bu yana, iki yılı aşkın bir süredir bana ilk kez Kit-Kat diyordu.

"Özür dilerim. Merhaba Dan." Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Özür dilerim. Sadece sormak istedim."
_"

Dan yaklaştı ve beni duymuyormuş gibi başını eğdi. kolonya izi yakaladım, pahalı ve erkeksi bir şeyin sadece en hafif ipucu. Onun yeni yakınlığı kalbimi hızlandırdı. Açıklanamaz bir şekilde, ağlayacak gibi hissettim.

Ama ağlamadım. Ağlamayacaktım. Hiç ağlamadım.

Boğazımı temizleyerek tekrar başladım. "Özür dilerim. Bölmek istemezdim."

O zaman ağzı kıvrıldı, normalde bana ne yaptığımı unutturacak yavaşça yayılan bir gülümseme, çünkü bu gülümsemeyi seviyordum.

Dan'in dişleri mükemmel değildi. Sanki hiç diş teli takmamış gibi dişleri biraz çarpıktı ve belki bir ya da iki tanesi kavga sırasında ya da spor yaparken kırılmış, sonra da kaplanmıştı. Diş hekimi onarım işinde harika bir iş çıkarmıştı ama Dan'in gülümserken dişlerini nadiren göstermesinin nedeninin bu konuda utangaç olması olduğundan şüpheleniyordum. Yani dişlerini gösterdiğinde -şimdi olduğu gibi- kendine engel olamıyordu.

Bana göre gerçek gülümsemesi tamamen gerçek, yıkıcı derecede çekici ve kesinlikle mükemmeldi.

Burnu da mükemmeldi. En az iki kez kırılmıştı ve hafifçe bükülmüştü. Omuzları da mükemmeldi, büyük ve genişti; tıknaz yapısıyla birlikte hareket edişi bana hem kaba kuvvete hem de olağanüstü zarafete sahip bir boksörü hatırlattı.

Boynu da güçlüydü -ama rahatsız edici bir şekilde değil- ve sürekli olarak saat on iki yönünde bir gölgeyle gölgelenen zarif çenesi için mükemmel bir kaide oluştuyordu. Arada sırada, başını çevirdiğinde, takım elbise gömleğinden dışarı fırlayan siyah dövmelemin girdaplı görüntüsünü yakalıyordum.

Ama dudakları ...

Hiçbir kelime dudaklarının kusursuz güzelliğini anlatmaya yetmezdi. O gür dudakları dışında görebildiğim her yeri engebeliydi. Onları ısırarak istiyordum.

"Bölmüyorsun," dedi, bakışları sıcak ve biraz tembeldi, göz kapakları yarıya inmişti. Dan sesini alçaltarak daha yakına eğildi. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Evlen benimle.

İçimden, bu beklenmedik düşünce karşısında irkildim. *Kutsal dilek gerçekleştirme, Batman.*

Bir sonraki anda Dan'ın kısa süre önce bekâr olduğunu, uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşından (on yedinci kattaki muhasebe bölümünden Tonya) sadece iki ay önce ayrıldığını fark ettim.

Çıktıklarını ilk öğrendiğimde yıkılmış ve bir oturuşta 47,31 dolar değerinde peynir yemiştım. Ağlarken. Peynirimin üstüne ağlamıştım. Üzücü bir gündü.

Ama ayrıldıklarını öğrendiğimde eve gittim, çamaşırlarımı yıkadım, ödevlerimi yaptım, ağlamadım ve işle ilgili e-postalarımı yanıtlarken bu konuyu takıntı haline getirmeyi kararlılıkla reddettim.

Şu anda, fikir beynimde katılaşıırken konuşmadan ona bakıyordum.

Evlen benimle.

Bu tehlikeli düşünce, pençelerini kırılman ama güvenli planıma geçirdi ve onu paramparça etti. Başımı sallayarak, bu haldeyken Dan'e yaklaştığım için kendime lanet ettim. Zaten tüm duyguları hissediyordum, savunmasızdım ve savunmasız hissetmekten *nefret ederdim*.

Dan'i görmek her şeyi daha da kötüleştirdi; aklıma çılgınca fikirler getirmeme neden oldu. O gidene kadar beklemeliydim.

Kalbimin her atışında kulaklarımın arasında şu sözcükler yankılanıyordu: *Sor ona. Sor ona. Sor ona. Sor ona. Sor ona.*

Dan'ın sırtışı bir süre sonra azaldı. Ve sonra, biraz daha zaman geçtikten sonra, sırtışı yeniden ortaya çıktı. Komik olduğumu düşünüyormuş gibi bana bakıyordu. Ya da sevimli. Ya da belki ikisi birden.

"Kat?"

"Evet?" Tek kelime boğazımda düğümlenmişti ama bunu söylemeyi başardığım için kendimle son derece gurur duyuyordum.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye nazikçe sormadan önce, çekici dudaklarının çerçevelediği dişleri bir kez daha parladı.

"Oh, özür dilerim. özür dilerim. Teşekkür ederim." Özür dilemeyi bırak. Dur.

Özür dilemeyi.

Bazı insanların lanet kavanozları vardır. Benim bir "özür dilerim" kavanozum vardı.

Bir de "teşekkür ederim" kavanozum vardı.

İster inanın ister inanmayın, geçen yıl çok daha iyiydim ama Dan'le ilgili bir şey her şeyi daha da kötüleştiriyordu. O tehlikeliydi. Seksiliği bir tehlikeydi. Ruhum için. Mesafeye ihtiyacım vardı.

Geriye doğru tam bir adım atarak saçlarımı gereksiz yere kulaklarımın arkasına sıkıştırdım - oyalamak için uyguladığım manevralardan biri - ve ses tonuma kontrollü bir soğukluk kattım. "Affedersiniz."

Geri çekilmemle Dan'ın sıcak gülümsemesi kayboldu ve gözleri daraldı, şimdi de beni değerlendiriyordu.

"Steven'a ulaşmaya çalışıyorum," dedim, sesim artık eşitti. "Onu aradın mı?"

"Telefonuna cevap vermiyor ve şimdi de cep telefonumun şarjı bitti." İki derin nefes aldıktan sonra yeniden soğukkanlılıkla devam ettim: "Çocuklardan birinden masasını aramasını isteyebileceğimi umuyordum."

"Benim evimde." Sesi artık nazik değil, benimkini taklit edercesine kişisel olmayan ve işvari bir tonda çıkıyordu.

"Senin evinde mi?"

Dan başımın üzerinden bakarak boynunu kaşıdı. "Bugün benim evimde çalışıyor. Wally'ye göz kulak oluyor."

"Oh." Ağzımı otomatik bir gülümseme kapladı. Elimde değildi. Şu anki sıkıntılı halimde bile Dan'ın köpeğinden bahsetmek ruh halimi iyileştirmişti. Dünyanın en sevimli köpeğine sahipti. Etkileyici kahverengi gözleri, sarkık kulakları ve kısa siyah kürkü olan bir lab/terrier karışımı -ağzının etrafında onu sürekli sırtıyormuş gibi gösteren beyaz bir yama dışında.

"Steven son bir aydır bana yardım ediyor, haftada birkaç gün benim evimde çalışıyor." Dan cep telefonunu çıkardı. "Telefonumu kullanmak ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Ama minnettarım." Omzumun üzerinden lobinin kapısından dışarıya, caddeye baktım ve seçeneklerimi düşündüm. Steven'a telefonda evlenme teklif edemezdim, hele Dan'ın önünde hiç edemezdim. Bu yüz yüze görüşmeyi gerektiren bir konuşmaydı. "Teşekkür ederim ama ona daha sonra ulaşmaya çalışacağım."

Daha sonra çok mu geç olur?

"Ya da, bilirsin, belki ona ögle yemeği götürürsün."

"Pardon?" Gözlerim onunkilere kaydı. "Senin evinde mi?"

Daha önce Dan'in dairesine hiç girmemiştim. Burnumu sokma dürtüsü güçlü olacaktı ama üstesinden gelebilirdim. Üstesinden gelemeyeceğim şey ise hangi marka kolonya sürdüğünü keşfetme arzusuuydu. Kokla. Yazmak. . . nedenlerle satın al.

"Evimin nesi var?" "Hiçbir şey yok.

Ama sakıncası yok, değil mi?"

"Saçmalama. Neden sakıncası olsun ki?" Sesi biraz yükseldi ve gözleri sertleşir gibi oldu.

"İstemiyorum-"

"Ne?"

"Faydalanmak."

"Hiç yapmıyorsun." Dan omuz silkti ama hem bu hareketinde hem de ses tonunda bir tuhafılık vardı, omuzlarında garip bir gerginlik vardı. Aniden gözlerini mermer zemine indirdi, burnundan derin bir nefes aldı ve sonra çenesini bir kez daha kaldırdı. Yeni, titizlikle kibar bir gülümseme yerleşmişti, bakışları soğuk ve mesafeliydi. "Bütün gün orada olacak. Eğer onunla yüz yüze konuşmak istiyorsan, gitmelisin."

Tereddüt ettim.

"Önemli bir şey değil." Bu sözleri yumuşak bir sesle söyledi, bakışları ellerime kaydı ve işte o zaman parmaklarımı büktüğümü fark ettim. "Görünüşe göre sana ağırlık yapan bir şey var."

Ellerimi yumruk yapıp arkama sakladım ve bunu yaptığım için kendimi aptal gibi hissettim, özellikle de on numaralı zarflar neredeyse kolumun altındaki yerlerinden kayacakken.

Ama aynı zamanda "Teşekkür ederim. Minnettarım."

Dan beni incelemeye devam etti, gözleri daha da keskinleşmişti. "Yardım edebileceğim bir şey olmadığına emin misin?"

Yine aklımdan geçenler fısıldadı ve dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarlayarak küçük ama histerik bir kahkaha olacağını bildiğim şeyi kestim.

Başımı sallayarak geri çekildim. "Hayır, teşekkür ederim. Hayır. Hayır. İyi günler."

Dan'e sırtımı dönerek asansöre doğru yürüdüm ve ofisimin bulunduğu katın düğmesine bastım. Cüzdanıma ihtiyacım vardı. Bayan Opal'a zarflarını vermem ve ailevi bir acil durumum olduğunu bildirmem gerekiyordu.

alt kademe idari personelime günün geri kalanında olmayacağımı bildirdim.

Asansör kapıları kapanmadan hemen önce hıçkırdım. Yüksek sesle. Şiddetli bir şekilde. Ağzımı kapatırken gözlerimi kaldırdığımda Dan'ın beni izlediğini gördüm. Masanın yanındaki yerinden kıpırdamamıştı ve ben tekrar hıçkırmadan hemen önce kalbimi acı verici bir şekilde sıktı.

Aklımdan cazip ama tamamen pratik olmayan bir düşünce fısıldadı. Bir başkası, *Neden olmasın?*

Bu sefer, *Neden Dan olmasın?*

İçimi çektim, ağır ağır asansörün duvarına yaslandım ve başımın ağrımaya başladığı saç çizgimi ovuşturdum.

Dan O'Malley iyi bir adamdı. Harika bir adam. Ondan kaçtığım için, özellikle de Vegas'ta aramızda geçenlerden sonra pek konuşmamıştık.

Ama birbirimizi iki yılı aşkın süredir tanıyorduk ve o her zaman nazikti. Birbiriyle örtüşen arkadaş çevremize her zaman büyük özen göstermişti. İhtiyacı olan birine sırtındaki gömleği verecek, sonra da bir bira ve kalacak bir yer teklif edecek türden bir adamdı. Ondan yardım istediğimde, kabul etmesi için gerçek bir şans vardı. O kadar iyiydi.

Yine de hayallerimin erkeğiyle mantık evliliği mi?

Kulağa kâbus gibi geliyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Evlilik dolandırıcılığı: Sadece bu statüden kaynaklanan bir menfaat veya başka bir avantaj elde etmek amacıyla yapılan bir mantık evliliği.

-Wex Hukuk Sözlüğü

****Kat****

Steven'ın en sevdiği suşi restoranını beklerken ve oradan yemek alırken; Kuzey Michigan Bulvarı'nın uzun şeridinde yaz güneşinin tadını çıkararak yürürken; evliliğe bir alternatif -herhangi bir alternatif- bulmaya çalışırken bile **ŞİDDETLİ** HİKÂYELERİM devam etti.

Birkaç kez nefesimi tutmuştum. Aynı şekilde, birkaç kez hıçkırığın geçtiğine ikna olmuştum, ancak bir ninja gibi sinsice yaklaşp hiç beklemediğim bir anda saldırdılar.

Beklenmedik hıçkırıklar en kötüsüydü, çoğunlukla sesleri yüzünden. Ağzımı kapalı tutmaya dikkat etmezsem hıçkırıklarım tiz bir soluk alma sesi gibi gelirdi. Yürürken birkaç kişi gözlerini bana dikti, sanki sıkıntıda mıyım yoksa sadece kesik kesik çığlık sesleri çıkaran bir ucube miyim anlamaya çalışıyorlardı.

Sanırım ikisinin bir karışımıydı: Sıkıntı içindeydim; kesik kesik çığlık sesleri çıkaran tuhaf biriydim.

Neyse ki diyaframım Dan'in dairesinden iki blok ötede sakinleşmeye karar verdi. Hıçkırık dışında, yürüyüş bana iyi gelmişti, sakinleştiriciydi. Kaderime razı olduktan sonra, evliliğin içinde bulunduğum çıkmaza en uygun ve etkili cevap olduğunu kabul ettikten sonra, Steven'ın doğru kararı vermesine yardımcı olacağını umduğum bir konuşma hazırladım.

Sormak zorundaydım, başka seçeneğim olduğunu düşünmüyordum ama kendisini baskı altında hissetmesini de istemiyordum.

Dan'in Cypher Systems'a ait olan apartmanı New East Side'da yer alıyordu. Bina, Michigan Gölü'nün yanı sıra Millennium, Daley ve Grant Parkları da dahil olmak üzere güneydeki Field Müzesi'ne kadar uzanan yeşil alan manzarasına sahipti.

Quinn'in şirketi apartmanın sahibi olduğundan ve güvenlik konusunda titiz davrandığından, Cypher Systems ile ilişkili birkaç çalışan ve kişi de orada yaşıyordu.

Örneğin Cypher Systems, arkadaşım Elizabeth'in ünlü komedyen kocası Nico Moretti'nin güvenliğini sağlıyordu. Nico ve Elizabeth çatı katlarından birinde yaşıyordu. Janie ve Quinn aynı kattaki ikinci çatı katında yaşıyordu. Örgü grubumun bir diğer üyesi Sandra ve Quinn için çalışan hacker kocası Alex ise çatı katının bir alt katında, Dan ve arkadaşım Steven ile aynı katta yaşıyordu.

Charles olarak tanıdığım, bir kapıcıdan çok bir MMA dövüşçüsüne benzeyen son derece cana yakın kapıcı, ben görüldüğümde sıırttı. "Bu gece herkes nerede buluşuyor?"

"Ne?" Onunla konuşmak için durdum; Charles kapıyı açmadan binaya girmem mümkün değildi.

"Örgü grubunuz bu akşam toplanmıyor mu?"

"Hayır. O salı günleri."

"Doğru. Doğru." Charles büyük kapı kolunu kavradı, parmak izlerini taraması için bir süre bekledi ve kapıyı benim için açık tuttu, ben geçerken göz kırptı. "Sonra görüşürüz, Kat."

Onu potansiyel evlilik adayları listeme eklemekten kendimi alamayarak kibarca başımı salladım.

Tabii önce bekâr olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu.

Yüzümü kendime doğru buruşturarak, düşüncelerimin umutsuzca dönüşünden kurtulmak için mücadele ettim.

İçeri girer girmez, kapıcı Lawrence'a kısa bir el salladım - *kendisi evliydi* - ve asansörlere doğru ilerledim. Lawrence kumandaların kilidini açarken selamıma karşılık verdi. Kısa süre sonra Dan'in katına çıkarken, karşılaştığım her insanın ilişki durumunu fanatik bir şekilde katalogladığım için kendimi azarlıyordum.

Koridordan Dan'in dairesine doğru yürürken konuşmamı prova ettim, Steven'a zahmeti için ne kadar para teklif etmem gerektiğini tartışırken kapıyı çaldım. Zahmeti için ona ödeme yapmak istiyordum -çünkü bu bir zahmet olacaktı- ama kararını şu ya da bu şekilde etkileyecek kadar çok ödeme yapmak istemiyordum.

Örneğin on milyon dolar çok fazla olabilir. Steven'ın benimle evlenmesini istedim çünkü yardım etmek istiyordu ve bu konuda özgürce istekliydi.

Caleb'in başımıza açacağı belayı kabullenmesini istedim, para için değil. Kendini kapana kısılmış ya da zorlanmış hissetmesini istemedim.

Steven kapıyı açtığında Eugene'i aramaya ve uygun dolar rakamı konusunda fikrini sormaya karar verdim.

"Kat." Şaşırmış ama hoş bir gülümseme takınmıştı. "Benim için mi geldin?"

"Evet. Dan burada olduğunu söyledi."

"Dan'le mi konuştun?" Steven'in gri gözleri beklenti ve heyecanla açılmıştı, kapıdan geri çekilip beni içeri davet etti. "Bana her şeyi anlat."

"Öyle bir şey değildi. Beni o şekilde düşünmediğini biliyorsun." Bir an tereddüt ettim ve sonra Dan'in dairesinin girişine doğru yürüdüm.

"Belki de ondan kaçtığın içindir."

"Ondan neden kaçındığımı biliyorsun." Duvardaki resimler dikkatimi dağıtmıştı. "Seninle konuşmam gerekiyordu ve Dan bana nerede olduğunu söyledi, hepsi bu."

Gözüm Dan ve Wally'nin, köpek henüz yavruyken çekilmiş siyah beyaz bir fotoğrafına takıldı. Dan küçük yavruyu ceketinin içinde tutuyor, göğsüne bastırıyor ve Wally de onun yüzünü yalıyordu. Dan'in yüzünde tam bir hayranlık ve neşe ifadesi vardı.

Ah kalbim.

İç çektim.

Sanki bir işaretmiş gibi, bir köpek havlaması duydum, ardından bir viyaklama ve tırmalama geldi.

"Buraya geleli otuz saniye bile olmadı ama şimdiden baloncuklar patlatmaya başladın." Steven ön kapıyı kapattı, dairenin içine doğru ilerlerken oflayıp pufluyordu. "İçeri gel Debbie Hayal Kırıklığı. Wally'nin yatak odasından çıkmasına izin vermem gerekiyor."

"Neden yatak odasında?" Bakışlarımı fotoğraftan ayırdım ve Steven'i takip ettim.

"Sevmediği insanlara hırslıyor ve sevdiği insanların peşinden koşuyor. Alex uğradığında, Wally onu dışarı kadar takip etmeye çalışıyor. Biri geldiğinde ya da gittiğinde onu yatak odasında tutmak daha iyi."

Kısa koridor, parkları ve gölü gören tavandan tabana pencereleri olan geniş bir oturma odasına açılıyordu. Rahat deri kanepeyi ve mekânı süsleyen ahşap mobilyaları sadece teğet geçtim, çoğunlukla

Çünkü hiçbir şey fark etmemek için elimden geleni yapıyordum. Burası Dan'in dairesiydi ve ben davet üzerine orada bulunmuyordum.

Unutmadan söyleyeyim, Steven'a evlenme teklif ederken aynı zamanda onu olası tehlikelere karşı uyarmak amacımdı.

"Sana öğle yemeği getirdim," diye seslendim arkadaşımın ardından, paketleri mutfakı yaşam alanından ayıran granit barın üzerine koyarken. "Mai Tai'den suşi."

"Tamam, o zaman affedildin." Wally odaya dalmadan hemen önce sesi kulaklarıma ulaştı ve doğruca bana doğru koşmaya başladı.

Sırıtarak çömeldim ve onu karşılamak için kollarımı açtım. Yaptığı ilk şey yüzümü yalamak oldu ve önümde heyecanla dans ederken güldüm, coşkuyla salladığı kuyruğu neredeyse onu deviriyordu.

Kulaklarının arkasını okşadım ve daha fazla köpek öpücüğünden kaçınmak için başımı çevirirken, odaya yeniden giren Steven'a baktım. "Ne için affedildin?"

"Dan'e çıkma teklif etmediğim için affedildim. Yaklaşık iki aydır bekâr. Güvenlik Görevlisi'nden kaçmayı bırakmanın zamanı geldi."

Ayağa kalktım, hâlâ Wally'nin sevdiği yeri kaşıyordum. "Steven."

"Kat." Steven kollarını kavuşturdu ve bana o *kaltak, lütfen* bakışını attı.

Ne zaman Dan'den söz açılrsa -özellikle de son iki aydır- Steven duygularımla ilgili bir şeyler yapmam için beni üstü kapalı bir şekilde zorlardı. Arkadaşım iki buçuk yıllık aşkımla ilgili her şeyi biliyordu ama ona Vegas'ta Dan'le aramızda olanları henüz anlatmamıştım. Steven sormamıştı, ben de gönüllü olmamıştım.

Bu konuşma için vaktimiz yoktu. Saat öğleyi çoktan geçmişti. Mümkün olan en kısa sürede evleneceksek -ki bu yarındı- *hemen* Mahkeme Katibi'ne gidip evlilik cüzdanı almamız gerekiyordu.

Lafı dolandırmaya gerek yok, en iyisi açık konuşmak.

"Dinle, senden bir yardım talebinde bulunacağım." Paltomu çıkarıp kanepeye attım ve arkadaşşıma doğru yürüdüm. Steven'ın ellerini tuttum. "Bugün Eugene Amca'dan bir telefon aldım, hani şu babamın avukatı. Ve Steven, bu ciddi bir mesele."

Tavırları hemen değişti ve ellerini güven verici bir şekilde benimkilere doladı. "Anlat bana."

"Kuzenim Caleb'i hatırlıyor musun?"

"Uzun zamandır değil." Gözlerime bakmadı. "Onu tanıyor muyum?"

"Belki." Steven bileğine hafifçe vurarak sorumu geçiştirdi. "Ama bunu daha sonra tartışabiliriz. Ve dinle, eğer başka birini bulamazsan, ben yaparım, tamam mı?"

"Hayır. Asla olmaz. Senden bunu yapmanı isteyemem." "Saçmalık."

"Steven-"

"şartlar nelerdir? Sizinle evlenmenin yanı sıra, bu kişi ne yapmak zorunda?"

"Bir bakalım." Hafızamı yokladım, Eugene'in Caleb hakkındaki uyarılarını anlattım ve sonra Caleb'in özellikle korkunç davrandığı son ziyaretlerimden birkaç hikaye ekledim.

"Tehditlere ve rüşvete karşı dayanıklı birine ihtiyacınız var." Steven alt dudağını çekti.

"Evet, tabii ki güvendiğim biri. Bir süredir tanıdığım biri. Tercihen benimle *hiç* ilgilenmeyen biri. Bu sadece işleri zorlaştırır."

"Ben tüm bu kutucukları işaretliyorum. Ayrıca, muhteşemim. Neden ilk tercihin olduğunu anlıyorum." Bana küçük bir gülümseme verdi. "Ama bir düşünelim. Neden kız arkadaşlarından birine sormuyorsun? Siz örgücülerden hangisi evli değil?"

"Marie'ye sormayı düşündüm."

Steven başını salladı. "Hiç sanmıyorum. şu profesörle ilişkisi yok mu?"

"Kiminle?"

"Fiona ve Greg'in yan komşusu olan seksi inek." "Matt Simmons mı? Hiç sanmıyorum."

"Tekrar düşün. Onları Hugo Boss mağazasında birlikte alışveriş yaparken gördüm. Kravat seçmesine yardım etti."

Bu benim için yeni bir şeydi. "Öyle mi yaptı?"

"Ve bir erkek herhangi birinden kravat seçmesine yardım etmesini istemez." Gözlerini boşluğa dikerken sesi düşünceliydi.

"Lanet olsun." Tekrar başımı ovuşturdum. Sanki bütün gün başımı ovuşturmuşum gibi hissediyordum. "Biri olmalı."

"Evet. Var." Steven bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Ve bu en bariz kişi."

Koltuğumda kıpırdandım, kalbim bir kez daha *sor, sor, sor* dedi.

Sanki kaçmamı önlemek istercesine elimi tuttu. "Pekâlâ. Yeter artık. Bunu soracağıma inanamıyorum -Vegas'ın kutsallığı konusundaki hislerimi biliyorsun- ama Janie'nin bekârlığa veda partisinde Dan'le aranızda neler geçtiğini bana anlatmalısın."

Yüzümü buruşturdum. "Bilmek istemezsin."

"Taco kasabasına giden sosisli otobüsüne bindi mi?" "Neyi?"

"Seks, Kat." Steven gözlerini devirdi. "Güvenlikçi Dan ile seks yaptın mı?"

"Hayır. Hayır, çok daha kötüsü." Sözlerim ızdırap doluydu, çünkü anısı bana işkence ediyordu.

"Hayal gücümde, kelimenin tam anlamıyla her şey lezzetli Dan ile seks yapmaktan daha kötü," -Steven omzumu itti- "bu yüzden daha açık olman ve bana ne olduğunu anlatman gerekecek."

"Burada hiç peynir var mı?" Boynumu büküp buzdolabını aradım.

"Bana ne olduğunu anlatana kadar peynir yok."

"Sadece bir kez olsun kötü bir gün geçirdiğinde egzersiz yapmak isteyen ve akşam yemeğinde bir kalıp peynir yemeyen kişi olmak istiyorum."

"Ben de Hugh Jackman'ın vücudunu istiyorum." "Ağırlık kaldırırsan olabilirsin."

"Hayır. Yanlış anladın. Hugh Jackman gibi görünmek istemiyorum. Onun vücudunu istiyorum." Steven bana özür dilemeyen bir omuz silkme hareketi yaptı, bu ve arsız sözleri beni güldürdü.

"Güzel, bir gülümseme." Bacağımı okşadı. "Şimdi bana Vegas'ta ne olduğunu anlat, çünkü belli ki orada kalmamış."

"Tamam." Elim onunkinden çektim, aniden sorularından kaçamayacak kadar bitkin düşmüştüm. "Sarhoştum. Hatırlarsan Sandra o gece içkilerimize ilaç katmıştı, yanlış anlamış ya da absent olduğunu fark etmemişti. Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum, ta ki ertesi sabah yatakta Dan'in yanında uyanana kadar. Ben iç çamaşırlarımla yatıyordum, o da öyle."

"Oh! Devam et." Steven eğildi.

"Birlikte uyuduğumuzu sanmıştım." Arkadaşıma baktım. "Ve bu beni çok ama çok üzdü."

"Ne? Neden?"

"Çünkü hatırlamıyordum. Kendime o günlerin -sarhoş olduğum, kafayı bulduğum ya da birinin yanında uyandığım, önceki geceden pek bir şey hatırlamadığım günlerin- geride kaldığına dair söz vermiştim."

Steven'ın şaşkın bakışı yerini sabırlı bir anlayışa bıraktı.

Steven'a gençlik yıllarımdan, nasıl "hayatı dolu dolu yaşamaya" çalıştığım ya da dünyanın ve on beş yaşındaki beynimin bana hayatı dolu dolu yaşamanın ne anlama geldiğini söylediğinden bahsetmişim. Sonunda annem olacağıma inandığımdan, kalan kısıtlı zamanımı her şeyi yaparak, her şeyi hissederek, her şeyi deneyimleyerek geçirmek istiyordum. Bir şeyleri kendi başıma denemekten çekindiğimde, alkol ve uyuşturucunun engelleri gevşeten gücüne başvuruyordum.

Ama on yedi yaşıma geldiğimde artık çok yorgundum. Yorgun, tatminsiz, pişman ve mutsuzdum.

Birkaç saniye bakiştık ve sonra Steven hafifçe dizimi dürttü. "Peki sonra ne oldu?"

Ellerime, dün gece sürdüğüm soluk pembe cilaya baktım. Henüz kırılmaya başlamamıştı. "Birlikte yattığımızı varsaydığım için Dan'e," dedim, "dairenin etrafına bakındım, aceleyle devam ederken arkadaşımın gözleriyle karşılaşamadım," "prezervatifi aramasını söyledim çünkü genellikle kullandığımı hatırlamıyordum ve kullandığımızdan emin olmak istedim. Bana 'genellikle' derken neyi kastettiğimi sordu. Sonra ben de bir sürü sarhoş tek gecelik ilişki yaşadığımı itiraf ettim."

"Peki o ne yaptı?"

Gözlerimi devirerek kendime baktım, çünkü hatırası hâlâ canımı yakıyordu. "Odadan yeterince hızlı çıkamadı, ama bana aramızda hiçbir şey olmadığını söylemeden önce değil. Ben kusmuştum ve o da iyi olduğumdan emin olmak için kalmıştı. Ama hiçbir şey olmamıştı."

"Peki neden iç çamaşırlarınla kaldın? Neden seni kıyafetlerinle bırakmadı?"

"Üzerimdeki elbise duman ve kusmuk gibi kokuyordu. Sanırım koku yüzünden onu çıkardı."

"Hmm. Sanırım bu mantıklı."

"Demek öyle." Arkadaşıma baktım ve onu düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarken buldum. "Elimizdeki soruna geri dönebilir miyiz? Bunu sorduğuma inanamıyorum ama Charles hakkında ne düşünüyorsun? Kapıcı. İyi birine benziyor."

"Charles mı?" Steven'ın ifadesi bana ya kafasının karıştığını ya da kabız olduğunu söylüyordu. "Vegas hakkında konuşmayı bitirmedim, çünkü bu Dan'e benzemiyor. Onu hiç yargılayıcı biri olarak tanımadım. Cömert mi? Cömert mi? Evet. Sevimli mi? Otoriter mi? Kaba mı? Sadık mı? Evet, evet, evet ve evet. Yargılayıcı mı? Hayır."

"Daha çok,"-Başımı salladım, kelimeleri bulmakta zorlanıyordum
-Hayal kırıklığına uğramıştı. Sanki benim bir şekilde olmamı bekliyormuş gibi. Gerçekte olduğum kişi, onu hayal kırıklığına uğrattı."

"Özür dilerim ama bu yine de aşağılıkça bir davranış. Tek gecelik ilişkiler yaşıadıysan ne olmuş yani? Bu hiçbir şeyi değiştirmemeli. Eminim onun da tek gecelik ilişkileri olmuştur. Kiminle yattığın neden umurunda olsun ki?"

"Anlıyorum. Biliyorum. Ben-"

"Ağzından çıkacak bir sonraki kelime 'Ben seksi ve muhteşemim, peştamal giyerken üzümlemleri soyarsa şanslı olur' olmadığı sürece bu cümleyi sakın bitirme."

Ağzımda alaycı bir çizgi oluştu. "Hayır. Anlıyorum. Uyuşturucu, hırsızlık, sokaklarda yaşamak, sadece kendimi düşünmek. Bazen eski arkadaşlarıma rastlıyorum, eskiden birlikte koştuğum insanlara. Bu yaşam tarzını seviyorlar ve hala bu konuda başarılılar. Hepsinin değil ama çoğunun sorumlulukları yok, hayatta kafayı bulmak ve sevişmek dışında bir misyonları yok. Onları yargılayamam çünkü ben de o yollardan geçtim ve bir dönem bunun beni neden mutlu ettiğini biliyorum ama şu anda hiçbirisiyle birlikte olmak istemem. Şu anda istediğim şey çok farklı."

"Daha iyi."

Tanıdık bir hayal kırıklığı boğazımı sıktı; ne zaman bunu açıklamaya çalışsam, geçmişime bakış açımı açıklamaya çalışsam, asla doğru kelimeleri bulduğumu hissetmedim. Olduğum kişiden nefret ediyordum ya da kararlarımdan utanıyordum gibi konuşmak kolaydı. Dünya bana utanmam gerektiğini söylüyordu. Kendimin bazı kısımlarımdan, bazı anılarımdan nefret ediyordum ve telafi etmek için çok çalışmış olsam da hırsızlıktan kesinlikle utanıyordum.

Ama diğer her şeyden? Hatalar yapmıştım. Büyük hatalar. Küçük hatalar. Ve onlardan ders çıkarmaya çalışıyordum.

Kelimelerimi dikkatle seçerek dikkatimi arkasındaki pencereye odakladım. "Şu anda istediğim şeyin genel olarak *daha iyi* olduğunu söylememin adil olduğunu sanmıyorum. Diğer insanlar adına konuşamam, onlara neyin tatmin getirdiğini bilemem. Söyleyebileceğim şey, benim için daha iyi olduğu. Daha mutluyum."

"Gördün mü? İşte ben de bundan bahsediyorum. Tüm bu bilgelik." Tüm kişiliğimi kapsayan bir jest yaptı. "Senin muhteşemliğini terk eden birine karşı nasıl hâlâ bir şeyler hissedebiliyorsun? Neden ondan uzaklaşmadın?"

İçimdeki suçluluk duygusu ve şüphe hırkamın bileğini çekiştirmeme neden oldu. Bir otorite gibi konuşuyordum ama aslında hala sorunlarım vardı. Ayrıca, tek eşlilikle ilgili hiçbir deneyimim yoktu, sadece umutlarım vardı. Kafamda oluşturduğum yakınlık senaryosunu yeniden yazmama yardımcı olacağı ve benim için daha sağlıklı bir geleceğe yol açacağı umudu.

"Her neyse,"- bizi tekrar rayına oturtmam gerekiyordu-"o sabah gitme nedeni ne olursa olsun, gitti. Ondan sonra bana hiç eskisi gibi bakmadı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Vegas'tan önce ilgilendiğinden emindim. Bana seksi gözlerle bakardı, anlıyor musun?"

"Bilmiyorum. Adamdan kaçmaya o kadar kararlısın ki, ikinizi aynı odada hiç görmedim. Ama ne demek istediğini anlıyorum. Peki Vegas'tan sonra?"

"Durdu. Her zaman çok kibar, nazik ve arkadaş canlısıydı. Ama bana hiç eskisi gibi bakmadı."

"Belki de ona bir şans vermedin?"

"Hayır. Şu anda bana bakışı ya aşırı kibar ya da onu kızdırıyormuşum gibi sinirli."

"Peki onunla bu konu hakkında hiç konuşmadın mı? Vegas'ta olanlar hakkında?"

"Hayır, nasıl olduğumu biliyorsun." "Nasıl olduğunu mu?"

"Hadi ama, eskisi kadar utangaç değilim."

"Doğru, o kadar utangaç değilsin. Sadece katlanarak daha katı ve kontrollüsün."

"Bu doğru değil. Dr. Kasai'yi görmeye başladığımdan beri çok daha iyiyim." "İyi. Çok daha iyisin. Lütfen devam edin, çünkü az önce Vegas'ta ikiniz arasında olanlar hakkında Dan'le hiç konuşmadığını anlattı."

Ses tonundaki alaycılığı görmezden geldim. "Bildiğin gibi Dan birkaç ay sonra Tonya'yla çıkmaya başladı."

"Hoş biri." Steven bunu isteksiz bir gülümsemeyle karşıladı. "Ondan hoşlanıyorum."

"Biliyorum. Zeki de. Ve gerçekten güzel." Başımı salladım, kalbim acıyordu çünkü Tonya'ya olan yakınlığım Dan'in onunla çıkmasının en kötü yanlarından biriydi. Ondan çıkmadan önce de, çıkarken de, ayrıldıktan sonra da hoşlanmıştım.

"Ve binanın Noel partisi için şu limonlu çubuklardan yapıyor." Steven alt dudağını küçük bir somurtmayla dışarı itti. "Umarım bu yıl da yapar. Her zaman onları saklamak için bir bento kutusu getiririm ve tepside fazladan alırım."

"Bana tarifini verdi." Yüzümü buruşturdum. "Ondan neden ayrıldığını bilmiyorum."

"Bazı şüphelerim var." Steven koltuğunda doğruldu. "Ama, oh iyi. O yaptı. O gemi kalktı. Bu da demek oluyor ki bekâr ve birileriyle tanışmaya hazır. Ayrıca, ona Carlos'u ayarlamak istiyorum."

Kıkırdadım, çünkü geleceğimle ilgili ezici endişelerim karşısında yapabileceğim tek şey buydu. "Evlenmem gerekiyor. Evlenecek birini bulmalıyım. Eugene bunu mümkün olan en kısa sürede gerçekleştirmem gerektiğini söyledi, yani bugün birini bulup öğleden sonra adliyeye gitmeliyim ki yarın evlenebileyim."

Steven işaret parmağıyla çenesine vurarak bana baktı. "Hmm ..." *"Hmm ne?"*

"Sence -bu tamamen varsayımsal bir soru, o yüzden korkma- Dan'e durumu açıklasan, seninle evlenmesini istesen, evlenir mi?"

Cevap vermedim, çünkü yalan söylemek istemiyordum. Muhtemelen çok utanç verici olurdu ama durumun ne kadar vahim olduğunu açıklarsam muhtemelen evet derdi. Düşündükçe midem bulanıyordu.

"Hiç yardımcı olmuyorsun." Arkadaşıma ters ters baktım.

"Oh, ama ediyorum. Seninle ilgilenmediğini kendin söyledin ve Eugene amcan güvenilir biriyle evlenmeni istemediğini söylemedi mi? Yıllardır tanıdığın biriyle? İğrenç duygularla işleri zorlaştırmayacak biriyle? Dan'in seni 'o şekilde' düşünmediğinden bu kadar eminsen, neden olmasın?"

"Steven."

"Kat. Bunu bir düşün. O aslında bu iş için mükemmel." Kanepede otururken, arkadaşım bana bu fikri gerçek zamanlı olarak kendi kendine konuştuğu izlenimini verdi. "Dan, Caleb'in tehditlerini umursamaz ve Pharma Bro da onu zerre kadar korkutmaz."

Sessiz kaldım çünkü Steven kesinlikle haklıydı. Caleb'in Dan'in gözünü korkutmaya çalışacağı düşüncesi bile gülünçtü. Tıknaz güvenlik yöneticisinin Caleb'in tehditlerine vereceği tepki, Dan'den yardım istemenin yaratacağı aşağılanmaya neredeyse değecekti.

Neredeyse.

Ama tam olarak değil.

Steven hâlâ konuşuyordu, ". . . çok komik. Ve bunu hak ediyordu. "*Road to Perdition* "ı izledin mi hiç? Aynı onun gibi olacak ama daha az trençkot ve şapka olacak. Ayrıca Dan rüşvetten etkilenmez. Zaten yeterince parası var. Hepsinden etkilenmez."

"Evet, ama *ondan* etkilenmiyorum." Yüzüm buruştu ve elimle yüzümü kapattım.

"Oh, kuzu pirzolası." Parmaklarını hafifçe omzuma koydu ve ben de omuz silktim.

Üç derin nefes alarak koltuktan kalktım ve Steven'in ulaşamayacağı bir yere gittim. Wally de ayağımın dibinde kıvrıldığı yerden kalkarak beni takip etti.

Kendimi kontrol altına aldığıma emin olduğumda konuştum. "Özür dilerim. Ondan hâlâ hoşlanıyorum. Hem de çok. Beni Vegas'ta terk ettikten sonra bile. Tonya'yla çıkarken bile. Ondan kaçtım *çünkü* ondan çok hoşlanıyorum. İki yıldır geçmişi unutamadığım bir adamdan benimle sahte bir evlilik yapmasını istememin gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Öyle düşünüyorum." Steven da ayağa kalktı, omuzlarıma uzanıp tuttu ve beni gözleriyle buluşmaya zorladı. "Tatlım, seçeneklerin tükendi. Olmasaydın bile, bence bu ay boyunca aklıma gelen en iyi fikir bu. Ve bu çok şey ifade ediyor çünkü daha yeni muhteşem bir halı aldım."

Başımı salladım ama yeni bir itirazda bulunamadan sözümü kesti. "Kendin söyledin, Dan'i unutamadın. Tatlım, bu delilik. Bir yetişkin olarak, iki yıldan fazla bir süre boyunca bir erkeğe takılı kalmak ve bu konuda hiçbir şey yapmamak normal değil."

"Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

"Ondan kaçmayı bırak. Evlen onunla. Durumla yüzleşin. Bunu bir taşla iki kuş vurmak olarak düşün. Ondan kaçmak imkansız olacak. Onu gerçekten *tanıdığınızda*, evet, çok seksi, hoş, komik, falan, filan, ama sizin karşılıksız sevginize değmeyen bir adama duyduğunuz bu aşırı sağlıksız hayranlığı bırakacaksınız. Güvenli ve nötr hissettiren arkadaş bölgesine geçebilirsiniz."

"Bu önerinin hiçbir anlam ifade etmediğinin farkındasınızdır." "Bu önerinin dahice olduğunun farkındasın."

İnledim, saçlarımı yolmak isteyerek uzaklaştım. Wally yine peşimden geldi, hareketlerimi gölgeliyor ve kuyruğunu sallıyordu. "Bunu seninle tartışacak zamanım yok. İhtiyacım var-"

"O zaman bir teklifim var. Dan'e bugün sor. Onu burada bekle. Eve geldiğinde ona sor. Durumun önemini anlatmak için gereken en az bilgiyi ver. Eğer hemen evet demezse, *biraz* bile tereddüt ederse, o zaman seninle evlenirim."

"Tabii ki tereddüt edecek."

Steven ellerini kaldırdı. "O zaman seninle evlenirim."

"Peki ya erkek arkadaşın?"

"Bu gece onunla konuşacağım. Anlayacaktır ya da ben anlamasını sağlayacağım."

Umarım. Bunun için

endişelenme." "Hayır.

Hayır. Bu adil değil-"

"Dediğim gibi, sor ve eğer ağzından çıkan kelimeler hemen 'Evet. Hadi yapalım' değilse, düşünmek için bir an duraklasa bile, o zaman bunun erken bir 1 Nisan şakası olduğunu söyle, beni ara ve yarın İlçe Katibi'nin ofisine gidelim."

"Steven."

"Güven bana. İsrar ediyorum."

Cevap vermedim. Veremezdim. Eğer konuşmaya çalışırsam, çılgılık atacağımı hissediyordum ve bunu yapmak istemiyordum.

Gururumu bastırarak başımı salladım. Ciğerlerim yanıyordu.

Dan'i burada beklerdim. Ona evlenme teklif edecektim. Bu aşağılayıcı olurdu. Sonunda evlenecek olanın Steven ve ben olacağımızdan hiç şüphem yoktu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Zihinsel yetersizlik. 1 : zihinsel kapasitenin yokluğu. 2 : akıl hastalığı veya herhangi bir tür zeka geriliği nedeniyle hayatın günlük işlerini yürütememe veya makul bir sağduyu ile kişinin kendisine veya malına bakamama.

-Merriam-Webster Sözlüğü

****Dan****

"AZ ÖNCE NE DEDİN?" Saatimi tekrar kontrol ettim. Bu saçmalık için zamanım yoktu.

Hafta içi saat onu geçiyordu. Kendi yatağımda uyuyabildiğim nadir gecelerden birinde geç kalıyordum. Steven'ın eve gitmesi gerekiyordu.

Millennium Park'ın kuzey tarafındaki Doğu Randolph Caddesi'nde idik. Ana ofisimiz şehir merkezindeydi ama veri merkezini birkaç ay önce bu apartmana taşımıştık. Cypher Systems tüm binanın sahibi olduğundan ve binaya giren ya da çıkan tüm erişim noktalarını ve portları kontrol ettiğinden, Alex, Quinn ve Fiona apartmanın daha güvenli bir seçenek olduğuna inanıyorlardı.

İşte burada, yaşadığım apartmandaydık, gece geç saatlere kadar çalışıyorduk ve ben henüz eve gitme fırsatı bulamamıştım. İnanılır gibi değildi.

Quinn omzunun üzerinden bana baktı. "Tonya'yı getir dedim. Bu bir çift meselesi."

Kollarımı kavuşturdum ve onun kem gözlerine karşılık verdim. "Tonya ve ben ayrıldık."

Quinn o aptalca şeyi yaptı, sanki bir böceği kovuyormuş gibi elini havada salladı. "Biliyorum."

Bu, çocukluğumuzdan beri bir şey hakkında konuşmak istemediğinde yaptığı aptalca bir şeydi. Ne sanıyordu ki? Bu saçmalık hakkında konuşmak istediğimi mi? Gitmem gerekiyordu. Şimdi.

"Neden Tonya'yı getirmemi istiyorsun?"

"Tonya'yı kastetmiştim." Yine el salladı. "Bir Tonya getir." "Tonya'yı mı getireyim?" Anlamadığım için enseme kaşdım. "Sen

Tonya'ya benzeyen birini mi kastediyorsun? Neden randevum Tonya gibi görünmek zorunda?

Tonya?" Saatimi tekrar kontrol ederek bileğimi ovuşturdum. Steven aramamıştı ama bu kadar geç kalmak hoşuma gitmiyordu. Ne yazık ki, son bir ay içinde bu durum giderek daha fazla norm haline gelmişti.

"Bu tür şeylerde nasıl davranacağını bildiği sürece nasıl görüldüğü umurumda değil." Daha fazla el sallama. "Tonya gibi."

Ah. Anladım. *Tamam. Önemli değil.*

Ama bana sabırsızca el sallayabileceğini düşündüyse, bu onu kızdırmam için bir işaretti. "Eski kız arkadaşımдан bahsedeceksin ve ben de bunu mu anlayacağım?"

"Ne?" Sesi kırılmıştı, bana ters ters baktı.

"En azından bana çay ikram edebilirdin." Omuz silktim, burnumu çektim. "Ya ayrılık yüzünden hâlâ duygusal olarak dengesizsem?"

Alex gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi bir ses çıkardı. Quinn gülmüyordu.

"Hey, benim de duygularım var." Onun aptal el sallamasını taklit ettim. "Sadece iki yıldır birlikteydik ama-"

"Hayır, değildin," diye homurdandı Quinn.

"Evet, öyleydik. Yılbaşından hemen sonra takıldık ve-" "Birlikte değildiniz. Zaman geçiriyordunuz."

"Benim evimde diş fırçası vardı." Konuyu sebepsiz yere zorluyordum ama Tonya'yı bu kadar kolay göz ardı etmesi beni sinirlendirmişti. Ayrıca boynumun kaşınmasına neden oldu. Boynum sadece bir konuda kendimi suçlu hissettiğimde kaşınırdı.

"Ee?"

"Yani, diş fırçası evini paylaşmak ciddi bir ilişkiye eşittir. Bunu herkes bilir." Kimi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyordum, onu mu yoksa kendimi mi?

"Bu saçmalık. Sen hiç ciddi olmadın."

Tabii ki haklıydı. Hiçbir zaman ciddi değildik. "Peki. Ama yine de kendimi savunayım, sadece iki yıl beraberdik."

"*Sadece* iki yıl mı?" Quinn, Alex'in başının arkasına baktı. "İki yıl uzun bir süre."

"Hayır, değil." Başımı salladım.

"Evet, öyle." Quinn başını salladı.

"Hayır, değil. İki yıl bir insana aşık olmak için yeterince uzun bir süre. Ama bir şeyin gerçek olup olmadığını ya da sürüp sürmeyeceğini anlamak için kesinlikle yeterince uzun değil."

Quinn'in kızgınlıkla kaşlarını çatması ters bir bakışa dönüştü. "Şu anda benimle taşak mı geçiyorsun?"

"Quinn'e katılıyorum." Alex bunu bilgisayarından başını çevirmeden söyledi. Bilgisayar derken, monitörlerden ve vızıldayan şeylerden oluşan bir duvarı kastediyorum.

Gözlerimi devirmeden önce kendimi tuttum. "Her zaman Quinn'e katılıyorsun, Chachi."

Alex sandalyesinde tamamen döndü ve bana ters ters baktı. Ben de ona ters ters bakmaya çalıştım ama yemin ederim çocuğun bakışları çok sinir bozucuydu.

"Bana Chachi deme."

"Tamam. Siktir git. Sana Joanie diyeceğim."

Sinir bozucu bakışları daha da şiddetlendi ve telefonum çaldı. Cebimden çıkarıp ekrana baktım ve midem bulanarak bir kez daha baktım.

Anne: *Doğum gününde anneni arama zahmetine katlanamadığına göre öldüğünü varsayıyorum. Quinn'e cenaze evine çiçek göndereceğimizi söyle çünkü senin adına nereye bağış yapacağımızı bilmiyoruz. Umarım yas tutanların*

Calla zambaklarına alerjim yok. Sevgiler, 42 saatlik doğumdan sonra seni doğuran annen.

Anneciğim: *Ara beni. Eğer zaman ayırabilirsen.*

"Kim o? Ne oldu?" Çocuğun sesi yüksek alarmdaymış gibi geliyordu.

Gözlerimi kapadım ve nefesimin altında "Siktiğimin ördeği" diye mırıldandım. Bir süre beni inceledikten sonra Quinn, "Annesi." dedi.

Gözlerimi açtım. Quinn o küçük, bok yiyen sırtışını takınmıştı. O kadar küçüktü ki, onunla birlikte büyümemiş birinin bunu fark edebilmesi için bir büyüteç ve iyi bir ışık gerekirdi. Ama onu ikimiz de hatırlayabildiğimizden beri tanıyordum.

"Ah." Alex başka bir şey söylemeden vızıldayan boktan duvarına geri döndü.

Quinn bana yaklaştı ve sesini alçalttı. "Onu aramadın mı?"

"Hayır, onu aramadım." Bu bir felaketti. Ben ölmüştüm. Beni suçluluk duygusuyla öldürecekti. Bu arada boynum kaşınıyordu.

Korkunç mavi gözleri üzerimde gezindi. "Bu sabah annemi aradım."

"Biliyorum." Bok kafalı.

Quinn'in annesi ve benim annem aynı doğum gününü paylaşıyordu. Bu da her yıl doğum günlerinde annelerimizi aramamız gerektiğini birbirimize hatırlattığımız anlamına geliyordu. Birkaç yıl önce Quinn annesini hiç aramadığı bir dönem geçirmiş olsa da -çünkü birbirleriyle konuşmuyorlardı-yine de *bana* hatırlatırdı.

"Sana bu sabah hatırlattım. Öğle yemeğinde hatırlattım. Janie sana mesaj attığını söyledi."

"Bunu ben de biliyorum, sik suratlı."

Janie Quinn'in karısıydı ve şu anda ilk çocuklarına hamileydi. Ayrıca bir tür tıbbi sorun nedeniyle yatak istirahatindeydi ve bu da Quinn'i çıldırtıyordu. Quinn bu deliliğin acısını benden çıkarıyordu. Ayrıca, onun tüm seyahatlerini ve benimkileri ben yapıyordum, bu da genellikle gelip gelmediğimi bilmediğim anlamına geliyordu.

Bu arada, seksi karısıyla daha fazla zaman geçiriyor ve muhtemelen onu da çıldırtıyordu.

Bu öğleden sonra Fairbanks binasındaki ekiple görüşürken annemi aramayı planlamıştım ama sonra Kat Tanner ortaya çıktı. Aslında ondan sonra pek bir şeye konsantre olmakta zorlandım.

Kat Tanner lanet biriydi. Onu nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyordum.

O, okul öncesinden liseye kadar tüm hayatınız boyunca tanıdığınız idealize edilmiş, çok zeki, çok hoş, çok seksi bir kızdı. Başlarda sizi ne kadar harika biri olduğuna dair hiçbir fikri olmadığına inandırmıştı. Alçakgönüllü, nazik, dünyanın tuzu kuru, iyi bir insandı. Onu arkadaşlarıyla izlediniz ve lanet olası bir elmas olduğunu düşündünüz. Gülüşü bile muhteşemdi.

Açıklamama izin verin. Bazılarının "tip" dediği şeye hiç sahip olmadım. Bütün kadınları severdim. Onlara bakmayı seviyordum. Onlarla konuşmayı severdim. Benimle konuşmalarına bayılırdım. Genç, yaşlı, uzun, kısa, tıknaz, zayıf, kırmızı, kahverengi, mavi, gri fark etmezdi, kadınlara karşı sarsılmaz bir hayranlığım vardı.

Bunun nedeni annemin süper bir kadın olması ve babam pek ortalıkta yokken biz çocukları tek başına büyütmesi olabilir. Kariyer sahibi bir donanma mensubuydu, evde olduğundan daha fazla görevdeydi ama bu yüzden etrafta değildi.

Kadınlara olan sevgim, kız kardeşlerimin melek, erkek kardeşimin ise beş para etmez bir pislik olmasından da kaynaklanıyor olabilir. Elbette, kız kardeşlerimin

ama bu dramlar çoğunlukla onlara kötü davranan hak etmeyen erkeklerden kaynaklanıyordu.

Her neyse. Kadınlar harikaydı, hepsini seviyordum ve her türüyle çıkmıştım.

Ama Kat Tanner'la tanışana kadar göğsümde hiç böyle boktan bir his hissetmemiştim. Sanki o etraftayken tam nefes alamıyormuşum gibi. Aslında, onu geç. Bazen sadece onu düşündüğümde bile nefes alamıyordum.

Neden o, bilmiyordum. Onun feromonları benim feromonlarıma garip şeyler yapıyor, endokrin akışımı bozuyor ya da Chi yapıyor olabilirdi. Her neyse işte.

Belki de sadece görünüşünü, koyu renk gür saçlarını, iri kahverengi gözlerini, dudaklarının büyükannemin bahçesindeki güllerin tonunda olmasını, teninin zeytin rengini, yürüyüşünü, kıcının kıvrımlarını, yere bakmasını ve güldüğünde sesinin hep biraz suçlu çıkmasını çok seviyordum. Her neyse. Her şey vardı.

Ama sonra onun milyarder bir varis olduğunu öğrendim. Düşündüm *ki, o bunu büyütüyor, ben neden büyüteyim?*

Rayların diğer tarafında büyüdüysem ne olmuş? Gençliğimde hapse ve çetelere girip çıkmışsam ne olmuş? Lise diplomam yerine GED'im varsa ne olmuş? Ben hiç üniversiteye gitmediysem ve bu arada o Chicago Üniversitesi'ne gidip havalı bir diploma aldıysa ne olmuş?

İşin özüne indiğinizde insanlar sadece insandı, değil mi? Önemli değil.

Ama sonra Las Vegas'ta bir sabah onun yanında uyandım, bir gece önce kusarken saçını tuttuktan sonra bana tek eşlilikten hoşlanmadığını söyledi.

Bilin diye söylüyorum, çok eşliliğe karşı değilim. Babamın tarafında Vermont'ta bir yerleşkede yaşayan bir teyzem vardı. Becks Teyze'nin üç bayan arkadaşı ve altı erkek arkadaşı vardı - annem onlara böyle derdi - bunun gibi bir şey. Çoğunlukla birbirleriyle iyi geçiniyor gibiydiler. Kahretsin, yirmi yıldır orada yaşıyordu ve her zaman mutlu görünüyordu.

Yaşam tarzının tipik olmadığını anlayacak yaşa geldiğimde, ona neden böyle bir şey yaptığını sormuştum. Kat'in o sabah Vegas'ta söylediğine benzer bir şey söylemişti: "Tek eşlilikte hiç iyi olamadım."

Babamın ailesi benimkinden daha az ya da çok işlevsiz değildi ve hiçbirimiz çok eşli yaşam tarzını seçmemiştik. Kardeşimin vardı ama farklıydı. O sadece bir sürü farklı çılgın

Dalga geçtiğini bilmeyen kadınlar; bir grup farklı aklı başında insanla rızaya dayalı, kararlı bir ilişkiyle aynı şey değil.

Ama bu tür bir yaşam tarzı bana göre değildi. Kendimi tanıdığım kadarıyla, sevdiğim kadına başka bir adamın ya da kadının dokunmasını hazmedemezdim. Dahası, muhtemelen o adamın ağzını burnunu kırardım.

Ama kadının ağzını burnunu kırmazdım. Muhtemelen, ona çok pis bir bakış atardım.

Ama bu sadece benim.

Yani, evet. Altı aydır konuşmadığım Kat'i bu öğleden sonra gördüm. Onu görmek hâlâ bir elmas olduğu gerçeğini pekiştirdi ve hâlâ göğsümde o boktan hissi uyandırıyor. Kısa bir süre konuştuk. Her zamanki gibi benden uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu. Sonrasında dikkatim dağılmış ve sinirlenmişim ve doğum gününde annemi aramamıştım.

Quinn'in gülümsemesi yayıldı. Boğazını temizleyerek ve ağzını yumruğuyla kapatarak bunu gizlemeye çalıştı. "Anneni aramamı ister misin? Ona görevde olduğunu, ülke dışında olduğunu söyleyeyim mi?"

"Bana izin vermesi için Mars'ta JFK ve Bing Crosby'yi diriltiyor olmam gerekir. Kısacası ..." Başımı salladım. *Lanet olası bir felaket.*

Bir an tereddüt etti, sonra "Baban şehirde mi?" diye sordu.

"Hayır." Ve bu konuda söyleyeceğim tek şey buydu.

Babam birkaç yıl önce donanmadan emekli olmasına rağmen, yine de hiç ortalıkta yoktu. Annemle aralarında karmaşık bir ilişki olduğunu söylemek hafif kalırdı. Uzun lafın kısıası şuydu: sevdiği başka bir kadından bir çocuğu - kardeşim Seamus - olmuş, o kadın onu ve bebeği terk etmiş, annem devreye girmiş, Seamus'u kendi çocuğu gibi büyütmüş ve babam çok minnettar olmuştu.

Hem de çok minnettar. Tek sorun, minnettarlığın sevgiyle aynı şey olmamasıydı.

"Ona Janie ve bebek için bir şeyler yaptığını söyleyebilirim." "Hayır."

İnledim. "Bu sadece durumu daha da kötüleştirir, ona

"Evli olduğunu ve annene torun verdiğini göster." Ama yapmıyordum.

"İstedığı bir şey olmalı." Yüzü şimdi ayıktı.

"Elmas küpeler mi?"

Quinn annemi en son aramadığım zamanı ve onun üzerime yağdırdığı utanç ve rezalet fırtınasını hatırladı.

On yedi yaşımdaydım ve hapisteydim. Onu aramamın mümkün olmaması umurunda değildi. Seamus'un suçunu üstlenmiş olmamı umursamadı. En sevdiği parfümle birlikte çiçek gönderilmesi için bir gardiyana inanılmaz miktarda rüşvet vermiş olmamı umursamadı. Onun için bir parti düzenlemiş olmam, Seamus da dahil olmak üzere diğer kardeşlerimin onu kiliseye götürmeleri, pasta yapmaları ve ona bir tanrıça gibi davranmaları umurunda değildi.

Ben aramamıştım; bu yüzden Hain Yahuda'ydım. Eleanor O'Malley'nin amansız, pasif-agresif suçluluk dalgası yerine ateş ve kükürdü haftanın her günü tercih ederim.

Tanrı ruhuma merhamet etsin.

Quinn omuz silkti. "Yardımcı olabilirsem haber ver."

"Bir mucizeye ihtiyacım var." Hayal kırıklığımı dışı vurarak döndüm ve başka bir şey söylemeden oradan ayrıldım.

Odadan çıkıp koridorda yürürken telefonumun ekranına bakarak mesajını tekrar okudum. Asansörün düğmesine basarken onu arayıp unuttuğumu söyleyemeyeceğime karar verdim. Bu bir seçenek değildi. Bu yüzden annemin en çok istediği şeylerin listesini en yüksekten en düşüğe doğru sıraladım:

Evlenmem ve yuva kurmam. Ona daha fazla torun vermem.

Boston'a taşınmam ve onun sokağında bir ev almam. Hayatımın geri kalanında her büyük tatil için kalmaya gideceğim.

Hayatımın geri kalanı boyunca her önemli kararında ona danışmam.

Hayat.

Beşinden dördü mümkün değildi. Değildiler işte. İlk üçü Çünkü önümüzdeki yirmi dört saat içinde bunları yapmam imkânsızdı ve sonuncusu da olmayacaktı çünkü ben çaresiz bir pislik değildim.

Dört numara bunu yapmak zorunda kalacaktı. Kefaret olarak en az beş yıl tatil yapacağıma söz veriyorum. Öyle olsun.

Ayrıca, neden henüz aramadığıma dair bir yalan uydurmam gerekecekti ve bu yalan iyi olmalıydı. Eğer ona gerçeği, unuttuğumu söylersem, bu onun duygularını haklı olarak incitebilirdi. Annemin duygularını incitmemek için yalan söylemek, hile yapmak ve çalmak da dahil yapmayacağım şey yoktu.

Asansöre bindim, kendi katımın düğmesine bastım ve yastıklı kadife duvara yaslandım, yorgundum. Çok yorulmuştum. Kendi yatağında uyumak için sabırsızlanıyordum.

Ama her şey sırayla. Steven'dan özür dileyecek, sonra da annemi ararken Wally ile biraz vakit geçirecektim.

Dairemin kapısını açar açmaz seslendim, "Selam Steven. Çok geç kaldığım için özür dilerim. Quinn bana şirket bölümüyle ilgili şu lanet şeyi yaptırıyor ve o süslü püslü heriflerin benim bir yaşındaki yeğenimden daha fazla el tutmaya ihtiyacı var. Yemin ederim, o Townsend denyosunun benden ona mastürbasyon yapmamı isteyeceğini sandım."

Boynumdaki kravatı çektim, ilmiği çıkardığım için minnettardım. Kravatı ceketimin üzerine koyarak ikisini de girişteki sandalyeye fırlattım ve karanlığa kaşlarımı çattım.

Ve sessizliğe.

"Steven?"

Cevap yok. Ama sonra aile odasında bir yerde bir lamba yandı, yakamı ve gömleğimin üstteki üç düğmesini açtığımda ışık koridora yayıldı.

Peki Wally hangi cehennemdeydi? Genelde kapının yanında bekler, kuyruğundaki kırbacıyla beni kırbaçlamaya hazır olurdu.

Ne zaman eve gelsem Wally bir enerji yumağı olurdu. Günün hangi saati olursa olsun, kuyruğunu o kadar sert sallardı ki bazen kendini devirirdi. Onu sadece altı haftalıkken evlat edinmiştim. Şimdi dört yaşındaydı ama yemin ederim hâlâ yavru bir köpek gibi davranıyor, kucağa alınmayı seviyordu.

Oğlum iyi büyüklükte bir köpekti, Labrador/terrier karışımıydı -artı başka şeyler de vardı, emindim- yani en iyi türden bir köpekti, atalarındaki her cinsin en iyi kişilik özelliklerine sahipti. Akıllı, arkadaş canlısı, nazik ve çocuklara karşı sabırlı. Köpeğin her şey hakkında, özellikle de insanlar hakkında altıncı hissi olduğuna ikna olmuşum.

Örneğin, Wally Seamus'u sevmiyordu. Ne zaman Seamus gelse, Wally hırlar ve havlardı, Seamus'un ona dokunmasını istemezdi.

Kardeşimin pis bir herif olduğunu biliyordu. Hayvanlarla ilişkilerine bakarak bir insan hakkında çok şey söyleyebilirdiniz. Köpekleri sevmeyen insanlara güvenmezdim; onlar benim insanım değillerdi. Köpekleri nasıl sevmezsin? Onlar bu gezegendeki en iyi şey; hokey, seks ve iyi bir İrlanda viskisi ikinci, üçüncü ve dördüncü sırada yer alıyor.

Ayrıca köpekler sadıktır. Bir köpekten daha sadık bir şey yoktur. Muhtemelen öncelikleri düzgün olduğu içindir: yemek, uyku ve bok kovalamak.

Ama şimdilik harika köpeğim hakkında bu kadar yeter.

Takım elbisemin sağ kol düğmesini açarak ana odaya girdim. "Steven, bu kadar geç kaldığım için tekrar özür dilerim. Eğer ben-"

Vay anasını.

Kısa bir süre durdum, topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım ve hiç beklemediğim bir şekilde Kat Tanner'ın kanepeden kalkarken gözlerini ovuşturduğu görüntüsüne bir kukla gibi baktım. Wally de onun yanında kıvrıldığı yerden başını kaldırmıştı.

"Kat."

"Merhaba Dan."

Rüya görüyordum. Tek açıklaması buydu. Çoktan uykuya dalmıştım ve bu benim fantezilerimden biriydi, çünkü Kat sürekli olarak kirli rüyalarımın rol alan tek kadındı.

Bu bir rüyaydı. Neredeyse odayı geçip onu öpecektim. Ama yapmadım, çünkü Wally oradaydı. Wally fantezilerimde hiçbir zaman başrol oyuncusu olmamıştı ve bunun beni yüzde 100 normal yaptığına inanıyordum.

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım, söyleyecek sözüm yoktu. Eğer kız kardeşlerim burada olsaydı, beni dili tutulmuş ve beyin ölümü gerçekleşmiş bir halde gördüklerinde bayram ederlerdi.

Neyse ki, Wally koltuktan fırlayıp sanki geldiğimi yeni fark etmiş gibi bana doğru koşarken sessizliği o doldurdu. *Ne gıcık bir şey.*

"Steven beni içeri aldı. Seni bekleyebileceğimi söyledi. Umarım sakıncası yoktur."

"Hayır," dedim çok hızlı bir şekilde, ama zaten ağzımdan çıkmıştı ve geri alamazdım. Bu yüzden boğazımı temizledim ve onun arkadaşlığına hevesli bir ezik gibi görünmemeye çalıştım. "Hayır, sakıncası yok." Oğlumu okşamak için eğildim ve kendimi toparlamak için lanet bir dakika ayırdım. "Steven hâlâ burada mı?"

"Hayır. Altıda çıktı. Wally'yi almayı teklif etti ama ben düşündüm ki - umarım haddimi aşmamışımdır- nasıl olsa buradayım ve bekliyorum..." Oğlumu işaret etti. Sanki Wally güzel bir kadının kendisinden bahsettiğini biliyormuş gibi kuyruğu bacağıma coşkulu bir ritimle vuruyordu.

Tırısla ona döndü ve başını kadının elinin altına sürttü. Kadın hemen onu okşadı ve kulaklarını ovdu. Wally cennetteymiş gibi iç çekti.

Şanslı köpek.

"Umarım sorun olmaz," diye tekrarladı, temkinli görünüyordu.

Ama o her zaman temkinli görünürdü.

"Evet." Başımı sallayarak endişesini geçiştirdim. "Evet. Mantıklı." Sesim soluk soluğaydı. Göğsüm çok sıkı ya da çok dolu hissettiren o boktan şeyi yapıyordu.

Hiç de yardımcı olmuyordu, muhteşem görünüyordu. Saçları dağınıktı, seksi bir dağınıklığı, uykudan karışmıştı, iri ve kabarıktı, yüzüne ve omuzlarına dökülüyordu. Gözleri uykulu ve kıyafetleri buruşuktu. Onu bu haliyle seviyordum, günün erken saatlerindeki kolalı tişörtlü görüntüsünden çok farklıydı.

Kendine gel Daniel. Belli ki bir şeye ihtiyacı var.

Bütün gün burada senin bacağını becerebilmek için beklemedi.

Ama beni beklediği ve *benden bir şey isteyebileceği* düşüncesi, buraya gerçekten bacağımı becermeye gelmiş olması kadar sarhoş ediciydi. Açıkça söylemek gerekirse, iki isteği de geri çevirecek değildim.

"Yani, uh." Derin bir nefes almaya çalıştım. Ama alamadım. "İhtiyacın olan bir şey var mı?" Aramıza biraz mesafe koymak için büroya doğru yürüdüm. Çok yakındı. Başka biriyle bir buçuk metre gayet iyiydi. Kat'le, dairemde yalnızken bir buçuk metre boğucuydu.

"I . . ." Bir nefes aldığımı duydum. Sonra bir tane daha, bu sefer daha yüksek sesle.

Omzumun üzerinden baktım, kendini tuttuğunu, kollarını ortasına sımsıkı doladığını gördüm. Bu kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Tamam, tamam. Tamam." Başını salladı, belli ki kendi kendine konuşuyordu.

Sonunda aptal beynim onu görmenin, burada olmasının ve varlığının ilham verdiği tüm umut ve kirli hayal yığınlarının şokunu atlattı. Ona baktım. Gerçekten, lanet olasıca baktım.

Korkmuştu.

İçgüdülerimi kontrol edemedi bir alarm sarsıntısıyla ona doğru koştum. Omuzlarını tutarak, gözlerini yakalamak için çenemi eğdim.

"Hey, sorun ne? İyi misin?"

"Yardıma ihtiyacım var."

"Sorun ne?"

"Bunu sana soracağıma inanamıyorum." Bir kahkaha attı, sesi her zamanki gibi biraz suçluydu.

"Paraya mı ihtiyacın var?"

"Hayır." Başını kararlılıkla salladı. "Hayır. Aslında sana para teklif etmek için buradayım."

Ellerimi bıraktım ve çenemi kaldırarak geri çekildim. Bana para teklif etmek için burada olduğu gerçeği bir darbe gibi indi. Ya da en azından bir darbe gibi hissettirdi.

Kağıt kesiyi. Acıttı.

Elbette yakın değildik ama arkadaştık. En azından ben öyle sanıyordum. Arkadaşlarına para ödemezsin, bu on birinci emirdi, komşunun ineğine göz dikmemekten hemen sonra.

İneklere göz dikmeyeceksin. Evet, arkadaşlarına da ödeme yapmayı teklif etme.

Çenemi düşürerek ona ters ters bakmamaya çalıştım. Ama baktığımdan oldukça eminim. "Paranı istemiyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa, istemen yeterli."

"O kadar basit değil."

"O kadar basit. Bu arkadaşlığın ABC'si, Kat." Biraz şaşırılmış görünüyordu. "Biz arkadaş mıyız?"

Ugh. Ördeği sikeyim.

Sonra öne doğru küçük bir adım attı *ve umutlu* görünüyordu.

Ugh. Bir ördeği daha sikeyim.

"Evet. Tabii ki arkadaşsınız." Elimi ağzıma sildim, sonra cebime soktum.

Söylemediğim şey ... çok şeydi.

Bugün lobide yaptığı gibi yine parmaklarını büküyordu. "Ya sana ödeme yaparsam-"

"Şuna ne dersin? Neden önce bana neye ihtiyacın olduğunu söylemiyorsun? Parayı sonra konuşuruz. Tamam mı?"

Tereddüt etti, sonra başını salladı, nefesi daha hızlı geliyordu. "Tamam, tamam." Yine kendi kendine konuştuğu izlenimine kapıldım. "Bunu yapabilirim."

Bir başka telaşla ona tekrar dokunmak istedim ama yapmadım. Görünüşüne bakılırsa, onu rahatsız eden, buraya getiren her neyse, büyük bir mesele olmalıydı.

Endişemi sesimden uzak tutmaya çalışarak, "Baştan başla" diye nazikçe dürttüm.

"Hikâye çok uzun. Sadece-" Yutkunmak için durakladı, gözleri yalvarıyordu. "Sana sadece sonunu anlatabilir miyim?"

"Peki, bana sonunu anlat."

Beni gerçekten korkutmaya başlamıştı.

"İhtiyacım var..."

"Evet?"

Çenesi sallanıyordu. "Acil bir durum olmasaydı sormazdım." "Ne istersen. Senindir. Sadece sor. Lütfen," diye yalvardım.

Yemin ederim, bu kadın. Kalbim dakikada bir milyon mil hızla atıyordu. Belli ki üzerimde nasıl bir güce sahip olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ya da belki de biliyordu ve bu işkenceyi bilerek yapıyordu.

"Dan."

"Kat."

Elini cebine attı ve küçük kadife bir kutu çıkardı. Kutuyu açarken elleri titriyordu, içinden iki sade altın yüzük çıktı. Biri daha kalın ve büyüktü, belli ki bir erkek içindi. Diğer küçük, bir kadının parmağı içindi.

Onları rehin vermemi mi istiyor?

Kutuyla onun arasına baktım, bekliyordum.

"Dan. İstiyorum ... benimle evlenir misin?"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yasal Vasi: Vesayet altındaki kişi olarak adlandırılan başka bir kişinin kişisel ve mülkiyet çıkarlarını korumak için yasal yetkiye (ve buna karşılık gelen göreve) sahip bir birey. Vasiler tipik olarak üç durumda kullanılır: ehliyetsiz bir yaşlı için vasilik (yaşlılık veya sakatlık nedeniyle), reşit olmayan biri için vasilik ve gelişimsel engelli veya zihinsel engelli bir yetişkin için vasilik.

-Wex Hukuk Sözlüğü

****Kat****

DAN bana bakıyordu ama bana bakmıyordu.

Gözleri odaklanmamıştı ve kendi içine baktığı belliydi. Ama bu, insanların ya saçma bir duruma anlam vermeye çalışırken ya da deli biriyle uğraşmaktan kendilerini en iyi nasıl kurtaracaklarını bulmaya çalışırken yaptıkları şekildeydi. Ya da her ikisi de.

Kalbim, gidecek uzun bir yolu olmamasına rağmen dibe vurdu. Umut etmek için kendime izin vermemiştim. Yüzükleri almak için kısa süreliğine ayrıldığımda bile Steven'la evleneceğimi varsayarak ayrılmıştım. Dan'le değil.

Bu bir kamikaze göreviydi, büyük bir kredi kartı faturası biriktirip bunu piyango kazanarak ödemeyi beklemekle aynı başarı şansına sahipti.

Asla sağlam bir plan değildi.

Ama Steven'a söz vermiştim. Sahte bir evlilik karşılığında küçük bir aşığılanma neydi ki? Steven'a borçlu olacaktım. Ona büyük bir borcum olacaktı, asla ödeyemeyeceğim bir borç. Kuzenim vasim olursa gururun pek bir önemi kalmazdı.

Dan'in beni süzen yakışıklı yüzüne bakarken neredeyse gülecektim. *Herhangi bir* nedenle benimle evlenmeyi kabul etmesi fikri en büyük hayaldi. Evlatlık olduğumu keşfetmek (böyle bir şey asla olmayacaktı, emin olmak için iki DNA testi yaptırmıştım); ya da örgü ördüğüm için Nobel Barış Ödülü kazanmak; ya da Doktor

Kim gerçektir ve ben bir sonraki cesur yol arkadaşı olacaktım; ya da peynirin kalorisi olmadığını öğrenmek.

Çok saçmaydı.

Güldüm. Kendime. Küçük, nefes nefese bir kahkaha. Histerik bir kahkaha değil. Histerik bir şekilde gülmedim. Hiçbir şeyi histerik bir şekilde yapmamaya her zaman çok dikkat etmişimdir.

Gülüştüm üzerine bakışları yeniden bana odaklandı ama ifadesi okunamıyordu. "Bunun ne zaman olması gerekiyor?"

Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Unut beni-" "Sanırım mümkün olan en kısa sürede?"

"Bir ay önce çok erken olmazdı." *Vay be. Bu benim sesim miydi?*

Sesim benim için bile etkileyici derecede sakindi. Ama zaten sakindim. Neden olmayayım ki? Zor kısım bitmişti.

Zaman ayırdığı için teşekkür edin ve gidin.

"Tamam, peki-"

"Şşş."

Bir santim geri çekildim. "Şşş?"

"Evet, düşünüyorum."

Cevap vermek için ağzımı açtım, ama daha iyi düşündüm ve bunun yerine ceketimi almak için döndüm.

"Ne yapıyorsun?" Ceketimle benim aramda bir bakış attı, yüz ifadesi kızgınlıkla gölgelenmişti. "Burada düşünmeye çalışıyorum. Kıpırdama."

Yine cevap vermek için ağzımı açtım. Ben daha cevap veremediğim alanıma girdi, omuzlarımdan tuttu ve beni kanepesine doğru üç adım yürüttü.

Dan beni oturma pozisyonuna yönlendirdi. "Orada kal."

"Dan-"

"Bir adam tanıyorum." Omuzlarımı hızlıca sıktı, gözleri geniş ve ciddiye.

Ama ağzı ciddi değildi. Belli belirsiz bir tarafa doğru kıvrıldı ve büyülenmiş gibi dudaklarına baktım.

Dudaklarına bakmayı bırak ve sözlerini dinle.

Ne ima ediyordu?

Bir şey mi öneriyordu?

Benimle evlenmek isteyeceğini düşündüğü birini mi tanıyordu? Belki de profesyonel bir evlendirici olan bir beyefendi? İş çaresiz mirasçılarla evlenmek olan biri olabilir mi?

"Tanıdığın biri mi var?" Sesim çatallaştı.

Dan cevap vermedi ama hafif gülümsemesi gerçek bir gülümsemeye dönüşerek doğruldu ve cebinden telefonunu çıkardı.

"Yapacak" diye mırıldandığını duyduğumu sandım.

Ceketimin eteklerini kıvrarak panik içinde konuşmaya çalıştım. Ve dürüst olmak gerekirse, hissettiğim sadece panik değildi.

Eugene'in telefon konuşması, Dan'e evlenme teklif etmek zorunda kalmam, her şey hakkında - biraz da incinmiştim. Dan'in yıllar önce bana karşı beslemiş olabileceği romantik duyguları geride bıraktığını biliyordum. Büyük ölçüde aşmıştı.

Ama *tanıdığı bu adamla* evlenmem için gösterdiği hevesli istek, benim çatlak, nevrotik küçük kalbimi incitti. Mantıklı gelmiyordu; içinde bulunduğum vahim koşullar göz önünde bulundurulduğunda, incinmiş duygularım için kaygı duymam özellikle saçmaydı. Ama işte oradaydı.

"Dan, minnettarım-"

Dan bir parmağını kaldırdı. "Luis. Bu güvenli bir hat mı? Güzel. İyilik için arıyorum."

İyilik mi istiyorsun? Dan bu adam için ne yapmıştı? Sperm mi bağışlamıştı? Böbrek mi? Kemik iliği mi?

Yerimde duramayarak ayağa kalktım ve elimi Dan'in dirseğine koydum. Bakışları benimkilere kaydı ve kolunu geriye doğru kaydırarak parmaklarımızı birbirine doladı. Elimin tersini göğsüne, kalbinin hemen üzerine getirdi.

Midem bir takla attı. Görmezden gelmeye çalıştım ve çoğunlukla başardım.

"Dinle, bir ay öncesine ait bir evlilik cüzdanına ihtiyacım var. Merak etme, neydi o?"

Telefonun diğer ucundaki adamın "Çift henüz evlenmedi mi?" diye sorduğunu duyacak kadar yakın durdum.

"Hayır."

"Evlenecekler mi?"

"Evet. Ama çoktan olmuş gibi görünmesi gerekiyor."

"Sorun değil, dostum. Sosyal güvenlik numaralarına, varsa pasaportuna, doğum belgene, güncel adresine ve birkaç şeye daha ihtiyacım olacak. Sana bir liste göndereceğim."

Dan nefesini bıraktı ve bana hızlı bir gülümseme verdi. "Harika. Bana listeyi ver, ben de toparlayayım."

Yetişemiyordum. Elim tutup göğsüne bastırıldığı için düşüncelerimi ve kelimelerimi de oluşturmuyordum. Öyle ayakta duruyorduk ki

Yakındı, çok güzel kokuyordu ve görünüşe göre bir ay önce evlenmişim.

"Peki bunun ne kadar gerçekçi görünmesi gerekiyor?" diye sordu Luis adındaki adam.

"Hava geçirmez." Dan bana anlamlı bir şekilde başını salladı, gözleri ayıktı. "Yapabildiğin kadar gerçek."

"Adliyede kameralarımız var. Çiftinizin yarın gelip sertifikayı alması gerekiyor. Sonra tekrar gelin, belki gelecek hafta, ve nikah memurunu görün. Farklı kıyafetler giydiğinizden emin olun. Kaseti bir ay öncesine ekleyip zaman damgasını değiştirebiliriz."

"Bunu yaparız."

"Nikâhı Bay Lee kıyacak. Her gün aynı lanet takım elbiseyi giyiyor." Luis kıkırdadı. Dan de öyle.

Ben kıkırdamadım. Neler olduğunu anlamamıştım.

"Sertifikayı almak için gelmişler ve evlenmek için ertesi güne kadar beklemişler gibi göstereceğiz. Video kanıtı, tarihin meşruiyetiyle ilgili tüm şüpheleri ortadan kaldıracaktır."

"Harika. Sana bir borcum var."

"Hayır, dostum. Sana hâlâ on borcum var. Listeyi mesaj atarım. Yarın beni görmeye gelsinler, hallederiz."

Kısa bir selamlaşmanın ardından Dan aramayı sonlandırdı ve derin bir nefes aldı. Derin düşüncelere dalmış gibi uzun bir süre telefonunun ekranına baktı.

Nefes almayı bıraktım. İnsanların bahsettiği o beden dışı deneyimlerden birini yaşıyordum. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Az önce ne olmuştu?

"Dan," diye cüret ettim, sesim kendi kulaklarıma çok uzak geliyordu.

Dudaklarımdaki ismi gözlerini benimkilere çevirdi. Göğsüne bastırıldığı elime baktım. Gözlerimi takip etti, sonra elimi bıraktı ve bana elimi tuttuğunun farkında olmadığı izlenimini verdi.

Uzaklaşırken parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve başını salladı. "Quinn'e yarın sabahki New York gezisini iptal etmem gerektiğini söyleyeceğim ama Betty bunu yeniden planlayabilir. O zaman gelecek hafta bir gün bulmamız gerekecek. Yarın öğleden sonra Londra'ya gidiyorum. Uçağı Chicago'dan kalkacak şekilde değiştirebiliriz ama gelecek perşembeye kadar dönmeyeceğim. Sanırım Cuma işe yarayabilir. "

"Dan." Beynimin, önümde duran adam tarafından bağımsız ve açık bir şekilde doğrulanmayan herhangi bir sonuç çıkarmasına izin vermeyecektim.

beni. Oraya gitmeme izin vermezdim. Vermem. *Vermeyeceğim.*

"Ve o takımı daha yeni diktirdim," diye düşünceli bir şekilde devam etti. "Parmağın kaç numara?"

"Dan." Sesim artık daha da uzaklaşmıştı ve kalbimin atışından zar zor duyabiliyordum.

"Öyle mi?" Elleri kalçalarında, alt dudağını ısırarak bana baktı. "Özür dilerim ama ben kiminle evleniyorum?"

Kaşları havaya kalktı ve gözleri maksimum çapına genişledi. "Benimle, tabii ki."

Ciğerlerimden kısa bir şaşkınlık nefesi kaçtı, dizlerim tam olarak sabit değildi, TÜM DUYGULARIN gözyaşları gözlerimi yaktı. Titreyen elimle ağzımı kapattım ve ona baktım.

Ve sonra kontrolümü kaybettim.

Aksine, çok uzun zamandır ilk kez kontrolü duygularıma ve içgüdülerime bıraktım. Kendimi ona doğru fırlatarak kollarımla boynunu sardım ve sıkıca tuttum. Kendimi bir cankurtaran salı gibi hissettim. Son on iki saatin fırtınasında güçlü, istikrarlı, güvenli bir liman gibi. Ya da belki de tüm hayatımın kaosunda.

"Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim." "Hey." Kollarını ortama doladı ve bana sarıldı. "Önemli bir şey değil, tamam mı?"

"Önemli bir şey değil mi? Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Sana on borcum var. Sana yüz borcum var. Sana sonsuzluk borçluyum."

Her sözümde Dan'ın biraz daha sertleştiğini hissettim, ta ki elimden kurtulup beni hafifçe itene kadar. "Kat, bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Benim var. Sana çok şey borçluyum. Dediğim gibi, sana ödeyeceğim. Sana ne istersen veririm."

"Sana yardım etmek yeterince ödül, tamam mı? Paranı istemiyorum. Ya da başka bir şey."

Kaşlarını çattığı hissine kapıldım ama emin olamadım. Onu göremiyordum, gerçekten göremiyordum, hissettiklerimin büyüklüğü yüzünden göremiyordum. Affedilmiş gibiydim.

Bana hayatımı geri vermişti -ya da vermek üzereydi- güvenliğimi ve özgürlüğümü.

Nasıl göremezdi? Her şeyimi ona borçluydum.

DAN ayrıntıları konuşamayacak kadar yorgundu - bitkin görünüyordu - ben de uzun konuşmayı başka bir zamana saklamakta ısrar ettim.

Dan de beni eve götürmek için ısrar etti. Cypher Systems'in şirket arabalarından birini kullandı ve kısa yolculuk için Wally'yi de yanında getirdi. Yolculuk sırasında, Dan'in şehrin öbür ucundaki sabah toplantısından sonra yarın Luis'in çalıştığı İlçe Yazı İşleri'nde buluşmaya karar verdik. Planımız evlilik ruhsatını almaktı. Ardından, önümüzdeki Cuma günü öğleden sonra -Dan iş seyahatinden döndükten sonra- Evlilik ve Medeni Birlik Mahkemesi'ndeki Cook County yargıcı ile videoya kaydetmek için tören için geri dönecektik.

Bu arada Dan'in arkadaşı da sanki bir ay önce evlenmişiz gibi görünmesini sağlayacaktı.

Wally ilk başta cipin arkasında oturmaktan memnun görünüyordu, ama Dan Kuzey Michigan Caddesi'nden sola döner dönmez sinsî hareketini yaptı. Dan'in köpeği arka koltuğa geri götürme çabasına attığım kahkahayı bastıramadım. Kendimi tutamayışım muhtemelen yaşadığım şokun bir yan ürünüydü; Dan'in benimle evlenmeyi kabul ettiğine hâlâ inanamıyordum. Ben sadece ... Buna inanamıyordum.

Mümkün olduğunca Wally'yi kucağıma yatması için cesaretlendirdim. Bir kucak köpeği olamayacak kadar büyüktü, bu yüzden vücudunun yarısı bacaklarımın üzerinde, diğer yarısı da ayaklarımın yanında yerde duruyordu. Dan ikimize de onaylamayan bir yan gözle baktı ama -yine- umursamayacak kadar meşguldüm.

Araba yolculuğu sırasında dikkatim dağılmıştı. Vedalaşırken, dört kat merdiven çıkarken ve stüdyo daireme girdiğimde dikkatim dağınıktı. Telefonumu şarja takıp mesajlarımı kontrol edene kadar beynim odaklanmadı. Eugene aramış ve iki sesli mesaj bırakmıştı.

İlki eş bulma sürecimi kontrol etmek içindi. İkincisi ise bir uyarıydı.

"Kat, ben yine Eugene. Caleb vesayet dilekçesinde kullanmayı planladığı tanıkların ön listesini gönderdi. Sana e-posta ile göndereceğim. Şahısların büyük bir kısmı seninle samimi olduğunu iddia ettiği erkekler. Birkaçını yasadışı madde tedarikçisi ya da adi suç ve hırsızlık eylemlerinin tanığı olarak not etmiştir. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde.

Ergenlik çağındayken size bipolar teşhisi koyan uzmanlar ekibi. Özellikle bir kadın endişe verici. Geçen ay kadar yakın bir zamanda size uyuşturucu, özellikle de ecstasy ve eroin sattığını iddia ediyor. Daha da önemlisi, müstakbel eşinize evlilik sözleşmesi imzalatmanız konusunda sizinle konuşmam gerekiyor. Bu konuyu bugün daha önce açmalıydım. Bu dikkatsizlik için özür dilerim. Size ilk taslağı gönderme cüretini gösterdim. Elbette küçük değişiklikler yapılabilir, ancak miras ve ortak mülkiyetle ilgili bölümün revize edilmemesini tavsiye ederim. Lütfen fırsat bulduğunuzda beni arayın."

O gece iyi uyuyamadım. Dan'in evinde teklifimi kabul etmesinin mucizesine o kadar odaklanmışım ki -açıklama yapmadan, şart koşmadan, güvence vermeden- benimle evlenmesini neden istemediğimi hatırlayamayacak kadar bunalmış ve minnettar olmuşum.

Eroine hiç dokunmamıştım. Pervasız olabilirdim ama on beş yaşındayken bile bağımlılıktan korkardım. Caleb korkunç bir insandı. Eğer kuzenim geçen ay uyuşturucu aldığım konusunda yalan söyleyip hayatımı mahvedecek bir kadın bulmakta kendini haklı görüyorsa, o zaman Dan'e ne yapmakta kendini haklı görürdü?

Peki ya Dan'in ailesi ve arkadaşları?

Dan'den bunu yapmasını isteyebilir miydim? İstemeli miyim? Ama o yapmazsa, kim yapacaktı? Steven'a bu işkenceyi yaşatabilir miydim? Ugh. Daire çizerek düşünüyordum. Unutmayayım, Dan çok yakında geçmişimle ilgili neredeyse her şeyi öğrenecekti.

Bir o yana bir bu yana dönüp dururken, içki içtiğimi ve diğer bazı seçimlerimi zaten bildiğini kendime hatırlattım. Vegas'ta, o kapıdan çıkmadan hemen önce bu kadarını itiraf etmişim.

Yakında her şeyi öğrenecek. O zaman fikrini değiştirecek.

Yatağımın yanındaki saate baktım. Saat sabahın ikisini geçiyordu. Kalbimin üzerinde her zaman var olan ağırlık daha da artmıştı. Göğsümü ovuşturdum.

Saat 04:30'da alarmım çaldığında birkaç şeye karar vermiştim:

1. Dan'e tam anlamıyla bilinçli bir karar vermesi için yeterli bilgiyi verdiğime emin olana kadar onunla evlenmeyecektim. Ne tür bir insana yardım ettiğini anlaması gerekiyordu. Ailem hakkında bilgi sahibi olmalıydı. Caleb'dan ne bekleyebileceğini bilmeliydi. Bu sabah Katip'in ofisine gittikten sonra, konuşabilmemiz için öğle yemeği önerecektim. Öğle yemeği sırasında her şeyi açıklayacaktım. Bu ona, fikrini değiştirirse evlilik belgesinin geriye dönük olarak düzenlenmesini durdurması için yeterli zamanı verecekti.

2. Ayrıca öğle yemeği sırasında, harcadığı zaman ve zahmet için ona ödeme yapmakta ısrar edecektim. Ama evlilik sözleşmesi konusunu açmayacaktım. Nasıl açabilirdim ki? Benim için kendini tehlikeye atıyordu. Ona evlilik sözleşmesi imzalatmak, *Chicago Tribune* gazetesine ilan verip ona güvenmediğimi duyurmak gibi bir şey olurdu.

3. Terapistimi aramam gerekiyordu. Ne zaman daireler çizerek düşünmeye başlasam, bir kontrol zamanının geldiğini anlıyordum.

Bu nedenle ilk iş olarak terapistimi aradım ve bir mesaj bıraktım. Ardından Eugene'e mesaj attım ve mümkün olan en kısa sürede büyük miktarda likit varlığa erişmem gerektiğini bildirdim. Otomatik pilotta duş aldım, makyaj yaptım ve saçımı yaptım. Sonra Steven'a mesaj attım ve ona haberleri verdim.

Neredeyse hemen cevap verdi.

Steven: *OOOHHHHHHHHHHH MMMMMYYYYYYYYY
GGGGOOOOOOOOODDDDDDD!!!*

Yaptığı maskaralıklara güldüm ama daha bitirmemişti.

Steven: *Tüm detayları istiyorum. Beni ara. Ve resimler ya da böyle bir şey
olmadı.*

L'de otururken, telefonumda en korkunç günahlarımın yanı sıra geçmişimdeki önemli olaylar, tarihler ve kişilerin bir listesini oluşturdum. Listeyi yazmak otuz dakikalık tren yolculuğunun tamamını aldı. Binama vardığımda, asansörde maddeleri tekrar okudum ve farkına varmadan *çok fazla peynir yediğimi* de yazdığımı görünce şaşırdım.

Yazıyı silmedim. Eğer evleneceksek, benim queso takıntımı bilmeliydi. Bu bir sorundu.

Hemen yönetici ekibe, idari personele ve kıdemli mimarlara bir e-posta göndererek sabah 10:30'dan öğleden sonra 1:30'a kadar öğle yemeği yiyeceğimi, ancak iki saat erken çalışacağımı ve zamanı telafi etmek için geç kalacağımı bildirdim.

Patronum, CEO, önümüzdeki iki hafta boyunca şehir dışındaydı, Helsinki'de bir iş gezisindeydi, bu yüzden umursamayacağını biliyordum. Bayan Opal geldiğinde, önceki günkü garip davranışmdan ya da

programını değiştirdi, bunun yerine sabah 7:20'de masasına yerleşti ve işe koyuldu.

İş olaysızdı ama benim dikkatim dağılmıştı. Bilgisayarımdaki saate yedi yüz kez bakmış olmalıyım ve saat 9:34'te cep telefonum çaldığında neredeyse sandalyemden fırlayacaktım. Arayan Eugene'di. Cevap vermedim, onun yerine mesaj atmayı tercih ettim.

Ben: İşteyim. Neler oluyor? **Eugene:**

Evlilik sözleşmesini imzalaması

gerekiyor. **Ben:** Bunun uygun

olduğunu sanmıyorum.

Eugene: Evlilik sözleşmesini imzalasın.

Ben: Zaten ondan çok şey istiyorum. Bu hiç uygun değil.

Eugene: Ben ciddiylim.

Ben: O çok güvenilirdir.

Eugene: Musa olması umurumda değil, o evlilik sözleşmesini imzalayacak.

Eugene: Kathleen. Ona imzalatacağından emin ol.

Eugene: O IMZALAYANA KADAR EVLENMEMELİSİN.

Son mesajını okurken yutkunamadım. Eugene'in bağırarak mesaj atan biri olduğunu hiç bilmezdim. Cevap vermeden telefonum çaldı. Beni tekrar arıyordu.

Telaşlandım ve bu nedenle telefonumu sıcak bir patates gibi tutarak kapattım ve sırt çantamın içine soktum. Dikkatimi bilgisayar ekranımdaki pivot grafiklere vererek, onun araya girmesinden önce ne yapmaya çalıştığımı çözmeye çalıştım.

Yapamadım. Sonraki kırk beş dakika boyunca hiçbir işe yaramadan verileri sıraladım ve on buuğun gelmesini bekledim. Neyse ki bugün perşembeydi ve yarın ve hafta sonu işlere yetişme şansım olacaktı.

Nihayet, nihayet vakit gelmişti. Bilgisayarımı kilitleyerek 10:31'de asansördeydim. Düşüncelerime dalmışken lobide adımla seslenen adamı görmedim ya da duymadım, ta ki beni dirseğimden yakalayana kadar.

"Kat. Kat-hey, bekle."

İrkilerek kolumu tuttuğu yerden çektim ve ona döndüm. Yalan söylemeyeceğim, ilk panik düşüncem Caleb'in geldiği ve benim çok geç kaldığım, adamlarının beni almaya ve kilitlemeye geldiği idi.

Kim olduğunu gördüğümde rahatladım, kalbim yavaşlarken kendimi küçümseyen bir kahkaha attım. "Stan."

Stan Willis. Quinn ve Dan'in en güvendikleri korumalarından biri. Siyah takım elbise, siyah kravat ve beyaz gömlek giymişti.

"Hey. Dan seni götürmem için beni gönderdi." Parmağında bir anahtar halkası döndürdü, gözleri zarar görmediğimden emin olmak istercesine üzerimde gezindi. "Beni duymadın mı? İyi misin?"

"Hayır, üzgünüm. Dikkatim dağılmıştı. Ben iyiyim. Özür dilerim." Kendimi toparlamak için bir an bileğimdeki düğmelerle oynadım; Eugene'in mesajları beni sandığımdan daha fazla kızdırmış olmalıydı. "Lütfen. Yolu gösterin."

Stan bana bir kez daha endişeyle baktı, sonra uyararak çıkışa doğru yavaşça yürüdü ve takip ettiğimden emin olmak için birkaç kez omzunun üzerinden kontrol etti. "Araba hemen şurada."

Beni binanın hemen dışına park etmiş siyah bir SUV'ye götürdü; bana Dan'in dün gece kullandığı arabayı hatırlattı. Stan benim için arka koltuğun kapısını açtı. Kısa süre sonra ben yerleşmişim ve o da arabayı trafiğe sokmuştu. Gözlerin üzerimde olduğunu hissederek dikiz aynasına baktım ve onu sürücü koltuğundan beni incelerken buldum.

"Hey, telefonun kapalı mı? Dan aramaya çalıştığını ama telesekretere düştüğünü söyledi."

"Oh. Evet. Öyle." Elimi sırt çantama attım ama sonra vazgeçtim. Eğer açarsam Eugene'in aramalarını görmezden gelmiş olacaktım.

"Merak etme; seni bulduğumu ve yola çıktığımızı haber veririm."

"Tamam. Teşekkürler." Dikkatimi pencereye yönelttim ve saçlarımın öne düşerek daha fazla incelenmemi engellemesine izin verdim.

Uzun, kalın, koyu renk saçlarım tam da bu nedenle en sevdiğim özelliğimdi; yüzümü -dolayısıyla ifademi ve düşüncelerimi- istediğim zaman kolayca gizlememi sağlıyordu. Bir peçe takmak gibiydi ama arkaik, Bayan Havisham-vari bir moda ifadesi yaratmıyordu.

Taklit etmek istemediğim bir edebi karakter varsa o da Bayan Havisham'dı. Belki de gelmiş geçmiş tüm Edgar Allan Poe karakterleri. Kuzgun hariç. O kuş havalıydı.

Beklediğimden kısa bir süre sonra Stan, İlçe Yazı İşleri'nin ofisine yanaştı, yükleme alanında durdu ve kapımı açmak için dışarı fırladı. O açamadan ben açtım ve Dan'ın merdivenlerde durup cep telefonu ile konuştuğunu gördüm.

Burnumdan derin bir nefes aldım, onu aç gözlerle izlerken gerginliğimi bastırmak için ellerimi yumruk yaptım. Gözlerimi diktiğimi fark etmeden önce onu doyurmam gerekiyordu. Gerçekten de ince bakışlar üzerinde çalışmam gerekiyordu. Bu konuda hiç de iyi değildim.

Dan profilden bakıyordu, bir eli cebinde, diğer eli kulağında bir telefon tutuyordu. Beyaz bir tişört, kot pantolon ve kahverengi botlar giymişti ve kesinlikle lezzetli görünüyordu. Kesinlikle. Lezzetli diyorum çünkü ağzım sanki önüme bir tabak süslü Fransız sosisi konmuş gibi sulanmaya başladı.

Dan döndü ve bana doğru bakmak üzere olduğunu hissettim, bu yüzden gözlerimi kaldırıma indirdim.

O anda Stan'ın arkamdan kapıyı kapattığını duydum ve geriye doğru bir adım attığını hissettim. "Hey. Seni sonra Fairbanks'e bırakırım, tamam mı?"

"Evet. Bu harika. Teşekkür ederim." Ona hızlı bir gülümseme verdim, nefesimi topladım ve Dan yaklaşırken onu karşılamak için çenemi kaldırdım. *İşte başlıyoruz.*

Telefonu hâlâ kulağında tutuyordu. Bana ulaştığında, "*Özür dilerim,*" dedi.

Gözlerini devirirken elini benimkinin içine kaydırды ve parmaklarımızı birbirine doladı.

Omuz silktim ve başımı hızla sallayarak özür dilememesi gerektiğini anlatmaya çalıştım. Birlikte adliye binasının merdivenlerini tırmandık ve yaldızlı art deco kapılardan geçtik.

Gözlerimin içeriye alışması biraz zaman aldı ama Dan tam olarak nereye gittiğimizi biliyor gibiydi, güvenlik şeridine gelene kadar beni kısa bir koridorda yönlendirdi.

"Hey, dinle. Seni bırakmak zorundayım. Metal dedektöründen geçmem gerekiyor ve burada telefonumla konuşmamı istediklerini sanmıyorum." Bana sıkı bir gülümseme verdi ve telefonun diğer ucundaki kişiyi dinlerken başını salladı. "Tamam. Tamam. Tamam. Tamam. Uh-huh. Tamam. Evet. Hoşça kal."

Gözlerini kısa bir süreliğine kapatarak telefonu kulağından düşürdü ve kısık bir hayal kırıklığı sesi çıkararak aramayı sonlandırdı.

"Her şey yolunda mı?" Elimi tuttuğu düşünülürse sesimin oldukça iyi çıktığını düşünüyordum.

Tekrar edeyim: Dan O'Malley elimi tutuyordu. El ele tutuşuyorduk.

O anda mutlu bir şekilde ölebilirdim ve bu muhtemelen beni tam bir kaçık yapıyordu. Açıkçası, bu adamın yanında dikkatimi toplayamıyordum. Öğle yemeğinde paylaşacağım liste için endişelenmeliydim. Kötü niyetli kuzenim ve onun bir dizi yalancı tanığı için endişelenmeliydim. Dan'ın yaptığı şey için minnettarlığımı yeterince ifade etmenin yollarını düşünmeliydim.

Ama bunun yerine, onun elinin benim elimde, benim elimin de onun elinde ne kadar güzel hissettirdiğini, ne kadar güçlü ve büyük olduğunu ve kendimi buraya aitmişim gibi hissettirdiğini düşünüyordum. Buraya. Onun yanına.

Wackadoodle. Kaçıkla karıştırılmamalı. Biri eğlenceli ve süssüz, diğeri iğrenç ve kötü niyetli.

"Evet. Tamam." Dan metal dedektörüne doğru baktı ve iç geçirdi. "İşimiz bittiğinde onu geri aramam gerekecek."

"Sorun değil. Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim.

."

"Artık özür dilemek yok." Gözleri benimkilere kaydı ve kaşları daha da çatıldı.

"Ve bana teşekkür etmeyi bırak."

"Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Yapacaksın, yoksa senden vergi almaya başlarım." İfadesi gerçekçi bir hal aldı. Ve ayrıca -eğer onu doğru okuyorsam

-Küçük bir alay.

"Vergi mi?"

"Evet." Çenesini kaldırarak sırttı. "Her özür dilediğinde ... uh" Gözleri kısıldı.

"Ne yapmak zorundayım?"

"Şşş. Düşünüyorum. Yine de iyi olacak."

Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım, böylece "*İyi tanımla*" diye cevap vermeyecektim.

Arkamı dönerek başımı kendime salladım. Ve kendimi salladım.

Ne yapıyordum ben? Dalga mı geçiyordum? Yoksa flört mü ediyordum? Flört etmek bir seçenek değildi. Flört etmek onu ters yöne koşturup her şeyi iptal etmesine neden olabilirdi. Ya da bizi onuncu garip seviyeye fırlatabilirdi. Bin. Garip seviye on bin.

İşleri daha da kötüleştirmek mi istiyorsun?

Bu soruların hiçbirine cevap veremeden, çanta kontrolüne geldiğimizde ayrılmak zorunda kaldık. Sırt çantamı kemerin üzerine bıraktım ve metal dedektöründen geçtim. Dan de peşimden geldi, elini bir kez daha benim elime koydu ve resepsiyona doğru ilerlemeden önce çantamı almamı bekledi.

Biz yaklaşırken cep telefonu çaldı. Gözle görülür bir şekilde sinirlenerek beni bıraktı ve telefonunu çıkarıp ekranı kontrol ettikten sonra cevap verdi.

Dan cep telefonundaki kişiye "Bir dakika," dedi. Telefonu kenara çekip sesini alçalttı ve bana, "Luis De Capo'yu sor. Bizi bekliyor."

Bir kez başımı salladım ve resepsiyondaki kadın beni işaret edince ona doğru yaklaştım; Dan kenarda durmuş cep telefonu ile konuşuyordu.

"Merhaba."

"Doğum belgesi?" Bana zar zor baktı.

"Özür dilerim. Luis De Capo'yu görmeye geldik." Çantamın askısıyla oynadım. "Bizi bekliyordu."

"Evet. Tamam, sıranın sonunda. Buyurun." Siyah gizlilik perdeleriyle ayrılmış bölümleri olan uzun, yüksek bir bankoyu işaret etti; dikkatimi son bölmeye çevirdim. Sıra olmayan tek yer orasıydı.

Dan'e doğru yürürken başımı resepsiyon görevlisinin gösterdiği yöne doğru eğdim ve o da başını sallayarak yanıma geldi. Tezgâha doğru ilerlerken, bir taburede oturmuş bilgisayarıyla uğraşan bir adam gördüm.

"Alo?"

Selamım üzerine başını çevirdi ve bana şaşkın ama hoş bir gülümseme verdi. Sonra gözleri benden Dan'e kaydı ve aniden ayağa kalktı.

"Hey. Buradasın."

"Üzgünüm Luis. Bugün tüm acil durumlar yaşanıyor." Dan arka cebine soktuğu cep telefonunu işaret ederek tezgâhın arkasındaki adama belli belirsiz bir gülümseme verdi.

"Sorun değil. Sen . . ." Luis adındaki adam Dan ile bana baktı. "Evlenecek olan siz misiniz?"

"Doğru, biz-" Telefonu çaldı. Yine çaldı. "Lanet olası çaresiz orospu çocukları. Kendi başlarına tek bir şey bile yapamazlar," diye homurdandı Dan, telefonunu ve katlanmış iki kâğıt parçasını çıkarıp tezgâhın üzerine koydu. "Kahretsin, bunu almalıyım. İşte bilgilerimiz. Hemen döneceğim."

Luis, Dan'in birkaç adım uzaklaşmasını izledi, sonra bakışlarını bana çevirdi; gözleri geniş ve merak doluydu. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Pardon?"

"Tebrik ederim. Bu harika bir şey." Luis bana gülümsedi. "Evlenenin o olduğunu bilseydim, şampanya falan alırdım."

Ben de onun gülümsemesine karşılık verdim. "Teşekkür ederim ama buna gerek yok."

"Şaka mı yapıyorsun?" Luis, Dan'in tezgâhın üzerine koyduğu kâğıtları aldı ve belgeleri tararken devam etti: "Dan erkek. Bu da seni kadın yapar." Gözleri kâğıtların üzerinde gezinirken gülümsemesi kayboldu. Luis irkilmiş gibi gözlerini kırptırdı, bakışları benimkilerle kesişti.

"Adın Kathleen Caravel-Tyson mı?" Adımı sanki tanıyormuş gibi söylemesi, tüylerimi diken diken etti.

Bu hep böyleydi. İnsanlar beni tanımazdı, çünkü her yerde çok az fotoğrafım vardı, ama genellikle gerçek adımı tanırlardı.

Ne yapacağımı bilemeyerek yutkundum ama sonunda başımı salladım. Sesini alçalttı. "Kathleen Caravel-Tyson mı?"

Saçlarımı gereksiz yere kulaklarımın arkasına sıkıştırarak hiçbir şey söylemedim, yüzümdeki ifadeyi temizlemeye çalıştım. Kim olduğum ya da olmadığım onu ilgilendirmezdi.

Ağzı ısıklı çalacakmış gibi bir O harfi oluşturdu ama ses çıkarmadı. Bilgisayarına dönerek bilgilerimizi girmeye ve arada bir bana meraklı bakışlar atmaya başladı. Zihnim fazla mesai yapıyordu. Ve terliyordum.

Bu adamı tanı mıyordum. Dan bu adama güveniyordu, bu yüzden ben de ona güvenmek zorundaydım. Ama tanımadığım insanlara güvenmekten nefret ederdim. Sağlığını bir yabancıya emanet etmektense iki gökdelen arasında ipte yürümeyi tercih ederdim.

İnsanlara güvenmekten bahsetmişken, Dan'in verdiği belgeler pasaportumun ve doğum belgemin kopyalarıydı, *gerçek* pasaportum ve doğum belgem. Her ikisinin de orijinalleri çantamdaydı, o halde kopyalarını nereden bulmuştu?

Aynı derecede kafa karıştırıcı ve daha da endişe verici olan neydi? Bu Dan'in adımı zaten bildiği anlamına geliyordu.

Bu *da* beni meraklandırırdı, *başka ne biliyordu?*

Eugene'in Zachariah Tyson'ın bir araya getirmesine yardım ettiği izler Kathleen Caravel-Tyson'ı arayan herkesi Rusya'da babamın yakın arkadaşı Sergey Kroft'a ait, sıkı korunan bir yerleşkeye yönlendiriyordu. Yönetim kurulu, son on yıldır özel öğretmenlerden eğitim aldığım St. Petersburg'un hemen dışında yaşadığıma inandırılmıştı.

Kaçtığımda, babam yaptığım şeyin utancına dayanamadı, bu yüzden bir hikaye uydurdu ve gerçek görünmesi için güvenilir bir insan ağını kullandı. Yeniden ortaya çıktığımda, yokluğumla ilgili sorulara belirsiz cevaplar vererek üzerime düşeni yaptım.

Ama kuzenim gerçeği anlamıştı, belli ki.

"Tamam, her şey hazır." Luis taburesinden kalktı, bakışları bir benimkine bir de uzaktakine kaydı.

Boston'a her gittiğimde insanlar bana aynen böyle davranıyordu, hatta yönetim kurulunun birkaç üyesi bile. Sanki banka hesabımdaki onca para onların ruhunu çalıp Rusya'daki bir yerleşkede zincire vurduğum Cerberus'a yedirebileceğim anlamına geliyordu.

Luis bana katlanmış kâğıtların yanı sıra yeni bir tane daha uzattı: evlilik cüzdanı. "Bunu geri getir ve Lee töreni yaptığında sen de imzala."

"Teşekkür ederim." Kâğıtlara uzandım, onları almak niyetindeydim ama Dan yanımda belirdi ve elimi kendi eliyle kapattı.

Yalan söylemeyeceğim, bunu yapması hoşuma gitmişti.

"Bunun için teşekkürler Luis." Dan kâğıtları tezgâhtan aldı ve sırt çantasının fermuarını açtığını duydum; onları ana cebe yerleştirdi. "Bizi büyük bir dertten kurtardı."

"Sorun değil," diye cevap verdi Luis biraz fazla yüksek sesle.

Dan, Luis'in ses tonu karşısında tereddüt eder gibi oldu, hareketleri sırt çantasının fermuarını açarken durdu. Dan önce bana, sonra Luis'e, sonra tekrar bana baktı. "Bir sorun mu var?"

Luis hızla başını salladı.

Ne diyeceğimi bilemeden kolumun düğmelerini çevirdim ve "*Sanırım on yedi milyar dolar değerinde olmam arkadaşınızı korkutuyor*" demenin duruma yardımcı olmayacağını düşündüm, özellikle de Dan sadece gerçek adımlı biliyor ama *kim* olduğumu henüz fark etmemişse.

"Oh, bekle. Seni yakaladı, değil mi?"

Dan'e baktım ve onu kıkırdayarak arkadaşına kocaman bir gülümseme atarken buldum.

Luis'in bakışları üzerimdeydi, yüz hatlarında şüphe ve kafa karışıklığı vardı.

Dan bir kolunu omuzlarıma atarak beni kendine doğru çekti ve tezgâhın üzerine biraz eğilerek duyabileceğim kadar yüksek sesle fısıldadı: "Milyarder bir mirasçının benim gibi biriyle evleneceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Oh . . . tamam. Demek biliyor. Vay canına.

Ateşim vardı, kalbim kulaklarımin arasında gümbürdüyordu ve kafam karışmıştı, konuşamayacak kadar. Başka ne yapabilirdim ki? Dan'in yolundan gittim.

Luis'e kendini küçümseyen bir omuz silkme hareketi yaparak bunun inandırıcı olmasını umdum. Dan omuzlarımı sıktı, güçlü kolu belime yerleşene kadar elini sırtımdan aşağı indirdi; dokunuşuyla ilgili her şey sahiplenici hissettiriyordu, sanki tek bir izleyicinin yararına bir gösteri yapıyordu.

Luis önce bana, sonra Dan'e baktı, geniş bir nefes verirken yüzündeki sertlik hafiflemişti. "Beni gerçekten etkiledi."

Dan biraz daha kıkırdadı ve beni de yanına alarak tezgâhtan uzaklaşırken Luis'e başını salladı. "Haftaya görüşürüz. Ve hey, dostum. Brady ve Giselle'i görürsen selamımızı söyle."

"Ha-ha." Luis gözlerini devirdi ama gülümsüyordu da. "Defol git buradan."

Dan, beni yanında tutarak, bir pencereye çağrılmayı bekleyen seyrek insan topluluğunun arasından manevra yaptı, resepsiyonu geçti ve ön kapıdan çıkarken arkasına baktı.

Dışarı çıktığımızda gülümsemesi aniden ve tamamen kayboldu ve bizi merdivenlerden aşağı, kaldırıma doğru yönlendirdi. "Bunu tahmin etmeliydim."

"Ne?" Gözlerimi ileriye dikmiş, bir ayağımı diğerinin önüne atmaya odaklanmıştım. Bu kadar düşünürken beynimin hareket için fazladan kapasitesi olmasına şaşmıştım.

"Şu." Başıyla az önce çıktığımız binayı işaret etti. "Her şey olup bitene kadar bilmemesi daha iyi. Luis'in bana bir iyilik borcu var ve o iyi bir adam, ama bilirsin, para fikri insanlara tuhaf şeyler yaptırır."

Kesinlikle öyle.

Kolu hâlâ sırtımda, eli de belimdeydi. Benim elim de bir şekilde onun beline gitmişti ama bunu hatırlamıyordum.

oluyordu. Son yirmi dört saatle ilgili her şey gerçeküstü olmuştu, bu an da dahil. Ona sınırsız sarılmıştım ve Dan'le birlikte yürümek tuhaftı. Sanki birbirimizi iyi tanıyormuşuz gibi. Sanki düzenli olarak birbirimizin yanında vakit geçiriyormuşuz gibi.

Ne soracağıma karar veremiyordum. O kadar çok sorum vardı ki, bir tanesine karar veremiyordum. Açıkçası, soğukkanlılığımı korumak için kendime güvenmeden önce kendi çılgın düşüncelerimi sıralamak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Bu yüzden zihnim daireler çizerken birkaç blok boyunca sessizce yürüdük.

Sonunda, uzun bir iç tartışmadan sonra, önce en açık ve iyi huylu soruyu sormaya karar verdim: "Nereye gidiyoruz?"

"Öğle yemeği yemeye."

Öğle yemeği.

Konuşabilmek için bugün onu yemeğe davet etmeyi planlamıştım. Ama Dan'in kim olduğumu bildiğini keşfetmek -ve belirsiz bir süredir bildiğini keşfetmek- beni strese soktu ve Chicago'daki tüm peynirleri yemek istedim. Ve kekleri. Ve konuşmamak.

Resmen dengesizdim. Tekrar.

Geçmişte bu adamın yanında herhangi bir sıkıntılı durumdayken kelimeler üretmeye çalıştığım düşünülüyordu, kaçınmanın en iyi seçeneğim olduğunu biliyordum. Şu anki ruh halimle, belirsiz bir süre boyunca onunla aynı masada oturup tamamen aptalca bir şey söylemememin hiçbir yolu yoktu. Ne bileyim, kabataslak geçmişimle ilgili gereksiz ayrıntıları paylaşmak gibi. Örneğin, kabahatler listemi gözden geçirirken, ayıkken bir erkekle hiç yaklaşmadığımı itiraf edebilirdim. Ya da aynı derecede korkunç ve utanç verici bir şey.

Sorun sadece benim dengesiz olmam değildi. Dan'in Dan olması da sorun değildi. Benim dengesiz olmam artı Dan'in Dan olması soruna eşitti.

Kimyasal şiir formunda bir benzetme yapmama izin verin:

Potasyum gayet iyidir.

Ve su tamamen zararsızdır.

Ama H₂O'ya K katarsanız, her şey gerçek zamanlı olarak patlar.

Ciddi bir dünyada yaşıyoruz ve asla diğer insanlarla mücadeleleri için alay etmemeliyiz. Ancak kendi mücadeleleriniz hakkında şaka yapmak bir başa çıkma mekanizmasıdır ve çok da iyi bir mekanizmadır. Yani, evet, arada bir kendimle dalga geçmeyi seviyorum.

Bununla birlikte, belki de bugün Dan ile öğle yemeği yemek için en iyi gün değildi.

Ama bilmem gereken bir şey daha var.

Derin bir nefes aldım, kendimi hazırladım. "Ne zamandır tanıyorsun?"

Dan biraz eğilip bana baktı, yüzünde anlaşılmas bir ifade vardı. "Bir süredir."

Bir süredir.

Nedense bu cevap midemi bulandırdı. Dudaklarımı birbirine bastırarak çenemi göğsüme doğru eğdim ve saçlarımın öne düşmesine izin verdim, böylece Dan'in bir süredir biliyor olmasının sonuçlarını düşünebildim.

Vegas'ta biliyor muydu?

"Hey." Bizi durdurdu, saçlarımı önümden çekti ve bir parmağını çenemin altından geçirerek beni gözleriyle buluşmaya zorladı. Endişeli görünüyorlardı. "Önemli bir şey değil."

"Öyle mi? Gerçekten mi?" Güldüm, sesimin acı çıktığını biliyordum. *Histerik olmaktansa acı olmak daha iyiydi.*

Cevap vermedi, onun yerine beni incelemeyi tercih etti. Bakışları sondalı, yoğun ilgili ama aynı zamanda yoğun sıcak ve ... nazikti.

Nezaket ciğerlerimin yanıyormuş gibi hissetmesine neden oldu. Nezaket acımaya çok yakın geliyordu. İncelemesine -ya da nezaketine- dayanamayarak yarım adım geri çekildim ve ona profilimi verdim.

"İşe dönmem gerek. Bugün öğle yemeği yiyemem." Gözlerini üzerimde hissediyordum, bu da konsantre olmamı daha da zorlaştırıyordu.

Birkaç saniye böyle devam ettikten sonra Dan'in hareket ettiğini hissettim ve durmuş olan dikkatimi tekrar ona yönelttim. Cep telefonunu çıkarmış, bir kişi seçmiş ve şimdi telefonu kulağına götürüyordu.

"Selam. Benim. Kat için bir araba gönder. O,"-gözleri benimkilerle kesişti, keskin ama yumuşak-"işe geri dönmesi gerekiyor."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Yediemin: Başka bir kişinin (örneğin kişinin çocukları) yararına kullanılmak üzere mülkünü ayıran bir kişi tarafından, düzenlemeyi oluşturan belgenin şartlarında belirtildiği şekilde mülkü yönetmek üzere atanan bir kişi veya şirket.

-Wex Hukuk Sözlüğü

****Kat****

Günün geri kalanında telefonuma ^{GÜÇ} VERMEDİM, bu da Eugene'i geri aramadığımı anlamına geliyordu. Kaostan ve taleplerden uzaklaşmaya, yeniden düzene girmek için zamana ve alana ihtiyacım vardı. Bu yüzden kendimi hesap tablolarında, konferans planlamasında, seyahat rezervasyonlarında ve toplantı tutanaklarının güncellenmesinde kaybettim.

Evde, pijamalarımın içinde ve yorganımın altındayken terapistimden gelen mesajları kontrol etmek ve Eugene'i aramak için telefonumu açmaya karar verdim. Bazen bir kız savaşa hazırlanmak için güvenli yerinin tesellisine ihtiyaç duyar.

Ancak, tam binamın ön kapısına yaklaşırken bir araba kapısının açılıp kapandığını duyduğumda planlarım altüst oldu.

Sonra sokağın yönünden bir ses "Kathleen" dedi. Ve gerildim.

O buradaydı. Bekliyordu.

Lanet olsun.

"Hep bu saatte mi çalışırsın?"

Eugene Amca'ya döndüm ve onu sokağın aşağısına ve yukarısına bakarken buldum, mahallemin ölçüsünü alıyordu.

"Hayır. Genelde değil. Ama bugün öğle yemeğini fazla uzatmam gerekti. Yukarı gelmek ister misin?" Gülümseme numarası yapmadım. Aramızdaki şeyler öyle değildi. Kibar olma ihtiyacı hissetmedim.

"Evet. Hadi yukarı çıkalım." Bana doğru geçerek kapımı işaret etti. Ben mandalı açarken mavi gözleri kilidi dikkatle inceliyor gibiydi ve koridordan merdivenlere doğru yürürken kaşları çatılmıştı. "İkinci bir güvenlik kapısı yok mu?"

Başımı salladım, beni takip edeceğini bilerek merdivenleri çıktım.

Bir şeyler homurdandı ama beni takip etti, benim katıma çıkan dört basamağı tırmanırken ayak sesleri benimkileri yankıladı. Üç sürgünün kilidini açmayı bitirdiğimde, ışıkları açabilmek için ondan önce daireme girdim.

Beni küçük stüdyoma kadar takip etmeden önce kapıyı arkamızdan kapatıp üç sürgüyü de sabitlediğini kısmen dinledim. İçeri girince iç geçirdi.

"Burası senin yaşadığın yer."

Sesindeki dehşete gülmemeye çalıştım. "Evet. Burası benim yaşadığım yer."

Tekrar iç geçirdi ve ben de biraz yemek yapmak için mutfığa geçtim.

Çay

"Earl Grey, geliyor."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi, otomatik bir ses tonuyla.

Kapının yanındaki yerinden kımıldadı.

Çaydanlık hazır olduğunda ona döndüm ve onu inceledim. Her zamanki gri takım elbisesini giymemiş ve kravatını takmamıştı. Eugene bunun yerine haki pantolon, lacivert polo tişört ve kahverengi mokasen ayakkabı giymişti. Bu gündelik kıyafet içinde son derece rahatsız görünüyordu.

Ya da belki de benim rahat dairemdi.

"Evlilik sözleşmesi için buradasınız."

Bakışları benimkilere geldi ve başını salladı. "Telefonunu kapatmışsın."

"Aramaktan vazgeçmedin."

"Evli misin?"

"Gel ve otur." Küçük mutfak masamı işaret ettim. Sanki bir tuzakmış gibi baktı. Sonunda oturdu, en sevdiğim ikinci el dükkânından bulduğum şeye çok yabancı görünüyordu.

"Evli misin?" diye tekrar sordu, ses tonu son derece sabırlıydı.

Karşısına oturdum ve ellerimi masanın üzerinde birleştirdim. "Ben evliyim."

Kıpırdamadan durdu. "Peki ya evlilik

sözleşmesi?" "Evlilik sözleşmesini

imzalamadı." "Kathleen-"

"Yapamazdı. Bir ay önce evlendik." Eugene irkildi.

"Ne?"

"Daniel O'Malley ve ben bir ay önce evlendik. Ya da evlilik cüzdanında öyle yazıyor. Güvenlik kayıtları da bunu doğrulayacaktır."

Eugene yalın geri içinde onun Sandalye, onun ifade yalan söylemek Şaşkınlığını. "Pekala."

"Vay be."

"Tebrikler." Bakışları aramızdaki masaya kaydı ve tekrar iç geçirdi; bu kez sesi kızgınlıktan ziyade şaşkınlık ve rahatlama doluydu.

"Teşekkür ederim."

Uzun bir anın ardından, ki bu süre zarfında büyük bir plan yaptığından eminim, bakışlarını benimkilere kaldırdı. "Evlilik sonrası anlaşma göndereceğim."

Çay için su hazırdı, çaydanlık kapandı ve ben babamın en eski arkadaşına ters ters baktım. "Bunu yapmak istemiyorum."

"Kathleen."

"Adımı sihirli bir kelimeymiş gibi söylemeyi kes, sanki beni *Makul*. Dan'den bir şey imzalamasını istemeyeceğim. Ona güveniyorum."

"Mesele senin bu adama güvenmen değil." Eugene'in sesi sertleşti ve mavi gözleri kısıldı. "Evlilik öncesi ya da sonrası bir anlaşmanın olmaması Bay O'Malley'nin değil, sizin güvenilirliğinizi sorguladır. Sözleşme olmadan evlenmek sadece sizin dünyanızda tavsiye edilmeyen bir şey değil-"

"Benim dünyam mı?"

"-Bu aptallık. Caleb aptallığınızı size karşı kullanacak; bunu uygun olmadığının kanıtı olarak gösterecek."

"Annem babama evlilik sözleşmesi imzalatmadı."

"Evet. Ve bak ne oldu!" Eugene elini masanın yüzeyine vurdu, öne doğru eğildi, tipik zapt edilemez sükûneti endişe verici bir şekilde bozuldu.

Birbirimize baktık, gözlerinde öfke çatırdıyordu, dişleri sıkılmıştı. Gözle görülür bir şekilde üzgündü ve bu da evlilik sözleşmesi (ya da bu noktada evlilik sonrası) hakkındaki kararımı sorgulamama yetti.

Bir dirseğini masaya dayayan Eugene başını salladı, gözleri onu hem kızdırmış hem de endişelendirmişim gibi üzerimde geziniyordu. "İmzalamak zorunda."

"Eugene."

"Adımı sihirli bir kelimeymiş gibi söyleme, sanki beni mantıklı olmaya zorlayacakmış gibi," diye kestirip attı ve benden küçük bir gülümseme aldı.

"Bunu düşüneneğim," diye fısıldadım.

"Güzel." Ayağa kalktı ve bana baktı. "Gelecek yıl seni bir akıl hastanesinde ziyaret etmek gibi bir arzum yok, çünkü doğru olanı yapamayacak kadar özveriliydin."

"Bu bir oksimoron. Özverili olmak doğru olanı yapmakla aynı şeydir."

Eugene başını salladı, beni dikkatle inceledi ve şifreli bir şekilde "Her zaman değil" diye cevap verdi.

Eugene Amca'ya çayını ASLA yapmadım.

Evlilik sonrası anlaşma hakkındaki ateşli mesajını ilettikten hemen sonra ayrıldı. Ertesi sabah bana belgenin yeni bir taslağını e-posta ile gönderdi. Okumak için zamanım yoktu, özellikle de okumak istemiyordum.

Öğle yemeğini atlayarak Cuma öğleden sonra terapistimle doğaçlama bir görüşme yapmayı tercih ettim. Dr. Kasai'nin binası iş yerime çok uzak değildi ve ona telefonda durum hakkında kısa bir genel bilgi verdikten sonra beni bir seans için ayarladı.

Bazen sadece bana normal parametreler içinde davrandığımı, düşüncelerimin, duygularımın ve davranışlarımın sıradanlıktan çok uzak olmadığını söylemesine ihtiyacım oluyordu. Bugünlerde, önemli bir şey olmadığı sürece, haftada bir yerine genellikle ayda bir görüşüyorduk. Önceleri neyin önemli olduğunu belirlemekte zorlanıyordum. Şimdi bu ayrımı yapmakta çok daha iyiydim.

Ancak ofisinden ayrılırken kendimi hem daha iyi hem de daha kötü hissediyordum. Daha iyiydim çünkü Dr. Kasai mevcut koşullarla ilgili içsel kargaşamın tamamen normal olduğunu söyledi ve seansımızın sonunda bana -eğer zamanı gelirse- akli dengemin yerinde olduğuna seve seve tanıklık edeceğine dair güvence verdi ve herhangi birinin bunun aksini kanıtlamaya çalışmasından gerçekten dehşete düşmüş görünüyordu.

Kendimi daha kötü hissediyordum çünkü ... başka pek çok sebep vardı.

Ne zaman kendimi Dr. Kasai'nin tavsiyelerine uyumsuzluk hisseder halde bulsam, ki bu çok sık olmazdı, arkadaşım Sandra'yı arar, ona iplikle rüşvet verir ve gizlice beynini yoklamaya çalışırdım.

İşte bu yüzden Cuma gecesi kendimi bir iplik mağazasında buldum, kalın ipliklerin olduğu reyonu inceliyor ve kendime çeşitli elyaf ve ağırlıklarda yedi çile zümrüt yeşili ipliğim olduğunu hatırlatıyordum. Hacimli kaşmir karışımından dört yüz metreye daha kesinlikle ihtiyacım yoktu.

"Bu çok güzel bir renk." Sandra gözüme kestirdiğim rengi aldı. "Oh, ipek, merinos ve kaşmir!" Yüzüne doğru tuttu ve bir yanağını okşadı. "Bayıldım buna. Satın alacak mısın?"

Evet!

"Hayır. Sen almalısın." Zorla gülümsedim.

"Emin misin?" Bana uzattı.

Benimkini!

"Eminim." Elinden kapmak için duyduğum çocuksu dürtüyü bastırarak ipliği ona doğru ittim. Bir iplik bağımlılığım vardı. Bu bir sorundu. *Üstesinden geleceğim.*

Bana hızlıca bir göz attı, gözleri şüpheyle kısılmıştı. "Buna ne dersin? Sepetime koyacağım ve eğer bana lavmanın ortasındaki bir antilop gibi görünmene neyin sebep olduğunu söylersen, senin için satın alacağım. Tahmin etmem gerekirse, bunun ailenle ilgili bir şey olduğunu söyleyebilirim."

Kısa bir kahkaha attım; Sandra'nın zihin okuma konusunda esrarengiz bir yeteneği vardı.

Onunla ilk tanıştığımda ve psikiyatrist olduğunu öğrendiğimde, arkadaşlık tekliflerine karşı direnmişim. Sonunda, direnişim boşa gitmişti.

"Benim için almanıza gerek yok." Teklifini elimin tersiyle ittim. "İhtiyacım yok, zaten bu renkte yarım düzine var."

"Tam bir yetişkinsin." Bunu sanki yetişkin olmak kötü bir şeymiş gibi söyledi.

Sandra şimdiye kadar tanıdığım en komik insanlardan biriydi. Örgü buluşmalarında bazen söylediği şeyler bizi gülmekten kırıp geçirirdi. Bir keresinde bana korkunç bir şekilde ters giden bir randevusuyla ilgili bir hikaye anlatmıştı ve ben o kadar gülmüştüm ki ağlamıştım, çenem ağrıyordu ve karnım yüzlerce mekik çekmişim gibi hissetmişti. Herkesin, komik hikayelerle gözyaşlarına ve karın ağrısına neden olabilecek bir arkadaşına ihtiyacı vardır.

Aynı zamanda beni terapiye bir şans daha vermeye ikna eden kişi de oydu. Daha doğrusu beni ikna etmişti ama asıl katalizör Dan'le Vegas'ta geçirdiğim felaket akşam ve sabah olmuştu. Dan'le Vegas'ta geçirdiğim

Onunla birlikte kendim hakkında en kötü sonuca varmışım ve artık bunu kendime yapmak istemiyordum.

"Evet," diye başımı salladım. "Bir konuda fikrini almak istiyorum. Ve evet, bunun ailemle bir ilgisi var. Daha spesifik olarak, bugün Dr. Kasai'deki seansımla ve onun ailemle ilgili tavsiyeleriyle ilgili."

"İkinci bir görüşe mi ihtiyacınız var?" Sesi, arkadaş-Sandra yerine terapist-Sandra olduğunda kullandığı sakın, yatıştırıcı niteliği benimsedi.

"Daha çok, bir arkadaş görüşüne ihtiyacım var."

Sandra gerçek kimliğimi, ailemin kim olduğunu, şu anki sağlık sorunlarını ve kuzenimin geçmişte bana ne kadar kötü davrandığını zaten biliyordu. Kaçak olarak geçirdiğim zamanı ve birkaç yıldır alkol almadan '*O' gökkuşağının sonuna* ulaşamadığımı da biliyordu. Bunları bilmesinin nedeni - ironik bir şekilde- bir gece beni sarhoş etmiş olması ve benim de her şeyi anlatmış olmamdı.

"Tamam, dökül. Ve sen dökerken, ben de kıllı lifleri okşayacağım." Arkadaş Sandra geri dönmüştü ve ipliği sepetine koyup bir kez daha sevdi.

"Sana her şeyi anlatamam, çünkü bazı şeyler hâlâ değişiyor." Ona Dan'den ya da neden evlenmeye karar verdiğimizden bahsetmek istemiyordum. Dan benim olduğu kadar onun da arkadaşıydı. Bana kalırsa, onunla aramızda hiçbir şey yüzde yüz kararlaştırılmamıştı. Yaptıklarımın listesini henüz gözden geçirmemiştik; hâlâ cayabilirdi. Fikrini değiştirirse Sandra'nın onu acımasızca yargılamasını istemiyordum.

"Tamam, bana ne yapabileceğini söyle." Büyük hacimli merinos ipliği aldı ve elinin tersiyle üzerinde gezindi.

"Yani ..." Nasıl başlayacağımı bilemediğim için boğazımı temizledim. "Şirkette bazı karışıklıklar oldu."

"Ve bu seni strese mi soktu?" "Evet."

Başını salladı. "Ve bu konuda kendini hırpalıyorsun. ?"

Onun zihin okuma becerisine bir kahkaha daha attım. *Ya da belki de beni çok iyi tanıyordu.*

"Sanırım daha kötüsü de olabilirdi. Her şey daha kötü olabilirdi."

"Kim olursan ol, işler her zaman *daha kötü* olabilir. Bir daha asla bir sonraki yemeğinin nereden geleceğini merak etmeyebilirsiniz, ama hayat keder olimpiyatları değildir, *kimin daha kötü durumda olduğuna* dair bir yarışma değildir."

"Sandra." Elimi dirseğine koyarak onu durdurdum ve "Ben on yedi milyar dolar değerindeyim" diye fısıldadım.

"Ne olmuş yani? Parasal varlıklar açısından çok fazla şeye sahip olduğunuz ve diğerlerinin buna kıyasla çok az şeye sahip olduğu gerçeği hakkında kendinizi kötü hissetmenize izin vermek, suçluluk duygusuyla felç olmanıza neden olmaktan başka bir işe yaramaz. Para mutluluk ya da tatmin anlamına gelmez. Bazı insanlar dünyanın yüzde 99,9'undan 'daha iyi durumda' olduğunuzu iddia edecektir, ancak bu insanlar karşı karşıya olduğunuz şeyin ya da bugüne kadar yaşadığınız hayatın yükünü kavrayamazlar."

Arkadaşıma baktım, sözlerini içime çektim. "Üzgün, hayal kırıklığına uğramış ve hüsrana uğramış hissetmeye hakkım var."

"Bingo." Sırıtarak başka bir iplik çilesi aldı ve boynuna sürttü. Hemen kaşlarını çattı ve geri koydu. "Cızırtılı. Bu ne böyle? Akrilik mi?"

Üzülmeye ya da öfkelenmeye hakkım olduğunu kabul etmem uzun zamanımı almıştı. Doğuştan gelen hakkım nedeniyle uzun süre minnettarlık ve suçluluk dışında bir şey hissetmeme izin verilmediğini düşünmüştüm. Dünyada başkaları acı çekerken, açıktan ölürken ve temel ihtiyaçlarını karşılayamazken annemin hastalığından dolayı kaybından dolayı nasıl üzüntü duyabilirdim? Dünyada evi olmayan milyonlarca çocuk varken babamın bana olan ilgisizliğinden dolayı hayal kırıklığı hissetmemi nasıl haklı çıkarabilirdim?

Bu duygusal felç, Dr. Kasai ile ele aldığım ilk konuydu, ancak şimdi bile - özellikle de bunalmış hissettiğimde- duygularımı, arzularımı ve isteklerimi meşru olarak kabul etmekte zorlanıyordum.

"Sandra bana dönüp kollarını kavuşturarak, "Sanırım bir keresinde bana özgür iradenizin Caravel Pharmaceuticals tarafından istihdam edilen insanlara karşı hissettiğiniz sorumluluk tarafından gölgede bırakıldığını söylemişsiniz. Ayrıca, geliştirdikleri ya da siz çoğunluk hissedariyken geliştirebilecekleri ürünlerin yardımcı olabileceği insanlara karşı sorumluluk."

"Evet." Ona suçlayıcı bir gülümseme verdim. "Bunu sana söylemiştim. Hafızam beni yanıltmıyorsa, bir keresinde beni sarhoş etmiştin ve ben de içimi dökmüştüm."

Sırıtişına kendi sırtışıyla karşılık verdi, birazcık bile suçlu görünmüyordu. "Merakımdan soruyorum, eğer her şeyden vazgeçebilseydin, her şeyi bir başkasına devredebilseydin ve hiçbir şey yapmadan çekip gidebilseydin, yapar mıydın?"

Sorusunun zamanlaması karşısında afallayarak, "Hayır, tabii ki yapmazdım. Bu benim sorumluluğum. Bir kez çekip gittim ve bu çocukça ve bencilceydi. Bunu bir daha asla yapmam."

Sandra'nın bakışları araştırmaya dönüştü. "İçinizde çekip gitmek isteyen ufacık, minicik, minnacık bir parça bile yok mu?"

İçimi çektim, göğsüm suçluluk duygusuyla gerildi ve omuzlarımın çöktüğünü hissettim. "Belki küçük bir parçam. Çok küçük bir parçam."

Çünkü o zaman başarısızlıktan kurtulmuş olurdum, değil mi? Ve şu anda -o çok küçük parçam için- başarısızlıktan kurtulmak bir rahatlama olacaktı.

Sandra yavaşça başını salladı. "Karşı karşıya olduğun şeyin büyüklüğü göz önüne alındığında, bir parçan -çok küçük bir parçan- bu düşünceleri aklından geçirmezse şaşırıyorum. Ateşle imtihandan kaçma dürtüsü normaldir. Kaçmayı bir seçenek olarak ciddi bir şekilde düşünmediğiniz sürece, bu düşüncelerin sağlıklı olduğunu bilin. Ama!" Bir parmağını kaldırdı. "Ben daha çok bu düşüncelerin, bu kaçma arzusunun sana nasıl hissettirdiğiyle ilgileniyorum."

Mizahsız bir kahkaha attım. "Suçluluk. Suçluluk."

"Durumun böyle olabileceğinden şüphelenmiştim." Sandra başını salladı ve bana sempatik bir gülümseme verdi. "Canım, Kat. Empati ve -evet- suçluluk da dahil olmak üzere hayatının her alanında çok başarılısın."

"Ben mi çok başarılıyım?"

Sandra bana "*lütfe*" der gibi baktı ve homurdandı. "Çok başarılı olduğunu biliyorsun. İki hayat yaşıyorsun, belki de iki buçuk. Okula gidiyorsun, tam zamanlı çalışıyorsun, Boston'a gidip geliyorsun ve çoğunluk hissedarlığı saçmalığını öğreniyorsun, anne babanı ve onların hastalıklarını ziyaret edip idare ediyorsun. Canım, suçluluk duygusunu bir kenara bırakmalısın."

Çelişkiler içindeydim. Ve eminim ki bu yüzümden okunuyordu.

Suçluluk duygusundan kurtulmam gerektiği konusunda ona katılıyordum. Peki ya Dan ne olacaktı? Onun için endişeleniyordum. Caleb, Dan'in hayatını çekilmez hale getirmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı ve bu tamamen benim yüzümdendi.

"Sorun nedir?" Sandra beni incelerken başını yana eğdi. "Seni bırakmaktan alıkoyan ne?"

"I-" *Gah!* "Birinden hoşlanıyorum."

Sandra'nın kaşları alnına doğru kalktı ve doğruldu. "Ah." "Evet. Ve bu benim hayatımken ondan benimle herhangi bir kapasitede ilişkiye girmesini nasıl isteyebilirim? Önümde, senin de dediğin gibi, bir Ateşle imtihan."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve düşünceli bir şekilde büzdü. "Bu adamın adı *yelpaze* ile kafiye mi?"

Alnımı ovuşturarak güldüm. "Sana söyleyemem."

"Tava ile kafiye olup olmadığını söyleyecek misin?"

Daha çok güldüm ama "Sandra. Sana söyleyemem."

"Hmm." Gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi, yeşil gözleri parlak ve mutluydu. "Peki, tamam. Bana söylemeyeceksin. Tamam. Peki, bu adam, ona *Dan diyelim*-"

"Sandra-"

"Varsayımsal
olarak!" Ona ters
ters baktım.
Kıkırdadı.

"Her neyse, sen varsayımsal Dan'den hoşlanıyorsun. Varsayımsal olmayan Dan'in de senden hoşlandığına eminim. Peki sorun ne?"

"Öncelikle, o benden hoşlanmıyor."

"Oh, hadi ama!" Gözlerini devirdi. "O
şekilde değil."

"Hmm." *Hmm* sesi daha çok hırıltıya benziyordu.

"İkincisi, eğer *biriyle* bir ilişkiye girecek olsaydım, o kişiye geçmişimi anlatmam gerekmez miydi? Tamamen dürüst olmam gerekmez mi?"

"Elbette." Sandra sorum karşısında şaşırılmış görünüyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Başımı salladım, sonra da kendi kendime, "Güzel," dedim.

"Bir dakika bekle." Bir adım daha yaklaştı ve sesini alçalttı. "Birine karşı dürüst olmak ile dürüstlük adına birini uzaklaştırmaya çalışmak arasında fark vardır. O yüzden bana özellikle, varsayımsal kızartma tavası Dan'e karşı nasıl tamamen dürüst olmayı planladığını anlat."

Tereddüt ettim, bu kadar anlayışlı olmasından nefret ediyordum.

Sandra bana yan gözle bakarak başını çevirdi. "Geçmişin hakkında bir PowerPoint sunumu mu hazırlıyorsun?"

"Hayır!"

"Kat ..."

Alay ettim. "*PowerPoint* değil."

"Bir bildiri mi? Grafiklerle mi?"

"Hayır. Telefonumdaki yanlışların bir listesi."

"Ah-ha!" Tekrar aramızda bir parmak kaldırdı. "Neden? Neden detayları bilmesi gerekiyor? Neden sadece genel bir fikir vermiyorsunuz ya da bunları toplu olarak listelemiyorsunuz?"

"Ne tür bir insanla anlaştığını bilmesi gerekiyor-" *Yardım edin* demeden önce kendimi durdurdum.

Sandra'nın gözleri yarıldı. "Kat, gençken yaptığın hatalar için kendini cezalandırmayı bırakmalısın. Bu kendini kırbaçlamaktır."

"Seçimlerime sahip çıkmak kendi kendini kırbaçlamak değildir."

"Bu da başka bir aşırı başarı vakası. Sizin deyiminizle 'kabahatler listenizi' derin duygular beslediğiniz bir adama itiraf etmek-"

"Ona karşı derin duygular beslemiyorum." Dan O'Malley'e karşı pek çok şey hissettim, çoğunlukla vücudu hakkında ve bunların çok azı derindi.

Ve yine de, vücuduna rağmen, onu bir insan olarak gerçekten seviyorsunuz ...

"-derin, derin, *deeeeeeeee* derin hisler, kendini kırbaçlamaktır. Kendini azarlamayı bırak. Topluma olan borcunuzu çoktan ödediniz, cezanızı çektiniz."

"Bilinçli bir karar verebilmesi için her şeyi bilmesi gerekiyor. Ben sorumlu olmaya çalışıyorum."

Fısıltısı sertleşti. "Birçok kez keşke uyuşturucuyu hiç denemeseydim dedin, başkalarından çaldığın için nefret ettin, cinsel olarak aktif olmak için çok genç -zihinsel ve duygusal olarak çok genç- olduğuna inandığını söyledin ve tüm erken cinsel deneyimlerinde sarhoş ya da ayyaş olduğun için pişmanlık duydun."

"Doğru, bir açıklama ile. *Tüm* cinsel deneyimlerimde sarhoştum."

"Genç yaşta cinsel olarak aktif olan ve bu konuda uygun eğitim ve rehberlik almayan bireylerin -cinsiyeti ne olursa olsun- yaşlandıklarında zorluk yaşamalarının nadir olmadığını hatırlatmama izin verin. Elbette tüm bireyler zorluk yaşamıyor, ancak birçoğu yaşıyor."

"Ben, tarifte dilimlenmesi gerektiği halde dilimlenmiş bir blok sosisim. Rendelenmiş peyniri dilimleyemezsin."

Sandra bariz bir şaşkınlıkla burnunu kırıstırdı. "Ne?"

"Ve siz sormadan söyleyeyim, evet, peynir kelimesinin birçok dilde karşılığını biliyorum. Her zaman peynir diyemem. Bu konuda ne kadar düşünürsem düşüneyim, kelime değiştirme seçeneklerine ihtiyacım var. Ve fromage benim favorilerim arasında."

"Nasıl istersen öyle adlandırabilirsin." Sandra daha önce yüzünü buruşturduğu ipliği eline aldı, sonra hemen yerine koydu. "Etrafımda o kadar çok peynir benzetmesi yaptın ki bunun zihninde ön planda olduğunu anlıyorum. Senden açıklamayı istediğim şey, *fromage* benzetmesinin anlamı."

"Tarifte dilimlenmiş peynir yazarken masaya rendelenmiş peynir getirip getirmeyeceğimi bilmeden birinden benimle bir ilişkiye imza atmasını nasıl isteyebilirim? Ve geçmişimi varsayımsal Dan'den saklamak, hamburgerin üzerine kaşar isteyip onun yerine Limburger almak gibi bir şey olur."

"Her seferinde bir konuyu -ve yemek benzetmesini- ele alalım. İlk olarak, Dan ile seksi bir ilişki içinde olmak istiyor musun? Evet mi, hayır mı?"

"Hayır," diye ağzımdan kaçırdım. Zorla. Ve ciddiye dim.

"Gerçekten mi?" Sesi yüksek ve inanmaz bir tonda çıkmıştı. "O zaman neden bahsediyoruz?"

"Demek istediğim, Dan bana karşı bir şeyler hissediyor olsaydı -ki hissetmiyor- onu hayal kırıklığına uğrattırdım."

"Lütfen bir dakikanızı ayırıp kendinizi dinleyin. Kimse senden mükemmel olmanı beklemiyor."

Yanlışlıkla elime aldığım ipliğe baktım; parmakları mın arasında büküyordum. Durdum ve yerine koydum.

"Kimsenin benden mükemmel olmamı beklemediğini biliyorum. Terapide kaydettiğim ilerlemeden memnunum. İş yerinde bir yerim var ve iyi gidiyorum. Seni ve tüm örgü örücü kadınları seviyorum. İlişkilerimize değer veriyorum ve kendimi değerli hissediyorum. Okul iyi gidiyor-"

"*İyiden de öte.* Sen sınıf birincisi değil misin?"

Sorusunu duymazdan geldim. "Ben de Caravel'deki yerimi almaya kararlıyım ve bu hedefe doğru ilerlediğimi hissediyorum. Geleceğimin önüme serildiğini ve sapma için çok az yer olduğunu görmeme rağmen, kendimi istikrarlı ve yetenekli hissediyorum. Kim olduğumu ve yaptığım seçimleri seviyorum ve geçmişimin benim bir parçam olduğunu, bugün olduğum kişiye katkıda bulunduğunu kabul ediyorum. Bunun dışında..."

"Dışında mı?"

"Ama ..." Sandra'ya bakışlarımı yönelttim ve kalbim boğazımda, hem ona hem de kendime gerçeği itiraf ettim: "Romantik bir partnerin ihtiyaçlarını karşılayabileceğimden şüpheliyim."

Bana baktı ve yüzündeki ifadeyi temizlemeye çalıştığını hissettim. Sonunda başını salladı. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Ne?" Elimde olmadan biraz korktum, Sandra'nın düşünceleri genellikle dokunaklı ve duyması zor olurdu.

"Bence biraz araştırma yapmalısın."

"Araştırma mı?"

"Seksi araştırma."

Arkadaşıma bir kaşımı kaldırdım. "Neden bahsediyorsun sen? Porno izlemek gibi mi?"

"Eğer porno aletini okşuyorsa, devam et. Ama porno nadiren araştırmadır çünkü nadiren gerçekçidir. Benim önerim pozisyonlara, yakınlık yaklaşımlarına bakman. Hedefiniz 'O' şehrine tek yönlü bir bilet olmadan kendinize dokunmayı deneyin. Fiziksel hislerin tadını çıkarın. Nelerden hoşlanıp nelerden hoşlanmadığınızı öğrenin ki zamanı geldiğinde bu hoşlandığınız ve hoşlanmadığınız şeyleri iletebilesiniz."

"Zamanı geldiğinde mi? Bir liste tutmamı ve bunu partnerime vermemi mi öneriyorsun?" Niyetim bu sorunun eğlenceli olmasıydı ama Sandra gülmedi.

Bakışları sabit ve ciddiye, sadece bir kez başını salladı. "Evet. Tam olarak bunu kastediyorum." Sandra ipliğe döndü ve parlak kırmızı Madelinetosh kamgarn ipliğe uzandı. "Kabahatler listenizi silin, yerine seksi fanteziler listenizi koyun ve *bunu* farazi tavan vantilatörü Dan'e gösterin."

ALTINCI BÖLÜM

Keynesyen ekonomi (/ˈkeɪnzjən/ KAYN-zee-ən; veya Keynesçilik) kısa vadede - ve özellikle durgunluk dönemlerinde - ekonomik çıktının talepten (ekonomideki toplam harcama) nasıl güçlü bir şekilde etkilendiğine dair çeşitli teorilerdir.

-Uluslararası Para Fonu

****Kat****

Güz döneminden önceki haftaydı, ders materyallerimi okumam gerekiyordu. Bu nedenle hafta sonunu ders çalışarak geçirdim ve dönem içinde acil bir işim çıkma ihtimaline karşı derslerimde ilerlemeye çalıştım.

Yine de dikkatim dağılmıştı. Sandra'nın *seksi bir araştırma* yapmamı önermesi dikkatimi dağıttı. Ayrıca Dan'i aramalı mıydım yoksa mesaj mı atmalıydım bilemiyordum. Ondan kaçma alışkanlığım iyice yerleşmişti. Hâlâ konuşmamız gereken çok şey vardı. Yine de kendimi onunla iletişime geçmeye ikna edemiyordum.

Bunun yerine, dikkatimi dağıtmak için Janie'ye limonlu bir somun pişirdim ve Pazar gecesi ona -ve kocası Quinn'e- götürdüm. İlk yarım saatini etrafta dolanarak geçirdi, ki bu sürpriz değildi. Janie yazın başlarında yatak istirahatine alındığından beri tepesinde geziniyordu.

İkisinin de dikkatini dağıtmaya çalıştım, küresel piyasaların dalgalanması arasında kripto para birimlerinin yükselişi ve Keynesyen ekonominin mevcut siyasi iklimde uygulanabilirliği gibi çeşitli ve muhtelif konuları tartıştım.

Bu işe yaradı. Bir akşamlığına düşünceli kabuğundan çıktı ve ben ayrıldığımda keyfi yerine gelmiş görünüyordu. Quinn benim için bir araba çağırmakta ısrar etti ve ben de onu geri çevirmedi. Saat geç olmuştu ve onların arkadaşlığının tadını çıkararak çok uzun süre oyalanmıştım.

Şoför beni eve bırakırken Dan'den bir telefon aldım. Ama Dan değildi.

Yani, öyleydi.

Ama değildi.

Cevap vermeden önce dört beş saniye boyunca telefonuma baktım, çünkü ekranda yanıp sönen kelime beni tamamen şaşırtmıştı. *Koca yazıyordu.*

Telefonu kulağıma götürerek, belli belirsiz "Alo?" diye sordum.

"Hey," diye karşılık verdi erkeksi bir ses, sanki kim olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi. Biliyordum da. Ama kafa karışıklığım devam ediyordu.

"Dan mi?"

"Evet."

Ama nasıl . . .

"Telefonumda iletişim bilgilerini değiştirdiğin yazıyordu?"

"Hayır, değiştirmedim." Yanılmıyorsam sesinde bir gülümseme vardı.

"Neden?"

Telefonu kulağımdan çektim ve telefonumda Dan O'Malley yerine *Koca* olarak kayıtlı olduğunu gördüm.

"Kat?"

"Evet. Buradayım."

"Neden sordun?"

"Çünkü-" Kendimi durdurdum, içimi kemiren korku enseme tırmalıyordu.

Değiştirmiş olmalıydım.

Ama değiştirdiğimi hatırlamıyordum.

Ve aile geçmişim olan biri için bu rahatsız edici bir farkındalıktı.

"Hey? Hâlâ orada mısın?"

"Evet." Endişemi yuttum ve zihnimin gerisine ittim. Bununla daha sonra başa çıkmam gerekecekti. *Çok daha* sonra. Her seferinde bir acil durum. "Sen mi aradın?"

"İyi misin?" Şimdi sesi endişeli geliyordu. "Evet.

İyiyim," diye cevap verdim sıkıca. "Sen iyi misin?"

"Evet," dedi, sonra durakladı. Arka planda birinin ona Bay O'Malley diye seslendiğini ve kalkışa neredeyse hazır olduklarını, lütfen kemerini bağlamasını söylediğini duydum. "Dinle, Londra'dan New York'a gitmek üzere ayrılmak üzereyim ama şehre düşündüğümünden bir gün önce, Çarşamba gecesi geç saatlerde döneceğim."

"Oh." Nedense nefesimi tuttum. Neden olduğuna dair bir fikrim yoktu.

Aslında nedenini biliyordum. Bir parçam -bir parçam- bana çıkma teklif etmek üzere olabileceğini düşündü. Gerçek bir randevu. Ve bu garipti, değil mi?

. . . Değil mi? Çünkü bana çıkma teklif etse bile bu gerçek bir randevu olmayacaktı. Randevudan çok bir iş toplantısı gibi olacaktı.

Yine de bir parça heyecanlıyım.

Böyle zamanlarda algılarımı değerlendirebilecek birine, hatta belki bir komiteye, düşünce trenimin rayında mı yoksa raydan mı çıktığını söyleyecek doğrudan bir hat olmasını dilerdim.

"Luis'i aradım," diye devam etti. "Töreni Perşembe gününe alamamış çünkü nikâh memuru Bay Lee izinliymiş. Ve o adamı kullanmamızı istiyor çünkü sanırım hep aynı takımı giyiyor. O yüzden Cuma günü için anlaştık."

"Oh. Tamam." Arabanın içinde etrafıma bakındım, çevremden hiçbir şey anlamamıştım. "Bence sorun değil, yani bu senin için hâlâ uygun olduğu sürece?"

"Evet, evet. Bana uyar. Ama düşünüyordum da, erken döndüğüme göre, muhtemelen, bilirsin, temas kurmayı denemeliyiz."

"Evet. Kesinlikle." İçimde bir huzursuzluk dalgası alevlenirken bile başımı sallıyordum.

"Tamam, evet. Güzel. Perşembe akşamı?"

Mantıksız bir şekilde, benliğimin bir parçası randevusuzluktan memnundu, çünkü yine de yemek yiyerek ve birbirimizin arkadaşlığıyla vakit geçirecektik. Görünüşe göre, benim parçamı memnun etmek kolaydı.

Geri kalan yanımda randevusuzluk için heyecanlı mıydı yoksa korkuyor muydu karar veremiyordum. Hâlâ Dan'le olan kabahatler listemi gözden geçirmem gerekiyordu ve bunun rahatsız edici derecede garip olacağını biliyordum.

Her şeye rağmen kararlıyım. Yapılması gerekiyordu. Tam evet demek üzereydim ki, güz döneminin önümüzdeki hafta başlayacağını hatırladım.

"Hay aksi." Elimi yumruk yaptım. "Perşembe akşamı dersim var."

"Önemli değil. Öğle yemeği?"

"Ben öğle yemeği yerim!" Aşırı hevesli cevabımdan dolayı hemen yüzümü buruşturdum.

Dan şüpheli bir şekilde gülmeye benzeyen bir ses çıkardı. "Gerçekten mi? Yiyor musun?"

"Evet, yiyorum." Gözlerim hâlâ kapalı, başımı kendime doğru salladım. "Ne tesadüf. Ben de öğle yemeği yiyorum."

"Bu da bir tesadüf." Dudaklarımı yana doğru bükerek alayını kabul ettim.

"Şansın nedir?"

"Sana söyleyemem." Gülümsedim ama hâlâ telefonumda Dan'*in* adının *Husband* olarak değiştirilmiş olması dikkatimi dağıtıyordu. Dürüst olmak gerekirse bunu yaptığımı hatırlamıyordum.

"Sandviç yer misin?" diye sordu, sanki dünyanın geleceği pamuk ipliğine bağlıymış gibi.

"Ara sıra sandviç yediğim biliniyor, evet."

"Çık dışarı. Çünkü -buna inanmayacaksın ama yemin ederim doğru-sandviç yiyorum."

Dikkatim dağılmış olmasına rağmen gülümsedim. Dikkatimi dağıtma konusunda gerçekten çok yetenekliydi. "İnanılmaz."

"Çok fazla ortak noktamız var, Kit-Kat. Önce öğle yemeği, şimdi de sandviçler." Hayal görmüş olabilirim ama bana lakabımla seslenirken sesi kalınlaşmış gibiydi, tonu alçak ve tanıdıktı. Ve sonra aynı tonu sonraki her kelimeye uyguladı, "Muhtemelen evlenmeliyiz" diye eklediğinde de.

Kalbim küçük bir burkulma yaşadı. Normal nefes almaya çalıştım. Denedim ve başaramadım.

"Kat?"

"Evet, ben-" Yutkunmamak için boğazımı temizlemek zorunda kaldım.

"Ben buradayım.

Özür dilerim. Az önce evime yanaştık."

"Oh? . . . Biz mi?"

"Nicolas beni eve bırakıyor. Janie ve Quinn'i ziyaret ediyordum. Onlara limonlu somun yaptım." Ne tür limon kullandığım (Meyer) ve limonları ne zaman aldığım (Çarşamba günü) gibi dilimin ucuna gelen ek bilgileri gönüllü olarak söylemeden önce dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım.

"Bu çok hoş. Eminim Janie bunu takdir etmiştir. Quinn son zamanlarda -küfrümü mazur gör- tam bir pislik oldu."

"Sadece endişeleniyor."

Nicolas arabayı binamın önünde durdurdu ve dikiz aynasından bana baktı. Elimle ahizeyi kapattım ve "Bir dakika konuşabilir miyiz?" diye fısıldadım.

Başını salladı. "Tabii. Dan'e selam söyle." Nicolas'a minnettar bir gülümseme verdim.

"Endişeli olmak var, bir de herkesin hayatını zindan edecek kadar endişeli olmak var." Dan'in sesi huysuz geliyordu.

"Nicolas'ın selamı var bu arada." "O iyi bir insan."

Kısa bir süre sessiz kaldık, bu sırada ön beynimde bir dizi endişe egemenlik için savaştı: Dan'in numarasının adını yeniden programladığımı nasıl hatırlamadım? Dan'in hayatı zaten yeterince yoğun ve talepkârdı, şimdi bir de ben ekliyordum. Sandra'nın önerdiği gibi yapıp Dan'in yardım etmesine izin verecek olsam da -eğer istediği buysa- yine de onun için güzel bir şey yapmak, bunu telafi etmek, ona ne kadar minnettar olduğumu göstermek istiyordum.

Bu son düşünce bana şunu sordurdu: "Quinn ile ilgili olarak, yapabileceğim bir şey var mı? Sana yardım etmek için? Hayatını kolaylaştırmak için?"

Hemen cevap vermedi ve bir an için görüşmenin kesildiğini düşündüm. Ama sonra dedi ki, "Gitmem gerek, uçak kalkıyor ve senin uyumaya ihtiyacın var. Bana limonlu somun yap. Perşembe günü de benimle öğle yemeği ye. Bunun yardımı olur."

Tanrım. Kalbim sadece dönmedi, özlem de duydu. Bir şeylerin patlaması -arzu, istek, korku- göğsümden uzuvlarıma doğru zonklayan hisler gönderdi.

Yüksek sesle, *"Hayatımın her günü seninle öğle yemeği yiyeceğim ve sana 1100 limonlu somun yapacağım!"* diye cevap vermek istedim.

Ama vermedim.

Çünkü ben bile *bunun* normal olmayacağını biliyordum.

PAZARTESİ GECESI üç limonlu somun daha yaptım: ikisi Dan için, biri de Salı gecesi örgü grubu buluşmam için. Örgü geceleri nedeniyle Salı günleri her zaman haftanın en sevdiğim günü olmuştur.

Birkaç yıl önce, ben mimarlık firmasında yeniyken ve Janie muhasebe departmanında çalışırken, bir gün öğle yemeği sırasında örgü ördüğümü fark etmişti. Kendisi örgü örmezdi ama bir örgü grubunun üyesiydi. Bunun en büyük nedeni üniversiteden en yakın arkadaşının da örgü grubunda olması ve onu onursal üye yapmalarındı.

Janie kesinlikle çok hoş ve daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemeyen biri olduğu için, rastgele bir Salı günü gruba katılma davetini kabul ettim ve gerisi tarih oldu.

Bu Salı Sandra'nın ev sahipliği sırasıydı; onun dairesine giderken Dan'in evinin önünden geçmek zorunda kaldım; bu beni tarif edilemeyecek kadar tuhaf duygularla doldurdu. Orada olmadığını biliyordum. New York'ta olduğunu biliyordum. Onu perşembe günü göreceğimi biliyordum. Ve tüm bu bilgiler tuhaf ve beceriksizceydi. Sanki yıllardır birbirimizin hayatının kenarındaydık ve şimdi -birdenbire- aynı sahada, takım arkadaşı olarak oynuyorduk.

Tuhaf öz-bilinçten sıyrılıp çantamdan limonlu somunu çıkararak Sandra ve Alex'in kapısını çaldım. Alex açtı.

Ona küçük bir gülümseme verdim ve somunu uzattım. "Merhaba."

Kenara çekilip sözsüz bir şekilde beni içeri buyur etmek yerine -ki kapılarını her çaldığımda bunu yapmıştı- öne doğru bir adım attı, kapıyı arkasından çekerek büyük ölçüde kapattı, görünüşe göre varlığımdan hem ürkmüş hem de hevesle ilgileniyordu.

"Kat."

Ona yer açmak için otomatik olarak geri çekildim ama koridora doğru yaptığı ani hareket karşısında o kadar şaşırılmışım ki tepki vermem bir an aldı.

Alex'in boyu 1.80'in üzerindeydi, bu yüzden bakışlarıyla karşılaşmak için başımı eğmek yerine daha da geriye çekildim. "Bir sorun mu var?"

"Nasılsın?" diye sordu, sesi endişeli geliyordu, dikkati rahatsız ediciydi.

Alex'i bir buçuk yıldır tanıyordum, Sandra ile beklenmedik bir şekilde evlendiklerinden beri. Dünya çapında bir hacker olduğunu biliyordum. Sandra'yı sevdiğini ve ona tamamen bağlı olduğunu da biliyordum. Ve temelde tüm bildiğim buydu.

O da benim gibi pek konuşmazdı. Ama sanki tehlikeli biriymiş gibi beni temkinli olmaya iten bir varlığı vardı. Ya da öyle olmayı seçerse tehlikeli olabilirdi. Beni tedirgin eden insanlara karşı genelde yaptığım gibi ondan da uzak durdum.

"Pekâlâ. Sen nasılsın?" Limonlu somunu göğsüme bastırdım.

Gözlerini kıstı. "Neler oluyor? Yardıma ihtiyacın var mı? Nasıl yardımcı olabilirim?" Bu beni öfkeyle göz kırpmaya itti. "Ben-ben-ben emin değilim-"

"Sen ve Dan evleniyorsunuz. Bu ani oldu. Kimseye söylemedim. Sandra'ya değil. Quinn'e de."

Söyledikleri karşısında irkilerek ağzımı kapattım. Bakışları çok yoğun, rahatsız ediciydi ama garip bir şekilde kötü anlamda değildi. Daha çok benim iyiliğim için gerçekten ama gerçekten endişeleniyormuş gibiydi.

Ama yine de tedirgin ediciydi.

Bir nefes verdim, düşüncelerimi toparlamaya çalışırken gözlerim arkasındaki kapıya kaydı. "Dan ve ben, çok ani oldu. Sen nasıl öğrendin?"

"Devlet veri tabanlarına girdim." Veri tabanlarını yavaşça söyledi, bana bunun veri *tabanları* kelimesinin ima ettiği kadar iyi huylu olmadığı izlenimini verdi. "Birkaç kişi için alarm ayarladım."

"Benim için alarm mı kurdun?" Sözlerimi düşünmeden sordum.

Alex bana baktı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Öyle olduğunu söylesem seni korkutur muydu?"

"Biraz, evet." "O

zaman hayır."

Bir süre onu inceledim. "Yalan

söylüyorsun." "Doğru."

Başımı salladım, gözlerimi kapattım, parmak uçlarımı alnıma götürdüm ve biraz korktum.

"Sen önemlisin," dedi, sanki bu iki basit kelime onun hareketlerini açıklıyormuş gibi.

Alay ederek kaşlarımın arasındaki boşluğu ovuşturdum. "Ne kadar önemli olduğumdan emin değilim."

Alex'in bir nefes aldıktan sonra şöyle dediğini duydum: "Gerçek ve kalıcı bir fark yaratma potansiyeline sahipsin. Yakında dünyanın en büyük ikinci ilaç şirketinin oy hakkına sahip hisselerinin yarısından fazlasını kontrol edeceksin. İlaç geliştirme ve sağlık politikalarını küresel olarak etkileyebilecek, belki birkaç hastalığı tedavi edebilecek, çok sayıda lobiciyi kontrol edebileceksin. Yani, evet. Önemli olduğunuzu söyleyebilirim."

Gözlerim onunkilere kaydı ve beni tuhaf bir odaklanmayla izlediğini gördüm. Kim olduğumu bilmesine şaşırmamıştım. Dan de biliyordu; Quinn'in de bildiğini tahmin ediyordum.

Yine de şimdiye kadar hiçbiri bu konuyu açmamış, sorun yapmamış, bana sormamış ya da bir şey istememişti.

Alex devam etti, "Tüm bunlardan tamamen bağımsız olarak, sen önemlisin. O yüzden yardım etmeme izin ver." Arkasındaki daireyi işaret etti. "Neden, eğer bir aydır evliyseniz, başka kimse bilmiyor mu?"

Alex'in bu kadar çok şey bilmesine sinirlenerek ona ters ters baktım. Ona güvenmediğimden değil. Ama aynı zamanda ona güvenmiyordum. Bilmiyordum.

O. Kendi sorunlarımı başkalarının, özellikle de çok iyi tanımadığım insanların sorunları haline getirmek beni son derece rahatsız ediyordu.

Yine de buradaydık. Dan ve benim evli olduğumuzu biliyordu ve bu haberi kimseyle, karısıyla bile paylaşmamıştı.

Kelimelerimi dikkatle seçerek bu kadarını itiraf etmeme izin verdim. "Dan'e Perşembe günü evlenme teklif ettim ve henüz ona tüm hikâyeyi anlatma fırsatı bulamadım. Her şey inanılmaz derecede hızlı gelişti. Dan'i bilgilendirdikten sonra herkese haber vereceğiz."

"Ona Perşembe günü mü sordunuz?" "Bu doğru."

"Sertifika diyor ki-"

"Tarih değiştirildi. Ama evlilik gerçek," *ya da çok yakında gerçek olacak.*"

Mavi gözleri deliciydi, tam olarak şüpheci değil, daha çok meraklıydı. Sonunda başıyla onayladı. "İhtiyacın olduğunda ya da olursa yardım isteyeceğine dair bana söz vermelisin."

Onun motivasyonunu anlamamıştım ve bu yüzden yardım edemedim ama bariz olanı işaret ettim. "Alex, neden bana yardım etmek istiyorsun? Birbirimizi gerçekten tanımıyoruz bile."

İfadem onu şaşırtmış gibi bir kez gözlerini kırptırdı ve elleri kalçalarına gitti. Bir an için iddiama itiraz etmek istediğinden şüphelendim. Ama sonra sanki daha iyi düşünmüş gibi yüz hatları gevşedi, bunun yerine kabul ediyormuş gibi başını salladı.

"Beni tanımadığınızı söylemek daha doğru olur."

Omurgamdan aşağı bir huzursuzluk ürpermesi geçti. "Bu çok gizemli."

"Her şeyi berbat ediyorum." Gözlerini boş koridora doğru devirdi. "İşte bu yüzden konuşmuyorum."

Onu izlerken sinirli olduğunu fark ettim ama siniri içe dönük gibiydi. Hiç konuşmamakla ilgili ifadesi bana biraz kendimi hatırlattı. Ben de sık sık böyle hissederdim, sanki bütün sözlerim yanlışmış gibi ve ona karşı yumuşadığımı hissederdim. Bu biraz sevimliydi. Tehlikeli ve sevimli mi? Bu mümkün müydü?

"Senin hakkında çok şey biliyorum," dedi açıkça, ama aynı zamanda birkaç dakika önce onun yapabileceğine inanamayacağım nazik bir ciddiyetle. "Sadece Quinn için yaptığım işten değil, Sandra'dan da. Senden bahsediyor. Hem de çok. Bana senin için endişelendiğini ve korktuğunu söylüyor. Seni seviyor ve bu benim de sana bağlı olduğum anlamına geliyor."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve tam olarak bir gülümseme oluşturmadılar, daha çok eğlenmiş bir teslimiyeti ifade eden bir çizgi gibiydiler. "Bana güvenmiyorsun. Senin hakkında bildiklerimi bildiğim için -ki bu seni korkutmak için değil- bana neden güvenmediğini anlıyorum. Ben de olsam bana güvenmezdim. İnan bana, anlıyorum. Onun yerine Sandra'ya güven. Söz ver, yardıma ihtiyacın olursa bana geleceksin."

Samimiyetinden etkilenmiştim, onu kurnazlık yapıp yapmadığını yakından inceledim ve hiçbir şey bulamadım. "Peki, tamam. Peki, tamam. Yardıma ihtiyacım olursa sana haber vereceğime söz veriyorum."

"Güzel." Kendinden emin bir ifadeyle kapı koluna uzandı ve kapıyı benim için açtı, çenesini elimdeki folyo pakete doğru kaldırdı. "Bu senin limonlu somunun mu?"

"Evet." Tereddüt ettim, sonra paketi ona uzattım.

Aldı, yüz ifadesi hâlâ gergindi. "Ne zamandır sormak istiyordum, tarifini alabilir miyim?"

Onun yanından geçip daireye girerken sııttım. "Elbette."

"Teşekkürler. Ve-uh-Kat?"

"Evet?" Ona doğru döndüm, aniden konuşmaya başlaması beni şaşırtmıştı.

"Bunu itiraf etmek için uygun bir zaman olmayabilir ama telefonunu hackledim. Üzgünüm," dedi, üzgün görünmüyordu, daha çok bu bilgiyi bilmemin önemli olduğunu hissetmiş gibiydi.

Ağzım açık kaldı. "Ne?"

Sesini fısıltıya indirdi. "Bunun bir şaka olması gerekiyordu ama sonrasında üzülp üzülmeyeceğini merak ettim."

"Üzülmek mi? Tabii ki üzüldüm, bekle, telefonumu neden hackledin?"

"Dan ve ben her zaman birbirimize şaka yaparız. İkinizin evli olduğunu gördüğümde, Dan'ın telefonundaki kişi adını *Koca* olarak değiştirdim. Dan'ın telefonunda da seninkini *Karım* olarak değiştirdim."

ALEX'in telefonumu hacklemesi ve Dan'ın adını *Koca* olarak değiştirmesi, bütün hafta boyunca aldığım en iyi ikinci haberdirdi. İlk en iyi haber tabii ki Dan'ın benimle evlenmeyi kabul etmesiydi.

Kendi akıl sağlığıma olan güvenimin tazelenmesini kutlama dürtüsüne yenik düşerek iki limon damlası yedim ve üçüncüsünün teklifini geri çevirmedim.

Sandra aniden, "Sanırım odadaki fili tartışmamız gerekiyor," dediğinde içkimi sehpanın üzerine bıraktım ve ona doğru puslu bir gülümseme çevirdim. Sandra'yı tanıdığım için, bu gerçek bir fil de dahil olmak üzere her anlama gelebilirdi.

Ama sonra Sandra "Anal." dedi.

Ben de hayatımda *anal* kelimesinden sonra güldüğüm tek anın bu olabileceğini fark ederek güldüm.

"Sandra." Solumdaki koltukta oturan Fiona, ses tonu düzgün olmasına rağmen yüzünü kızgın bir ifadeyle buruşturdu; örgüsünden başını kaldırıp bakmadı.

Verdiği tepki beni şaşırtmadı. Fiona'yı tarif etmek benim için zordu çünkü hiçbir şey onu telaşlandırmazdı. Bu nedenle her zaman biraz muamma olmuştur. Özellikle de yirmi dört saat boyunca telaşlanmadan duramayacağımı hissettiğim için.

Benden on yıldan daha fazla yaşlıydı, iki iyi ayarlanmış, muhteşem çocuğu ve ona deli gibi aşık olan parlak bir kocası vardı. Her zaman söylenecek doğru şeyi biliyor gibiydi ve her zaman, özellikle de imkansız durumlarda, her şeyi toparlıyordu. Kocası Greg sık sık onun bir robot olduğuyla dalga geçerdi. Onun ne demek istediğini kesinlikle anlayabiliyordum.

Örneğin şimdi.

Fiona yaklaşık olarak Janie ile aynı sayıda haftalık hamileydi ama karnı çok çok daha küçüktü. Belki de bunun nedeni Fiona'nın 1.80'in biraz üzerinde, Janie'nin ise neredeyse 1.80 olmasıydı, ama yine de. *Hala!*

Saçları küt kesilmişti, modaya uygun turkuaz bir hamile elbisesi ve askılı siyah sandaletler giymişti ve cildi harika görünüyordu. Herkesin içtiği limon damlalarını ve kanepeleri o yapmıştı.

Bu doğru. Kanepeler. Lanet olası kanepeler! Dokuz aylık hamileyken bunu kim yapar? On gün önce, Janie'nin dairesinde doğaçlama bir akşam yemeği partisi düzenlemişti - Janie dışarıda kalmasın diye - ve herkese akşam yemeği hazırlamıştı.

Ben bile yapamıyorum.

Ancak Janie, sevgili arkadaşım, tam bir karmaşaydı. Yabani kızıl saçları gelişigüzel bir topuzla kafasının üzerine yığılmıştı, bukleler ve dallar her yöne doğru uzanıyordu. Siyah boynuz çerçeveli gözlükler takıyordu, bunun uykusuzluktan gözlerinin altındaki torbaları gizlemek için olduğunu itiraf etmişti ve Wonder Woman pijamalarının üzerine yırtık pırtık bir Wonder Woman bornozu giymişti. Arada sırada geriniyor, yüzü rahatsızlıkla buruşuyor, sonra gözlerini kapatıp iç çekiyordu.

Fiona çok mükemmeldi. Onunla bağdaştıramadım.

Sandra daha bitirmemişti. "Anal. Kim yaptı? Kim yapıyor?

Kim seviyor? Analın olayı nedir?"

Ailesinin Tennessee'deki evinden video konferansla katılan Ashley başını salladı. Ashley yaklaşık altı ay önce Tennessee'ye geri taşınmıştı ve o zamandan beri bilgisayar aracılığıyla bize katılıyordu. Bu gece Sandra bir taburenin üzerine bir dizüstü bilgisayar yerleştirdi, böylece arkadaşımız bizi, biz de onu görebiliyorduk. Esmer kadın eski hardal rengi bir kanepeye oturdu, arkasında büyük bir aile odası vardı.

"Sandra, kimse rektumdan kazığa oturtulmak hakkında konuşmak istemiyor." Ashley'in Tennessee aksanı sadece kuru mizahını vurguluyordu. "Bu yüzden acil servis rotasyonumdan nefret ettim, insanlar B deliklerine ampul ve benzeri şeyler sokarak geliyorlar. Bunun için tebrik kartı yapmazlar. *Kıçına ampul sokan bir aptal olduğun için üzgünüm, umarım yakında akıllanırsın.*"

Nico -namı diğer Nicoletta, örgü grubumuzun tek erkek üyesi ve Elizabeth'in kocası- homurdandı ve sonra yüksek sesle güldü. "Oh adamım, bu çok komik. Bunu gösteri için çaldığımı görebilirsiniz."

Ben de gülümsedim ama gözlerimi örgümden ayırmadım. Son iki yıldır fırsat buldukça örgü gecelerine katılmasına rağmen Nico'nun varlığına hâlâ alışamamıştım. Beni rahatsız edecek hiçbir şey yapmıyordu. Sorun bendim.

Mesele şu ki, o ünlü bir komedyendi. Comedy Central'da bir şovu vardı. Gerçekçi, komik, delicesine yakışıklı, karizmatik, çok *karizmatik* ve her şeyiyle harikaydı. İtalyanca konuşan ve karısına körü körüne bağlı bir Disney prensinin hayata gelmiş haliydi. Ona aşık olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum ama aşık olmamak da mümkün değildi.

"Bunu şovun için kullan Nicoletta." Ashley omuz silktilti. "Onu kârlı bir şey için kullanmayacağım."

Bir saniye geçmeden Ashley'in en küçük kardeşi Roscoe kafasını çerçeveye soktu. "Hepiniz analdan mı bahsediyorsunuz?"

Bu durum Ashley dışında herkesin gülümsemesine ve kıkırdamasına neden oldu.

Normalde gecenin geri kalanında sessiz kalırdım. Her şeyden önce, kardeşi Roscoe *cidden* çok sekti. Ve veterinerlik okulundaydı. Bana kalırsa, erdemli düşünenler için yürüyen kriptoniti temsil ediyordu.

İkincisi, onu tanıımıyordum. Diğer hanımlarla (Nicoletta'yı da buna dahil ediyorum) bu konuları tartışmak gibi değildi. Onları tanıyordum. Onlara güveniyordum. Birlikte *bazı zamanlar geçirmiştik*.

Ancak, üçüncü limon damlamı içtiğimden beri huzursuzluğum genel bir keyifsizlik duygusuyla gölgeleniyordu. Ve huzursuz olmadığının farkına varmam limon damlamın geri kalanını itmeme neden oldu. Alkol beni daha cesur yapıyordu; kendim hakkında bunu biliyordum. Bu yüzden kendime sadece arkadaşlarımla birlikteyken alkol izni veriyordum.

"Defol git buradan." Ashley küçük kardeşini kenara itti ama o gitmedi, onun yerine kanepede ona katılmayı tercih etti.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Ashley ona kaşlarını çatı.

Omuz silkti. "Sanırım örgü örmeyi öğreneceğim."

Elizabeth ve Nico birbirlerine eğlenerek baktılar.

Fiona, muhtemelen Ashley ve Roscoe'nun tartışmasından habersiz, kederli bir iç çekti. "Sandra-"

"Beni dinle."

"Erkek erkeğe için mantıklı." Janie tığını karnının üzerine koydu. Son bir aydır hamile karnına bir masa gibi davranıyordu. "Çünkü erkeklerde prostat var ve o bölgeye baskı yapmak iyi hissettiriyor."

Bunu söylemek tam Janie'ye göre bir şeydi. Her şey hakkında biraz ya da çok şey biliyor gibiydi ve tartışmalı ya da başka bir konu gündeme geldiğinde, her zaman konuyla ilgili rastgele bir bilgi yağmuru sunuyordu.

Bu yönünü çok severdim ve muhtemelen ona bu kadar çabuk ve kolay güvenmemin nedenlerinden biri de buydu. Sansasyonel bir şeye ani bir tepkiyle karşılık vermek yerine, her zaman bir adım geri atarak önce gerçekleri değerlendirirdi.

"Kimse bu konuda konuşmak istemiyor." Ashley yüzünü kapattı.

"Bu konu hakkında konuşmak istiyorum." Elizabeth şeytani sırıtışını gizlemeye çalışmadan omuz silkti ve şeytani sırıtışı bende bir gülümseme yarattı.

Sık sık Elizabeth gibi olabilmeyi dilerdim. Sadece çok zeki olmakla kalmıyordu - bir acil servis doktoruydu - aynı zamanda her zaman açık sözlü ve sürekli bir pozitiflik ve teşvik kaynağıydı. Övgü konusunda bu kadar cömert olmasına, her zaman başkalarını geliştirmenin yollarını aramasına bayılırdım.

O ve Sandra bu konuda eşit derecede düşünceliydiler ve ikisine de biraz kahraman gibi tapmış olabilirim.

"Öyle mi? Gerçekten mi?" Nico daha dik oturdu.

"Ancak anatomik olarak konuşursak, kadın erkeğin kendini iyi hissetmesi için hiçbir neden yok." Janie burnunu kırıştırarak başını salladı. "Peki kadınlar bunu neden yapıyor?"

"Kadınların hiçbir fiziksel temas olmadan da orgazm olabildiği kanıtlandı. Tek gereken doğru türde bir zihinsel uyarım." Elizabeth örgüsünü çevirerek kocasına imalı bir kaş kaldırdı.

Bakışlarımı kaçırdım, utanç verici bir sıcaklık enseme ısıttı. Bunun nedeni Nico ve Elizabeth'in birbirlerine seksi bakışlar atması değildi -ki öyleydiler ve bunu sık sık yapıyorlardı- ama üç limon damlası çekingenliğimi azaltsa bile, sözleri çok yakınım gelmişti. Göğsümde kırmızı bir 'O' harfi, etrafında kalın siyah bir daire ve içinde bir çizgi varmış gibi hissediyordum.

Neyse ki kimse bana bakmıyordu ve Marie -şimdiye kadar çok sessizdi- işaret parmağını Nico ve Elizabeth arasında sallayarak, "Hey, hey, hey. Bir oda bulun."

Marie bir gazeteciydi ve muhtemelen tanıdığım en iyi insandı. Kendime "*Marie olsa ne yapardı?*" diye sorduğum ve sonra da bunu yaptığım çok an oldu.

Herhangi birimizin başı derde girdiğinde ya da yardıma ihtiyacı olduğunda ilk o gönüllü olurdu. Fiona ve Greg için her zaman bebek bakıcılığı yapardı ve geçen bahar Afrika'daki acil bir durumla başa çıkmalarına yardımcı olmak için her şeyi bırakmıştı. Ayrıca Elizabeth ve Nico'nun kistik fibrozis hastası olan yeğenleri şehre geldiğinde ve fazladan bir ele ihtiyaç duyduklarında onlara yardım etmişti. Janie ilk kez yatak istirahatine alındığında Janie ve Quinn'i hastanede ziyaret eden de o olmuştu.

İnanılmaz nezaketinin yanı sıra komik, zeki ve muhteşemdi. Kısacası, herkesin favorisiydi çünkü sevilmemesi imkansızdı.

Utanç verici bir şekilde, onunla ilk tanıştığımda, sonsuz cömertliği kafamı karıştırmış, niyetinden şüphelenmeme neden olmuştu. Ondan hoşlanmamıştım, bana gerçek olamayacak kadar iyi gelmişti ve ona güvenmekte yavaş davranmıştım. Onun gibi birinin, inanılmaz derecede *iyi* birinin var olduğunu anlayamıyordum. Yine Disney benzetmesini kullanırsak, o bir iyilik perisi gibiydi.

Yıllar geçtikçe, onun sonsuz iyiliği beni fikrimi değiştirmeye zorladı ve şimdi ben de herkes gibi ona aşıktım.

"Yani, hepinizin orgazmlarının çoğu kafada oluyor." Roscoe Ashley'e döndü ve dirseğiyle onu dürttü. "Anladın mı? Anladın mı? *Kafada*."

Ashley kardeşine ters ters baktı.

Roscoe'nun şakası karşısında içimi bir acı kapladı ve gecenin geri kalanında su içmeye karar verdim.

"Devam edelim." Fiona gözlerini devirmedi ama ses tonu çok şey anlatıyordu. "Yani bazı kadınlar sıcak olduğunu düşündükleri için bundan hoşlanıyor, bu yüzden de sıcak."

Sandra dudaklarını şapırdatarak içkisinden bir yudum aldı.

"Öte yandan, o deliği genişleten her şey siğillerin artmasına neden olabilir." Marie kaşlarını kaldırarak Sandra'ya baktı.

"Gerçekten mi Marie? Bu seviyeye mi geldik?" Ashley iğrenmiş bir yüz ifadesi takınıyordu. "Ben altı köylü erkek kardeşle büyüdüm. Bu değerli zamanımı kadın arkadaşlarımla siğiller hakkında konuşarak geçirmek istediğimi mi sanıyorsun? Bunu burada istediğim zaman yapabilirim. Aslında, sanırım dün akşam yemeğinde en çok konuşulan konu buydu."

Marie kıkırdadı, pişman görünmüyordu.

"Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum." Janie başını salladı. "Anal seksin artmasının sfinkter kontrolünün kaybedilmesinde bir etken olduğu gösterilmemiştir. Doğru yapıldığında değil."

"Doğru yapılırsa mı?" Soruyu yakalayamadan sesim çatallaşarak sordum.

"Çok korkuyorum." Ashley kulaklarını kapattı.

"İffetli olmayı bırak." Elizabeth gözlerini Ashley'e doğru devirdi.

Ashley, "Kakamın içine bir şey koymayı tartışmak istememem iffetli olduğum anlamına gelmez," diye karşılık verdi.

Sandra onları görmezden gelerek soruma cevap verdi. "Bol bol kayganlaştırıcı." "Tecrübelerine dayanarak mı konuşuyorsun Sandra?"

Nicoletta ona bir

flörtöz bir sırıtış.

"Hayır! Tanrım hayır. Alex'in yangını gördün mü? Tam bir canavar."

Nico kahkahayı bastı, Marie ve Elizabeth de öyle. "Aslına bakarsanız, hayır. Ama onu bir dahaki görüşümde bunu soracağımdan emin olabilirsiniz."

"Lütfen Alex'in yang'ı hakkında konuşmasak?" Marie'nin sesi, her ne kadar gözlerinden akan gülme yaşlarını siliyor olsa da, yalvarır gibiydi. "Küçük kardeşimin yang'ı hakkında konuşmak gibi bir şey bu."

"Küçük kardeşin çok seksi ama." Elizabeth örgü şişiyle Marie'yi işaret etti. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, Alex'in yang'ını benimle tartışmaktan çekinme."

"Kıssadan hisse: Bazı kadınlar bundan hoşlanır, bazıları o kadar da değil." Sandra konuşmayı ilerletmeye kararlı görünüyordu.

"Ben olsam hoşlanmazdım." Ashley'in kulakları hâlâ kapalıydı.

"Denemeden nasıl bilebilirsin ki?" Roscoe kız kardeşini tekrar dürttü.

Ashley onun dirseğine vurarak uzaklaştırdı. "Başka birinin burnumu karıştırmasını istemem, bunu bilmek için önce denemem gerektiği anlamına gelmez."

"Şahsen ben bunun arkasında duramam. Ne yaptığımı gördün mü?" Sandra Roscoe'ya sırtıttı. O da sırtarak karşılık verdi.

"O zaman neden bu konu hakkında konuşuyoruz?" Fiona kuru ve sabırsız bir ses tonuyla sordu.

Sandra hemen cevap vermedi, onun yerine Fiona'ya ters ters baktı ve baktıkça bakışları daha da şiddetlendi.

Sessizlik uzadı ve rahatsız edici bir hal aldı; hepimiz teker teker örgülerimizden başımızı kaldırıp Fiona ve Sandra'ya baktık.

Kafası karışmış görünen Fiona bir kaşını kaldırdı. "Sandra mı?"

"Çünkü ne kadar üzgün olduğum hakkında konuşamıyorum," diye ağzından kaçırdı. "Bu yüzden başka bir şeyden bahsetmek zorundayım."

Bekle, ne?

"Neden üzgünsün?" Arkadaşımı incelerken sordum. Biraz üzgün görünüyordu. Üzgün.

"Sanki her şey değişiyormuş gibi hissediyorum." Sandra içkisinden bir yudum aldı.

ve camın arkasına saklandı.

"Nasıl değişiyor?" diye sormadan önce Fiona'yla bakiştık.

"Şey, sen hamilesin. Janie hamile." Sandra karınlarını işaret etti. "Yakında aileye başka biri daha katılacak." Sandra Elizabeth'e ters ters baktı ve Elizabeth de ona masum gözlerle karşılık verdi. "Ve sonra -uykusuzluk ve bebek bezi için fırsat kollamak arasında- birbirimizden uzaklaşacağız. Çok yakında buluşmalarımız arasında aylar ya da yıllar geçecek. Ve sonra mavi ayda bir özel buluşmalar. Sonra da birbirimizi sadece düğünlerde ve cenazelerde göreceğiz."

Janie'nin kaşları çatıldı. "Bu binada üçümüz yaşıyoruz, sen de dahil. Yakınlığımız göz önüne alındığında birbirimizden kopmamız pek mümkün görünmüyor."

"Cidden bana çocuk sahibi olmanın sosyal programınızı etkilemeyeceğini mi söyleyeceksiniz? Çünkü Grace doğduğunda Fiona ile aramızın nasıl olduğunu hatırlıyorum. Onu aylarca görmemiştik."

Fiona incinmiş görünmüyordu ama endişeli görünüyordu. "Sandra-"

"Bu arada, Jack ve Grace'i sevdiğimi biliyorsun, bu yüzden bu gülünç derecede çarpıcı ailen hakkında bir şikayet değil. Kendimi daha seyrek örgü gecelerine hazırlamaya çalışıyorum. Ya da kötü katılımlı örgü gecelerine."

Bir an daha sessizlik oldu ve Sandra tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşak, melankolisi daha belirgindi. "Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

"Her şey değişiyor, bu doğru." Fiona'nın sesi nazikti.

"Ve belki de birbirimizi eskisi kadar sık göremeyeceğiz." Marie'nin temposu da yumuşaktı ve belki biraz da içe dönüktü. "Ama birbirimizi görmeyecek olmamız birbirimizi tanımayacağımız anlamına gelmiyor."

"Tebrik kartı gibi *konusuyorsun*," diye homurdandı Sandra, sonra içini çekti ve başını salladı. "Özür dilerim, Marie. Bu-"

"Benden özür dileme." Marie ellerini kaldırdı. "Örgü örmek asla özür dilemek zorunda kalmamak demektir."

Bu, Sandra'nın küçük bir gülümsemesine ve bir iç çekişe daha neden oldu. "Bir şeylerin değişmesini istemiyorum. Hiçbir şeyin bitmesini istemiyorum."

Sesi o kadar üzgün, o kadar çaresiz geliyordu ki, kalbimin umutsuzluğa kapılmasına engel olamadım. Her şey değişiyordu ve bu sadece Janie ve Fiona'nın bebekleri olacağı için değildi.

Marie aniden ayağa kalktı, örgüsünü arkasındaki koltuğa bıraktı, Sandra'nın karşı koltukta oturduğu yere geçti ve onu kucakladı. Sonra ben, Fiona, Elizabeth ve Nico da ayağa kalktı. Hepimiz onu takip ettik. Kısa süre içinde Sandra'nın üstüne, yanına ve arkasına yığılmış, onu ve birbirimizi kucaklıyorduk.

Sonra Janie'nin hırçın "Thor!" sesini duyduk.

Arkamızı döndüğümüzde uzun boylu kızıl saçlı kadının öne doğru sallanmaya çalıştığını gördük, sanki o da Sandra'ya sarılmak istiyordu ama kendini oturduğu yerden kaldıracak kadar ivme kazanamıyordu.

"Sanki," -Janie gülmeye başladı, belli ki hayal kırıklığıyla- "Kafka'nın *Metamorfoz*'undaki hamamböceği gibiyim. Ayağa bile kalkamıyorum."

Nico ayrıldı ve Janie'ye kocaman bir sırıtış atarak onu kolayca kaldırdı. Janie'nin gruba geçmesine izin vermeden önce onu kucakladı ve

Elini Janie'nin sırtında gezdirdi. "Sen bir hamamböceği değilsin, Janie. *Sei molto simpatica, incantevole, e bellissima.*"

Janie onun kucağında eriyor gibiydi ve iç çekti. Belki de o bendim. Ya da belki de hepimizdik.

"Ne söylediğin umurumda bile değil. Bana çöplük ateşi de diyebilirdin ve ben bunu asla bilemezdim." Janie eğildi ve gözlerinde yıldızlarla ona sırıttı.

Adam onun saçlarını yüzünden geriye doğru itti ve sırtısına karşılık verdi. "'Tatlı, çekici ve çok güzelsin' dedim."

Ve sonra hepimizin iç çektiğinden oldukça emindim. Roscoe bile.

YEDİNCİ BÖLÜM

Gençlik Gözaltı Merkezi: Çocuk gözaltı merkezi (JDC) olarak da bilinen, reşit olma yaşının altındaki kişilerin mahkum edildikleri ve bir süreliğine tutuldukları veya mahkeme duruşmalarını ve/veya böyle bir tesise veya diğer uzun süreli bakım tesislerine ve programlarına yerleştirilmeyi beklerken kısa süreli olarak alıkonuldukları güvenli bir hapisane veya hapisane. Çocuklar ayrı bir mahkeme sisteminden, çocuk mahkemesinden geçerler ve bu mahkemeler çocukları belirli bir programa ya da tesise mahkum eder ya da sevk eder.

-Snyder, H. & Sickmund, M. (Mart 2006). "Çocuk Suçlular ve Mağdurlar: 2006 Ulusal Raporu"

****Kat****

Perşembe öğleden sonra öğle yemeğini beklemek geçen hafta olduğu kadar zordu. Geçen hafta olduğu gibi, öğle yemeği beklenenden uzun sürerse diye işe erken gelmişim. Bilgisayarımdaki saate baktım, her üç dakikada bir göz gezdirdim. İşe odaklanmaya çalıştım. Başaramadım.

Ama bunu tahmin etmişim ve Çarşamba günü akşam geç saatlere kadar çalışmış, e-postalar yazıp taslaklar klasörüme kaydetmiş, projeleri bitirmiş ve Cuma günkü personel toplantısı için son belgeleri hazırlamıştım.

Dikkatimi dağıtmama yardımcı olan şey, telefonumdaki pervasız seçimler listeme bakmaktı. Listeyi okumak beklenmedik bir şekilde katartik oldu. Yeniden odaklanmama yardımcı oldu. Ayrıca Dan'in bir gün duygularıma karşılık verebileceğine dair taşıdığım aptalca iyimserlik kırıntılarını da azaltmaya yardımcı oldu.

Gerçekçi olmak gerekirse, halk arasında "yük" olarak adlandırılan pek çok yüküm vardı.

O kadar çok yüküm vardı ki Samsonite outlet mağazası açabilirdim.

Bu nedenle, tatmin, mutluluk ve/veya gerçek aşk yerine, toplumun işlevsel bir üyesi olmaya karar vermiştim; hedefim *buydu*.

Vergilerimi ilk kez yatırdığım gün, o ana kadar hayatımın en mutlu günüydü. Zafer kazanmış gibi hissettim. Kendime şarap ve peynir partisi verdim ama şarapsızdı ve hafta sonunu *Doctor Who* izleyerek geçirdim.

Aynı zamanda kararlı bir gerçekçiydim. Akli başında hiç kimse - özellikle de Daniel O'Malley gibi muhteşem biri- benim tüm yükümü kabul etmez ya da bunlarla uğraşmazdı. Kimin hayatında böyle bir oda vardı ki? Hiçbir evde o kadar çok dolap bulunmaz.

Devam edelim.

Sonunda vakit yaklaşmıştı. Bilgisayarımı kilitleyip Dan'in limonlu somunlarının olduğu çantayı alarak Bayan Opal'a çıkacağımı bildirdim ve kendimi son derece sakin hissederek asansöre doğru ilerledim.

Planım Dan'e listeyi vermek, birkaç dakika okumasına izin vermek, varsa sorularını yanıtlamak ve sonra -eğer hala bana yardım etmek istiyorsa -Kuzenimle olan durumu ve Dan'in kindar aile üyemden neler bekleyebileceğini açıklardım.

Soğukkanlı ve sakin olurdum. Mermer gibi olacaktım.

Ama sonra asansörün kapıları lobide açıldığında gördüğüm ilk şey o oldu.

Dan.

Yirmi adım ötede.

Dikdörtgen sütunlardan birine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, gözlerini bana dikmişti.

Tereddüt ettim.

Sırıttı. Ama sarsak bir sırıtış değildi. Eğlenen bir sırıtmaydı. Bu mesafeden bile gözleri sıcak ve alaycı görünüyordu.

Kendime listeyi hatırlattım ama faydası olmadı. Aslında, olduğum yerde kalmak, kapıların kapanmasına izin vermek ve beni katıma geri götürmek istememe neden oldu. Gözleri kısıldı, sırıtışı kayboldu ve bana tam da bunu yapmak üzere olduğumdan şüphelendiği izlenimini verdi.

Bu *beni* bencil bir pislik yapmaz mıydı? O burada bana yardım ediyordu ve ben kim olduğumu itiraf edemeyecek kadar korkak olduğum için kaçacak mıydım? Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Nefesimi toplayarak asansörden çıktım ve omurgam dik, başım dik bir şekilde doğrudan ona doğru yürüdüm. Sırıttı geri döndü ve ben yaklaşırken gözleri üzerimde gezindi.

Onu tokalaşarak mı selamlayacağıma (bu garip olur muydu?), limonlu somunları mı uzatacağıma ya da kısa ve öz bir baş sallaması mı yapacağıma karar veremedim öne doğru eğildi, kolunu belime doladı ve yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Oh.

Pekâl

â.

Tama

m.

Şimdi kafam tamamen karışmıştı.

Beni bırakmadı ama birkaç santim uzaklaşarak çantayı işaret etti. "Bu düşündüğüm şey mi?"

"Limonlu somunlar."

"Somun mu?" Gözleri büyüdü. "Birden fazla somun gibi mi?"

"Evet. İki somun. Yani somun."

"Sen benim en sevdiğim kişisin." Sesi sanki bana yaramaz bir sır veriyormuş gibi alçaldı.

Havayı yutmamaya dikkat ederek yutkundum ve ona şaşkın görüldüğümünden emin olduğum bir gülümseme verdim. Şaşırmıştım. Şaşırmıştım, sersemlemiştim, yıpranmıştım ve gözlerim kamaşmıştı. Ve büyülenmiştim.

Bu en kötüsüydü. Ve en iyisiydi.

Bileğime uzanırken yüz ifademdeki bir şeyi eğlenceli bulmuş olacak ki sıırttı. "Gel bakalım." Bana gülümseyip başını çıkışa doğru eğen Dan, parmaklarımız birbirine dolanarak çantayı birlikte taşıırken beni ileriye doğru yönlendirdi. "Açlıktan ölüyorum. Dün gece New York'ta pizza sipariş etmek gibi bir hata yaptım. Tadı kedi kumu ve karton gibiydi. Ve o sefil peynir, aptal macun."

Bakışlarım onun profiline sabitlenmişti. "Chicago pizzasını mı tercih ediyorsun?"

Bana yan gözle baktı. "Chicago pizzasını mı tercih ederim? Bu nasıl bir soru böyle? Bu arada muhteşem görünüyorsun."

Oh Tanrım.

O çok fazlaydı.

Kıyafetime baktım, midem bulanıyordu, dilimin ucunda otomatik bir teşekkür vardı, ama sonra dedi ki, "Bunu geçen Perşembe giymiştin, değil mi? Moru sevdim. Gözlerinin rengini ortaya çıkarıyor."

Konuşmakta zorlanırken ağzım bir an açılıp kapandı. Ya da düşünmeye. Derin bir nefes çektim ama yutmadan önce kendimi durdurdum. İhtiyacım olan son şey şiddetli bir hıçkırıktı.

Sonunda yüzümdeki kızarıklığı bir saç perdesinin arkasına sakladım ve kalbim boğazımda, onun gittiği yere doğru ilerledim.

Gözlerinin rengini ortaya çıkarıyor.

Bununla ne yapmam gerekiyordu?

Beni telaşlandırmakta ustaydı. Odaklanmam gerekirken ne yapacağımı şaşırmış durumdaydım. Bu adamdan çok ama çok hoşlandığımı unutmam gerekiyordu çünkü bu görüşümü bulanıklaştırıyordu. Dan'ın Dan olması düşünmemi zorlaştırıyordu.

Benim için kapıyı açtı, elini gereksiz yere belime koyarak bana yol gösterdi ve kaldırıma çıkar çıkmaz parmaklarımı yeniden yakaladı.

"Hiç Capriotti'ye gittin mi?"

Başımı salladım ve kendimi zorlayarak, "Hayır ama denemek istemiştim.

o."

"Hindi dolması ve kızılıklık soslu hindi sandviçleri var. Sanki

Bir sandviçte Şükran Günü, ama sarhoş Zip Amcamın politikaları ya da kız kardeşim Cathy'nin başarısız balkabağı turtası denemeleri gibi ek baharatlar olmadan. Kadın vegan yaparak mahvetmek istemediği bir tarifile hiç karşılaşmamış. Badem sütü de ne? Ona 'fındık suyu' demiyorlar ama tam olarak bu."

Başka herhangi bir durumda, onun mini tiradı beni güldürür ya da en azından bir gülümsemeyle savaşırdı. Yıllar boyunca pek çok kez Quinn'e ya da Fiona'nın kocası Greg'e tamamen yavan bir şey hakkında atıp tutmasına kulak misafiri olmuştum. Dan'ın böyle bir tarzı vardı. Laf attığında bile sevimli ve çekiciydi ve kime laf atarsa atsın sonunda hep gülerdi.

Ama bugün öyle değildi. Tamamen keyifsizdim, tehlikeli bir şekilde dengemi kaybetmeye yakındım. Bir aptal gibi, tek yapabildiğim sıkı bir gülümsemedi.

Yolun geri kalanını sessizce yürüdük ve vardığımızda beni içeri aldı, bir kez daha belime gereksiz bir el koydu. Hiç duraksamadan restorana girdi ve dört sandalyeli kare bir masaya oturdu, iki tarafında da müşteri olmayan tek masaya.

Duvara en yakın sandalyeye oturdum. Acıkmıştım ama acıkmaktan çok gergindim. Bu da eğer önüme yemek konursa, büyük bir ihtimalle endişe verici bir hızla ağzıma tıktıracağım ve belki de bir sandviçle boğulup öleceğim anlamına geliyordu.

Ve bu harika bir manşet olmaz mıydı? *Varis sandviçten boğularak öldü, 11'de haber.*

Sırt çantamı ve limonlu ekmeklerin bulunduğu çantayı sağımdaki koltuğa yerleştirdim. Neredeyse hemen onları aldı ve

İkisini de onun yanına, benimkinin karşısındaki koltuğa oturttu.

"Menüye ihtiyacınız var mı?" diye sordu, yüz­süzce beni inceleyerek.

"Izgara peynire ne dersiniz?" Kızarmış peynir herhangi bir boyut sorunu yaratmazdı. Dikkatli ısırıklar alabilirdim. Güvenli bir seçimdi.

"Hepsi bu mu? Sadece ızgara peynir mi?" "Evet."

Dan yarım dakika daha beni düşündükten sonra ayağa kalktı ve müşterilerin siparişlerini verdiği alanı işaret etti. "Tamam. Sana ızgara peynirini getireyim."

"Ah, pardon. Ben alabilirim-" "Hayır, hayır. Sen orada kal." "Ama ben-"

"Cidden, alacağım. Gerçek şu ki, kendim için iki tane alacağım. Çünkü Şükran Günü ve peynirli biftek arasında seçim yapamıyorum. Eğer ikisinden de bir ısırık almak istersen, tamam. İstemezsen, her neyse. Baskı yok."

Dan bakışlarımı tutarak masadan uzaklaştı, sonra döndü ve tezgâha doğru yürüdü. Telefonunu çıkarıp kısa bir süre baktıktan sonra tekrar cebine sokmasını izledim.

Alnımı ovuşturarak gözlerimi kapattım ve odaklanma çabalarımı iki katına çıkardım. Kendimi bu andan, Dan'den ayırmam şarttı. Bir saatliğine, gözümü alamadığım, hakkında düşünmekten kendimi alamadığım ya da benim hakkımdaki düşünceleri için endişelendiğim Güvenlik Görevlisi Dan olmayacaktı.

Bunu unutmam gerekiyordu.

O sadece mevcut durumla ilgili kısımları olacaktı: iyi bir insan; korumam gereken bir insan; yardım edeceğine güvendiğim bir insan.

Kendimi daha dengeli hissederek çantama uzandım ve telefonumu çıkardım. Açar açmaz, masaya döndüğünde gözden geçirmek niyetiyle yanlışlar listeme gittim. Sandra'nın tavsiyesi aklımın bir köşesindeydi ve beni kendimi aşağılamadan dürüst olmaya teşvik ediyordu.

Ancak cep telefonum sinyal verir vermez çaldı, sonra tekrar çaldı ve tekrar çaldı. Eugene beni üç kez aramış ve iki mesaj bırakmıştı, mesajları saymıyorum. Bildirimleri sayarken, on iki yeni kısa mesaj gönderdiğini fark ettim. Sonuncusu üç paragraf uzunluğundaydı ve Harold Hamm adında biriyle ilgili ibretlik bir hikâyeyi detaylandırıyor gibiydi.

evlilik sözleşmesi olmadan evlenmişti. Talihsiz milyarderin -ya da eski milyarderin- başı şimdi büyük dertteydi ve şirketini kaybetmenin eşiğindeydi.

Daha da önemlisi Eugene, Harold Hamm'ın çalışanlarının geçim kaynaklarını kaybetme riskiyle karşı karşıya *olduklarını* belirtti.

Telefonuma yan gözle baktım. Eugene Amca gıcığın tekiydi. Bugün Dan ile öğle yemeği yiyeceğimi biliyordu ve belli ki damarıma basmakta çok ustaydı.

"Sorun nedir?" Dan koltuğuna geri yerleşti ve telefonumla benim aramda gidip geldi. "Kötü haber mi?"

"Hayır. Kötü değil. Sadece ..." Tekrar iç çektim. İç çekmeyi bırakacak gibi görünmüyordum.

Dan başını eğdi, gözleri cep telefonumun ekranındaydı. "Eugene kim?"

"O benim avukatım -aslında ailemin avukatı- ve babamın vasiyetini yerine getiren kişi."

"Baban" -Dan elimi tuttu, bakışları inanılmaz derecede yumuşak ve sempatikti- "öldü mü? Bu yüzden mi evlenmek istedin?"

"Hayır. O hâlâ hayatta. Ama Alzheimer hastası ve bir süredir de öyle."

"Ah, evet. Bunu biliyordum." Dan bir eliyle kâğıttan pipetini sıyrıp bardağının içine itti. "O ve annen aynı bakım merkezinde kalıyorlar, değil mi?"

Ona bakakaldım, geçmişimi bilmesine artık şaşırmamış ya da dehşete düşmemiştim, aksine aniden sinirlenmiştim. Dan'e şüphe süzgecinden geçirerek bakmak -artık geçen Çarşamba ona evlenme teklif etmeden önce de beni araştırdığı açıktı- zihnimin odaklanmasını sağladı.

Bir süre sonra bakışlarımla buluştu. Karşılıklı bakışırken kaşları milimetrelerce kalktı, sanki düşüncelerimi okumuş ve yönlerine şaşırmış gibiydi.

"Soyadın Tanner değil," dedi sonunda, sesi düzdü ve elimi bıraktı.

"Benim hakkımda başka ne biliyorsun?" Kollarımı kavuşturdum.

"Sen Caravel Pharmaceuticals servetinin varisisin. Annen Rebekah Caravel-Tyson, ünlü ressam ve daha da ünlü bir varis, baban ise Zachariah Tyson, bilim adamı ve annenin hastalığından sonra Caravel Pharmaceuticals'ın çoğunluk hissedarı. Kuzenin Caleb Tyson ise CEO."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Dan omuz silkti. Hareketi biraz mahcubiyet ama çoğunlukla pragmatizm içeriyordu. "Quinn Janie ile ilişkilerini başlattığında, ekip Janie'nin tüm arkadaşları hakkında dosyalar hazırladı."

"Yani Janie ve Quinn çıkmaya başladığından beri beni biliyordunuz?"

"Evet."

Düşüncelerimle baş başa kalana kadar bu ifşanın sonuçlarını düşünmemeye izin vermeyecektim. Ve evet -tahmin ettiğiniz gibi- peynir. Muhtemelen keskin bir çedar. Ya da belki bir brie.

Ama daha bitirmemişti. "Elizabeth'in ilk erkek arkadaşının kanserden öldüğünü, Sandra'nın büyürken nasıl bir köpeği olduğunu, Ashley'nin Tennessee'deki güzellik yarışmalarına sadece üniversiteye burs alabilmek için katıldığını, Fiona'nın beyin tümörü olmadan önce neredeyse Olimpiyatlara katılacağını ve Marie'nin erkek kardeşinin New York'ta müzisyen olduğunu da biliyorum."

Bunlar benim de bildiğim bilgilerdi, tek fark onun bu deneyimleri okumuş olmasıydı, oysa arkadaşlarım bana kendi istekleriyle anlatmışlardı.

Dan koltuğunda geriye yaslandı. "Dinle, bunun seni üzdüğünü görebiliyorum ve seni suçlamıyorum. Ama olan oldu. Janie ve Quinn bir araya geldiğinde Cypher Systems kritik bir noktadaydı ve hiçbirinizin bir yük olmadığından emin olmak istedi."

"Yani hakkımdaki her şeyi

biliyorsun?" "Senin hakkında her

şeyi değil."

"Gerçekten. Neyi bilmiyorsun?"

"Bakalım..." Ağzını yana çevirdi ve düşünceli düşünceli bana baktı. "Bu sabah kahvaltıda ne yedin?"

"İki haşlanmış yumurta."

"Yani her zamankinden mi?"

Ağzım bir karış açık kaldı ve yüz hatlarımın dehşetle boyandığından emindim ama Dan gülümseyip gülmeye başlamadan önce yüzünü ancak yaklaşık beş saniye dik tutabildi.

"Sakin ol. Şaka yapıyorum. Kahvaltıda ne yediğin hakkında hiçbir fikrim yok. Öyle bir şey değildi. Casusluk yapmıyorduk. Sadece hiçbirinizin Cypher Systems'in kurumsal güvenliğe geçişini tehlikeye atabilecek veya zorlaştırabilecek herhangi bir bağlantınız olmadığından emin olmak istedik. Yani, hayır. Hakkınızdaki her şeyi bilmiyorum." Nefesinin altından "Hiç de değil" gibi bir şey ekledi.

Yaptığı açıklama kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı, çünkü gerçek şu ki o -ya da Quinn, Alex ve ekipleri- bizi araştırmıştı. Dan benim hakkımda çok şey biliyordu. Çok büyük bir dezavantajım vardı; ona kıyasla ben onun hakkında çok az şey biliyordum.

"On beş yaşında evden ayrıldığımı biliyor musun?" Çenemi kaldırdım, cevabını beklemeye başladım.

Hemen cevap vermedi, onun yerine öne doğru eğildi ve pipetini içkisine soktu. "Evet."

"Nedenini biliyor musun?"

"Hayır." İçini çekti, başını salladı, sinirli görünüyordu. "Ama tahmin edebilirim."

"Lütfen." Devam etmesi için elimle işaret ettim, sonra kollarımı yeniden kavuşturdum.

Dikkati çapraz kollarımda toplanmıştı ve hayal kırıklığı daha da artmış gibiydi. "Annen. Şizofreni hastası, değil mi? Kötü türden?"

İrkilmedim. Hiçbir duygu göstermedim. "Doğru."

"Peki baban, seni beş yaşında yatılı okula mı gönderdi? Tam bir işkolikti, değil mi?"

"Evet."

"Tahminimce okulu sevmedin, babanı hiç görmedin ve annen de yanında değildi, yani ..." İçkisini yudumlarken omuzları bir aşağı bir yukarı hareket etti.

"Yani?"

"Yani kalacak hiçbir şeyin yoktu. Düşünecek, sana yol gösterecek ya da seni koruyacak bir ailen yoktu. Bir çocuk olarak korunmaya ihtiyacın vardı. Ve eğer okulda başarılı olamadıysan, orada kalman için de bir neden yoktu. Gençtiniz. Bulunduğun yeri beğenmedin ve oradan ayrıldın."

Tahminini onaylamadım ya da reddetmedim, çünkü vardığı sonuç kesinlikle kaçma nedenimin bir parçasıydı.

"Anlıyorum. Ergenlik dönemimde yenilmez olmadığımı anlamadığımı hatırlıyorum. Dışarı çıkıp kendimi, ne kadar büyük bir adam olduğumu, ne kadar yetişkin olduğumu kanıtlamaya o kadar hevesliydim ki aptalca seçimler yaptım. Büyük yetişkin seçimlerinin büyük yetişkin sonuçları olduğunu anlamadım."

Büyük yetişkin sonuçları.

Bu ilgimi çekti. "Özellikle mi?"

"On dört yaşımıdayken ağabeyimin çetesine katıldım,"- boynunu kaşdı, gözlerime tam olarak bakmadı-"ve çok ama çok kötü şeyler yaptım."

Onu düşündüm, söylediklerini, söylemediklerini. "Kötü şeyler mi?"
"Evet."

Açıklanamaz bir şekilde kendimi rahatlarken buldum. "Ne gibi?"

Dan bana kapalı bir gülümseme verdi. Gözleri bir yandan barikat kurarken bir yandan da eğlenceyle dans ediyor gibiydi. "Bilmek istemezsin."

"Sanırım istiyorum. Yarın evlenebiliriz, değil mi?"

"Belki değil." Başını hafifçe salladı, gözleri benimkilere kilitlendi. "Yarın evleniyoruz. Aslında Cook County'ye göre biz zaten evliyiz."

"Benim hakkımda her şeyi biliyorsun-" "Bilmiyorum.
Gerçekten bilmiyorum."

"Aldığım *akılsızca* kararların doğasını biliyorsun, değil mi? Uyuşturucuları?"

Kaşları kalktı ama sözümü bitirmemiştim.

"Sokaklarda nasıl yaşadığımı mı? Hırsızlık yaparak mı?"

"Hayır, aslında." Dan dirseğini masaya dayadı ve beni düşünürken eliyle çenesini ovuşturdu. "Bunu bilmiyorum."

İrkilerek koltuğumda daha dik oturdum. "Bilmiyor musun?"

"Dosyalar o kadar detaya girmiyor. Eğer bunun için tutuklanmadıysan, bunu bilmiyorum."

"Ama tutuklandım."

"Tutuklandınız mı?" Şokunu gizlemeye çalışmadı. "Evet. Hırsızlıktan."

Dan kekeledi, kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi ve sonunda "Ne çaldın?" diye sordu.

"Her türlü şey, her zaman bir süpermarketten veya bir marketten. Çoğunlukla yiyecek."

"Bu kaçak olduğun zaman mıydı?" "Evet."

"Huh." Bana yeni ve tuhaf bir şeymişim gibi bakıyordu. "Yani seni buldular mı?"

"Hayır. On sekizinci yaş günümden birkaç ay önce polise gidip teslim oldum."

Geriye çekildi. "Çık dışarı."

"Çıktım." Sertçe başımı salladım. "Çaldığımı hatırlayabildiğim tüm mağazaların ve eşyaların bir listesini yaptım ve teslim oldum."

"Çelik gibi sinirleriniz var." Gülümsedi, şimdi bana yeni ve şaşırtıcı ama yine de tuhaf bir şeymişim gibi bakıyordu. "Ne oldu?"

Teslim olduktan sonraki ilk yirmi dört saati hatırladığımda, en çok dikkatimi çeken olay Eugene'in ortaya çıkmasıydı, sadece suratsız değil, aynı zamanda öfkeli görünüyordu. "Eugene çok kızgındı."

"Bu babanın avukatı mı? Eminim öyledir."

"Özellikle de kamu avukatı lehine onun yardımını reddettiğim için."

"Hadi canım?"

"Bok yok," diye tekrarlardım, küfürlü bir kelime kullandığım için biraz gülümseyerek. "Ama tek hissettiğim rahatlamaydı. Gözaltı merkezinde cezamı çektim. Kamu hizmetimi tamamladım ve bir iş serbest bırakma programına kabul edildim. Kazandıklarımın mağazalara tazminat ödedim. Üç yılını aldı ama başardım."

"Gözaltı merkezinde miydin?" Çenesini kaşdı, beni inceledi. "O yerler zor olabiliyor."

"Korkutucuydu,"- omuz silktim-"ama sokaklarda yaşamaktan daha fazla değil."

"Bu hikaye gazetelerde var mıydı? Bu konuda bir şey duyduğumu hatırlamıyorum." "Hayır, aslında. Bir mucize eseri, medya bu haberi hiç almadı."

"hikaye." Babamı utandırmamak için bunu Eugene'in yaptığından şüpheleniyordum.

Dan başını sallayarak inanmayan bir iç çekti. "Bu inanılmaz," dedi. Ama ben onu gerçekten dinlemiyordum.

Hatıralarıma dalmıştım ve bu yüzden düşünmeden konuştum: "Teslim olmak hayatımda yaptığım en iyi şeydi. Sokaklardan, uyuşturucudan kurtuldum ve sosyal hizmet uzmanım GED'i nasıl alacağımı bulmama yardımcı oldu. Gönüllü olarak itiraf ettiğim ve on sekizinci yaş günümünden önce teslim olduğum için kayıtlarım mühürlendi. Bu benim hayatımı değiştirdi."

"İnanılmazsın."

"İnanılmaz. Şanslıydım, çok şanslıydım, bunu biliyorum. Bazı çocuklar isteseler bile ikinci bir şansa sahip olamıyorlar. Ama bu deneyim bana her zaman doğru olanı yapmanın önemini öğretti -özellikle de korkutucu olduğunda

-Çünkü bunun alternatifi sürekli korku ve utanç içinde yaşamaktır."

Telefonumu elime aldım, ona listemi göstermek için doğru zaman olduğunu biliyordum. Yine de tereddüt ettim. Bir kez öğrendiğinde, her zaman öğrenecekti. Bunu geri almak mümkün değildi.

Dan uzandı ve saçımı omzumun arkasına atarak dikkatimi tekrar ona çekti. "Sen farklısın."

"Farklı mı? Neyden?"

"Senin nasıl biri olduğunu düşündüğümünden farklısın."

Midem düşmek istedi ama bu sefer buna izin vermedim. Kim olduğum, ne yaptığım onu hayal kırıklığına uğrattıysa ne olacaktı? Şu anda bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve içinde bulunduğum koşullar göz önüne alındığında bunun için ağlayacak zamanım da yoktu.

Sözlerime buz girerken çenemi kaldırdım. "Gerçekten mi? Peki ben nasıl farklıyım?"

"Sen güçlüsün."

Ürkekliğimi bastırdım ama zar zor.

Sertliği iltifat olarak mı yoksa hakaret olarak mı kullandığından emin değildim. Eğer bir erkeğe sert diyorsanız, bu otomatik olarak olumlu bir özellik olarak kabul edilirdi. Erkeklerin sert olması gerekirdi. Ancak bir kadına sert ya da tecrübeli denildiğinde bu illa ki övgü anlamına gelmiyordu. Terapistim ve ben bu çifte standardı uzun uzun tartışmıştık, özellikle de kendi öz değerimle ilgili sorunlarımla ilgili olarak.

Erkeklerin sert, güçlü, yetenekli ve kararlı, deneyimle sertleşmiş olmalarını istiyorduk.

Kadınların ise yumuşak, savunmasız, çekingen ve nazik olmalarını, zorluklardan korunmalarını istedik.

Emekli olma kavramına direndim, özellikle de Caravel'deki yerimi öğrenmeye çalıştığım son iki yıl boyunca. Hem çoğunluk hissedarı rolünü üstlenip hem de çekingenlik gömleğini nasıl giyebilirdim? İki birden olmak imkânsızdı.

Caleb'in entrikalarına karşı nazik davranamazdım. Ve Eugene Amca dışında hayatımda hiç kimse beni zorluklardan korumaya çalışmamıştı. Belki annem hariç, o da sadece halüsinasyonlarındandı.

Terapistim bu beklentilerin, bu ideallerin hem erkekler hem de kadınlar için sağlıklı olanla ve gerçekliğin gerektirdikleriyle çeliştiğini söylemişti.

Yine de mücadele ettim. Savunmasız olmayı sevmiyordum. Hem de hiç. Çocukken savunmasızdım ve belli ki bu benim için işe yaramamıştı.

"Sana sert denmesinden hoşlanmıyor musun?" diye tahmin etti, kaşlarını kaldırarak

Ben.

Başının üzerinden arkasındaki pencereye baktım. "Nasıl olduğuna bağlı Ciddiydin."

"Hakaret değildi."

Ona baktığımda ağzının bir gülümseme fısıltısıyla kıvrıldığını gördüm. "Zayıf olmamı mı bekliyordun?"

"Hayır. Sadece *bu kadar* sert olmanı beklemiyordum." İçkisinden bir yudum daha aldı, kenarından beni izledi, sonra masaya koydu. "Ama sanırım sert olmak zorunda kalmışsındır."

"Öyleyse buna izin var mı?" İfadesinin beni neden bu kadar rahatsız ettiğini tam olarak anlayamadan meydan okudum. "Eğer bir kadın kendi kontrolü dışındaki koşullar nedeniyle sert olmak zorundaysa, o zaman buna izin verilir mi? Aksi takdirde-"

"Whoa." Ellerin havaya kaldırdı, gözleri tetikteydi. "İstediğin ya da olman gereken her şey olabilirsin. Ve bunu sana izin veriyormuşum ya da olduğun kişi olmak için birinin iznine ihtiyacın varmış gibi davrandığımı sanma. Benim ya da bir başkasının iznine ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Kimsenin yok. Ancak özellikle sorduğunuz için, bu sadece açık olan bazı ifadelerde bulunuyorum - en azından benim için açıklar. Tamam mı? Kendin gibi yap. Sebebi her ne olursa olsun sert birisin ve bu harika."

Elimde değildi, şaşırtıcı ve harika bulduğum yanıtı soğukkanlılığımla kırdı ve beni gülümsetti.

Kendimi tutamadan itiraf ediyordum: "Sen de beklediğimden farklısın."

"Gerçekten mi? Nasıl yani? Eğer bana mansplainer dersin, söz veriyorum evliliğimizin geri kalanı boyunca tek kelime etmeyeceğim."

Bu beni güldürdü. "Hayır. Sen bir mansplainer değilsin. Ve bilgin olsun, o kelimedenden nefret ediyorum."

Buna şaşırmış gibiydi. "Neden bu kelimedenden nefret ediyorsun? Bence çok komik."

"Nefret çok güçlü olabilir. Sanırım hoşuma gitmiyor." "Neden?"

"Çünkü bunu yapanlar sadece erkekler değil." Özellikle Caravel'in yönetim kurulundaki iki kadını düşünüyordum; genç olduğum için beni aptal olarak görüyorlardı ve masadaki yerimi kazanmak yerine doğuştan bu pozisyona gelmiştim. Onların düşmanlığı kendimi kanıtlama isteğimi daha da artırıyordu.

Dan mantığımı anlamamış gibi bana bir bakış attı.

"Dumbsplain olmalı, çünkü kadınlar da bunu yapıyor."

"Evet ama -bir erkek açıklayıcısı olma riskini göze alarak- bunu şu şekilde düşünmenizi önerebilir miyim?" Boğazını temizledi ve koltuğunda daha dik oturdu,

Ses tonu öğretici bir havaya büründü. "*İnsan ve insanoğlunu* her zaman herkes anlamında kullanırsınız, değil mi?"

"Doğru . . ."

"Peki, *mansplain* neden herkes için geçerli olmasın? Ayrıca, bilginiz olsun, 'mansplain' kelimesine kızan tanıdığım erkeklerin çoğu aynı zamanda birbirlerine *-küfrümü* mazur görün- sürekli sürtük diyorlar. Yani bana sorarsanız bu aptalca bir çifte standart."

Güldüm, kendimi tutamadım, özellikle de "amcıklar" kelimesini kullandığı için affedilmeyi istediği ama az önce bir F-bombası attığının farkında değilmiş gibi görüldüğü için.

Bana baktı, gülüşümden dolayı biraz kafası karışmış gibiydi, sanki ona gülüp gülmediğimden emin değildi. "Peki, beklediğinden ne kadar farklıyım? Daha mı uzunum?"

Hâlâ gülümseyerek bakışlarımın yakışıklı yüzünü incelemesine izin verdim. "Kendinin farkındasın. Beklenmedik şekillerde."

"Sanırım hassas bir tarafım olduğunu kastediyorsun." Şimdi sırtıyor, biraz kendini beğenmiş görünüyor. Kendini beğenmiş görüldüğünde gerçekten çok sevimli oluyordu.

Bir kez daha Dan'ın dikkatimi dağıtma ve dikkatimin dağılmasını umursamama neden olma, gardımı düşürme ya da normalde söylememe, yapmama ya da hissetmeme izin vermeyeceğim şeyleri söyleme, yapma ve hissetme konusunda ne kadar yetenekli olduğunu hatırladım.

Şu anda olduğu gibi. Ona bakıyordum ve bu benim soğukluk ve kontrol süzgecimden geçmiyordu. O da bana bakıyordu. Midem yer değiştirmek için kalbimle işbirliği yaptı çünkü -eğer beynime güvenilebilirse- bana seksi gözlerle bakıyor gibi görünüyor.

Seksi gözler.

Vegas'tan beri sakladığı gözler.

Eridim. Ve muhtemelen ona ondan ne kadar hoşlandığımı söylemek gibi olağanüstü utanç verici bir şey yapacaktım, ancak tesadüfen sandviçlerin gelmesiyle sözümüz kesildi.

"Hindi, ızgara peynir ve peynirli biftek." Restoran çalışanı kimin sandviçinin kimin olduğunu umursamadan tepsileri önümüze koydu ve seksi gözlerin büyüsunü etkili bir şekilde bozdu.

Ayrıca, telefonum da masanın üzerinde bıraktığım yerden ötmek için o anı seçmişti. İkimiz de ekrana baktık ve ben mesajı okur okumaz telefonu kaptım.

Eugene: *Evlilik sözleşmesini imzaladı mı?*

Dan bana baktı, pipetini ısırarak için içkisini kaldırdı. "Yine mi Eugene?"

Başımı salladım ve mesajını reddettim. Bu tam da ihtiyacım olan hatırlatmaydı, bu konuşmayı tekrar rayına oturtmak için gereken bir kova buzlu suydı.

Notlar uygulamama giderek telefonumu Dan'e uzattım. "Sana bir şey göstermem gerekiyor."

Bakışları telefonla benim aramda gidip geldi ama telefonu almadı. "Neymiş o?"

"Yaptığım her şeyin, hakkımda bilmen gereken her şeyin bir listesini yaptım. Ne kadar iyi olduğumu anlamadan benimle evlenmeni istemedim."

"Yani kötü şeylerin bir listesi gibi mi?"

"Doğru."

Bakışları parıltıya dönüştü ve eğildi. "Listeyi görmek istemiyorum. Hayatında yanlış yaptığını düşündüğün şeylerin bir listesini görmeme gerek yok."

"Ama bilinçli bir karar vermeni istiyorum. Benimle evlenmeyi kabul etmeden önce-"

"Dediğim gibi, artık çok geç. Ben çoktan kabul ettim." Ellerini havaya kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Hiçbir liste bu konudaki fikrimi değiştirmeyecek."

"Ama-"

"Yaptığım tüm kötü şeylerin bir listesini yapmamı ister misin?" Sesini alçalttı, birden sinirlendi ve köpeğine saldırmış gibi kaşlarını çatarak telefonuma baktı. "Çünkü sana garanti ederim, senin listenden daha uzun olacak."

"Hayır. Senden bunu asla istemem." Telefonu göğsüme götürdüm ve onu bu kadar rahatsız eden ekranı sakladım. "Bana yardım eden sensin, tam tersi değil. Ben sana her şeyi borçluyum, sen bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Başını salladı, yemeğini itti ve kollarını kavuşturdu. Açıklanamaz bir şekilde, sözlerim onu öfkelenlendirmiş gibi görünüyordu ve öfkesini kaybetmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmış gibiydi.

"Bana teşekkür etmeyi bırakmalısın." Her kelimeyi yavaşça, özenle telaffuz etti.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Beni kurtarıyorsun-"

"Dinle," diye mırıldandı, gözlerini kapattı ve devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "İşin gerçeği, belki de birbirimizi o kadar da iyi tanımıyoruz." Gözlerini açtı ve bakışları yoğunluğuyla benimkileri ele geçirdi. "Ama birbirimizi birkaç yıldır tanıyoruz. Ve bu süre içinde, şu anda sana yardım etmekten çekinmeme neden olacak bir şey yaptığını hiç görmedim, tamam mı? Ve açıkçası, son birkaç yıldır yaptığım hiçbir şey de benden yardım istemekte tereddüt etmene neden olmadı."

Cevap veremedim çünkü boğazım tanımlayamadığım bir duyguyla tıkanmıştı. Uzun bir süre birbirimize baktık ve onun öfkesinin dağılışını, omuzlarındaki gerginliğin büyük bir kısmının yok oluşunu izledim.

"Saygı, değil mi? Neden bu son olmasın?" Öne doğru eğildi, bakışları daha yumuşaktı ama bana daha önce baktığı seksi gözlerden çok uzaktı. "Ve şu anda olduğumuz kişi oldukça harika. O yüzden bu karşılıklı saygıyı geçmişimizde yaptığımız ve belki de pek gurur duymadığımız şeylerle renklendirmeye ya da lekelemeye çalışmayalım, tamam mı?"

Başımı salladım, ikna olmamıştım ama şimdi tartışmanın zamanı olmadığını biliyordum. Belki bir noktada konuyu yeniden açmaya çalışırdım. Ama şimdi kesinlikle zamanı değildi.

"Güzel." Sesi son derece rahatlamış gibi çıkan bir nefes verdi. "Şu adama geri dönelim, babanın avukatına. Eugene mi? Neden arayıp duruyor?"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yetişkin Olarak Yargılanma: Bir çocuk suçlunun yetişkinmiş gibi yargılandığı bir durumdur. Çocuk suçlular için özel korumaların mevcut olduğu durumlarda (suçlunun isminin veya resminin gizlenmesi veya yargılamanın kamuya açıklanmadığı kapalı bir mahkeme salonu gibi), bu korumalardan feragat edilebilir.

-Young, M. C., & Gainsborough, J. (2000). Çocukları yetişkin davalarında yargılamak mahkeme: Eğilimler ve sonuçlara ilişkin bir değerlendirme.

****Dan****

Soruma cevap vermek istemedi.

Bileğindeki düğmelerle oynamasından bunu anlayabiliyordum. Ben de farklı bir şey denedim.

"Seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır. Hiç de değil." Başı ağrıyormuş gibi alnını ovuşturdu. "Yani, evet. Şu anda beni rahatsız ediyor çünkü aramaktan ve mesaj atmaktan vazgeçmiyor ama hayır. Genel bir kural olarak beni rahatsız etmiyor. O harika biri. Hatta beni kuzenim konusunda uyaran ve bir an önce evlenmemi tavsiye eden de oydu."

Gözlerini boşluğa dikmiş, dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi bakıyordu. Bu bana doğru gelmiyordu. Hiç kimse dünyanın yükünü omuzlarında taşımamalıydı ve Kat'in böyle hissetmesi beni tedirgin ve huzursuz ediyordu. Bir şeyler yapmak istiyordum.

Onun hayatının nasıl olduğu ya da sahip olduğu aileyle ne tür bir stresle uğraştığı üzerine hiç düşünmemiştim. Onun özel kum tanelerini saymanın bir faydası olmayacağını düşünmüştüm. Tecrübelerime göre, tüm aileler stresliydi. Büyük ya da küçük, zengin ya da fakir olmaları fark etmezdi, hepsi aynı mücadeleydi, değil mi?

Şimdi ona bakınca yanılıp yanılmadığımı merak ettim.

"Acelen ne? Sormamın sakıncası yoksa." Hindili sandviçten bir ısırık aldım. Güzeldi ama nostaljiyi takdir edemeyecek kadar önemli şeylerle meşguldüm.

Gözlerini kaldırdı, omzumun üzerinden bir noktaya odaklandı. "Babam fiziksel olarak iyi durumda değil ve kuzenim Caleb - Caravel'in CEO'su - şahsım ve mülküm üzerinde vesayet almak için aile avukatlarına başvurdu."

"Ne yani? Seni evlat edinmek gibi mi?"

"Hayır." İçini çekti. Benimle öğle yemeğinde buluştuğundan beri belki de yüzüncü kez iç geçiriyordu. On üçten sonra saymayı bırakmıştım. "Caleb iyi bir insan değil. Eğer benimle evlenirsen, hayatını zorlaştırmaya çalışacak. Değer verdiğin herkesi, aileni tehdit edecek."

"*Pshaw*. O beni korkutmuyor. Bizden daha yaşlı ama hâlâ göbek bağına takılıp düşen birine benziyor, anlıyor musun? Her şeyin alfabe çorbasıyla açıklanmasına ihtiyaç duyar, parmakla boyanmadıkça resmi anlamaz. Böyle bir sürü adam tanıdım, bok çuvaları. Şimdi eğer Alex gibi olsaydı,"- titreme gösterisi yaptım-"o zaman endişelenebilirdim. Kendi iyiliği için fazla zeki, bu çocuk doğru değil."

Kızarmış peynirini aldı ama bir ısırık bile almadı. Kat'in gülümsemeye karşı koyan bir yüzü vardı ve ben buna bayılırdım. Gözleri parlıyordu, sanki komik bir şey söylemişim de nedense gülmek istemiyormuş gibiydi. Bu da onu gülerken görmeyi daha çok istememe neden oluyordu.

Boğazını temizleyerek, "Asıl sorunuza cevap vermek gerekirse, babam öldüğünde Caravel ilaç'taki hisselerimi kontrol edebilmek için beni akli dengesi yerinde olmayan biri olarak ilan ettirmek istiyor." dedi.

"Bağlılık mı?" Bunun üzerine irkildim. "Yani bir akıl hastanesine mi kapatıldım?" "Bu doğru. İşte bu yüzden evli olmam gerekiyor. Eğer evlenirsem, o zaman

Akli dengemin yerinde olmadığına karar verilirse eşimin vesayet önceliği vardır." Sandviçinden küçük, dikkatli bir ısırık aldı ve sonra çok yavaş çiğnedi.

Sandviç yerken bu kadar özen gösteren birini daha önce hiç görmemiştim. Biraz tuhaf ama bir o kadar da sevimliydi.

"Bunu nasıl yapıyor? Sen deli değilsin."

"Deli" kelimesiyle biraz irkildi, sandviçini tepsiye geri koydu ve ellerini bir peçeteye sildi. Ellerini silmeye konsantre olurken saçları öne doğru düştü. Bir süre sonra saçlarını kulaklarının arkasına topladı ve çenesini kaldırdı, çikolata rengi gözleri yine uzaklara dalmıştı. Yemin ederim, bu kadının duyguları için bir açma/kapama düğmesi var gibiydi.

"Evden kaçmamın nedenlerinden biri de babamın beni on beş yaşında evlendirmeyi planlamasıydı."

"Neden?"

"Onun ilgisini çekmek istiyordum. Mükemmel bir kız olmaya çalıştım, hep A aldım, okulda başımı beladan uzak tuttum -ki bu bela her yerdeydi ve beni dışlanmış biri haline getiriyordu- ama onu her gördüğümde, belki iki yılda bir, sanki ..." Gözleri uzaklaştı.

"Ne gibi?"

Sanki bir trans halinden çıkıyormuş gibi gözlerini kırptırdı. "Sanki şizofreni belirtileri göstermemi bekliyormuş gibi. Sanki zihinsel uygunluğumu değerlendiriyormuş gibi. Eğer şüpheli bir şey yaparsam - istemsiz bir seğirme, parmaklarımı bükme, çok fazla göz kırpması - bir uzman çağırırdı. Bazen onun gibi olmamı isteyip istemediğini merak ediyordum. Sonunda ben de onun beklediğini yaptım. Değişkendim, duygusaldım. Aptalca şeyler yaptım. O aptalca şeylerden biri de sahte bir intihar girişimiydi."

Başımı salladım, on beş yaşında aptal bir çocuğun Zachariah Tyson gibi birinin dikkatini çekmek için neden bu kadar ciddi bir şey yaptığını tamamen anlıyordum.

Ayrıca onun gözlerini bu şekilde görmekten de hoşlanmıyordum, sanki geçmişinden bahsetmeden önce benimle arasına bir mesafe koyması gerekiyordu.

"Peki." Sandviçimi aldım, bir ısırık aldım, çiğnedim, yuttum ve sonra "Bu biraz ağır bir şey" dedim.

Dudakları bir tarafa doğru kasıldı, bakışları ısındı.

"Lanet olası angsty, emo, ergen aptal mantığı." Sırıtişımı gizlemek için sandviçimden bir ısırık daha aldım, çünkü şimdi o da sırıtiyordu.

"Evet." Sonra da "Bu aslında beni özetliyor" diye ekleyerek kendi iyi ruh halini bozdu.

"Hayır." Bir yudum soda içtim, hindili sandviçi tabağa geri koydum ve peynirli bifteğe uzandım. "Ama babanın berbat bir ebeveyn olmasının, seni görmezden gelmesinin ve yardım çağrısına çocuğunu biraz daha görmezden gelerek karşılık vermesinin sorumluluğunu üstlenmek istiyorsan,"- omuz silktim

-"O zaman sanırım bu senin seçimin. Tıpkı babanı kalpsiz bir pislik olarak görmenin benim seçimim olduğu gibi."

Bana baktı, biraz şaşkın ve çokça sinirli görünüyordu. "Babamı tanımıyorsun. O harika bir adamdı."

Başımı salladım, çünkü *bu lanet herif*.

Bu adamı tanıyordum. Kat bana evlenme teklif etmeden önce onun hakkında biraz bilgim vardı ve geçen hafta boyunca onu çok araştırmıştım. Bir şey için ilaç ya da tedavi geliştirmişti, ne olduğunu unutmuş olsam da büyük ve kârlı bir şey. Ve birçok hayır kurumuna çok para bağışlamıştı. Kurdele keserken ve başkalarının bebeklerini kucaklarken çekilmiş tüm fotoğraflarında hep çok üstün ve *hak eden biri gibi görünüyordu*.

Bana kalırsa hiçbir şeyi hak etmiyordu ve Kat'in sadakatini de kesinlikle hak etmiyordu.

"Hayır, büyük bir bilim insanı ve hayırsever olabilir ama kesinlikle boktan bir adamdı."

Tartışmak istiyormuş gibi görünüyordu, sanki bu serserinin mirasının kıcını öpmem onun için önemliymiş gibi. Sikerim böyle işi.

Neyse ki elindeki cep telefonu tekrar titreyerek dikkatini sözlerimden uzaklaştırdı.

İç çekti. "Eugene mi?" Tahmin ettim.

"Evet," diye homurdandı.

Sandviçimin arkasına bir gülümseme daha sakladım. Kayıtlara geçsin, Kit-Kat hırladığında fena halde seksiydi. Her zaman çok seksiydi. Belki de onun mücadelesine, geçirdiği bu zor zamana daha fazla saygı duymalı ve çenesini kaldırdığında alt dudağının nasıl dışarı fırladığını ya da gözlerinin -soğuk ve kopukken bile- gördüğüm en muhteşem gözler olduğunu fark etmemeliydim.

Evet. Fark etmemekte iyi şanslar, Danny oğlum. Tüm meleklere ve azizlere dua et de bir şey almak için eğilmesin.

Bunu düşünürken neredeyse sandviçimi boğazıma tıkıyordum. Ama sonra, her zamanki gibi onu bu şekilde düşünmeye başladığımda, Kat'in Vegas'taki o sabahki açıklaması zihnimde yankılandı.

"Tek eşlilik konusunda hiçbir zaman iyi olmadım," demişti.

Uzun zaman önce, tıpkı Becks teyzemin seçimlerinin beni ilgilendirmedeği gibi, kimsenin canı yanmadığı sürece, diğer insanların kendilerini mutlu eden şeyleri yapmasının beni ilgilendirmemesi gerektiğine karar vermiştim. Yargılamak ya da fikir beyan etmek bana düşmezdi. Teyzem kendisini mutlu eden bir yaşam tarzı bulmuştu. Neden onun geçit törenine bok atayım ki?

Bununla birlikte . . . Kat'in çok eşli olmasından gerçekten nefret ediyordum.

Tam bir pisliksin.

"Bu işin peşini bırakmayacak," diye mırıldandı Kat, alnını tekrar ovuşturarak.

"Neyin peşini bırakmayacak?" Ne hakkında konuştuğumuzu unutmuştum. Kat'in yaşam tarzı seçimlerine ve bunun aletim için ne anlama geldiğine ağıt yakmakla meşguldüm.

Geçen hafta bana evlenme teklif ettiğinden beri ilk kez, belki de bu evlilik işinin bizim için iyi olabileceğine dair aptalca düşüncelerim vardı. Örneğin, diyelim ki, varsayımsal olarak, evliyken onu tamamen kendime saklayabileceğim bir yol olsaydı, ilk başta aramızda platonik kalsa bile-

Bir saniye, platonik kalırsa mı? Tabii ki platonik kalacak. Senden onunla evlenmeni istedi, Daniel. Kediye beslemeni değil.

Yardıma ihtiyacı vardı, daha fazla karmaşaya değil. Bunu biliyordum.

Ama mesela, diyelim ki, varsayımsal olarak, bir gün kedisi acıkırsa, onu beslemek için orada olacağım.

Anladınız mı? Ben bir pisliğim.

Ama en azından dürüst bir pisliğim.

"Merak etme." Telefonuna baktı, bir mesaj yazarken öne doğru eğildi.

Dikkatim ekrana kaydı ve -eğer gözlerimi kısarsam, ki öyle yaptım- son birkaç mesajı seçebildim.

Eugene: *Evlilik sözleşmesini imzaladı mı?*

Eugene: *Hatırlatma olarak, e-posta gelen kutunuzda. Gayri resmi bir imza iyi olur. Bir dahaki sefere Boston'a geldiğinde şahitlerle daha resmi bir versiyonunu yapabiliriz.*

Ona sormuyorum. Bana mesaj atmayı kes.

Son mesajı göndermeden önce telefonunu kaptım. "Hey!"

Telefonuna uzandı, ama ben onu uzatıp kenara koydum. Evlilik sözleşmesi.

Yine, önceden tahmin etmem gereken bir şey daha. *Neden bunu düşünmemiştim ki?*

"Benimle dalga geçiyor olmalısın. Tabii ki evlilik sözleşmesi imzalayacağım, Kat. Ciddi misin sen? Bana sormayacak mıydın?"

"Dan-"

"Bir tür evlilik sözleşmesinde ısrar etmezsen kimsenin sana inanacağını mı sanıyorsun?" Konuşurken ona arka çıktım ve göndermediği mesajı sildim. Sonra da Eugene denen adama bir cevap yazdım.

Selam. Ben Dan. O şeyi bana gönder. İmzalayacağım. İşte e-postam.

Gözlerini üzerimde hissettim, hoşnutsuzluğunun ağırlığını ve sıcaklığını ve lanet olsun, bu da seksiydi. Ona dönüp telefonunu uzattığımda aldı. Sonra az önce gönderdiğim mesajı okudu. Sonra gözleri küçük öfke kılıçlarına dönüştü.

"Bunu imzalamayacaksın."

Biraz gülererek homurdandım. "Ah, evet. Elbette."

"Dan,"- öne doğru eğildi ve bileğimi tuttu, sert ve biraz korkutucu görünüyordu-"Ya Caleb bunu benim vasım olmaya uygun olmadığına dair bir kanıt olarak kullanırsa? Sana güvenmediğimi mi?"

"Sence avukat arkadaşın evliliğe zarar verecek ya da seni eleştirilene maruz bırakacak bir şeyi bana imzalatır mı? Hayır. Uzman olan o. Önemli olmasaydı seni her beş dakikada bir aramazdı. İkimiz de biliyoruz ki benden evlilik sözleşmesi imzalamamı istememenin gerçek nedeni bana ödeme yapmayı teklif etmenle aynı."

Hâlâ tedirgindi ve eli bileğimde kalsa da tutuşu azaldı. "Bu adil görünmüyor. Senden bu kadar çok şey istiyorum ve sen bundan hiçbir şey almıyorsun."

Ah Kit-Kat, bir bilsen.

"Bak," -parmaklarını kendi parmaklarımla kapattım- "buradaki durumu anlamıyor gibisin, bu yüzden sana açıklayacağım."

Şaşkın bir kahkaha attı, dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdıkça kahkahası büyüdü, omuzları sessiz kahkahalarla titriyordu. Bana baktı, gözleri mizahla ama aynı zamanda çaresizlikle cam gibiydi.

"Bir gabyon doların falan var, değil mi?" Bana baktı, kahkahası azaldı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. Benim bir gabyon dolarım yok. Bu yüzden, kışını setlerini korumak için, bir sözleşme, bir postnup almak gerçekten iyi bir fikir." Hala şüpheli olduğunu görebiliyordum, bu yüzden ekledim, "Ayrıca, kendi kışımı setlerimi korumam gerekiyor."

"Benden mi?" Muhteşem gözleri düşünceli bir hal aldı. "Ama sana her şeyi borçluyum-"

"Wally var, değil mi?" Elbette aklıma gelen ilk şey Wally oldu, çünkü o aklımdan nadiren uzaklaşırdı. "Boşanırsak Wally'yi almanı istediğimi mi sanıyorsun?"

Bakışlarının ardındaki belirsizlik bana sözleşme konusunda ikna olmadığını söyledi ve sözleri de bunu doğruladı. "Bu doğru görünmüyor. Karşılığında sana bir şey vermeme izin vermiyorsun. Lütfen. Lütfen sana ödeme yapmama izin ver, ya da ... ya da ne istersen. Lütfen."

Öne doğru eğildi, çarpıcı yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı - belki altı ya da en fazla sekiz - ve hindistan cevizi gibi kokan bir şeyin kokusunu aldım. Parfümü mü? Hayır. Daha çok şampuanı ya da losyonu. Kız kardeşlerimin parfümleri her zaman çiçek gibi kokardı ama losyonları genellikle yemek gibi kokardı.

Kat'in yalvaran gözleri ve benim yiyebileceğim bir şey gibi kokması karşısında bencilce bir düşünceye kapıldım.

"Bir şey var."

İyi bir insan değildim. Ama şu anda, gerçekten de
Bu.

"Ne? Neymiş o?"

"Bir isteğim var." "Ne istersen."

"Evliliğimiz ne kadar sürerse sürsün, bana ne kadar ihtiyacın olursa olsun . . ." Ciğerlerimi dolduracak tüm havayı içime çektim ama her zamanki gibi yeterli gelmedi; göğsümdeki o boktan his büyük bir şekilde geri döndü. Merak etme, bencilliğim güçlenmeme izin verdi. "Senden başka kimseyle yakın bir ilişki kurmamı rica ediyorum." Onu yakından incelerken, yüz hatlarının üzerinde kayan buz örtüsünü gözden kaçırmadım. Ya da elini benimkinden nasıl çektiğini.

Yutkundu. Yutkunduktan sonra yüzünde beliren ifade, bu kadar acı tadı neyin verdiğini merak etmemi sağladı. "Evet. İyi. Sorun değil."

"Güzel. O zaman anlaştık." Bakışlarımızı değiş tokuş ederken sandalyemde arkama yaslandım. Konuşmak ister gibi görünüyordu, sanki dilinin ucunda bir protesto vardı, ama sessiz kaldı. Bunun yerine kucağındaki inanılmaz ilginç bir şeye bakmayı tercih etti, saçları yüzünü örtmek için öne düştü.

Saklandığı yerden boğazını temizlediğini duydum -evet, güzel saçlarının arkasına saklandığını biliyordum ... sık sık- ama hiçbir şey söylemedi.

Belki de sorduğum için, talepte bulunduğum için kendimi aptal gibi hissetmeliydim. Ama hissetmedim.

Delisi olduğum bir kadınla evleniyordum, bu yüzden evliliğimizde onun çok eşli olmasını izlemek istemediğim için beni bağışlayın. Evet, sahteydi. Evet, uzun sürmeyecekti. Ama sürdüğü sürece, neden kendimi bu mazoşist saçmalığa sokmak isteyeyim ki?

Hayatta olmaz.

Bazı konularda aydınlanmış olabilirdim, onun dediği gibi kendimin farkında olabilirdim ama bu konuda değil.

Bununla *asla*.

Öğle yemeğinden sonra kötü bir ruh halindeydim. Alex'le buluşup Caplan Banking işi için güvenlik özelliklerini gözden geçirmek yerine, Wally'yi görmek için eve gittim.

Kat'le ayrılma şeklimiz hiç hoşuma gitmemişti. Talebimi iletir iletmez soğuk davranmıştı, sanki bu onu gücendirmiş ya da ben onu aşağılamışım gibi.

Onu aşağılamaya çalışmıyordum ve bu şekilde algılaması beni rahatsız etmişti.

Ama bu konuda boyun eğmeyecektim, o kadar.

Tabii ki, ben Grant Park'ta Wally için top atarken, on altı yaşında bir çocuk gibi kara kara düşünürken, annem sonunda telefonlarıma cevap vermeye karar verdi.

"Daniel."

"Anne."

"İyi misin?" Kızgındı. Geçen haftaki doğrudan sesli mesaj muamelesi bana ipucu vermediyse bile, şimdi ses tonu bunu ele veriyordu.

"Harikayım," diye yalan söyledim. "Peki sen nasılsın?" "İyiyim."

Güldüm, sessizce. Güldüğümü duysaydı, taşaklarımı koparırdı.

"Mesajlarımı aldın mı?"

"Evet. Aradığınız için teşekkür ederim."

Daha fazlasını söylemesi için bir dakika bekledim. Söylemedi.

"Sana yirmi bir mesaj bırakıyorum, günde üç kez arıyorum ve senin bana vereceğin tek şey bu mu?"

"Sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacım olduğu için özür dilemeyeceğim ve bunu şekerle kaplamayacağım. Kim olduğumu sanıyorsun? Willy Wonka mı? Sen mi?"

doğum günümü kaçırdım." Burnunu çekti. Ve bunlar timsah gözyaşları da değildi. Onun duygularını incitmiştim.

Ahh, işte orada. Suçluluğun buruk tadı.

"Anne . . ."

"Çok şey istemiyorum. Sizi seviyorum. Çocuklarımı seviyorum. Doğum günümde beni aramanı istiyorum."

"Biliyorum." Kalbim yerinden çıkıp çimlerin üzerine düşmesin diye göğsümü tutuyordum.

"Annene birkaç dakika ayıramayacağın kadar önemli ne olabilir? Çok endişelendim."

"Seni aradım-"

"Tabağa sığma ve bana şekerleme olduğunu söyleme, Daniel. Gece yarısından sonra aradın."

Doğum gününde neden aramadığıma dair makul bir yalan bulamamıştım, çünkü yalancı değildim. Yalan söylemekten nefret ederdim. Önceden planlanmış yalanlar, önceden bir hikâye bulmak, onu hazırlamak Seamus'un oyunuydu. Mutlaka yalan söylemem gerekiyorsa, anlık yalanlara başvururdum; bu beni daha az ruhsuz bir kurtçuk yapıyordu.

"Bu doğru anne. Ama yemin ederim-"

"Küfür etme, Daniel. Sakın bunu yapma. Ben sizi daha iyi yetiştirdim."

"Özür dilerim, özür dilerim."

"Bu kadar önemli olan neydi, ha?" Sulu bir iç çekti. "Bir çukurda olduğunu, bir yerlerde öldüğünü sanıyordum. Peder Matthew'u sana son ayinini yapması için hazır beklettim. Telefonun bozuk muydu?"

"Hayır."

"Unuttun mu?" Sesi son kelimedede kesildi ve bıçaklanmış gibiydi. En kötüsü.

"Hayır, yani unutmadım." Yalan. Yalan yalan. Yalancı yalancı. "O zaman ne?"

Yüzümü buruşturdum, gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve "Ben evliyim" dedim.

Sessizlik.

Tam bir sessizlik.

Belki nefes bile almıyordur diye düşündüm. Bu arada, beynimde:

Oh.

Kahr

etsin.

Ne.

Ne.

Sikeyi

m.

Var.

I.

Yaptım.

. . . Ancak.

Öte yandan, evliydim. *Evliyim.* Yalan değil. Evet, henüz tören yapmamıştık ama evraklar tamamdı, ve yasal olarak Kat ve ben evliydik.

Annemin bir nefes alıp hiçbir şey söylememesini ve sonra bir nefes daha almasını dinledim. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" İyi tarafından bakarsak, artık sesi üzgün gelmiyordu.

"Hayır, hayır. Söz veriyorum. Ben evliyim. Evleniyordum." "Bir dakika, doğum günümde mi evlendin?"

Uh . . .

"Uh . . ."

"Daniel?"

"Hayır. Biz senin doğum gününde evlenmedik." *Kahretsin. Siktir.* "Bir aydır evliyiz ve Kat'ın Çarşamba günü acil bir durumu vardı." Teknik olarak yalan değil.

"Onun adı bu mu? Cat mi?"

"Kathleen. Onun adı Kathleen."

"Büyük teyzen Kathleen gibi mi?"

Kat, büyük teyzem gibi bir şey değildi. "Evet, isim aynı şekilde yazılıyor."

"Geçen ay mı? Geçen ay mı evlendin?" Sesi şaşkıncı, ayak uydurmakta zorlanıyor gibiydi. "O İrlandalı mı?"

"Hayır."

"Oh. Sorun değil. Katolik mi?"

Tanrım, bunu gerçekten düşünmemiştim. Belki de yalan söylemeye yönelik anlık yaklaşımımı yeniden gözden geçirip ruhsuz bir kurtçuk olmaya teslim olma zamanım gelmişti.

"Hayır. O Katolik değil."

"Oh." Annemin sesi hayal kırıklığına uğramış gibi gelmiyordu, sadece biraz şaşırmış ve belki biraz da endişelenmiş gibiydi. "Daniel, sen geçen ay evlendin ve ben

sadece şimdi mi duyuyorsunuz? Bu kadını ne zamandır tanıyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. "İki buçuk yıldır."

"İki buçuk yıl mı?" diye bağırdı. "Başka ne saklıyorsun, ha? İkinizin birkaç çocuğu mu var? Gelecek sezon Bruins'in sol kanadında mı oynayacaksın? Sen ve Tom Brady hafta sonları ateş mi ediyorsunuz?"

"Anne-"

"Bu çok uzun bir süre, dostum. İki yılı aşkın süredir birlikteyiz ve onu annenle hiç tanıştırmak istemedim mi?" Annemin sesindeki incinmişlik beni yarmıştı. Asit dolu gözyaşlarıyla uğraşmadan önce bu konuşmayı tekrar rayına oturtmam gerekiyordu.

"Dinle anne. Aniden oldu. Gerçekten ani oldu. Onu iki yıldan fazladır tanıyorum, evet. Ama arkadaşlık. Sonra olaylar birbirini izledi ve Cook County Clerk's ofisinde alelacele evlendik. Gösterişli bir şey değildi."

"Hamile mi?" Sesi umutlu geliyordu.

"Hayır."

"Oh." Hayal kırıklığı. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Bir ilçe memurunun ofisinde mi evlendiniz? Aklından ne geçiyordu? Ailesi orada mıydı?" Sesi incinmiş mi yoksa sinirlenmiş mi olduğunu bilmiyormuş gibi geliyordu.

"Hayır. Ailesi orada değil, babası Alzheimer hastası. Onun kim olduğunu bilmiyor."

"Olamaz. Bu korkunç bir şey." Üzgün bir ses çıkardı. "Peki ya annesi? Annesi orada mıydı? Lütfen bana oğlumla evlendiği gün annesinin de orada olduğunu söyleyin."

"Hayır, anne. Annesi-" Bu cümleyi bitirmek istemedim. "Şizofreni" kelimesi yüklüydü, her türlü korkutucu varsayımı çağırıyor. Annem yoğun bakım hemşiresiydi ama yine de. Bildiğim kadarıyla, ailemin teşhis edilmiş bir akıl hastalığına en yakın olduğu durum Zip Amca'nın kısa süreli hafıza kaybıydı. Büyük Kazı sırasında üzerine düşen bir inşaat vinci buna neden olmuştu. Ayrıca kafasında metal bir plaka vardı ve partilerde yüzüne miknatis yapıştırırdı ama bu akıl hastalığı değildi. Bu sadece Zip Amca'ydı.

"Annesi hasta ve akıl hastanesinde yatıyor," diye bitirdim sonunda.

Bir an sessiz kaldı ve annemi tanıdığım için, ona anlattıklarımı çözmeye çalışırken boşluğa bakarken yüz ifadesini neredeyse görebiliyordum. "Şu anda kiminle konuşuyorum ki? Bunu anlamıyorum. Bu hiç sana göre değil. Beni orada istemedim mi? Kız kardeşlerin mi?"

"Evet. Tabii ki istedim-"

"Peki ya teyzeleriniz ve amcalarınız? Ya kuzenlerin? Seamus'la konuşmadığınızı biliyorum ama bir düğün sizi seven insanlarla çevrili olduğunuz bir kutlama olmalı. Öğle tatilinde lanet bir adliyede sonradan düşünülen bir şey değil. Kathleen'e ailemize hoş geldin demenin yolu bu değil. Bizim hakkımızda ne düşünecek?" Şimdi sesi hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu. Gerçekten hayal kırıklığına uğramıştı. Ve kızgın.

Yapılacak tek bir şey vardı. Kabullenmek. "Haklısın."

"Tabii ki haklıyım." Burnunu çekti. "Ve şimdi *senin* bunu düzeltme zamanın geldi."

"Boston'da büyük bir parti versek nasıl olur? Bütün aileyi davet ederiz. Düğün resepsiyonu gibi olur, pastalı, buket atmalı, her şeyli."

"Gerçekten mi?" Canlandı ama sonra ofladı. "Hayır. Bu hiç iyi değil. Torunlarımın müstakbel annesinin ailem *ve benim* için bir parti vermesini istemiyorum. Ben *onun* için bir parti vermeliyim. Gelin partisi verdi mi? Bu olayı kutlamak için herhangi bir şey? Hediye göndermek isteyenlere ne diyeceğim?" Annem hayal kırıklığıyla boğuk bir ses çıkardı. "Peki Peder Matthew'a ne diyeceğim? Lanet olası Peder Matthew. Çok kızacak."

"Anne . . ."

"Bana annelik yapma. Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun. Bu kızı seviyor musun?"

"Evet." Tereddüt etmedim. Şimdiye kadar söylediğim en kolay yalandı. "Aileni seviyor musun?"

"Tabii ki seviyorum."

"O zaman onu eve getir. Hayatım boyunca onunla tanışmayı bekledim."

"Onu daha on dakika önce öğrendin!"

"Ukalalık etme. Ne demek istediğimi biliyorsun. Onu annenle, ailenle tanıştır. Ona saygı duyduğunu, onunla gurur duyduğunu göster. Sinsilik yapma. Bir insanı sevmek utanılacak bir şey değildir."

"Öyle bir şey değil-"

"Güzel. Onu eve getireceksin. Sen burada eski odanda kalacaksın."

Tereddüt ettiğimde, "Daniel, doğum günümü unuttun ve şimdi de gelinimi benden mi saklıyorsun?" dedi.

"Onu senden uzak tutmuyorum."

"Tanrı yardımcım olsun, eğer o kızı eve getirmezsən, Craigslist'e Sox'un kombine biletleri için bir ilan vereceğim ve cep telefonu numaranı yazacağım. Sorun yok, değil mi? İkinizi de İşçi Bayramı'nda bekliyorum. Katherine'i arayacağım, Quinn'e size izin vermesini söyleyecek."

Katherine, Quinn'in annesi ve annemin en iyi arkadaşlarından biriydi.

"Bayan Sullivan'ı aramayın. Eğer izin almak istiyorsam, o zaman izin alırım.

izin günüm."

"Harika. Seni seviyorum. Yakında görüşürüz." "Anne, bekle."

Telefonu kapattı.

Siktir.

Sikeyim o ördeği.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Moda Polisi: Yanlış şey giydiğiniz için sizi tutuklayacak yetkililer.

-Urban Dictionary.com

****Kat****

Cuma kıyafetimin geri kalanıyla uyumlu olan Cuma kazağımı çekiştirirken bir gelinliğe ihtiyacım olduğunu hatırladım.

Aslında *gelinlik* olması gerekmediğini biliyordum. Sadece Perşembe günkü kıyafetimden farklı bir şey olması gerekiyordu.

Şu anda giydiğin şey olabilir mesela.

Tırnağımı ısırarak dolabımdaki seyrek eşyalara baktım. Evlenirken Cuma günkü kıyafetimi giymek istemiyordum. Çarşamba kıyafetim de kirliydi. Gözlerim Pazartesi kıyafetime kaydı -gri pantolon ve beyaz gömlek- ve kaşlarımı çattım. Pazartesi günkü kıyafetimde yanlış bir şey yoktu ama onu giymeye kendimi ikna edemiyordum.

Gerçek şu ki, tören için hafta içi kıyafetlerimden hiçbirini giymek istemiyordum. Belki de saçmalıyordum ama haki pantolon ve Oxford gömlekle evlenme düşüncesi beni tanımlanamaz bir mutsuzluğa sürükledi.

Gözlerim ben açıkça söylemeden dolabımın en sol tarafına kaydı, muhtemelen dolabımın sol tarafı satın aldığım ama nadiren giyme fırsatı bulduğum tüm kıyafetleri sakladığım yerdi: yüksek topuklu ayakkabılar, ilginç gömlekler ve kazaklar ve indirimde bulduğum güzel elbiseler.

Yeni bir tür tanımlanamaz mutsuzluğu görmezden geldim ve askıları karıştırdım. Yedi parçanın arasında durdum, soluk pembe askılı maksi elbisenin ince saten kumaşını baş ve işaret parmaklarımla ovuştururken kalbim özlemle yerinden fırlayacak gibi oldu. Bel kısmı büzgülü ve pililiydi, bilek hizasında bir trompet etek ucuna kadar uzanıyordu. Arkası açıktı ve boynumdan belime kadar tenimi ortaya çıkarıyordu, bu yüzden onu mağaza dışında hiç giymemiştım. Askılı sütyenim yoktu.

Ama çok güzeldi ve onu giyerken kendimi çok güzel hissediyordum ve - kahretsin ki - düğün günümde kendimi güzel hissetmek istiyordum.

Sahte düğün günü.

Sahte.

Ama yine de.

Orada ne kadar durduğumu, ona baktığımı, tartıştığımı bilmiyordum. Ama yatağımın yanındaki çalar saate bir göz attığımda, elbiseyi aceleyle dolaptan çıkardım. Oyalanmam beni geç kalma tehlikesiyle karşı karşıya bırakıyordu. İşten erken çıkacağım için - umarım öngörülebilir gelecekteki son değiştirilmiş programım - sabah 5:30'da işe gitmem gerekiyordu.

Aceleyle, kuru temizlemeden eve taşıdığım basit kanvas giysi çantama sokuşturdum, bir çift çıplak topuklu ayakkabımı sırt çantama tikiştirdim ve kapıdan çıktım. Elbise hakkında düşünmek için kendime izin vermedim. İşe gitmeyip başka bir şey almak dışında, seçimimle baş başa kalmıştım ve hepsi bu kadardı.

Neyse ki, dolabımdaki düşüncelere rağmen, masama birkaç dakika kala vardım. Dan'in yanında vakit geçireceğimi bildiğim son iki seferin aksine, gayet iyi konsantre olabildim.

Bunun nedeninin dün öğle yemeğinin sonunda yaptığı ricanın beni sinirlendirmiş olması olduğundan şüpheleniyordum.

Haklı bir öfkeyle tatlandırılmış kızgınlık.

Sanki kendimi kontrol edemeyeceğimi ya da başka bir insanın duygularına saygı duyamayacağımı düşünüyordu. Bu özellikle sinir bozucuydu çünkü benim sorunum bunun tam tersiydi. Kendimi kontrol edemiyordum. Kontrol benim yaşadığım, nefes aldığım ve tükettiğim şeydi. Sakatlayıcı kontrolüm için tanımladığım tek tedavi uyuşturucu ve/veya alkoldü ve artık kendi kendimi tedavi etmeyi reddediyordum.

Dan'i sevdiğim ve takdir ettiğim kadar sevdiğim ve takdir ettiğim birinden gelen bu sözler çok acı vericiydi. Bir kağıt keşiğinden, bir arı sokmasından daha fazla olan bu acı, öğle yemeğinden sonra ve günün geri kalanında - Perşembe akşamı dersim sırasında, üniversiteden eve yürürken, yatakta dönüp dururken - uykuya dalıp rüyamda Dan'in kılık değiştirmiş bir Dalek olduğunu görene kadar devam etti. Ve sonra onu yok etmek zorunda kaldım.

Bu yüzden Steven Cuma günü öğle yemeğinden sonra arayıp beni çalışma alanından çıkardığında saatin 16:14 olmasına şaşırdım.

"Nasıl olur da saat üçü geçer?" Çenemi kaşıdım ve ele alınması gereken herhangi bir acil durum olmadığından emin olmak için e-postalarımı tıkladım.

Hiçbiri olmadığını görünce, ofis dışı yanıtlayıcıyı etkinleştirdim.

"Adamın Dan ile Katip'in ofisinde saat kaçta buluşuyoruz? Beşte mi? Bu arada, bütün gün seni aramadığım için etkilenmedin mi?"

Etkilendim. Steven'a hiç yakışmadı.

"O benim erkeğim değil. İyi bir insan olduğu için bana yardım ediyor." *Yine de, belki biraz merhametsizce. Ve yargılayıcı.* "Dan ve ben saat dört buçukta buradan ayrılıyor. Bizimle beş ila beş buçuk arasında İlçe Yazı İşleri'nde buluşmanız gerekiyor. Günün son töreni olacak."

"Oh, doğru ya. Şimdi hatırladım. Sabırsızlanıyorum. En iyi tanık ben olacağım. En iyisi. Diğer tüm tanıkları utandıracağım. Daha sert tanıklık edeceğim-"

"Evet. Biliyorum." Arkadaşıma güldüm. "Sadece beş on beşten önce orada ol, eğer başarabilirsen daha erken. Sonrası için bir planın var mı?"

"Hayır. Pek yok. Neden? Dan ve seninle dışarı çıkmamı ister misin?"

"Uh, hayır. Sonrasında Dan ile dışarı çıkmayacağım. Eminim yapacak başka işleri vardır. Ama belki sen ve ben sinemaya gidebiliriz?"

Steven bir an sessiz kaldı. Bunu şaşırtıcı mı bulmuştu? Cuma geceleri sık sık sinemaya giderdik.

"Bakalım doğru anlamış mıyım." Steven tekrar durakladı ve sonra şöyle dedi: "Sen ve Dan bu öğleden sonra evleniyorsunuz ve sonrasında ikimizin sinemaya gitmemizi mi öneriyorsun? Bu doğru mu?"

"Sadece zamanınız varsa."

"Zamanım olmasaydı ne yapardın?" Omuz silktim. "Sanırım eve gider ve ders çalışırdım."

İç çekti. Yüksek sesle. "Bu çok yanlış. Bu çok yanlış geliyor. Kat, Güvenlikçi Dan'le, hayallerinin erkeğiyle evleniyorsun ve sen sanki bir ben aldirmayı tartışıyormuşuz gibi konuşuyorsun."

"O hayallerimin erkeği değil." Göğsümdeki öfke patlamasını görmezden gelerek saate baktım.

"Ne zamandan beri?"

"Vegas'tan beri," diye tersledim ama sonra dudaklarımı birbirine bastırarak başımı kendime salladım.

"Kat?"

"Özür dilerim ama haklıydın, beni o otel odasında bıraktığında onu takıntı haline getirmeyi bırakmalıydım. Bundan çok yoruldum."

"Neyden?"

"Saklanmaktan. . . saklanmaktan. Başkalarının konuşmayı yönlendirmesine izin vermekten. Başkalarının benim hakkımda ne düşündüğünün *önemli olmasına* izin vermekten. Sessiz ve uslu olmaktan. Ne var biliyor musunuz? Bana kim olduğunu gösterdiğinde ona inanmalıydım."

"Peki kimmiş o?"

"Bazı konularda aydın ve açık fikirli olabilen ama kınayıcı sonuçlara atlayan biri." Kelimeler niyet ettiğimden daha sert çıkmıştı ve sesimin ne kadar hırçın çıktığını görünce irkildim. "Hayır, bu doğru değil. O ... o iyi bir adam. Belli ki harika bir adam. Bana yardım ediyor ve ben ona minnettarım. Ona çok şey borçluyum ve adil davranmıyorum. O harika bir adam. Çok harika."

Devam etmemi bekliyor gibiydi; etmediğimde, "Ama . . . ?"

"Ama hayallerimin erkeği geçmişimi bana karşı kullanmaz, eğer ondan ders aldıysam. Sanırım onu el üstünde tuttuğum için minnettarım, çünkü bunu yapmak bana insanları el üstünde tutmamayı öğretti. Ve bana kimsenin benimle mutlu olamayacağını öğretti - ne kadar kibar ya da sessiz olursam olayım, ne kadar uzlaşmacı olursam olayım - bu yüzden belki de sadece kendimle mutlu olmam gerekiyor. Dan *başkasını* çok mutlu edecek ve o başkası da çok şanslı olacak." *Daha az yükü olan biri.*

"Tamam." Steven ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Sen nasıl istersen."

"Dinle, gitmem gerek." Aniden yorgun hissederek alnımı ovuşturdum. "Dan'ın evinde misin? Çünkü Katip'in ofisi onun dairesine çok yakın."

"Hayır. Binadayım."

"Bizimle gelmek ister misin? Orada üstümü değiştiriyorum."

"Hayır. Gelemem. Hafta sonundan önce bitirmem gereken birkaç iş var. Merak etme, zamanında

geleceğim." "Bir kez olsun,"

diye takıldım.

"Ha-ha. Ve ben seçtiğim sürece filme evet. Sen de çantana kaçak York Nane Şekeri koymama izin ver."

"Anlaştık. Oh, hey, görüştüğün adamı da getirebilirsin. Adı neydi?"

"Sana adını söylemedim," diye kestirip attı ve beni susturdu. "Yakında görüşürüz."

"Görüşürüz."

Telefon görüşmesini sonlandırırken Steven'ın aşkının kimliğini açıklamadaki isteksizliği üzerine düşündüm. *Kim olabilirdi ki?*

Lobiye giderken olası şüpheliler üzerinde düşündüm ve elim boş döndüm. Steven felaketle sonuçlanan aşk hayatını tartışmaya her zaman çok istekli olmuştu. Bazen komik ama talihsiz kaçamaklarını anlatırken Janie ve beni gülmekten kırıp geçirirdi. Ama gözüne çarpan özel birinden hiç bahsetmemişti.

Asansörün kapıları açıldığında Dan'ı dünkü yerinde dururken buldum. Dünkü gibi tamamen siyah pantolon, gömlek, ceket giymiş, kravat takmamıştı. Dünden farklı olarak, tereddüt etme, zihinsel olarak hazırlanma ihtiyacı hissetmedim.

Asansörden inerek ona doğru yürüdüm, uyuşukluğumdan memnundum.

"Merhaba," dedim ve ona yaklaşırken el salladım. Bir elimi cebime soktum, diğer elimle de giysi çantamı tuttum. Beş adım ötede durmaya dikkat ettim, yanaktan bir öpücük ya da bir gün önceki kucaklaşmanın tekrarlanmasını istemiyordum. "Gidelim mi?"

Bakışları üzerimde gezindi, ifadesi esrarengizdi. "Elbette."

"Lütfen. Yolu göster." Ona sıkı bir gülümseme verdim.

Dan hareket etmedi. Onun yerine çenesini kaldırarak giysi çantama doğru baktı. "Üstünü değiştirmeyi düşünüyor musun?"

Üniforması sayılabilecek koyu renk takım elbisesine bakarken, en iyi şekilde görünme arzumdan dolayı yeniden bir utanç ve aptallık patlaması hissettim. Ama sonra bu utanç patlamasını kloroformla bastırdım.

Kendim için güzel görünmek istiyordum ve bunda kesinlikle yanlış bir şey yoktu. Bunu arzuluyordum. Hikayenin sonu.

Dan istediği kadar mayo giysin, umurumda değildi! *Tehlikeli imgeler! Dikkat! Düşünceleri yönlendirin! Öfke, kararlılık, kızgınlık ... çok daha iyiydi-* ama bu güzel elbiseyi giyecektim ve bu konuda aptalca hissetmeyi reddediyordum.

Çenemi kaldırarak ve meydan okurcasına, "Evet, bunu planlıyordum. Ama Katip'in ofisinde üstümü değiştirebilirim."

"Üstümüzü değiştirmek için bana uğramamızın bir sakıncası var mı? Wally biraz yürüyebilir ve ben de üzerimi değiştirmeyi planlıyordum."

Hey! Belki de Speedo giymeyi planlıyordur.

Bu düşünceye de kloroform uyguladım ve omuz silkerek bir kez başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor."

Dan'in bakışları giysi çantamda oyalandı, yüz hatları hâlâ anlaşılmazdı. Sonra döndü, omuzları derin bir nefes alır gibi bir yükselip bir alçaldı.

nefes aldım ve lobinin kapısına doğru yürüdüm.

Belki de artık hayallerimdeki adam değildi. Ama basit gerçek şuydu ki Güvenlikçi Dan'e bakmak imkansızdı.

Birkaç adım arkasından yürüdüm, muhtemelen poposunun bir Speedo içinde ne kadar güzel görüneceğini düşünüyordum.

ONUNCU BÖLÜM

Evlilik Ayricalığı (diğer adıyla eş ayrıcalığı): ABD yasaları tarafından tanınan iki tür evlilik ayrıcalığı vardır:

1. Tanıklık Ayricalığı: Ceza davalarında, eşlerden biri davalı eşine karşı tanık olarak ifade vermeyi reddedebilir.
2. İletişim Ayricalığı: Hem ceza hem de hukuk davalarında, evlilik süresince eşler arasındaki iletişimler ayrıcalıklıdır. Bu, hem özel bir iletişim olması amaçlanan sözler hem de eylemler için geçerlidir.

-Wex Hukuk Sözlüğü

****Dan****

Stan bizi şirket arabalarından biriyle aldı. Doğu Randolph Caddesi'ndeki mülke o kadar yakındık ki, orada üstümüzü değiştirip Wally'yi kontrol ettikten sonra tören için Kâtip'in ofisine gitmek mantıklı geldi.

Kat'in başının arkasına baktım. Arka koltukta benimle birlikte oturuyordu ama kapıya kendi tarafından bastırmış, aramızda mümkün olduğunca mesafe bırakmıştı.

Onun bu duruşu beni tedirgin etmişti. Özür dilemem gerektiğini hissettim. Bu hissi görmezden geldim. Şimdi yaşayacağım hafif bir rahatsızlık, ileride beni ciddi bir rahatsızlıktan kurtarabilirdi.

Ama yine de huzursuzdum.

Ben de "Bu akşam ne yapıyorsun? Bir planın var mı?"

Kasıldı, sonra kıpırdamadan durdu. Sonunda, "Ders çalışmam lazım," diye cevap verdi.

"Cuma günleri ders yok mu?"

"Hayır. Pazartesi ve Perşembe geceleri." Sesi sessizdi. Kontrollüydü. Mesafeliydi.

"Ah," dedim, bir elimi parmaklarıyla göğsümü ovuşturarak, çünkü o boktan his geri gelmişti ve mide ekşimesine çok benziyordu.

Kafasının arkasına söyleyecek başka bir şey bulamayınca, mesajları kontrol etmek için telefonumu tekrar açtım. Onu beklerken telefonumu kapatmışım.

lobide. Önümüzdeki bir saati kendime ayırmak istemiştim. Gerçekten, Kat'i kendime istemiştim.

Ama şimdi bana sessizlik muamelesi yaptığına göre, işten kaçmam için hiçbir neden yoktu. Telefonum şebekeye bağlanır bağlanmaz tüm bildirimlerim çalmaya başladı. Özellikle bir tanesi dikkatimi çekti. Alex'ten gelmişti.

Alex: *Wally'yi bu gece için aldık. Bir şey değil.*

Bir kaşımı kaldırdım. Tipik Alex. Onu dairemnden uzak tutmaya çalışmaktan vazgeçmiştim. Köpeğim çocuğu çok seviyordu ve Wally'nin daha fazla egzersiz yapması ve arkadaşlık etmesi anlamına geliyorsa şikayet etmeyecektim.

Ama geçen hafta Alex telefonumdaki Kat'in iletişim bilgilerini *Karım* olarak değiştirmişti. Bunu üstlenmemişti ama ben onun yaptığını biliyordum. Başka kim olabilirdi ki? Her şeyi biliyordu, bir çeşit zihin okuyucu gibiydi. Ya da bir dahi. Biri ya da diğer.

Muhtemelen ikincisiydi. Muhtemelen.

Stan apartmanın önüne park etti ve ben kendi tarafımdan çıkarken Kat'in kapısını açtı.

Binaya girdik, asansörle benim katıma çıktık ve ben mesajlara cevap verirken koridorda yürüyüp evime girdik.

"Alex az önce mesaj attı. Wally elindeymiş. Üstümüzü değiştirip gidebiliriz." "Tamam."

Cep telefonumu kulağıma dayayarak Betty'nin gelecek haftaki programımdaki tüm değişiklikleri sıralamasını dinledim ve ikinci yatak odasını işaret ettim. "O odayı kullanabilirsin. Ben hemen döneceğim."

Sırt çantasını yukarı çekti ve giysi çantasını göğsüne bastırdı. Hâlâ bana bakmadan yatak odasında gözden kayboldu.

Odamda üzerimi değiştirip en yeni takım elbisemi giyerken Betty'nin hoparlörünü açtım. Quinn ve ben takım elbiselerimiz ve gömleklerimiz için Chicago'da bir adam kullanırdık, hepsi el yapımı, hepsi özel kesim. Bir kez özel dikim yaptırdınız mı, bir daha asla geri dönmezsiniz. Ismarlama bir takım elbise ile hazır bir kıyafet arasında hiçbir fark yoktu.

Televizyonda Sox maçı izlemekle Fenway Park'ta maçı izlemek arasındaki fark gibiydi. Bir şeylerin eksik olduğunu biliyordunuz, ancak kalenin arkasındaki koltuğunuza oturup hoparlörden "Sweet Caroline" çalana kadar aradaki farkı anlayamıyordunuz. Kıyaslanamaz.

Ama bu kadar takım elbise ve beyzbol yeter.

Aynada kendime baktım, dikkatim boynumun kenarındaki Kelt mürekkebine takıldı. Dövmelere ya da onlardan görünenlere kaşlarımı çattım ve aynadan büroya döndüm. Üst çekmeceyi açtığımda dikkatim sağ ön köşedeki kadife kutuya takıldı. Bunu Londra'dan, *Quinn*'in Janie'nin nişan yüzüğü için kullandığı adamdan -ya da sanırım *heriften*- almıştım.

Belki aptalın tekiydim ama Kat'in benim aldığım yüzüğü takmasını istiyordum. Evet, sahte bir evlilikti. Evet, hiçbir anlamı yoktu. Hepsinin bir oyun olduğunu biliyordum, ikimiz de biliyorduk. Peki ne zararı vardı?

Beğenmediyse takmak zorunda değildi. Zararı yoktu. Önemli değil.

Kutuyu ön cebime tıktırdım ve anahtarlarımla cüzdanımı aldım.

Betty'yi hoparlörden çıkarıp telefonumu kulağıma dayayarak ana yatak odasından çıktım ve önümüzdeki Pazartesi gününden önce Londra finans bölgesindeki müşterilerimizin rakamlarını iki kez kontrol etmeyi aklıma not ettim.

Ve sonra Betty'nin sesi kayboldu ve iş, müşteriler ve gelecek Pazartesi ile ilgili tüm düşünceler aklımdan tamamen uçup gitti. Çünkü bakıyordum. Kat'e.

O ... kelimeler yoktu.

Ama kanepenin yanında durduğunu, cep telefonundan bir şeyler okuduğunu ve üzerinde bir elbise olduğunu söyleyebilirim.

Uzun, neredeyse yere kadar uzanıyordu. Malzemesi yumuşak ve ince görünüyordu ve katmanları olmasaydı transparan olabilirdi. Dudaklarıyla aynı renkteydi: gül pembesi. Muhteşem omuzları ve kolları çıplaktı. Görünüşe bakılırsa sırtı da öyleydi, boynundaki kravat hariç - saçları tarafından gizlenmişti - kürek kemiklerinin arasından geçerek omurgasının çıplak derisi boyunca beline kadar uzanıyordu.

Kadın tam bir hayal gibiydi. Ve

ben çok fena sikilmiştim.

Kafasını kaldırıp beni bakarken yakaladığında henüz kendime gelememiştim. Ve bir aptal gibi bakmaya devam ettim, özellikle de o kadar teni *gösterip* sütyen giymesinin mümkün olmadığını fark ettiğimde. Tabii benim bilmediğim, perilerin görünmez kanatlarından ve büyücülükten yapılmış bir sütyen yoksa.

Mucizevi bir şekilde, benim baktığımı fark etmedi. Gözleri takım elbisemin üzerinde gezinmekle meşguldü.

Yani, işte oradaydık. Ben ona kalbimdeki şehvetle bakıyordum, o da bana Bilmiyorum, belki de takdirle? Söylemesi zordu. Şehvetin ötesini göremiyordum.

Komşunun ineğine göz dikmeyeceksin, Daniel, diye aklımın bir köşesinden sert bir ses geldi. Birinci sınıf öğretmenim Rahibe Mary Roseanne'a çok benziyordu. Sese zihinsel olarak kaba bir hareket yaptım. Birincisi, Kat inek olmadığı için. İkincisi, komşum Steven'dı ve herkes onun sik sevdiğini biliyordu.

"Gidelim mi?" Kat benden yana döndü, saçları omzunun üzerinden öne doğru düşerek yüzünü gizledi. Ama aynı zamanda boynunun dibindeki kravatu ve sırtının zeytin tonlarındaki genişliğini de ortaya çıkarıyordu. İpin bir kez çekilmesinin harika bir olaylar zincirine neden olacağından şüpheleniyordum.

Sonra o olayları düşünmeden edemedim.

Cevap vermedim, çünkü söylemek istediğim kelimeler yanılttı. Bunun yerine gözlerimi ondan ayırıp kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açık tuttum. Yanımdan geçip gitti, bu kez bileğindeki bileziklerle oynuyordu.

Koridorda yürümek, asansöre binmek, lobide gezinmek -Hepsi gergin bir sessizlik içinde geçti. Gergin ve tedirgin. Beynimde ciddi bir kan kaybı vakasıyla mücadele ediyordum. Katibin ofisine giderken cipin arkasında nasıl oturursam oturayım bir türlü rahat edemiyordum.

Arabadan inerken ikimiz de tek kelime etmedik ve geçen hafta ziyaret ettiğimiz binaya tekrar girdiğimizde ikimiz de kendimize eşlik ettik. Güvenlik hattından ve metal dedektöründen geçtik. Resepsiyon görevlisine ismimizi söyleme zahmetine girmeden Luis'in odasına doğru ilerledim ve dikkatini çekmek için bankoya vurdum.

Daha önce olduğu gibi, arkadaşım bilgisayar ekranından başını kaldırdı ve hem Kat'e hem de bana gülümsedi. Luis bizi karşılamak için aceleyle odasından çıktı. Elinde bir şişe şampanya vardı.

"Arkadaşınız zaten Bay Lee'nin yanında. Siz ikiniz iyi temizlenin." Şişeyi uzatırken gözleri Kat'in üzerindeydi.

"Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim." Dün restorandan ayrıldığımızdan beri ilk kez yüzünün aydınlandığını gördüm ve sırtarak Luis'e kısa bir sarılma ve yanağından bir öpücük vermek için ilerledi. "Buna gerçekten gerek yoktu."

Luis'in onu bırakmadığını fark ettim. Eli sırtının üst kısmındaki çıplak tene yerleşmişti. Ve . . . Kıskanmıştım.

Hay sikeyim.

Hayatımda hiç kıskanç olmamıştım.

Kız kardeşlerim kıskanç erkeklerle çıkmıştı. Asla o adamlardan biri olmak istemedim. Ama işte o adamlardan biriydim ve Kat'le gerçekten birlikte bile değildik.

Boku yedin, Daniel. İnanılmaz derecede boku yemişsin.

Luis'in elindeki tüm kemikleri kırma isteğimi bastırdım -çünkü ben lanet olası bir yetişkindim, *çok şükür*- ve bunun yerine boğazımı temizledim. Anlamlı bir şekilde.

Luis bana baktı, mutlu yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Ama sonra gülümsemesi düştü ve elleri de öyle.

"Bay Lee sizi bekliyor. Bugün görüşeceği son kişiler sizsiniz." Luis Kat'ten bir adım uzaklaştı, gözleri iri ve tedirgindi.

Yüz ifadem ruh halime benziyorsa, neden *lütfe beni öldürme* suratını takındığını anlamıştım. Öyle bile olsa, bu dürtü hakkında fazla düşünmeme izin vermeden Kat'in yanına gittim ve bir kolumu ona doladım, elim beline yerleşti.

"Sizi takip edeceğiz." Çenemi kaldırarak Luis'in önden gitmesini işaret ettim, o da hemen bunu yaptı.

Kat ve ben onu takip ettik, o sert adımlarla yanımda yürürken ben de böyle bir aptal olduğum için kendime lanet ettim.

Birbirimizi tanıdığımız süre boyunca, ayaküstü merhabalaşmalar ve vedalaşmalar da dahil olmak üzere toplamda beş saatten az konuşmuşuzdur diye düşündüm; geçen hafta, dün ve bugünü de sayarsak, birbirimizin yanında yetmiş iki saat geçirmişizdir. Yetmiş iki saat. Çoğunlukla o arkadaşlarıyla örgü örüp gülerken benim onu izlememden ibaretti. Bu kadar. Belki daha az. Dün öğle yemeğindeki sohbetimiz, Vegas'ta olanları saymazsanız, şimdiye kadar yaptığımız en uzun sohbeti.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Vegas'ta olanları saymadım. Çoğunda sarhoştum.

O zaman bu kadar sinirlenmem nasıl mümkün olabilirdi? Geçen hafta boyunca düşünebildiğim tek şey o muydu? Hiç mantıklı gelmiyordu. Bu şeyi - bu boktan duyguyu- kontrol altına almam gerekiyordu, çünkü sadece kendimi delirtmekle kalmıyor, onu da rahatsız ediyordum.

Ve bu saçmalıktı.

Zihinsel bir levye kullanarak elimi sırtından çektim ve boynumu kaşıdım, yürürken profiline baktım ve onu rahatlatabilecek bir şey -herhangi bir şey- bulmak için beynimi yordum.

Dünkü konuşmamızı tekrar hatırladığımda, aramızdaki sorunun ögle yemeğinin sonunda evliliğimiz boyunca ilişkisiz kalmasını istediğimi söylediğimde başladığını biliyordum.

Belki de senin onun yaşam tarzını yargıladığını düşünüyordur?

Bu kesin bir olasılıktı ve bunun Kat'i neden kızdıracağını, neden sert ve mesafeli davranmasına neden olacağını anlayabiliyordum. Sandviçlerin üzerine telefonundaki listeye bakmak istemediğime dair yaptığım büyük konuşmadan sonra muhtemelen ikiyüzlü olduğumu düşünmüştür.

Bir çift kapının önünde durduk ve Luis bize döndü. "Hemen şuradan."

"Yardımlarınız için teşekkür ederim," dedi şampanya şişesini göğsünde tutarak. "Her şey için gerçekten minnettarım."

"Sorun değil. Memnuniyetle. İşin bitene kadar onu senin için tutayım." Luis Kat'e bir kez daha sırtarak şişeyi geri aldı.

Odaya benden önce girdi ve ben Luis'e döndüm.

"Teşekkürler." Ona uzlaştırmacı bir gülümseme verdim ve elimi uzatıp elini sıktım.

O da kabul etti. Bir iki saniye birbirimize baktık, az önceki aptal anımı gözden geçiriyorduk. Tokalaşmayı bıraktığında aramızın tekrar düzeldiğini anladım ve Kat'i takip ettim.

Oda büyük değildi. Küçük de değildi. Ama orta da doğru kelime gibi görünmüyordu. Her neyse, mekân küçük bir şapeli andırıyordu, sadece dini bir bağlantısı yoktu.

Steven -ki kendisi şahidimiz olarak oradaydı- ve Kat kapının hemen içinde, üzerinde sahte çiçeklerle dolu bir vazo bulunan küçük yuvarlak bir masanın yanında duruyordu. Geometrik şekillerden oluşan vitray bir pencere, odanın uzak tarafındaki küçük bir podyumun yanında duran yaşlı bir adamın arkasındaydı.

Bay Lee olduğunu tahmin ettiğim yaşlı adam elini sallayarak bizi öne doğru yönlendirdi. "İçeri gelin. Isırmam."

Steven'a başımı salladım ve sonra Kat'e baktım. O da bana baktı. Gergindi. Onu rahatlatmak isteyerek gülümsedim ve elimi uzattım. Elim tuttu -çok şükür- ve birlikte ilerlerken rahat bir nefes aldım.

"Nerede duracağım?" Steven sordu. Omzumun üzerinden baktım ve onun arkamızdan geldiğini gördüm.

"Her yer iyidir." Bay Lee kürsünün sol tarafını işaret etti. "Buraya ne dersiniz? Fotoğraflar için iyi bir yer."

Steven etrafımızda dolaşarak Bay Lee'nin gösterdiği yere geldi ve ellerini nereye koyacağını bilemiyormuş gibi önünde kavuşturdu. Ayrıca gergin görünüyordu.

Neden gergindi ki? Tek yapması gereken orada durmaktı.

Kat, "Biliyor musun ..." dedikten sonra durduğunda henüz kürsüye varmamıştık. Dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı.

"Ne dedin?"

"Ben-" Kat derin bir nefes aldı. Çok ama çok yumuşak bir sesle ve aceleyle fısıldadı: "Arkadaşıma asılmıyordum."

Şaşkınlıkla adımlarımı yavaşlatarak ona baktım. Bay Lee ve Steven'ın beklediği yerden hâlâ üç metre uzaktaydık. Kat kızarıyordu, yanakları ve boynu pembeye boyanmıştı ama çenesi sabitti, gözlerinde inatçı bir ışık vardı.

"Ne düşünürsen düşün, ben olsam bunu yapmazdım," diye fısıldamaya devam etti, kaşlarının arasında bir çatıklık vardı. "Her önüne gelene asıldığım konusunda endişelenmene gerek yok."

Vay be.

"Kat,"-ona yaklaştım, başımı onunkine doğru eğdim ve yine fısıldadım-"Ben senin öyle olduğunu düşünmedim-ya da öyle-ya da-"

Podyuma çıkmıştık. Sinirli bir şekilde elimi göğüs cebime attım ve evlilik cüzdanını çıkarıp Bay Lee'ye uzattım. Bu arada, kızgın olduğunu biliyordum. Bana. Ve bunu düzeltmem gerekiyordu.

Bu yüzden nikâh memurumuzun evlilik cüzdanımıza bakması için geçen kısa sürede ona "Teyzem çok eşlidir" demenin iyi bir fikir olduğuna karar verdim.

Gözlerini kırıştırdı. Sonra yüzünü bana çevirdi ve sanki söylediklerim bir bilmeceymiş gibi biraz daha göz kırptı. "Pardon?"

"Yani, anlıyorum." Dikkatim bizi ilgiyle izleyen Steven'a kaydı, sonra tekrar ona döndüm. "Yargılamak yok."

Başını hafifçe salladı. "Sen neden bahsediyorsun?" "Biliyorsun işte."

"Hayır, bilmiyorum."

"Yaşam tarzın," dedim aceleyle fısıldayarak. "Yaşam tarzı mı?"

"Polyamory."

"Bay O'Malley, Bayan Caravel-Tyson." Bay Lee t e k e r t e k e r başıyla bizi işaret etti. "Başlamadan önce sormak istediğiniz bir şey var mı?"

"Az önce *poliamori* mi dediniz?" Bu soru fısıltıyla söylenmemiştir. Kat elini benimkinden çekti ve bana şaşkın şaşkın baktı.

"Affedersiniz?" Yaşlı adam sanki bizi duymuyormuş ya da yanlış duyduğunu umuyormuş gibi başını öne eğdi.

"Bir dakika." Nikâh memurumuza bir parmak kaldırdım ve sonra Kat'e döndüm. "Sorun yok. Rızaya dayalı, etik ve sorumlu tek eşlilik. Anladım. Sadece bana göre değil."

Birkaç saniye boyunca bana ters ters baktı ve ben de kaşlarımı kaldırıp başımı anlamlı bir şekilde Bay Lee'ye doğru eğdim.

Ama Kat ya ipucunu yakalayamadı ya da umursamadı. "Dan, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Dinle, bunu sonra konuşuruz."

"Hayır. Konuşmayacağız. Bunu şimdi konuşacağız." Kat'in ses tonu talepkârdı ve nikâh memurumuzun aramızda meyveli kekmişiz gibi bakışmasından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Pekâlâ," dedim ve Bay Lee'ye düz bir gülümseme sundum. "Bir dakikaya daha ihtiyacımız var. Hemen döneceğim."

Steven'a baktım ve onu ağzı açık, dalgın, geniş gözlerle bize bakarken buldum. Bir paket patlamış mısır çıkarıp yemeye başlasa hiç şaşırmazdım. İş arkadaşına ters ters bakarak elimi nazikçe Kat'in dirseğine doladım ve onu odanın diğer tarafındaki kapıya doğru yönlendirdim.

Oraya vardığımda, Eyüp'ün sabrıyla -yemin ederim- başladım. "Vegas'ta tek eşliliğe inanmadığını söylemiştin."

Gözleri nikâh memuruna kaydı, o da -Tanrı bu adama bayılıyordu- yaşadığımız dramı olağan karşılıyormuş gibi görünüyordu. "Ben öyle bir şey söylemedim. Dedim ki, aynen aktarıyorum, 'Tek eşlilikte hiç iyi olmadım.'"

"Aynen öyle."

"Bu benim çok eşli olduğum anlamına gelmez." Kaşlarının arasında bir kıvrıklık belirdi ve sesi hem şaşkın hem de sinirli çıkıyordu.

Gözlerim kısıldı ve onunkilerin arasında gezindi. Şimdi kafam karışmıştı. "O zaman bu ne anlama geliyor?"

"Şu demek,"-yakınlaştı ve sesini alçalttı-"Sarhoşken ve kafam iyiyken bir sürü erkekle yatan bir çocuktum. Bunu yapma yeteneğimi kaybetmeden önce yaptığım şeyin hayatı dolu dolu yaşamak olduğunu sanıyordum." Sonra kendisiyle tartışıyormuş gibi mırıldandı: "Belki de öyleydin. O zamanlar eğlenceliydi. Ya da belki de değildi. Çünkü sonrasında eğlenceli değildi."

Bilmiyorum. Fark eder mi? Sadece artık bu konuda kendimi bok gibi hissetmek istemiyorum."

Ona göz kırptım. "O zaman neden tek eşli olmadığınızı söylediniz?"

"Bayan Caravel-Tyson-"

"Bir dakika." Gözlerimi Kat'ten ayırmadan parmağımı tekrar Bay Lee'ye doğru kaldırdım. "Ne diyordunuz?"

"Sadece bir gecelik ilişkilerim oldu. Aynı kişiyle asla iki kez birlikte olmadım."

"Ne? Hiç mi?" Bunu çok şaşırtıcı buldum, çünkü ben de o adamlardan biri olsaydım, ikinci kez birlikte olmak için yer gök inletirdim. Üçüncüyü, dördüncüyü *de... Anladınız* siz onu.

"Hayır." Başını salladı. "Asla. Ama bu tek eşliliğe karşı olduğum anlamına gelmez."

"Tek eşliliğe karşı değil misin?"

"Şşşt!" Omzunun üzerinden Bay Lee ve Steven'a özür dileyen bir gülümsemeyle baktı. Bana daha da yaklaştı ve yine fısıldayarak, "Sadece bu konu kimseyle açılmadı" dedi.

"*'Kimseyle* çıkmadı' diyor." Ellerimi havaya kaldırdım, gözlerimi tavana diktim ve arkamı döndüm. "Sanırım ben sayılmıyorum," diye mırıldandım kendi kendime omuz silkerek.

"Sadece-" Kolumu çekiştirerek beni takip etti ama cümlesini nasıl bitireceğini bilmiyor gibiydi.

Bu inanılmazdı.

İnanılmazdı.

İnanılmazdı.

Çok eşli değil.

"Eğer geçmişim yüzünden bu konudaki fikrini değiştirmek istersen, seni tamamen anlarım-"

Yüzümü ona döndüm. "Hayır. Geçmişin sikimde bile değil. Vegas'ta, Becks Teyzem için -çünkü Becks Teyzem o- istemediğini kastettiğini sanmıştım-" Kahretsin. Konuşamıyordum bile. Hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Başladı, yüz hatlarındaki hayal kırıklığı buharlaşıp yerini şaşkınlığa bıraktı. Bu sırada ben de onun gözlerinin şaşkın, kırpışmayan derinliklerine yakalanmıştım.

"Anlamıyorum..." Kelimeler dudaklarından yuvarlandı, sanki düşünmeden konuşmuş gibiydi. Nefes alış veriş hızlanmıştı, ağzı açıktı,

ve bakışları odaklanmamıştı.

Yaklaşan bir hareket dikkatimi çekti. Steven yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bize doğru yürüyordu. "Selam çocuklar. Nasılsınız? Bay Lee'nin torunlarını almaya gitmesi gerekiyormuş, böylece kızı ve kocası yemeğe çıkabileceklermiş. Bu onların on altıncı evlilik yıldönümleri. Zor zamanlar geçirmişler ama şimdi araları iyi -kızı ve damadı- o yüzden geç kalmak istemiyor. Anlıyorsunuzdur."

Steven Kat'in eline uzandı ve onu odanın önüne doğru çekti. Şaşkın bir saniye boyunca onları izledim. Bana baktı, bakışları şaşkınlık ve başka bir şeyle karıştı, ayaklarımın yetişmek için hareket etmesine neden olan bir şey.

"Teşekkür ederim." Bay Lee minnettar bir gülümsemeyle Steven'a döndü.

İş arkadaşım ona göz kırptı, kürsünün solundaki yerini geri aldı ve telefonunu çıkardı. "Pekâlâ. Düşün zamanı," dedi telefonunu kaldırarak. "Kameraya gülümse."

Gülümsemedim.

Bu her şeyi değiştirdi.

Değil mi?

Hayır, hayır.

Hayır, seni pislik. Senin için her şeyi değiştirir. Ama onun için? Büyük bir soru işareti.

Bay Lee bizimle konuşurken, kopuk bir sersemlik içinde onun yanında durdum. Steven her şeyi filme aldı. Bir noktada yüz yüze geldik. Kat tamamen şaşkın görünüyordu. Aynı zamanda muhteşem görünüyordu. Güzelliği beni etkiledi ve bu bir saldırı gibi geldi. Gözlerindeki açıklık ve kırılganlık da bir saldırıydı. Böyle bakarken gözleri kancalıydı, derinlere dalıyordu, nefes almayı ve aynı anda düşünmeyi imkansız hale getiriyordu.

Benim zamanım geldiğinde, tekrarlamam gereken kelimeleri tekrarladım ve parmağına bir yüzük taktım. O da bana aynısını yaptı. Sonra kelimeler durdu ve birbirimize bakmaya başladık.

Birisi "Siz ikiniz öpüşmelisiniz" dedi.

Steven'ın sesine benziyordu.

Emin değildim.

Ama kim olduğu umurumda değildi ve kesinlikle ikinci kez söylenmesine gerek yoktu.

Kahverengi gözleri bulanıklaşarak ağzıma kaydı. Öne doğru sallandı. Ben sallanmadım. Ona doğru ilerledim, alanına girdim ve parmağımı çenesinin altına koydum, buna ihtiyacım olduğu için değil - zaten bana ağzını sunuyordu - ama bunu yaptım çünkü ona dokunmak istiyordum ve bu en güvenli yer gibi görünüyordu.

Gerçek şu ki, eğer başka bir yerine dokunursam, bu çok uzun süre Katip'in ofisine uygun bir öpücük olmayacaktı.

Zorlanan ağzını kendime doğru kaldırarak dudaklarımı onunkilere değdirdim ve *-ah adamım-* bu anın sürmesini istedim. Sonsuza dek sürmesini istedim.

Çoğunlukla kenarda yaşlı bir adam olduğunu unutarak, ağzımızı birbirine bastırdım ve kendime onun hissini ezberlememi söyledim. Çok sıcak, yumuşak ve tatlıydı. Bana doğru uzandı. Parmaklarının büküldüğünü ve takım elbise ceketimin önünü kavradığını hissettim. Muhtemelen kırışacaktı. Daha az umursayamazdım.

Beni öne doğru çekti. Ağzını kendi ağzımla iyice kapattım, dilimi dudaklarına değdirdim. Hemen -hiç tereddüt etmeden- ağzını açtı ve dili benimkini tatmak için dışarı çıktı. Ben inledim ya da o, fark etmedi. Titrediğini hissettim ve ona sarılmak istedim.

Dokunuşumu yüzüyle sınırlamakla ilgili daha önceki mantıklı fikirlerimi tamamen unutarak kollarımı beline doladım ve parmaklarım hemen sırtının çıplak tenine masaj yapıp okşadı. *Tanrım, o kadar yumuşaktı ki. İpek gibi.* Onu kendime doğru yaklaştırdım. Ceketimin önünü serbest bıraktı ve ellerini altına sokarak beni eşit güçle tuttu.

Ve çok uygun bir öpücük olarak başlayan şey, hızla yüzünü yemeye çalışmama dönüştü, çünkü tadı çok güzeldi. Kırk sekiz eyaletin on dördünde yasadışı olan bir şeyi yapma tehlikesiyle karşı karşıyaydım. Alaska'da her şey yasaldı. Doğrusunu söylemek gerekirse, dudaklarımı Kat- nip'ten yapılmış gibi ısıyor ve emiyordu.

Bu kadın, onun tadı asla unutamayacağım bir şeydi. Cennet. Düşünemiyordum.

Bu doğru değildi, düşünebiliyordum ama hepsi dürtü ve ihtiyaçtı.

İhtiyacım vardı.
daha fazla.

Ne yaptığımı bilmeden onu geri götürdüm. Bunu neden yaptığım ya da nereye gittiğimizi düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonunda Kat'in sırtı bir duvarla birleşti ve -orada olduğu için- onu kaldıraç olarak kullandım.

Elleriyle gömleğimi avuçladı ve pantolonumdan çekip çıkardı, bana karşı kıvrak bir sallanma hareketi yaptı. Ben de karşılık verdim, ona sürtünerek ne kadar sert olduğumu hissettirdim ve ağzına doğru hırladım. Belki daha sonra kendimi bir pislik gibi hissedecektim ama düşüncelerim tamamen onun bu haliyle ne kadar güzel, muhteşem ve göz kamaştırıcı olduğunu ve sikiştiğimizde ne kadar güzel, muhteşem ve göz kamaştırıcı hissedeceğini düşünüyordu.

Ya düşüncelerimin yönünü hissetti ve hoşuna gitti ya da zihni benzer bir yolda ilerliyordu, çünkü elleri pantolonumun içine uzandı ve kıcıımı kavradı, açgözlü parmaklarıyla yoğurdu. Boğazını tatmak için başımı eğdiğimde nefesi kesildi, bir bacağı benimkine dolandı.

Tam o anda birinin boğazını temizlediğini duyduğumu sandım. Çok uzaktan geliyordu.

Görmezden geldim.

Elimi sırtından kaydırarak, daha fazlasına, daha fazla yumuşaklığa ve sıcaklığa ihtiyaç duyarak, elbisesinin üzerinden göğsünü avuçladım ve tekrar inledim, çünkü sütyen giymemişti. Mükemmel hissediyordu, meme ucu avucumun içinde sertleşmişti. Kat elimi kendi eliyle kapattı, dili ve ağzı çok hırslıydı, her emişinde ve ısırışında beni yutuyordu. Ve sonra parmaklarımı çektiğini hissettim, elimi elbisesinin içine sokmam, ona herhangi bir engel olmadan dokunmam için beni cesaretlendirdi.

Neredeyse yapıyordum. Neredeyse yapıyordum.

Ama sonra omzuma bir dokunuş hissettim.

A. Dokunmak.

Dokundu. Benim. Lanet olası. Omuzuma.

Omzuma kim dokunabilirdi ve buraya nasıl girmişlerdi?

Bu pisliğin canını yakmaya hazırdım, ağzımı onun vücudundan ayırdım ve sonra

Gözümü kırptım.

Steven Thompson, Cypher Systems, muhasebe departmanından.

Aramızda bakışp duruyordu.

"Zaman doldu. Bay Lee'nin gitmesi gerekiyor," dedi aptal gibi sırtarak.

"Ama merak etmeyin, her şeyi videoya çektim."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Ledipasvir/sofosbuvir: diğerleri arasında **Harvoni™** ticari adıyla satılan, hepatit C'yi tedavi etmek için kullanılan (ve bazı türlerini iyileştirdiği gösterilen) bir ilaçtır. Harvoni™ ABD'de 94.500 \$, Avrupa'da 50.000 €'dan az ve Hindistan'da (çoğu uluslararası ilaç patentinin tanınmadığı) ~ 1.000 \$'dır.

-Hepatit C Derneği

****Kat****

STAN bize baktı, dikiz aynasındaki yansımalarımıza gözlerini kısarak baktı ve sonra uzaklaştı. Hem gergin hem de şaşkın görünüyordu. Cook County Clerk's ofisinden ayrılıp arabaya bindiğimizden beri sergilediğimiz davranışlar göz önüne alındığında, kafasının karışması beni şaşırtmadı.

Dur bir dakika. Kendimi aşıyorum. Geri döneyim. Dan ve ben öpüştük.

Bu oldu.

Özür dilerim. Ben ise l al a an için bir iç
squeal coşku.

EEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE

EEE!

Steven araya girdiğinde, yaptığımız şeyi *öpüşme* olarak nitelendirmek yanlış olurdu. Tam anlamıyla yiyiştirdik. Bu yüzden Steven'ın araya girmesi tamamen yerindeydi. Ancak şehir merkezindeki nikâh memurunun ofisinde öpüşmek uygun değildi.

Uygun değildi.

Uygun değildi. Uygun değildi.

Sorumlu bir davranış değildi.

Tek savunmam, Dan'in çok eşli olduğuma dair varsayımını -ve Vegas'tan sonra bu yüzden frene bastığını- ortaya koyduğu andan başlayarak ve Steven'in araya girmesiyle sona ererek kontrolümü gerçekten kaybetmiş olmamdı. Şu anda bile, hâlâ onun

dokunuş, biraz gevşek ve sınır tanımaz ve tekrar olması için çok hırslı.

Dan kendini benden çok daha hızlı toparlayabilmiş görünüyordu. Kolunu belime dolayarak ikimizi de Bay Lee'ye doğru yönlendirdi. Dilimin ucunda bir yığın özür vardı, ama ben onları dile getiremeden Dan bir tomar para çıkarıp uzattı, nikâh memuruna zaman ayırdığı için teşekkür etti, Steven'a hiçbir şey söylemedi ve ikimizi odadan dışarı çıkardı.

Beni yanında tutarak telefonunu aldı, kilidini açtı, bir şeyler yazdı, sonra bekleme alanını, resepsiyon görevlisini, metal dedektörünü ve çanta kontrolünü, içeri girmek için bekleyen insanların sırasını geçip ön kapıya doğru yürürken tekrar cebine soktu.

Merdivenlerde durdu, sanki bir şey ya da birini arıyormuş gibi boynunu büktü. Muhtemelen aradığı şeyi bulan Dan beni merdivenlerden aşağıya, bekleyen bir cipe doğru yönlendirdi.

Heyecan çığlıkları kafamın içinde tekrarlanıyordu. Öpücüğün ötesine geçememiş, onunla uzlaşmamış ya da başka bir şekilde başarılı olamamıştım.

Bu ne anlama geliyordu?

Bu çok kolay. Senden hoşlanıyor.

Ama bu gelecek için ne anlama geliyordu? Ve geçmiş için?

Daniel O'Malley hakkındaki tüm önceki fikirlerimi ve olası yanlış anlamalarımı sıralamam gerekti ve ağzımdan "Çok eşlilik mi?" sorusu döküldü.

Cipin kapısını açarken bana baktı ve o esrarengiz gülümsemesini takındı. "Benim bir teyzem var."

"Teyzen mi?"

Elini belime koydu, ben arka koltuğa kayarken tehlikeli bir şekilde popoma yaklaştı. "Yaşam tarzını sürdürüyor. Mutlu görünüyor."

Sersemlemiş bir halde bankın diğer tarafına geçtim ve Dan beni takip ederken ona geniş bir alan bıraktım. Kapıyı kapattıktan sonra bana baktı.

Ben de ona baktım.

Gözleri ağızıma kaydı, karardı ve için için yandı. Bu doğru, acayip *yanıyorlardı*. Daha önce bana doğru için için yanan biri olmamıştı ya da olduysa bile ben fark etmemiştim. Ama Dan'in için için yanmasını fark etmemek imkânsızdı ve içimi sıcak ve ağır hissettiriyordu. Ayrıca kucağına tırmanıp yüzünü öpmek istememe neden oluyordu. Yanmasına bakılırsa, beni durduracağından şüpheliydim.

Ve tüm bunlar çok kafa karıştırıcıydı.

Buraya nasıl gelmiştik?

"Nereye?" Stan sürücü koltuğundan sordu, transımı bozdu ve bana yalnız olmadığımızı hatırlattı.

"Benim evime." Dan'ın gözleri hâlâ dudaklarımdaydı.

Kalbim burkuldu -bir sancı, gerildi ve esnedi- ve sonra yarış.

"Senin yerin mi?" Dan ile Stan'ın başının arkası arasında bir bakış attım.

"Bekle. Hayır. Bekle."

Sinyal lambasını yakmış olan Stan kapattı. "Beklemek mi?"

Dan bana bir kaşını kaldırdı. "Beklemek mi?"

"Evet. Bekle. Düşünmem gerek."

"Tamam." Dan kontrol konsoluna döndü ve gizlilik penceresini kaldırmak için düğmeye bastı.

"Hayır, bekle." Ona doğru uzandım, pencerenin yukarı doğru ilerlemesini durdurmak için elini önünden çektim.

Kucağına uzandığım, vücudumu onunkine bastırdığım, ağızlarımızın birkaç santim açık olduğu pozisyonum yavaş yavaş kaydedildi. Isı boynuma yayıldı. Gözleri neredeyse siyaha kadar koyulaştı.

İçin için *yanıyordu*.

"Kat." Adım mırıltı gibi geliyordu. "Ne yapıyorsun?" "Bir dakikaya ihtiyacım var."

"Pencereyi kaldırayım." Sesi yine alçaktı, sanki bana kirli bir sır veriyormuş gibiydi ve tehlikeli ama aynı zamanda vaat dolu başka bir şeyle gölgelenmişti. Tehlikeli vaat. Kirli sır.

"Hayır." Başımı hızla salladım, nedense ağzım sulanmıştı. "Düşünmem gerek."

"İşte bu yüzden camı kaldıracağım." Başını arabanın ön tarafına doğru eğdi ve bunu yaparken dudaklarımızı birbirine yaklaştırdı.

Onu öpmelisin, diye savundu kalbim ve çok geçmeden bu öneri bir ilahiye dönüştü: *Öp onu, öp onu, öp onu*.

Bakışlarımı tutan Dan elini benimkinin üzerine kaydırды ve düğmeye bastı, kalbim daha da hızlandı, bu yüzden ilahi *daha çok öpücük, öpücük, öpücük* gibi geliyordu!

Parmaklarımı çevirip onunkileri yakaladım ve pencereyi bir kez daha durdurdum. "Yani," diye fısıldadım, "yalnız olmadığımız bir dakikaya ihtiyacım var."

Yüzü garip ve tamamen sevimli bir şey yaptı. Önce kaşları çatılır gibi bir araya geldi, ama sonra ağzı gülümser gibi gerildi ve göz kapakları yanmayı arttırır gibi sarktı. Dudaklarını yaladı, alttakini ağzına çekti, emdi. Isırdı.

Bu sevimli değildi. Ahlaksızcaydı. Buna bayıldım.

Nefesimi tutarken bir yandan da kendimle içsel bir kavgaya giriştim.

Belki de pencereyi kapatmasına izin vermeliydim. En kötü ne olabilirdi ki? Muhtemelen kendimi onun kucağında bulurdum, ona sarılırdım ve belki de arka koltukta seks yapardık. Kulağa harika geliyordu.

Evet. Evet. Bunu yapalım.

Yalnız.

Ama.

Ya yapamazsam? Ya başlarsak ve ben donup kalırsam?

Ya yapamazsam?

Gerildim. Yüz hatlarımda hoşuna gitmeyen bir şey görmüş olmalıydı çünkü bir sonraki anda gülümsemesi kayboldu ve gizlilik penceresini indirdi.

"Tamam," dedi, elimi kontrol panelinden çekip parmaklarımızı birbirine doladı. "İstersen arabayla dolaşabiliriz."

Başımı salladım.

Dan düşüncelerimi okumaya çalışır gibi bana bir kez daha uzun uzun baktı.

Stan'e döndü. "Etrafindan dolaş."

"Dolaşmak mı? Buraya mı?"

"Evet. Burada."

"Ama iş çıkış saati," diye homurdandı Stan, flaşörünü tekrar yakarak.

"Ne? Gitmen gereken bir yer mi var? Ev sahiben seni bekliyor. bir pinochle dörtlüsünü tamamlamak?"

Stan'in gözleri önce bana, sonra tekrar yola kaydı ve hiçbir şey söylemedi. "Dan," diye azarladım, başımı ona doğru sallayarak.

"Evet?" Bana baktı, ses tonu son derece yumuşaktı.

Yakınına eğildim, fısıldadım, "Stan'e kızma. Bir dakikaya ihtiyacım olması onun suçu değil. O haklı. İş çıkış saati. Sanırım bizi senin evine götürse iyi olur, böylece hem biz konuşabiliriz hem de o eve gidebilir." Stan'e döndüm.

Stan, duyabilmesi için sesimi yükselttim. "Üzgünüm, Stan. Lütfen bizi Doğu Randolph Caddesi'ndeki mülke götür."

Stan bize bakıyor, dikiz aynasındaki yansımalarımıza gözlerini kısarak bakıyor ve sonra hem gergin hem de kafası karışmış bir şekilde uzaklaşıyordu.

Bunu Katip'in ofisinden ayrıldığımızdan beri sergilediğimiz davranışlara bağlıyordum. Ama sonra Dan yana doğru eğilerek dikkatimi tekrar ona çekti.

"Kit-Kat, kızgın değilim." Sesi hem yatıştırıcı hem de alaycıydı ve çenesini Stan'e doğru kaldırdı. "Cuma günleri gerçekten de ev sahibesiyle bezik oynuyor." Dan başparmağını elimin sırtında ileri geri gezdirdi ve bana yanak yanağa bir gülümseme verdi.

"Stan pinochle mı oynuyor?"

"Doğru," diye onayladı Stan, dikiz aynasından kısa bir süre bakışlarımla buluştu. "Anladım."

"Oh." Ne söyleyeceğimi bilemediğim için arkama yaslandım ve her zamanki gibi devam ettim. "Çok özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok." Dan'in gözlerini üzerimde hissettim, tetikteydi. Kulağıma eğildi ve "Sorun ne?" diye fısıldadı.

Bir kez yutkundum, sıcak nefesinin boynumun hassas derisine düşmesinin neden olduğu ürpertiyle savaştım.

O uzaklaşırken gözlerimi onunkilere diktim. "Sadece, belli ki seni okumakta zorlanıyorum. Özür dilerim. Senin-"

"Ona zor zamanlar mı yaşıyorsun?" "Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Önemli bir şey değil."

Birkaç saniye beni düşündü. Aslında biz birbirimizi düşündük. Ve bunu yaparken, Güvenlik Görevlisi Dan'in bana bakmaktan gerçekten ama gerçekten hoşlandığı izlenimine kapıldım. Bu da kızarmamı on kat artırdı, boynum ve yanaklarım hem zevkten hem de kendimin farkında olmaktan sıcaklaştı.

Sesi alçak, fısıltının biraz üzerindeydi, gözleri yeniden yanıyordu, Dan, "Belki de seninle birbirimizi daha iyi tanımamızın zamanı gelmiştir," dedi.

Gülümsemeye çalışarak başımı salladım. "En kötüsünü düşünmek gibi kötü bir alışkanlığım var sanırım."

Bakışları saçlarıma kaydı ve parmaklarını şakağımdaki tellere geçirerek saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. Dan neredeyse memnun bir iç çekiş gibi yumuşak bir nefes verdi.

"Buraya gel." Şimdi boynumda olan parmakları beni öne doğru çekti ve yanağımı göğsüne bastırdı, kolunu omuzlarıma doladı ve beni yanına yakın tuttu. "Sen öyle san. Sessiz olacağım."

Ona bakmaya çalıştım. Beni tuttuğu açı nedeniyle sadece çenesini görebiliyordum ama hareket etmeye ya da kendimi yeniden ayarlamaya isteksizdim. Bunun yerine yakasını tuttum ve ona yaslandım.

Güzeldi.

Hoştan da öteydi.

İnanılmazdı.

Onun vücudu, sıcaklığı, gücü inanılmazdı. Ayrıca harika kokuyordu.

Ve ona gönüllü olarak yaslandığıma inanamıyordum. Daha doğrusu, kendime sarılmasına izin verdiğime inanamıyordum.

Beynimi yoklayarak, en son ne zaman kucaklandığımı, en son ne zaman fazla düşünmeden ve kendimi rahatlamaya zorlamadan bunun olmasına izin verdiğimi hatırlamaya çalıştım. Ya da en son ne zaman otomatik olarak kaskatı kesilmediğimi ve boğulduğumu hissetmediğimi.

Bir gün önce öğle yemeğinden önce beni selamladığında. Ve örgü gecesinde.

Hanımlar her zaman birbirlerine sarılırdı. Geçen hafta grup kucaklaşmasının bir parçası olarak Sandra'ya sarılmıştım. Ondan birkaç hafta önce de Sandra ve ben Elizabeth'in kanepesinde battaniyenin altında kucaklaşmıştık. Sandra sarılmayı çok severdi ve bu zevki yıllar içinde bana da geçmişti, ama sadece onlarla.

Sadece arkadaşlarımla kucaklaşmaktan zevk alırdım.

Patronum geçen kış tatilinde bir sarılma başlatmıştı. Bana ne kadar değerli olduğuma dair coşkulu bir konuşma yaptıktan ve ikramiye çekimi verdikten sonra bana sarılmıştı ve ben bir heykele dönüşmüştüm. Geri çekilip özür dilediğinde, adet krampları, mide ekşimesi, gaz ve ishal olduğumla ilgili bir bahane uydurmuştum. Doğru, dördü de.

İş yerindeki mimarlardan biri bana sarılmaya çalışmıştı. Ona ve karısına grip olduklarında çorba ve bir somun ekmek yapmıştım ve Cumartesi öğleden sonra uyuyabilsinler diye iki çocuklarına bakmıştım. İşe döndüğünde minnettarlıkla dolup taşıyordu. Kucaklaşmak için kollarını açtığında aceleyle elimi uzattım, bu da tam bir dakika süren garip tokalaşıyor muyuz yoksa kucaklaşıyor muyuz tangosuna yol açtı, kaldırımın hangi tarafında yürüyorsun polkasının yakın bir akrabası.

Dan beni sıkıca tutmuyordu ve eli omzumda duruyordu. Diğer eli bacağımın üzerinde duran parmaklarımla dalgın ve dolayısıyla doğal bir şekilde oynuyordu.

Kucaklaşmak kolaylıkla yaptığım bir şey değildi. Sarılmak belli bir güven seviyesi gerektiriyordu ve insanı fiziksel olarak zayıf bir konuma sokuyordu. Yine de buradaydık, sarılıyorduk ve sihirli bir nedenden dolayı bunun olmasına izin verdim.

"Buradayız ve görünüşe göre-" Dan altımda kıpırdandı ve kaslarının gerildiğini hissettim. "Ne-"

Ona bakmak için başımı kaldırdım. Pencereden dışarı bakıyor, kaşlarını çatıyordu. Parmaklarımla oynayan eli kapı kolundaydı, sanki durur durmaz cipten atlamaya hazır gibiydi.

Bakışlarını takip ederek camdan dışarıyı görebilmek için başımı yana eğdim. Janie ve Quinn, kapıcı Lawrence ve kapıcı Charles ile birlikte binanın ön kapısının hemen dışında duruyorlardı. Quinn kolunu Janie'ye dolamıştı, sanki onun ağırlığını destekliyordu ve Janie de karnını tutuyordu. Bu mesafeden bile alnının düğümlendiğini görebiliyordum, sanki rahatsız olmuş ya da acı çekiyordu. Charles ve Lawrence tedirgin görünüyordu, önce ona sonra da yeraltı otoparkının çıkışına doğru bakıyorlardı. Arabayı yanaştırdığımızda Quinn'in gözleri arabamıza dikilmişti.

Durur durmaz Dan dizimi hızlıca sıktı ve ardından kapıdan çıkıp arkadaşlarımıza doğru koşmaya başladı. Peşinden atladım, topuklu ayakkabılarımdan yüksekliği nedeniyle koşu yerine güç yürüyüşüne razı olmak zorunda kaldım.

"Neyin var? İyi misin?" Dan, Janie'nin yanına geldi ve onu kucağına almayı planlıyormuş gibi kolunu ona doladı.

"Hayır. Yapma. Ayakta durmak istiyor." Quinn'in sesi sakindi ama bu sakinliğin aldatıcı olduğunu biliyordum. Gözleri geniş ve endişeyle çevriliydi, bakışları Dan'in üzerinde geziniyor, bana doğru ilerliyor ve daralıyordu. "Doğum sancısı çekiyor. Suyu geldi."

"Tamam. Tamam. Tamam, tamam. Ne yapabiliriz?" Dan'in yüzü sanki o da acı çekiyormuş gibi buruştu. "Ambulans çağıralım mı?"

Kendimi Dan ve Janie'nin arasına soktum ama ona dokunmadım. İkinci üç aylık döneminin başlarında, sırf hamile olduğu için insanların kendisine dokunmaya hakları olduğunu düşünmelerinden şikâyet etmişti.

"Ne yapabilirim ki?" diye sordum, içimi bir endişe kapladı.

Elime uzandı, sıkıca kavradı, gözleri benimkilerle buluştuğunda alını açtı. "Özür dilerim. Kasılma. Elizabeth'i ara. Ona yolda olduğumuzu söyle. Çantamı getirebilir misin? Ve bebeğinkini? Quinn toplanmayı bitirmemi beklemek istemedi."

"Şimdi toplanma zamanı değil." Sesi soğuk ve mesafeliydi. Ama onu artık korkuyla böyle başa çıktığını anlayacak kadar iyi tanıyordum.

"Sadece suyum geldiğinde ona söylemediğim için kızgın," diye açıkladı bana küçük bir gülümsemeyle. "Kadınların sadece yüzde on beşinin suyu doğuma girmeden önce gelir ve bu oran ilk hamileliklerde daha da azdır."

Quinn karısına ters ters baktı ama Dan'le konuştu. "Nicolas bir araba getiriyor. araba."

"Suyun ne zaman geldi?" Kendimi çaresiz hissederek elini tuttum. İkisi de benim, tüm sevgimi ve iyi hislerimi temas yoluyla ona aktarmak istiyorum.

"Bir saat önce. Çoğu doktor, suyunuz geldikten sonra amniyon kesesine girebilecek organizmalar nedeniyle hem bebeğin hem de annenin enfeksiyon riskinin arttığı konusunda hemfikirdir. Tabii ki bu, su geldikten sonra yirmi dört saatten daha uzun süre doğum yapmanın otomatik olarak güvenli olmadığı anlamına gelmiyor, ancak çoğu tıp uzmanı, bir kadın yirmi dört saatten daha uzun süre doğum yaparsa enfeksiyonu önlemek için antibiyotik önerecektir, bu da bana mantıklı geliyor. Olay olduğunda bebeğin çantasını hazırlıyordum, bu yüzden durdum ve bir sandviç yaptım."

"Suyun geldi diye kendine sandviç mi yaptın?"

"Evet. Biraz da limonata. Doğum sırasında hastanede yemek yememe izin vermeyeceklerini söylediler." Sırtışı genişledi ve gülmeye başladı. "Bunu anladığında Quinn'in yüzünü görmeliydin. Bebeğin odasındaki ıslak yeri havluyla kapatmaya çalıştım ama eğilip alamadım."

Quinn, Janie'yi görmezden gelerek çenesini az önce tahliye ettiğimiz cipe, Stan'in sürücü kapısının hemen dışında endişeyle baktığı yere doğru kaldırdı. "Arabanız zaten burada olduğu için bizi Stan götürecektir. Kat çantaları getirecek ve Nicolas'la birlikte bizi takip edecek."

"Evet, mantıklı. Tamam." Dan etrafımda dolaşarak beni Janie'nin elini bırakmaya zorladı ve kolunu bir kez daha Janie'nin arkasına geçirdi. Sonra Quinn'in onu arabaya kadar yürütmesine yardım etti.

"Yürüebiliyorum, biliyorsun." Yüz ifadesini göremiyordum ama sesi eğleniyor gibiydi. "Sadece kasılmalarım olduğunda ağrıyor, o kadar da kötü değil."

Quinn hiçbir şey söylemedi, kolunu inatla yerinde tuttu.

Arabaya ulaştıklarında ve Quinn ona yardım etmek için hareket ettiğinde, "Ben de binebilirim-" dedi.

Onun sözünü kesti, yüzünü kavradı ve ağzını onunkine yapıştırdı. Ve sonra onu sanki yalnızlarmış gibi, belki de bu son öpüşmeleriymiş gibi, sanki hayatının aşkıymış ve ona hayattan daha çok açmış gibi öptü.

Dan'e baktım. O da bana baktı. Göz göze geldik.

Janie inledi, nefes almak için öpücüğe ara verdi, elleri onun bileklerine geldi.

Quinn eğildi ve burnunu onunkine dokundurdu. "Lütfen benimle savaşmayı bırak ve yardım etmeme izin ver." Sesine ilk kez sakinlikten başka bir şey karışmıştı.

"Tamam." Alnındaki kırılganlıklar yeniden ortaya çıktı ve sanki kelimeler zorlanıyormuş gibi konuştu. "Ama doğumhanede başımda dikilip bana patronluk taslarsan, seni çulluk avına gönderirim."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ticari Sır: Bir işletmenin rakiplerine veya müşterilerine karşı ekonomik avantaj elde edebileceği, başkaları tarafından genel olarak bilinmeyen veya makul bir şekilde tespit edilemeyen bir formül, uygulama, süreç, tasarım, araç, model, ticari yöntem veya bilgi derlemesi.

-Wex Hukuk Sözlüğü

****Kat****

JANIE, Quinn ve Dan'i Stan bıraktı. Stan'in sürmesi beni rahatlatmıştı. Hem Quinn hem de Dan uzaktan kumandalı bir arabayı kullanmaktan aciz görünüyorlardı.

Charles bana Janie ve Quinn'in çatı katına kadar eşlik etti, ben de Elizabeth'e mesaj atıp haber verdim. Bebeğin çantası alt değiştirme masasının üstünde duruyordu, açtı ve yarısı paketlenmişti. Çantayı kontrol ettim, gerekli tüm eşyaların yanı sıra birkaç gereksiz eşyayı da doldurdum - üç yedek kıyafet, battaniye, bebek bezi, ıslak mendil, emzik, gaz çıkarma bezi, şapka, eldiven, çorap, vs. Tatmin olduktan sonra ana yatak odasına gittim ve Janie'nin çantasını dolapta kolayca buldum, hepsi paketlenmiş ve gitmeye hazırды.

Yatak odasındaki aynada yansımamı yakaladığımda, hala güzel elbisemi giydiğimi fark ettim, bu da bana Dan'in hala muhteşem takım elbisesini giydiğini hatırlattı.

Takım elbisesi, Katip'in ofisindeki düğünümüzü ve sonrasındaki her şeyi, özellikle de onun tarafından tutulmanın ne kadar doğal hissettirdiğini aklıma getirdi. Elbette bu, aramızdaki her şeyin bu kadar doğal ve kolay olup olmayacağını merak etmeme neden oldu. Öyle olmasını umuyordum.

Tanrım, umarım.

Belki de Dan benim şans tılsımım, hapisten çıkış kartım olacaktı. Belki de alkol sorunu olmadan fiziksel yakınlıktan zevk alamama sorunuma bir cevap olacaktı ve tüm bu endişeler ve terapi beni bu ana hazırlamak içindi ve-

Bekle. Bir dakika bekle. Kendini aşma.

Nefesimi üfleyerek bu düşünceleri bir kenara ittim. Dan'i ve onun dikkatimi dağıtma ve bana kendimi iyi hissettirme konusundaki sihirli yeteneğini hayal etmek

Beni tahrik ederken bile rahat olmak daha sonraya kalacaktı. Janie doğum yapıyordu. Üzerimi değiştirip hastaneye gitmem ve arkadaşlarıma destek olmam gerekiyordu. "Hey, Charles." Janie'nin çantasını oturma odasına götürdüm.

Kapıcı.

"Öyle mi?" Charles bebeğin çantasını çoktan omzuna atmıştı ve ben yaklaşır yaklaşmaz Janie'nin tekerlekli bavuluna uzandı.

"Dan'ın dairesine girmeme izin verir misin? Ona kıyafet götürmek istiyorum."

"Elbette." Bakışları üzerimde gezindi ve dönüp kapıya yönelmeden önce sol elime takıldı. "Anahtarın yok mu?"

Hazırlıksız yakalandım, yüzük parmağımı kapattım. "Hayır.

Henüz yok." "Sorun değil. Bende bir tane var."

Dışarı çıkıp koridorda onu takip ettim, nedense kendimi biraz çocuksu hissediyordum. "Teşekkür ederim."

"Her şey yolunda," diye seslendi Charles omzunun üzerinden, asansöre varıp aşağı oka basarken. "İyi insanlar iyi insanlarla evlenmeli, annem böyle der."

Ona minnettar bir gülümseme verdim ve asansöre binerken teşekkür etmek üzereydim, ama o sözünü bitirmemişti.

"Annesi biliyor mu? İkinizin evleneceğini?"

Asansörün kapıları kapandı ve ben ne diyeceğimi bilemedim. *Bilmiyorum* diyemedim. Bu itiraf çok fazla şeyi açığa vurmak gibi geliyordu: Dan ve ben henüz onun ailesini konuşmamıştık, aceleyle evlenmiştik, aramızda çözülmemiş ve kafa karıştırıcı pek çok şey vardı.

Charles elini cebine attı ve bir anahtar çıkarıp bana uzattı. "Bunu kaybetme, bu kattaki tüm kapılara girmeni sağlayacak. İşin bittiğinde seninle aşağıda buluşuruz."

"Teşekkür ederim." Anahtarı kabul ederek ayrılmak için harekete geçtim.

Ama Charles bir adım öne çıktı ve ayağını açıklığa sokarak kapıların kapanmasını engelledi. "Hoş bir hanımefendi."

"Pardon?"

"Bay O'Malley'nin annesi. Biraz korkutucu ama iyi biri. Koruyucu olacaktır." Kapılar kapanırken ayağını kaldırdı ve ekledi: "Bunu kişisel algılama."

Yarım dakika boyunca kapalı panellerin yansıtıcı yüzeyine baktım, zihnim Dan'le evlenmeden önce tam olarak düşünmeyi ve planlamayı ihmal ettiğim sonuçlara takıldı.

Onun bir annesi, bir ailesi vardı. Bunu biliyordum.

Ama bilmediğim neydi? Onlara benim hakkımda ne söyleyecekti? Onlarla tanışacak mıydım? Ne konuşacaktık?

Benden hoşlanacaklar mıydı?

Kafam meşgul bir şekilde Dan'in dairesine gittim ve Cuma günü kıyafetlerimi giydim. Daha sonra onun için bir takım kıyafet seçtim - rahat, gerekirse içinde uyuyabileceği bir şey - bu arada iç çamaşırı çekmecesine bakmamaya gayret ettim.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, boxer külot giyyordu.

Ayrıca, kayıtlara geçsin diye söylüyorum, boxer külotuna baktığım için kendimi tuhaf bir şekilde suçlu hissettim ama bu suçluluk duygusu beni onun için bilerek kırmızı bir çift almaktan alıkoymadı. Bununla birlikte, bu suçluluk duygusu, iç çamaşırlarını değiştirmesi durumunda kırmızı boxer külot giydiğini bileceğim gerçeğine kadar uzanıyordu.

Ama Dan'in iç çamaşırlarından bu kadar bahsettiğimiz yeter.

Ayrıca birkaç tuvalet malzemesi aldım ve hepsini sırt çantama yerleştirdim.

Daha fazla suçluluk duydum çünkü yalan söylemeyeceğim, onun kolonyasını kokladım. Gözlerimi kapattım, burnuma götürdüm ve derin bir nefes alarak hülyalı bir şekilde iç çektim.

Belli ki onun gibi kokuyordu -tam olarak onun gibi değil ama oldukça yakındı- ve orta yerimde yumuşacık hisler uyandırdı. Etiketini fotoğrafını çekip çekmemeyi tartışırken saniyeler dakikalara dönüştü. Sonunda günaha yenik düştüm ve kendime doğum gününde ona daha fazlasını alacağımı söyleyerek eylemimi haklı çıkardım.

İnsanın kocasına doğum günü için kolonya alması son derece normal, dolayısıyla ben de son derece normalim. Ben bu topraklardaki en normal insanım!

Ama normal değildim. Dan'in iç çamaşırı çekmecesini ve kolonyasını karıştırıyordum. Aynı şeyi o bana yapsaydı nasıl hissederdim?

Heyecanlanırdım.

Ve gururum okşanırdı.

Bu düşüncelerin normal olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Öyle olmalarını umuyordum ama olmadıklarından şüpheleniyordum.

Kendimi şımarttıktan ve kısa bir süre Wally'yi aradıktan sonra, Dan'in Wally'nin Alex'le birlikte olduğundan bahsettiğini hatırladım. Lobiye doğru ilerlerken Alex'e hızlıca bir mesaj gönderdim.

Kat: *Janie doğum yapıyor, Dan hastanede, onlarla orada buluşacağım ve çantalarını alacağım. Wally bu gece sende kalabilir mi?*

Evet. Sandra'ya haber verip diğerlerinin izini süreceğim. İşten çıkar çıkmaz orada olacak.

Teşekkür ederim.

Sorun değil. Bizi haberdar et.

Alex'in mesajlarını tekrar tekrar okudum, göğsümde garip bir sızı vardı. Çok az kelimeyle, kendisinin ve Sandra'nın Janie ve Quinn'e ne kadar değer verdiğini anlatıyordu. Kurduğumuz bu topluluk kalbimi ısıttı. Bunun nadir olup olmadığını ya da bu küçük sevgi ve destek ceplerinin başka yerlerde de var olup olmadığını merak ettim.

Umarım vardır.

Özel bekleme odasına girdiğimde Quinn'in bana söylediği ilk kelime "Beni çulluk avına gönderdi" oldu.

"Pardon?"

Dirsekleri dizlerinin üzerinde, başı ellerinin arasındaydı. Yere doğru konuştu, "Beni kovdu."

Gülmedim. Çok stresli görünüyordu.

Bunun yerine, günün erken saatlerinde Dan'e sarılma başarımdan güç alarak ona doğru yürüdüm, yanına oturdum ve kollarımı omuzlarına doladım. Gerçi o kadar büyüktü ki ellerim zar zor birbirine değiyordu ama yine de ona sarıldım.

"Her şeyin yoluna gireceğini söylemeyeceğim,"-çenemi iri bir omzuna yasladım, onun iri elleri de koluma gelip tutundu-"ama Quinn, her gün binlerce bebek doğuyor. Dünyanın en iyi hastanelerinden birindeyiz. Elizabeth her adımda yanımızda olacak. Janie bir güç. Yani ..."

Başını kaldırıp bana baktı.

Ona daha sıkı sarıldım. "Her şey yoluna girecek."

Quinn başını salladı, derin bir nefes aldı ve kucaklamama karşılık vermek için koltuğunda döndü.

Kalbim tekledi ve sertleşme içgüdüğü neredeyse beni ele geçirecekti ama buna karşı koydum. Kendime rahatlamamı söyledim ve yakın arkadaşımın kocasına ihtiyaç duyduğu anda destek olmaya kararlı bir şekilde daha da sokuldum.

O senin de arkadaşın, diye fısıldadı küçük bir ses.

Bunun bir hatırlatma mı yoksa bir vahiy mi olduğunu anlayamadım ama her neyse, rahatlamama yardımcı oldu. Quinn benim arkadaşımdı. Uzun boylu olabilirdi ve granitten yapılmış gibi hissettiriyordu, küresel bir güvenlik şirketinin sahibiydi ve bir seferde ancak altı kelime konuşabiliyordu, rahatsız edici mavi gözleri vardı ve bana her zaman biraz korkutucu gelmişti, ama yine de arkadaşımdı.

Beni bıraktı ve iç çekerek doğumhanenin kapısına baktı ve sandalyesine geri oturdu. Sessizlik etrafımızı sarmıştı, aşağı yukarı. Kapının diğer tarafında konuşan insanları duyabiliyorduk ama kelimeler boğuk geliyordu. Hastane sesleri -bipleyen makineler, dönen arabalar, ayak sesleri- koridora yaklaşıp kayboluyordu.

Endişelendim. Ne söyleyeceğimi bilemedim. Marie ya da Fiona gibi bilge değildim. Onlar ne diyeceklerini bilirlerdi. Quinn'i kızdırarak korkularından uzaklaştırabilecek Elizabeth de değildim. Onu güldürebilecek Sandra ya da Ashley de değildim.

Ben Kat'tim. Sessiz olan. Neden sessiz olan bendim?

İşle ilgili olmayan durumlarda, söyleyeceğim şeyin her şeyi daha da kötüleştirip kötüleştirmeyeceğini asla bilemem.

Bu yüzden endişelendim.

Bir süre sonra Quinn boğazını temizledi ve kollarını kavuşturarak bana doğru baktı. "Sen ve Dan evlisiniz."

Sertleştim.

Ağzı gülümsemelerin en yalınıyla kıvrıldı. "Bu bir sır mı?"

Birkaç saniye onu inceledim. Anlaşılan Quinn bu gelişmeyi eğlenceli bulmuştu.

"Hayır. Bu bir sır değil."

"Bir sürü sorum var." Delici mavi gözleri beni inceledi ve eğer ağzındaki ince kıvrım olmasaydı, araştıran bakışları beni tedirgin ederdi.

"Neden Dan'e sormuyorsun?"

Gülümsemesi kayboldu ve yerini hafif bir şaşkınlık ifadesi aldı. "Biz bu tür şeyler hakkında konuşmayız."

"Ne tür şeyler?" "Duygular."

"Bana duygularımı mı soracaktın?" "Evet."

Kaşlarımın kalktığını hissettim. "Gerçekten mi?"

"Dan'e karşı niyetin nedir?"

Elimde değildi. Gülümsedim. Sonra da güldüm. Kısmen o an çok gerçeküstü olduğu için, ama kısmen de Quinn'in Dan için endişelenmesi - çünkü hiç şüphemiz olmasın, endişeleniyordu- çok sevimli olduğu için güldüm.

Bu iki adam . . . Arkadaşlık hedefleri.

Ağzı bir kez daha gülümsemeye meyletti ama cevabımı bekliyormuş gibi bana bakmaya devam etti.

Neredeyse sırtmasına karşılık vererek omuz silktim.

"Dürüstçe mi?" "Dürüstlük benim tercihimdir."

Beni bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum -belki de o anın tuhaflığı ve Dan'le aramızda neler olup bittiğine dair kendi netlik eksikliğimin bir karışımıydı, belki de Dan'i öpmenin verdiği sevincin neden olduğu cesaretti- ama mutlak gerçeği söyledim.

"Kuzenim Caleb beni akıl hastanesine yatırmamasın diye benimle evlendi. Her şey aceleye geldi ama sanırım benden hoşlanıyor. Hayır, benden hoşlandığına eminim. Ya da en azından beni öpmek istiyor. Ve ben de ondan hoşlanıyorum -çok hoşlanıyorum- ve onunla birlikte olmak istiyorum, umarım sadece öpüşmekten fazlası için. Duygularımıza göre hareket etmememizin nedeninin iki yıl önceki aptalca bir yanlış anlaşılma olabileceğini yeni keşfettik ve bunu kabullenmek zor. Ama aynı zamanda, kılık değiştirmiş bir nimet de olabilir, çünkü beni kendime iyice bakmaya ve daha iyisi için bazı değişiklikler yapmaya karar vermeye zorladı. Eğer iki yıl önce birlikte olsaydık, o zaman bu değişiklikleri yapamazdım ve kim bilir ilişkimiz devam eder miydi? Bilmiyorum."

Bakışlarımı tekrar Quinn'e çevirdim. Bana bakıyordu. Sadece bakıyordu. Hiçbir ifade yoktu.

Oturduğum yerde kıpırdanarak, "Niyetim onu hak etmek" diye geveledim.

Quinn gözlerini kırptırdı, yüz hatları gözle görülür bir şekilde gevşedi, gözleri benimkiler arasında gezindi. Konuşacakmış gibi derin bir nefes aldı ama sözümüz kesildi.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim." Dan elinde iki kâğıt bardakla salona açılan kapıdan içeri girdi. "Bu şimdye kadar içtiğin en iyi kahve olsa iyi olur, çünkü-"

Gözlerimiz buluştuğunda kısa bir süre durdu ve midem güzel düğümlerden oluşan sıcak bir karmaşaya dönüştü.

"Kat."

"Merhaba."

"Merhaba."

Quinn boğazını temizleyip ayağa kalkarak Dan'in dikkatini ona çekene kadar birbirimize baktık.

"Tuvalet nerede?"

"Sağa dön, koridorun sonunda." Dan çenesiyle işaret etti. Quinn bir kez başını salladı ve gitti.

Ben de ayağa kalktım, Dan'in yanına geçip elindeki kahveyi aldım; iki fincanı da Quinn'le biraz önce oturduğumuz sandalyelerin yanındaki küçük yan sehpaaya yerleştirdim ve sırt çantamı aldım.

"Sana kıyafet getirdim." Çantayı aramızda tuttum. "Daha rahat edersin diye."

"Teşekkürler." Çantayı aldı, bir süre beni inceledikten sonra kendisine en yakın sandalyelerden birinin üzerine koydu. "Konuşmamız gerek."

"Tamam." Daha güzel düğümler. Birkaç tane de belirsizlik düğümü.

"Katip'in ofisinde olanlar hakkında konuşmalıyız, o şey hakkında."

"Yani biz evlendikten ve ki-"

"Hayır, hayır. *O* şey değil." Bir kaşını kaldırdı, küçük yaramaz gülümsemesi ortaya çıktı. "O konuda oldukça netim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, sırtıtmamak için yana doğru büküm.

Sırıttı. Ama sonra bu ifade kayboldu ve yerini daha düşünceli bir ifade aldı. "Bir teyzem var -Becks, babamın tarafında- bir sürü insanla bir sürü ilişkisi var.

Hepsi rızaya dayalı, açıkta. Bunu soracak kadar büyüdüğümde bana bu konuda hiç iyi olmadığını söylemişti.

tek eşlilik."

"Ah. Anlıyorum." Benim çok eşli olduğuma dair varsayımı şimdi çok daha anlamlıydı. "Aynı anda birden fazla ilişkiyi bir kenara bırakın, hiç ilişkim olmadı."

Dan çenesini kaşdı, gözleri hafifçe kısıldı. "Şimdi bir tanesinin içindesin."

"Sahte bir ilişki olması gerekiyordu."

Dan dudağını ısırıldı, bana baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Ben de sordum, "Bunca zamandır çok eşli olduğumu mu düşünüyordun? Vegas'ta mı?" "Evet."

"Ve bu yüzden mi gittin? O sabah mı? Bu yüzden mi odayı aniden terk ettin?"

"Evet." "Çünkü-"

"Tek eşlilik istedim." Omuz silkti, pişman görünmüyordu. "Ve çok hoşlandığım kadın bundan hoşlanmadığını *ima* etti."

"Benden 'çok mu hoşlanıyordun'?" Sesim gıcırtilıydı ve kalbim heyecanla çarpıyordu. Şimdi gülümsüyordum ve bu umurumda değildi, elimde de değildi.

"Evet." Sırıtişımın büyüklüğü onu eğlendirmiş gibiydi, ya da belki de sesimdeki gıcırta yüzündendi.

"Öyle miydin?" Nedenini bilmiyordum ama tekrar onayladığını duymaya ihtiyacım vardı.

"Evet."

"Vegas'ta mı?"

"Lanet olası Las Vegas'ta. Ve ondan önce de." Başını sallayarak sırttı.

"Yani gitmedin çünkü ben-" "Çünkü sen ne?"

"Hayal kırıklığına uğradığın için mi?"

"Evet, hayal kırıklığına uğradım. Paylaşmak istemedim. Belki daha da önemlisi, beni paylaşmak isteyen birini istemiyordum."

"Ama hayal kırıklığına uğramadın-"

"Neyde?"

Parmaklarımı büktüğümün farkına vardım, bu yüzden onları yumruk haline getirdim. "Ben Ben-" *Lanet olsun!* Sadece tükürmem gerekiyordu.

Dan'in ifadesi aniden netleşti, gözleri aniden genişledi ve anlamaya başladı. "Başka erkeklerle yattığın için gittiğimi mi düşündün?"

"Bir sürü başka erkekle."

Bir santim geri çekildi. "Neden bu konuda bir fikrim olsun ki? Senin için sorun olmadıktan sonra beni neden ilgilendirsin ki? Bu beni yargılayıcı bir pislik yapar."

Bakışlarım yere düştü.

"Kat?"

Yutkundum, onunla göz göze gelemedim.

"Lanet olsun, Kat. Böyle mi düşündün?"

Başımı salladım, hâlâ bakışlarımı kaldıramıyordum.

Terapiye gitmemin nedeni tam da buydu. Kendim ve dolayısıyla onun hakkında en kötüsünü düşünmüştüm ve şimdi iki yıl sonra buradaydık. Kendime biraz güvenebilseydim, daha nazik olabilseydim, kendime daha fazla güvenebilseydim, belki bugün sahte bir düşün yerine gerçek bir düşün olabilirdi.

Tamam, bu çok büyük bir sıçrama. Yavaş olun Bayan Havisham.

"Bu inanılmaz." Dan benden yana döndü, ellerini havaya kaldırdı ve yüzünü ovuşturarak geri döndü. Kapiya yaslandı, başını salladı, bakışları dalgındı.

Bir kahkaha attım.

"Aptalca bir yanlış anlama yüzünden boşa harcanan çok zaman var. Eğer bana sorsaydın-"

"Ben mi? Senin çok eşli olduğunu düşünen ben değilim. *Bunu* bana neden sormadın?"

Başını sallamaya devam ederek ters ters baktı. "İki lanet yıl. Benden kaçmana şaşmamalı. Ben de olsam benden kaçırdım. Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey."

Bu noktada onunla aynı fikirdeydim. Aptalcaydı. Hemen sonuca varmak, yanlış anlamalar, gurur ve kaçınma; hepsi geçmişe bakınca inanılmaz derecede basmakalıp geliyordu. Basmakalıp ve aptalca.

Yine de bir parçam bundan memnundu. Quinn'e de itiraf ettiğim gibi, zamana ihtiyacım vardı. Sadece Dan hakkında varsayımlarda bulunmamıştım, kendim hakkında da varsayımlarda bulunmuştum.

Dan'ın yüz hatları yoğun bir kafa karışıklığı ve hayal kırıklığının karışımını sergiliyordu ve kafamın içindeki küçük bir ses artık çok geç olup olmadığını merak ediyordu. Eğer şansımız geçtiyse.

O sese ters ters baktım ve kapiyı suratına kapattım. *Ne aptal bir ses. Burada oturamazsın, ses. ASLA GERİ DÖNME!*

Ben şüphelerimi azarlarken, Dan'ın yüz hatları üzerinde dolaşan şaşkınlık bulutu aniden dağıldı ve bakışları benimkilerle kesişti. Bu beni ürküttü çünkü seksi gözleri geri dönmüştü.

Aman Tanrım, geri dönmüşlerdi.

Dan *gerçekten* de seksi geri getiriyordu.

Vay be.

Bir sonraki anda ağzı yukarı doğru kıvrıldı ve duvardan uzaklaşarak bana doğru yürüdü. İçgüdüsel olarak iki adım geri attım.

"Kit-Kat." Yaramazlık yapmışım gibi bana parmağını salladı. "Sen Beni."

"Benden hoşlandın, öyle söyledin," diye karşılık verdim, kelimeler kulağa bir suçlama gibi.

"Ben yaptım." Sırtışı büyüdü ve sesi derinleşti. "Ve biliyorum."

Oh.

Tamam.

İşte başlıyoruz.

O yaramaz-gizli sesini kullanıyordu.

Buna hazır mıyım?

"Bunu şu anda yapamayız."

Ne? Neyin var senin? Şimdi yap! Hemen şimdi yap!

"Neden olmasın?"

"Çünkü-"

"Başka biriyle görüşmediğini biliyorum."

"Çünkü - çünkü iç çamaşırını kokladım ve kolonyana dokundum!"

Dan durdu, gözleri alarma benzer bir şekilde genişledi. "Ne yaptın?"

"Ah!" Yüzüme sıcak ve utanç verici bir ısı yayıldı. "Hayır. Özür dilerim.

Hayır, karıştırdım. Yaptığım şey o değildi. Yani, iç çamaşırına dokundum ve kolonyanı kokladım."

"O-o-o-o-kay. Bu ilginç. Ve garip bir şekilde tahrik edici."

"Seni hak etmek istiyorum." Daha önce olduğu gibi, bu da ağzımdan kaçtı. Ama itiraf *edemedemeden* önce kendimi durdurdum: *Senin için istikrarlı, mantıklı, sağlıklı ve mantıklı olmak istiyorum.*

"Beni hak etmek mi?" Bunun üzerine sırtıttı, sözlerim kafasını karıştırmışa benziyordu çünkü sırtışı hem eğlence hem de endişeyle gölgelenmişti.

"Sana çok şey borçluyum ve-"

Dan yüzünü buruşturdu, irkildi, seksi mizahın tüm izleri bir anda yok oldu. "Ah, hayır. Bana borçlu değilsin."

"Borçluyum. Gerçekten borçluyum. Çok ama çok minnettarım."

"Ne zaman birlikte olsak bunu yapıyorsun. Sana daha önce de söylediğim gibi, bana teşekkür etmeyi bırakmalısın." Ellerini saçlarının arasından geçirip arkasını döndü. "Kahretsin."

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama işleri daha da kötüleştiriyor gibiydim. Aceleyle öne atıldım, elimi koluna koydum ve bunu doğru yapmak için endişelenerek önüne geçtim. "Özür dilerim. Bunu yanlış yapıyorum. Bırak baştan başlayayım. Çok nazik ve cömertsiniz ve ben-"

"Beni Rahibe Teresa gibi göstermeyi bırak. Seninle kalbimin iyiliği için evlendiğimi mi sanıyorsun? Tekrar düşün."

Gülümsememe engel olamadım.

"Dan." "Kat."

"Hadi ama."

Elleri tekrar kalçasındaydı. "Nereye gidiyoruz?"

Kıkırdadım, gülümsemem ısıldıyordu. "Neden iyi bir adam olmadığına inanmamı istiyorsun?"

"İyi bir adam olmadığımı söylemedim. İyi bir adam olduğumu da söylemedim. Seninle *iyilik olsun diye* evlenmediğimi söyledim."

Gözlerimi kısarak ona alaycı bir sırıtışla baktım. "Buna inanmıyorum." "İnanmalısın."

"Tamam, peki,"-gözlerimi tavana doğru yuvarladım-"iyi. Sebebin ne olursa olsun, yardımın için minnettar olmaya hakkım var."

"Minnettar olmanı istemiyorum." Geri adım attı, kollarını kavuştururken kararlı bir şekilde başını salladı. Gülümsemedi. Aslında sinirli görünüyordu. Ya da kızgın. Ya da ikisi birden.

Onu anlayamadım. "Minnettar olmaya iznim yok mu?"

"Hayır." Çenesini kaldırdı. "Minnettar olmak, ben altın madalyanın peşindeyken bana katılım kurdelesini vermek gibi bir şey."

Sesinin yüksekliği ve keskinliği karşısında irkildim ama Dan'in ne demek istediğini anlayamadan Quinn kapıyı açtı.

İri adam kısa bir süre durdu ve alametifarikası olan ifadesizliğiyle birkaç saniye aramızda bakişti. Sonunda odaya girdi ve kahveye doğru yürüdü. Bir fincan seçti, daha önce oturduğu koltuğa yerleşti ve telefonunu çıkardı.

"Bana aldırmayın."

"I-" Başladım, durakladım, Quinn'e baktım ve sonra tekrar Dan'e döndüm. Dan arkadaşına bakmamıştı bile. Gözleri hep benim üzerimdeydi, her zamanki tatlı dudakları yakışıklı yüzünde kızgın bir çizgi gibi duruyordu, çenesi kaskatı kesilmişti.

Diş işleri için endişelendim.

Ama aynı zamanda ona bağırarak istedim. Takdirimi kabul etmekteki isteksizliği beni çileden çıkarıyordu.

Bağıracağımdan endişelenerek kapıya yöneldim, "Gidip biraz daha kahve alacağım" diye mırıldandım ve aceleyle odadan çıktım.

Söylediklerini düşünmek ve konuşmamızı gözden geçirmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Her bir sözümü ama özellikle de minnettarlıkla ilgili son yorumunu incelemem gerekiyordu.

Neyi yanlış yapıyorum? Bu işi nasıl bu kadar berbat ediyorum?

Kapıya doğru üç adım atmıştım ki bir elin koluna yaklaştığını, beni durdurduğunu ve etkili bir şekilde geri döndürdüğünü hissettim.

Beni öne doğru çekip kollarını belime dolamadan ve ağzımı yakalamadan önce elin Dan'e ait olduğunu anlamak için sadece bir saniyem vardı.

Kollarımı boynuna doladım, ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseldim ve bedenimi onunkine bastırarak dilini kendiminkiyle buluşturmaya çalıştım. Buna mecbur kaldı ve öpücüğü sıcak, tatlı ve tadına doyumaz olsa da parmakları sırtıma saplandı ve beni gereğinden daha sıkı tuttu.

Erimiş ve yeniden şekillenmiş, yeni şeklim yumuşak ve esnek, ısı arayan ve onun için açgözlü, sözlerimin başaramadığı yerde başarılı olacağını umarak kendimi öpücüğe döktüm.

Ellerini yanlarımdan kollarıma doğru kaydırarak ayrıldı. Gözlerimi açtım, onunkini görmek için sabırsızlanıyordum. Ama Dan beni bıraktı ve bir adım geri çekildi. Bakışları aramızdaki zemindeydi ve elini cebine attı, iri elleri çıkardığı nesneyi gizliyordu.

Dan bana doğru uzandı, parmaklarımı açtı, nesneyi oraya yerleştirdi ve beni bıraktı.

Nefes alamadan öylece bakakaldım, çünkü avucumun ortasında anlamaya meydan okuyacak kadar güzel bir yüzük duruyordu.

Ne tam kare ne de tam daire şeklinde kesilmiş renksiz bir pırlanta, telkari art deco platin -belki de beyaz altın- bir ayar içinde daha küçük pırlantalardan oluşan bir haleyle çevrelenmişti.

"Minnettarlığınızı istemiyorum," dedi, sesi sert ama kararlıydı.

Bakışlarımı kaldırdım ve ona, çenesinin kararlı eğimine ve inatçılığıyla aramıza diktiği mecazi barikata göz kırptım.

Duymak istediği son şey bir *teşekkür* daha *etmekti*. Tamam.

Peki. Peki. Anladım, açık ve net.

Bu da ne diyeceğimi bilemediğim anlamına geliyordu. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Özel Şirket: (Veya özel şirket) Ya sivil toplum kuruluşlarının ya da nispeten az sayıda hissedarın veya şirket üyesinin sahip olduğu şirket hisselerini (hisselerini) borsa borsalarında halka arz etmeyen veya ticaretini yapmayan bir ticari şirket.

-Investopedia

****Kat****

SONRAKİ BİRKAÇ SAAT telaşlı bir bulanıklık içinde geçti.

İki büyük termos dolusu kahve ile döndüğümde Dan yoktu. Onları hediyelik eşya dükkanından satın almış ve kaplarını kafeterya makinelerinden doldurmuştum. Quinn, Dan'ın bir yerlerde telefonlara baktığını, e-postalar gönderdiğini ve Quinn'in yönetici asistanıyla birlikte bir sonraki haftanın toplantılarını ve programlarını yeniden düzenlemek için çalıştığını açıkladı.

Fiona'nın kocası Greg'den bir mesaj aldık, bize yolda olduklarını söylemek için değil, zaten hastanede olduklarını bildirmek için. Fiona'nın doğum sancısı başlamıştı.

Sandra akşam 7:30'dan hemen sonra geldi, kafeteryadan akşam yemeği getirmişti ve daha fazla insanın gelmesi ihtimaline karşı fazladan yemek sipariş etme öngörüsüne sahipti.

Quinn kafese kapatılmış bir hayvan gibi odada volta atıyor ve her türlü konuşma girişimini geri çeviriyordu. Sonunda pes ettim ve kendi endişeli düşüncelerime daldım, parmağımdaki muhteşem taş baktım ve midemdeki sinir yumağını çözmeye çalıştım. Yine de Sandra, Quinn'i en pis esprilerinden birkaçıyla güldürmeyi başarmıştı. Nico da onu güldürebilirdi ama komedyen New York'ta şovunun çekimlerine takılıp kalmıştı.

Elizabeth arada bir başını uzatarak bizi onaylıyor, Quinn'e takılıyor ve Marie'den haber alıp almadığımızı soruyordu. Kimse Marie'ye ulaşamıyordu, süper sinsî bilgisayar becerilerine sahip Alex bile. Alex hastaneye gelmedi. Cypher Systems'da kalıp oradaki işleri halletti.

Ashley ve Drew Tennessee'de tetikteydi, şimdi mi gitsek yoksa bir hafta bekleyip herkes eve döndüğünde mi ziyaret etsek diye tartışıyorlardı.

Akşam saat 21:00'e doğru, Fiona'yı kontrol etmek için Quinn'i Sandra'ya bıraktım. Greg belli ki daha önemli şeylere konsantre olmuşken ona mesaj atmak istemedim; onun yerine hemşire odasını buldum ve Fiona'nın durumunu sordum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yakın bir aile üyesi olmadığım için herhangi bir bilgi edinemedim.

Tam gruba bir mesaj yazıp geri getirebileceğim bir şey olup olmadığını soruyordum ki arkamdan Dan'in "Kat, bekle" diye seslendiğini duydum.

Otomatik olarak omzumun üzerinden baktım, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. İlk fark ettiğim şey, düğündeki seksi takım elbisesinin gitmiş olduğuydu. Bu da tabii ki ona getirdiğim kırmızı boxer külotu giyip giymediğini merak etmeme neden oldu. Bu da tabii ki içimde hoş bir uyanıklık dalgası yarattı çünkü onu kırmızı külottan başka bir şey giymemiş olarak hayal ediyordum. Bu da tabii ki yanaklarımı ve boynumu kıpkırmızı yaptı.

Tam o anda, nesneleştirici düşüncelerimden biraz utandığımı hissettim.

"Merhaba." El salladım, telefonu arka cebime soktum. Yarım yamalak yazdığım mesajı unutarak onunla buluşmak için döndüm ve boğazımdaki gerginliği yutkularak geçiştirmeye çalıştım.

Daha önce ayrıldığımız yol aramızda ağır bir yük oluşturuyordu. Teşekkür etmemi istemiyordu ve ben de minnettarlığımı dile getirmeden derdimi nasıl anlatacağımı bilmiyordum.

"Hey." Yaklaştı ve ivmesi beni bir öpücükle karşılamayı planladığını düşündürse de birkaç adım ötede aniden durdu. "Nereye gidiyorsun?"

"Bekleme odasına." Başparmağımla omzumun üstünü işaret ettim, midem şimdi sebepsiz yere hafifçe huzursuzdu. "Sandra yemek getirdi. Aç mısın?"

"Evet..." Beni düşünerek boynunu kaşıdı. Bana bir şeye karar verdiği izlenimini veren Dan iki adım öne çıktı. Ama sonra cep telefonlarımızın vızıltısı bizi böldü.

Endişeyle Dan'in ekranındaki mesajı okumak için ona doğru eğildim.

Sandra: *Neredesin? Esprilerim tükeniyor.*

İçini çekerek bir cevap yazdı.

Dan: *Az önce Kat'i buldum. Hemen geliyoruz.*

Dan bana pişmanlık dolu bir gülümseme verdi ve elini uzattı. "Gidelim mi?"

Kalbim küt küt atarak elimi onunkinin içine soktum ve ona gereğinden fazla yaklaştım. Bakışları birkaç saniye yüzümde gezindi ve sonra tekrar iç çekerek bekleme odasına doğru döndü.

Oraya vardığımızda Dan ve ben hâlâ el ele tutuşarak yan yana oturuyorduk.

Ve bu çok, çok hoştu.

O Quinn'i iş konuşarak oyalarken, Sandra ve ben de onun telefonundan şakalara bakıyor, en iyilerini daha sonra kullanmak üzere notlar uygulamasına ekliyorduk.

Bir saat kadar sonra Greg'den bir mesaj aldım.

Greg: *Quinn'e söyleme, zavallı adamın şu anda başka bir şey düşünmeye ihtiyacı olmadığından ya da düşünmek istemediğinden eminim, ama bebek Archer dünyaya bir birkaç dakika önce. Korkunç derecede gürültücü ve şimdiden doktorun üzerine işeyerek egemenliğini ilan etti. Çok gurur duyuyoruz.*

Gülmemeye çalıştım ama mesajı Dan'e gösterdim, o da gözlerini devirdi ve kahkahasını bastırdı.

Sonraki birkaç saat bitmek bilmeyen bir bekleyişle geçti. Bir noktada Dan tuvaleti kullanmak için çıktı. Bir bahane uydurup onu tekrar koridorda yakaladım, umarım aramızdaki havayı dağıtmak için birkaç dakika çalabilirdim. Ama Sandra yine mesaj atarak çabalarımı boşa çıkardı.

Ertesi gün çalışmak zorunda olan Sandra erken döneceğine dair söz vererek gece yarısından hemen önce ayrıldı. Quinn'in ailesi Boston'dan geldi ve saat 01:00 civarında bekleme odasında bizimle buluştu. Elizabeth kısa bir süre sonra doğum odasının kapısını açtı, gülünç derecede neşeli görünüyordu ve Quinn'in annesini kendisine, hemşireye ve Janie'ye katılmaya davet ederek Quinn'den bir kaş çatma kazandı.

Saat iki ya da üç gibi uyuyakalmışım ve saat dört gibi uyandığımda Dan'in yine gitmiş olduğunu gördüm. Onu dönüş yolunda yakalamayı umarak odadan gizlice çıktım. Bu kez de Elizabeth'ten gelen bir mesaj beni engelledi.

Ama saat beş civarında uyuyakaldığımda, Dan'in beni aralarında kolçak olmayan bir dizi sandalyeye taşıdığını gördüm. Kolu omzumdaydı ve ben de ağır bir şekilde onun bedenine yaslanmış, göğsünde uyuyordum.

"Şşş. Uyumaya devam et." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı ve alnımdan öptü.

Gözlerim kamaşarak odaya baktım ve Quinn ile babasının kollarını kavuşturmuş, karşılıklı oturduklarını gördüm. Quinn'in babasının Quinn'in aynadaki görüntüsü olmadığını anlamam bir dakika sürdü; birbirlerine çok benziyorlardı.

İkisi de uyumuyordu ve Quinn'in dizinin zıplaması dışında ikisi de heykel gibi hareketsizdi. Bay Sullivan'da endişeli olduğuna dair hiçbir belirti yoktu.

"Janie iyi mi?" Dan'e daha da sokuldum, elimi karnına koydum ve parmaklarımın altındaki vücudunun tadını çıkardım. Açıkçası, uykulu halim Beyin bir fırsatçıydı ve her yerde kendi kendine beşlik çakıyordu.

"O iyi. Doğumu yavaşladı ama her şey yolunda. İlerleme kaydedemezse, hızlandırmak için bazı ilaçlar verecekler."

"Oh." Başımı salladım, elimi karnının üzerinde ileri geri gezdirdim. Kendini harika hissediyordu.

Parmaklarımı okşarken yakaladı ve kalbine götürerek sıkıca fısıldadı: "Uyumaya devam et."

"Peki ya sen? Senin uyumaya ihtiyacın yok mu?" Esneyerek ona doğru uzandım.

Dan sessizce inledi, parmaklarını saçlarıma geçirdi ve kafa derime masaj yaptı. "Lütfen uyumaya devam et."

"Beni kullanmaktan da çekinme. İstersen üzerimde uyuyabilirsin."

İniltisi boğazının gerisinde daha derin bir sese dönüştü. "Eğer hemen şimdi uykuna geri dönersen sana bir milyon dolar veririm."

Burnumu kırıştırdım, uykulu beynim Dan'in milyarlarım olduğunu bildiği halde neden bana bir milyon dolar teklif ettiğini anlamıyordu.

Gözlerimi tekrar kapatarak onun kokusunu içime çektim. "Güzel kokuyorsun." Alnıma bir öpücük daha kondurdu. "Bir değişiklik olursa seni uyandırırım." "Teşekkür ederim," dedim onu tekrar koklayarak. Gerçekten güzel kokuyordu. Yani

Güzel. Rüya gibi.

Kelimeleri arıyormuş gibi tereddüt ettiğini hissettim ama sonunda zoraki bir "Bir şey değil," cümlesinde karar kıldı ve diğer kolunu bana dolayarak sarıldı.

Uykuya dalarken, ilişkisi olan insanların aynı yatakta yatmak için ne kadar beklediklerini merak ettim.

Cevabın hemen olmasını umuyordum.

Günün erken saatlerinde üç fincan kahve içmiştim ama bir önceki gecedan kalan dört saatlik uyku yüzünden hâlâ bitkin durumdaydım. Dan'ın yanında ve üstünde kıvrılmış olarak geçirdiğim için önemsiz ve muhteşemdi.

Yine de dört saat yine de dört saatti. Eve gidip uyuyabilirdim ama hastaneden ayrılmak istemiyordum. İsteksizliğim bir dizi faktörden kaynaklanıyordu:

Janie sabah erken saatlerde, Marie nihayet hastaneye vardktan hemen sonra bebeğini doğurdu. Sağlıklı bir erkek bebektir ve adını Quinn'in babası ve en büyük erkek kardeşinin adı olan Desmond koydular. Umudum ayrılmadan önce onu ve Desmond bebeği görmektir, ama nefesimi tutmuyordum. Bütün gece doğum sancısı çekmişti, bu yüzden uyku öncelikliydi.

Şu anda grubumuzun çoğu Fiona'nın odasında toplanmıştı. Çoğundan daha büyüktü -iki VIP süitinden biriydi- ve oturup ziyaret edebilmemiz için geniş bir alan sağlıyordu. Bu doğaçlama toplantıyı sona erdirmeye konusundaki isteksizliğim ilk ayrılan kişi olmamı engelledi.

Dan ve ben konuşacak vakit bulamamıştık. O gitmeye hazır olana kadar gitmek istemiyordum. Konuştuğumuz tek şey daha sonra, bu kadar yorgun olmadığımız bir zamanda konuşmak için plan yapmak olsa bile, en azından bir planımız olacaktı.

Kafeine ihtiyacım vardı.

"Susayan var mı?" Ayağa kalkarken gerinerek boş soda kutumu aldım.

"Gidip bir içki daha alacağım."

Yanımdaki küçük koltukta oturan Dan ayağa kalktı. "Yardım edeyim."

Gelmeyi teklif ettiği için rahatlamıştım ve tam ona teşekkür edecektim ki Marie "Hayır," diyerek ikimizin de bakışlarını ona çevirdi.

Bana doğru geldi, kolunu koluma doladı ve beni çıkışa doğru çekti.

"Yardım edeceğim."

Ani müdahalesi karşısında kaşlarımı kaldırarak Marie'ye baktım ama biz odadan çıkıp kapı arkamızdan kapanana kadar hiçbir şey söylemedi.

Sonra bana döndü. "Kat."

"Evet?" Kendimi tuttum, çünkü Marie'nin yüzünde mahkum kabul etmeyen gazeteci ifadesi vardı, mavi gözleri keskin ve odaklanmıştı.

"Neden alyans takıyorsun?"

Lanet olsun.

Gülümsemeye çalıştım ama tuhaf görüldüğünü biliyordum, bu yüzden vazgeçtim ve iç çektim. "Yapmak zorundaydım."

"Mecbur muydun?" Marie parmağımdaki yüzüğe ve bana baktı.

"Mecburdum."

Şimdi endişeli görünüyordu. "Ailen seni biriyle evlenmeye zorladı mı?"

"Evet. Ama düşündüğün gibi değil." O kadar yorgundum ki bazı kelimelerimin ağzımdan kaçtığından emindim.

Beni omuzlarımdan kavradı, muhtemelen bir top haline gelmemi ve hemen yerde uyuyakalmamı önlemek için. "Nasıl bir şey o zaman? Ve neden yardım için bana gelmedin? Ya da ben değilsem Fiona? Ya da Sandra ve Alex? Ya da-"

"Yardım için Dan'e gittim." Gözlerimi kapattım, alışkanlıklarım yüzünden kelimelerimi dikkatle seçiyordum. "Dan bana yardım etti."

Dan bana yardım etti.

Ama bundan daha fazlasıydı.

Yardım, birinin bir merdiveni ya da bir fincan şekeri ödünç almasına izin vermektir. Yaptığı şey hayatımı kurtarmaktır.

Ve şimdi aramız berbattı. Ama aynı zamanda bir karmaşa da değildi. Harika ve tehlikeliydi. Şu anki zihinsel durumum şaşkınlık, sevinç ve korkudan oluşuyordu. Her duygu farklı ama birbiriyle ilişkili duygulara bölünmüştü ve tüm bu duygulara bir de yorgunluk eklenince ortaya Niagara Şelalesi seviyesinde bir belirsizlik ve umut çıkıyordu.

Düşünmeye ihtiyacım vardı. Konsantre olmam gerekiyordu. Ve Marie'ye karşı neden bu kadar ihtiyatlı davrandığımı anlamıyordum.

Çünkü senin sorunların onun sorunları değil.

"Dan?" Sesi endişeli ve şaşkın geliyordu. "Nasıl yardım ettim?"

Gözlerimi açtım, daha fazla oyalanmak anlamsızdı. "O benimle evlendi."

Gözlerini kırıştırdı, ağzı açık kaldı. Konuşmayı başarması için birkaç saniye geçmesi gerekti. "Sen ve Dan evli misiniz? Sen evli misin? Dan'le mi?"

"Evet."

"Tamam." Ellerini omuzlarımdan indirdi ve başını salladı, belli ki milyonlarca şey düşünüyordu. "Bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

Tereddüt ettim.

"Başka şekilde ifade edeyim." Bana umutlu bir gülümseme verdi, bakışları yumuşadı, ifadesi yalvarır gibiydi. "Lütfen, lütfen, lütfen sana yardım etmeme izin verir misin?"

Yorgun bir şekilde iç çekerek boş soda kutumu kaldırdım. "Otomata giderken size her şeyi anlatacağım. Ve sonra karar verebilirsin."

bana yardım etmek istiyorsun."

"Anlaştık." Kolunu tekrar benimkine doladı ve salyangoz hızıyla yola koyulduk.

Ona hikayenin kısaltılmış bir versiyonunu anlattım; Vegas'tan ve Dan'den kaçışından başlayıp dün geceki minnettarlıkla ilgili tuhaf tartışmamızla bitirdim.

Marie ile her şeyin üzerinden geçmek, terapistimle olmadığı kadar katartik bir his verdi. Dr. Kasai'nin odak noktası benim zihinsel sağlığımı, bu yüzden ona para ödedim. O bir uzmandı. Bana sağlam tavsiyeler vereceğine güveniyordum.

Oysa Marie benim arkadaşımı. Ona güveniyordum. Sandra'nın aksine, ruh sağlığı uzmanı değildi ve geçmişimin tüm kirli ayrıntılarını bilmiyordu (sadece *bazı* kirli ayrıntıları biliyordu). Bana yetiştirilme tarzımın merceğinden bakmıyordu. Bana bakıyor ve beni bir arkadaş olarak dinliyordu. Uygulanabilir bir tavsiye beklentisi olmadan, sadece açık bir kalp ve destekle kendimi rahatlatmak harika hissettirdi.

"Caleb Tyson dibe vurmuş," diye tükürdü, kızgın bir yüz ifadesi takındı ve uzaklara baktı. "Dostum, onu alt etmeyi çok isterdim."

Marie elbette Caleb'in kim olduğunu biliyordu. Bir muhabir olarak, en son yerel, siyasi ve iş haberlerinden haberdardı. Caleb her zaman bir haberle gündeme gelirdi; genellikle Washington DC'deki lobi faaliyetleri, ilaç fiyatlarının artırılması ya da yeni bir büyük yat satın alınmasıyla ilgiliydi.

"O benim en yakın akrabam ve akıl hastanesine yatırılmayan tek yakınım. Sence ben nasıl hissediyorum?" Mizahtan yoksun bir kahkaha attım.

Bakışları benimkilere kaydı. "O adam senin ailen *değil*."

"Boston'daki ofisten her ayrıldığımda, kuruldan ve benden bir şeyler sakladığını hissediyorum. Doğru olmayan bir şeyler var."

"Ne demek istiyorsun?"

Yine tereddüt ettim, onu inceliyordum. "Sana söylemek istiyorum ama sen bir muhabirsin."

Gözleri kocaman oldu. "Ah. Evet. Yani, keşke bana izin vermediğiniz hiçbir şeyi haber yapmayacağımı ya da paylaşmayacağımı söyleyebilseydim, ama bunu gerçekten yapamam ve bir gazeteci olarak etiğimi koruyamam. Eğer kuzeninin kuruldan bir şey sakladığını düşünüyorsan, belki Alex'le konuşabilirsin?"

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet." Sırıttı. "Meslek etiği konusunda eksikliğini ahlak ve sadakatle telafi ediyor. Yardım etmek istiyorum ve eğer yardım edebileceğimi düşünüyorsanız, lütfen

Ama belli ki bu süreçte büyükbabanın şirketini parçalamamı istemiyorsun. Yani, orada çalışan insanlar için duyduğun endişeyi anlıyorum. Eğer bir gazetecinin işin içinde olması şirketin istikrarına zarar verecekse, en iyisi bana haber vermemek."

Başımı salladım, dürüstlüğüne takdir ediyordum ama keşke durumu onunla tartışabilseydim. Onun akliseliminden, meraklı zihninden ve yeni kavramları hızla kavrama ve yeni durumlara uyum sağlama konusundaki esrarengiz yeteneklerinden faydalanabilirdim.

Neredeyse Fiona'nın odasına varmıştık ki Marie dirseğime elini koyarak beni durdurdu. "Dan konusunda ne yapacaksın?"

Tavana baktım ve nefes verdim. "Bilmiyorum." "Ne yapmak istiyorsun?"

"Onu öpmek."

Bana neşeli bir sırıtış attı ve ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Yaşasın!"

Güldüm ve alnımı ovuşturdum. "Ama Marie, o kadar uzun zamandır onu sınırların dışında, hatta bir olasılık olarak bile düşünmedim. Onu tanıyorum ama tanımıyorum. O da beni tanımıyor ama tanıyor."

"Evet. Ne olmuş yani? Arkadaşlığın doğası budur. Bir insanı arkadaş olarak tanırsın, ama yakından tanımazsın ve bu sorun değil. İlişkiniz artık yıllara dayanan bir temel üzerine inşa edilecek. Yıllar süren karşılıklı saygı ve - Dan'ın deyimiyle- fena bir çekim."

"Beni yanlış anlamayın, heyecanlıyım - hayır, sevinçliyim - mest oldum. Ama onun için de endişeleniyorum."

"Hangi konuda? Bana biraz ayrıntı ver."

"Caleb'in gölgelerde gizlenmesi gibi bariz endişeler dışında mı?"

Başını salladı. "Bir an için uğursuz kuzenini unut. Öyle biri yok. Dan hakkında ne gibi endişelerin var?"

"Ailesi. Onunla ailesi arasında sorun yaratmak istemiyorum. Biz evliyiz ve-"

Sözlerimi elinin tersiyle itti. "Bunlar normal şeyler. Herkes sevgilisinin ailesi ve ilgili görüşleri hakkında endişelenir. Bence seni sevecekler, ama her halükarda her şey yolunda gider. Ya da yürümez. Tek yapabileceğiniz kendiniz olmak -ki bu harika bir şey- ve onlara da aynı derecede harika olmaları için her türlü şansını vermek."

"Tamam, ikinci korkum, ya bana olan ilgisini kaybederse? Ya aramızdaki şeyler yürümezse?"

Bir kez gözlerini kırptırdı ve sonra güldü. Güldü, güldü ve sonunda gözlerinden akan gülme yaşlarını sildi. "Sana verecek bir cevabım yok. Sadece Dan'ın senin ne kadar harika biri olduğunu fark edeceğine ve seni asla bırakmak istemeyeceğine inanman gerekecek."

"Ama ya kendime inanmazsam?" "Ne demek istiyorsun?"

"Ya benimle ilgili beni harika yapmayan şeyler varsa?"

"Kat." Gözleri kısıldı ve başını salladı. "Burada durup seni, senin harika biri olduğuna ikna etmeye çalışmayacağım."

Kolunu kavradım, onu öne doğru çektim ve telaşla fısıldadım, "Alkol olmadan seks yapacak kadar rahatlamayı hiç başaramadım."

Sertleştiğini hissettim. Kendini geri çekti ama karşılığında çok ama çok sessiz bir şekilde fısıldayacak kadar yakın durdu. "En son ne zaman denedin?"

"Altı yıldan fazla bir süre önce." Bu kadar açık sözlü olduğuma inanamıyordum.

"Vay anasını!" Marie irkildi, başını salladı ve sonra yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Uzun zaman oldu ve kesinlikle kutsal bir sığır şaşkınlık ünlemini hak ediyor."

"Kutsal sığır-? Peki ya yalnızken?"

Başımı salladım, kimsenin bizi duymadığından emin olmak için yan tarafa baktım, utancın sıcaklığı boynumdan yukarı ve omurgamdan aşağı kayıyordu. "Bazen işe yarıyor, çoğu zaman yaramıyor."

Elimi koluna sardı, gözleri şefkatle açılmıştı. "Biriyle görüşüyorsun, değil mi? Bir terapist?"

"Evet."

"Ne diyor?"

"Bu konuyu konuşmayalı uzun zaman oldu. Ama Sandra ile konuştum ve bana hoşlandığım ve hoşlanmadığım şeyler hakkında araştırma yapmamı, beni tahrik eden şeylerin bir listesini çıkarmamı söyledi."

"Bu mantıklı. Sandra Dan ve senin hakkında ne söyledi?"

"Sandra'nın Dan ve benim hakkımdaki şüphelerini doğrulamadım ya da reddetmedim." "Peki o zaman, terapistin ne dedi?"

"Geçen Cuma gününden beri Dr. Kasai ile konuşmadım ve o zaman evliliğimizin sahte olduğunu düşünmüştüm. Sanırım bu da sahte. Ama ilişki gerçek olabilir. Bu da evliliğin sonunda gerçek olabileceği anlamına geliyor." *Ne karmaşa ama.*

"Onunla konuşmalısın. Belki," -bir sonraki sözlerini düşünürken geniş mavi gözleri benimkiler arasında gezindi- "belki Dan yardım edebilir?"

İçimdeki suçluluk duygusu konuşmamı zorlaştırırken elimi onun elinden çektim. "Tek yaptığı bana yardım etmek. Peki ben onun için ne yapıyorum? Ona teşekkür etmeme bile izin vermiyor."

"O seni önemsiyor."

"Ben de ona değer veriyorum."

"Güzel. O zaman bırak yardım etsin."

Göğsümde dikenli, sıcak hisler belirdi ve göğsümün altında, kalbimin üzerinde, acının daha kötü olduğu noktayı ovuşturdum. "Karşılığında onun için bir şey yapmama izin verirse-"

"İlişkiler böyle yürümez. Eğer bizimle konuşursan -sadece benimle değil, Janie ve Fiona'yla, Sandra ve Elizabeth'le, Ashley'le- bunu sana hep birlikte söyleyebiliriz."

"Olmak istemiyorum-"

"Yemin ederim, eğer 'Yük olmak istemiyorum' dersin *Chicago Tribune*'de bir haber yaparım ve adını da 'Saklanan Mirasçı' koyarım."

Asla yerine getirmeyeceğini bilsem de tehdidi işe yaradı.

Bu Marie'nin sert sevgi versiyonuydu. Çenemi kapattım.

Ama daha bitirmemişti. "Janie'nin kız kardeşiyle o karmaşayı yaşarken bir yük olduğunu mu düşünüyorsun? Düğününü planlarken? Ya da babası yeniden evlendiğinde, Nico ortaya çıktığında ve hepimiz o sahnede iç çamaşırlarımızla dans ettiğimizde Elizabeth bir yük müydü? Peki ya Sandra? Bizden Alex'i kurtarmamızı ve son dakikada bir düğün ayarlamamızı istediğinde? Peki ya Ashley'nin annesi öldüğünde? Ya da geçen yıl taşınmasına yardım ettiğimizde? Ya da Fiona Nijerya'da Greg için yardımımıza ihtiyaç duyduğunda? Hayır." Bana baktı, sonra kararlı bir şekilde ekledi, "Hayır. Bizim işimiz bu."

Başımı salladım, açıklanamayan bir nedenden ötürü gözlerim dolmuştu.

"Sen bir yük değilsin." Bakışları yumuşadı, bir kez daha yalvarmaya başladı. "Aile böyle bir şey işte. Kuzen dediğin o yılan değil. Bir aile böyle yapar."

IMPROMPTU TOPLANTISI, Greg'in "Eve gitmek zorunda değilsiniz ama burada kalamazsınız" diyerek herkesi dışarı atmasından önce sadece kısa bir süre daha sürdü. Kucaklaşmalar bol bol dağıtıldı ama Dan ve ben -söylenmemiş bir anlaşmayla- herkes dışarı çıkana kadar koridorda birlikte takıldık. ayrıldı.

Son arkadaşlarımız da gözden kaybolur kaybolmaz bana döndü. "Hey, yorgun olduğunu biliyorum. Ama bir yere gidebilir miyiz? Sadece sen ve ben?"

O konuşmasını bitirmeden ben başımı salladım. "Evet. Bu çok harika olur."

Dan bana bir gülümseme sundu ve elini uzattı. Elini tuttum, onun elini tutmanın hızla norm haline gelmesi hoşuma gitmişti. Koridorda birlikte yürüdük ve asansöre bindik. Etrafımız insanlarla çevrili olduğu için ikimiz de konuşmadık. Onun yerine parmaklarımızın birbirine dolanmasından, omuzlarımızın birbirine değmesinden, bana birkaç kez bakıp dayanılmaz bir gülümseme vermesinden keyif aldım.

Otopark katında indik ve Dan bizi bekleyen siyah bir SUV'ye yönlendirdi. Ben arabanın nasıl sihirli bir şekilde ortaya çıktığına hayret ederken, Dan benim için kapıyı açtı. İçeri girdim ve emniyet kemerimi taktım. O da arkamdan tırmandı, ortadaki yeri aldı ve aynısını yaptı.

"Hey, Stan. Bizi Kat'in evine götür, tamam mı?"

"Tamam." Stan başını salladı. "Bebeği gördün mü?"

"Evet." Dan bana baktı, sonra çenesini kaldırıp gizlilik penceresi kontrollerine baktı.

"Sevimli mi?" Stan arabayı garajdan çıkarıp caddeye doğru sürdü.

"Ne demek 'sevimli mi? Tabii ki sevimli. O bir bebek."

Parmağımı pencereyi kapatmak için düğmenin üzerine koydum ama kaba davranıp konuşmalarını bölmek istemediğim için bekledim.

"Bütün bebekler sevimli değildir. Zamanında çok çirkin bebekler gördüm, sana söyleyeyim." Stan otoyol rampasına döndü.

"Şu adamı dinleyecek misin?" Dan gözlerini devirerek bana itiraz etti. "Kaç tane bebek görmüş olabilirsin ki? Ne? Boş zamanlarında kreşlerde mi takılıyorsun? Hafta sonları bebek güzellik yarışmalarında jüri mi yapıyorsun?"

"Bebekleri olan insanlar tanıyorum." Stan omuz silkti. "Hangi bebekli insanları tanıyorsun?"

Ben düğmeye basmadan pencere kayarak kapanmaya başladı.

"Dur senin için kapatayım." Stan'in bakışları dikiz aynasında kısa bir süre benimkilerle buluştu. "Seni ve Bay Hiç Çirkin Bebek Görmedim'i biraz yalnız bırakayım."

Dudaklarımı dişlerimin arasında döndürmek zorunda kaldım çünkü Dan "Bebekli insanları tanıyor" diye mırıldanıyordu.

Kolumu onun koluna doladım ve yüzümü omzuna dönerek sessizce güldüm. Dan de bir kahkaha attı, eli yüzüme geldi ve başımı arkaya doğru eğmem için beni cesaretlendirdi.

Yaptım ve bakışlarımız buluştu. Gözleri yorgundu. Ama aynı zamanda mutluydular.

"Merhaba," dedi ve sesinin yumuşak, baştan çıkarıcı temposunun üzerime akmasına, içimi ısıtmasına, içimi lezzetli bir huzursuzlukla doldurmasına izin verdim.

"Merhaba."

Yüz hatlarımı sevecen bir şekilde taradı. "Konuşmamız gerek."

Başımı salladım, korku ve umudu bastırdım, bunun yerine kararlılığa odaklandım. "Konuşmalıyız. Sana söylemem gereken çok şey var."

Dan'in ağzı pişmanlık dolu bir kaş çatmayla kıvrıldı. "Beklemek zorunda. Gitmem gerekiyor. Avustralya'ya bir iş seyahatim var. En erken önümüzdeki Pazartesi'ye kadar evde olamayacağım."

Oh. Lanet olsun.

"Ne zaman gidiyorsun?"

Saatine bir göz attı. "Üç saat içinde."

Hayal kırıklığımı yuttum, bakışlarım uzaklaştı.

"Tamam." Onu özleyecektim. Kulağa ne kadar tuhaf gelse de - aramızda hiçbir şey çözülmediğine göre- bu doğrudu.

"Hey." Parmağını çenemin altından geçirerek gözlerimi tekrar onunkilere çevirdi. Uzun bir süre bana baktıktan sonra dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. Bileğini kavradım, ağzını, onu daha çok görmek istiyordum ama geri çekildi.

Dan bana baktı, yakışıklı kahverengi gözleri ciddiydi. "Seni özleyeceğim."

Kalbim küçük bir mutluluk patlaması yaşadı ve hiç düşünmeden, "Ben de seni özleyeceğim," diye karşılık verdim.

"Ve konuşacağız."

"Seni arayacağım. Her zaman."

Bana komikmişim gibi bakarak hafifçe güldü. Sesimin hevesli tonu karşısında irkildim ve düzeltmeye çalıştım: "Yani, her zaman değil. Aranmak istediğin zaman seni ararım ya da bir görüşme ayarlayabiliriz. Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Hayır." Hâlâ gülümseyerek başını salladı. "Her zaman dedin, her zaman aramanı bekliyorum."

Ona ters ters bakmaya çalıştım ama başaramadım.

"Beni banyodan arama yeter." Yüzünü buruşturdu. "Kız kardeşim Colleen bunu yapıyor ve çok iğrenç. Beni yeni bir Fransız restoranından aradı ve tuvalette ishal *olduğu sırada* restoranın onu ishal ettiğini söyledi. Kim yapar ki bunu? Bu yüzden onun cep telefonuna asla dokunmayacağım."

"Vegan olan bu mu?"

"Ne? Yok artık. Colleen kendisine sihirli güçler verecek olsa bile havuca dokunmaz. Patatesi saymazsan onu hiç sebze yerken görmedim. Cathy'yi düşünüyorsun. O sağlık delisidir."

"Kaç kız kardeşin var?"

"Dört." Dan saatine baktı ve ben dört kız kardeşi olduğu gerçeğine tepki gösteremeden ya da ona ailesi hakkında başka bir şey sormadan sözümü kesti. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Ne? Herhangi bir şey," diye teklif ettim hemen.

Kaşlarını birleştirdi ve beni inceledi, hevesli cevabımın onu rahatsız ettiğini hissettirdi. Sonunda cebinden bir anahtar çıkararak, "Benim evime taşınmanı istiyorum," dedi.

Ona, bana uzattığı anahtara ve isteğine gözlerimi kırıştıtarak baktım.

"İstiyorsun

."

"Geçen haftadan beri bunu düşünüyordum. Amcan bu şeyi söyledi gerçek görünmesi gerekiyor, değil mi? Sen hala kendi evindeyken ve ben hala benimkinden ne kadar gerçek görünecek? Ve bir şey daha, ya ben yokken Caleb ortaya çıkarsa? Senin binanın dışarıya açılan tek kapısı var, geçmesi kolay. Randolph'taki evimizde kapıcı, kapıda dokunmatik sensörler ve asansörde güvenlik kilidi olan bir kapıcı var - ve bu sadece lobi katı."

İçgüdüsel ve neşeli ilk dürtümü mantığımdan ayırmaya çalışarak başımı salladım. Bunu mantıklı ve dikkatli bir şekilde düşünmem gerekiyordu. Dan ile aynı mekânı paylaşmanın uzun vadede ne gibi sonuçları olacaktı? Sadece şu anı değil, geleceği de düşünmem gerekiyordu.

Aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Benim bir misafir odam var. Ana odayı ya da diğerini alabilirsin-"

"Hayır. Odanızı almayacağım. İyi noktalara değindin. Sadece bu evlilik, aramızdaki her şey tamamen sahte olsaydı bir şey olurdu. Yani, evliliğin sahte olduğunu biliyorum. Ama biz, biz-"

"Birbirimizden hoşlanıyoruz."

"Doğru." Sırıtmama engel olamadım.

"Ve aramızda işler yolunda gitmezse ne olacağından endişeleniyorsun."

"Sanırım öyle." Ama bu tam olarak doğru değildi.

Yüz ifadesi düşünceli bir hal almıştı ama dikkatle düşüncelere dalmış gibiydi, yüz hatlarını boş tutmaya çalıştığı hissini veriyordu bana.

Dan elime uzandı ve anahtarı avucuma yerleştirerek parmaklarımın anahtarı sarmasını teşvik etti. "Bir şey daha var."

"Neymiş o?"

"Wally."

"Wally mi?"

"Evet. Wally konusunda gerçekten yardımına ihtiyacım var. Çok seyahat ediyorum ve bunun onun için zor olduğunu biliyorum." Dan boynunu kaşıdı. "Ve biliyorsun, senden hoşlanıyor, yani ..."

O ... muydu? ?

Hayır.

Öyle miydi? ?

Hiçbir şekilde.

Taşınmam için beni suçlamaya mı çalışıyor?

Dan'e, yakışıklı yüzündeki masumiyete baktım ve aklım başımdan gitti.

Öyle!

Ona inanamıyordum. Beni manipüle etmek için köpeğini kullanıyordu! Prensip olarak üzgün olmam gerektiğini biliyordum.

Ama gerçekte, tamamen büyülenmişim.

Bunu anlamaya çalışın, size meydan okuyorum.

Gülümsememi bastırarak, yüz hatlarımda beni ele verebilecek her şeyi silmeye çalıştım. Bunun yerine, "Evet. Yapacağım. Taşınacağım."

Dan başını salladı, yüz ifadesi hâlâ titizlikle düşünceliydi. "Güzel," dedi elimi kendi eliyle kapatarak. "Bu gece eşyaları kutulamaya başlamalısın. Stan yardım edecek ve Nicolas da yola çıktı bile."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Halka Açık Şirket: Bir ilk halka arz (IPO) yoluyla menkul kıymet ihraç eden ve en az bir borsada veya tezgah üstü piyasada işlem gören bir ticari şirket.

-Investopedia

****Dan****

Ben bir piçtim.

Ve dürüst bir piç olduğumu bile iddia edemezdim. Bu sefer değil.

Fiona'nın Cuma gecesi bebeği oldu, Ava Evans Archer.

Janie'nin bebeği Cumartesi sabahı doğdu, Desmond Daniel Sullivan, inanabiliyor musunuz?

Şimdi bir haftadan fazla bir süre sonra Pazartesi günüydü ve Sydney, Melbourne, Brisbane ve Perth'deki müşterilerimizle görüştükten sonra Amerika'ya dönüyordum. Lanet olası bir Avustralya turu.

Ve ben bir piçtim.

Ne yaptığımı biliyordum. Sonucun aracı haklı çıkardığı gibi hayallere kapılan ya da bu tür saçmalıklar peşinde koşan hödüklerden biri değildim. Pisliğin tekiydim ve onu benim yanıma taşınması için kandırmıştım.

Manipüle etmek kelimesindeki *erkek* kelimesine dikkat edin. Tesadüf mü? Hayır.

Ben yokken Kat'in güvende olmasını istedim. Ben dünyanın öbür ucundayken kuzeninin gizlice içeri girip onu götürmesini istemiyordum. Bu yüzden bir suçluluk tuzağı kurdum ve o da çok güzel bir şekilde tuzağa düştü.

Kendimi kötü bile
hissetmedim. Tamam,
biraz kötü hissettim.

Pekala, gerçekten kötü hissettim.

Gelecekte, Oz diyarından döndüğümde ona gerçeği söyleyecektim. Fikrini değiştirmesini istemediğim için ona telefonda söylemek bir seçenek değildi. Ayrıca, saat farkı da öldürücü olmuştu. Ben

Uyandığımda Kat uyuyordu ve tam tersi de oluyordu. Sabah erken saatlerde yaptığım toplantılar ve gece geç saatlerde yediğim yemekler durumu daha da kötüleştiriyordu.

Mesajlaşmak düzensizdi ama bir telefon görüşmesi ayarlamaya çalışmaktan daha başarılıydı. Fırsat buldukça birbirimize yanıt veriyor, rastgele düşünceler ekliyor ve yanıt süreleri arasında bir ton boşluk bırakarak alışılmadık bir sohbet sürdürüyorduk.

Çok yorgundum ve beni uyanık tutan tek şey Kat'i bir saat içinde görme beklentisiydi. İniş için kemerimi bağlarken, geçen haftaki mesajlarımızı belki de yüzüncü kez gözden geçirdim.

Dan: *Sydney'e yeni indim. Orada günlerden ne?*

Kat: *Mesajınızı aldığımda Pazar günü gece yarısıydı, şimdi Pazartesi sabahı. Nasılsın? Günün nasıl geçti? Umarım iyisinizdir ve uçakta uyuyabilmişsinizdir.*

Steven selam söylüyor. Bunu yazmam için beni zorluyor. Katibin ofisinde öpüşürken çekilmiş bir videomuz olduğunu ve bunu kendisine zam yapman için sana şantaj olarak kullanacağını söylememi istedi.

Ona YouTube'a koymasını söyle, ben de izleyebileyim. Nasılsın? Günün nasıl geçti? Daha kalkmadın mı?

Lanet olsun, az önce sokakta zıplayan bir kanguru gördüm! Vay anasını.

İyi geceler.

Günaydın. Sokakta zıplayan bir kanguru gördüğüne inanamıyorum!! :-O Bu çılginca. Dün gece biraz araştırma yaptım ve Avustralya'nın tüm zehirli ve tehlikeli hayvanlara ve yemek tabağı büyüklüğünde örümceklere sahip olması gerekiyordu. GITMEYİ ÇOK İSTİYORUM!!!

Kat: *Patronum iş seyahatinden yeni döndü ve jet-lag olmuş durumda. Ona bazı raporlar götürmek için ofisine gittiğimde baygındı, alnını masasına dayadı. Onu uyandırmaya kıyamadım, bu yüzden öğleden sonraki tüm toplantılarını iptal ettim ve gelecek haftaya erteledim.*

Yarın sabahki bölüm başkanları toplantısı için mali raporunu bitirdi. Onu bir battaniyeyle örtmeyi düşündüm ama sanki bir çizgiyi aşmak.

İyi geceler. Seni düşünüyorum.

Beni mi düşünüyorsun? Bunu yazarken yatakta mıydın? Ne giyyordun?

Patronunun masasında uyumasıyla ilgili mesajını okudum. Sen iyi bir insansın. Eğer Quinn olsaydı, onu polis sireniyle uyandırırđım.

İşte sana bir Avustralya şakası: Müdür neden keseli hayvanı işe aldı? Çünkü koalayla besleniyordu.

Brisbane'e uçuyorum. Özledim seni.

Günaydın. Ben de seni özledim.

Eve döndüğünde seni bir randevuya çıkarmak istiyorum.

Kat: *Bu şaka çok cinaslıydı.*

Lütfen bana bir fotoğrafını gönder.

Kat: *Uyuduğunu biliyorum ama son birkaç mesajım niyetlendiğim gibi gelmiyor. Her şeyi olması gerekenden daha garip hale getirdiysem özür dilerim.*

İyi geceler. Yatağında TARDIS pijamalarımı giyerken seni düşünüyorum.

Mesajlarınla uyanmaya bayılıyorum. Her şeyi hem tuhaf hem de daha iyi yapıyorsun.

Yeri benim seçmemi ister misin? Sandra beni o Hint restoranına bağıladı. Tereyağı tavuğa doyamıyorum. İyi ki o binadan taşınmış. Mahalle güzel ama binası bok gibiydi. Senin eski

bina da harika değildi. Sadece tek bir güvenlik kapısı vardı ve daire kapınız güçlendirilmemişti.

Dan: *İşte yılan teraryumlarının yanında çekilmiş bir fotoğrafım. Arkamdaki adam bir kaplan yılanı ve dünyanın en ölümcül yılanlarından biri. Bir resmini gönder.*

İyi geceler. Seni yatağında, TARDIS pijamalarını giyerken düşünüyorum.

Günaydın. Resim için teşekkürler. Bugün seni özlüyorum.

Kat: *Bu, işe giderken The Bean'in önünde çekilmiş bir fotoğrafım. Janie'yi görmem gerekiyordu.*

Desmond bugün, o yüzden daha sonra bir tane daha göndereceğim.

Fotoğrafı gönderdiğinden beri yaptığım gibi burada da bir an durakladım. Gülümsemesinin genişliği, gözlerinin büyüklüğü ve mutluluğu hoşuma gitmişti. Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordum, gerçek halini. Muhtemelen şu anda benim dairemdeydi. Belki beni beklemiyordu ama eve geldiğimde orada olacaktı.

İnatçılığım onun orada olmasıyla beni beklemesinin aynı şey olmadığını kabul etmeyi reddediyordu.

İşte Desmond'la birlikteyim. Fotoğrafı Stan çekti. Not: Stan, Desmond'ın sevimli olduğunu düşünüyor, o halde Desmond da sevimli olmalı. Bildiğimiz gibi, Stan bebek uzmanıdır.

Ben de burada durakladım. Yazdığı mesaja kıkırdıyor ama aynı zamanda kucağında bir bebek tutuyor gibi görünmesini de beğeniyordum. Bu resmi gönderir göndermez göğsümdeki boktan his başka bir şeye dönüşmüştü. İyi bir şeye. Onu bir daha hiç görmesem özleyeceğim, muhtemelen yasını tutacağım bir şey.

Yatma vakti. Umarım iyi bir gün geçirirsiniz. <3

Resimler için teşekkürler. Tatlı rüyalar.

Kat: *Günün nasıldı?*

Dan: *Hey, bir toplantıyı bitiriyordum ve seni düşünüyordum. Eugene'den haber aldın mı? Kuzeninle ilgili yeni bir şey var mı?*

O adamı Tiny Satan kod adıyla çağırmalıyız.

Bir akşam yemeğine gidiyorum. Gün güzeldi ama uzundu. Bu insanlar konuşma tarzımla dalga geçiyorlar, biri "R" harfinin dinime aykırı olup olmadığını sordu. Arsız herif.

Bu insanlar içkilerini tutabiliyorlar. Bir saat önce suya geçtim ve bu adamlar hala devam ediyor ve bir bayan hepsini masanın altında içiyor. Henüz etkilenmiş gibi görünmüyor, bu seferki çelik gibi.

Mesajlarımızı gözden geçirmeyi henüz bitirmemiştim ki -hâlâ dört günlük mesajım vardı- ekranımda yeni bir mesaj belirdi. Numara tanıdığım bir numara değildi ama bu önemli değildi çünkü gönderen hemen kendini tanıtıyordu.

#: Ben Eugene Marks. Lütfen en kısa zamanda beni arayın. Bu numarayı kullanın.

Eugene'in ASAP'ı kullanmasının tek bir nedeni vardı ve o tek neden de Minik Şeytan'dı.

Uçak iniş yaptı, sadece yere değdi. Hangara doğru taksi yaparken birkaç dakika pistte mahsur kalacağımı bildiğimden emin bir şekilde öne doğru eğildim ve adrenalinin beni uyandırmasıyla aramasına cevap verdim.

İkinci zil sesinde cevap verdi. "Bay O'Malley."

"Eugene."

Yaşlı adam tereddüt etti, sanki her konuşmamızda ilk adını kullanmama rağmen onu kullanmamı beklemiyormuş gibiydi.

Sonra toparlandı. "Neredesin? Kathleen nerede? Telefonu yanında. kapalı."

Sorularından kaçmak için bir neden göremedim. "Gecenin bir yarısı, yani Evde uyuduğunu varsayıyorum. O'Hare'de bir uçaktayım. Neden?"

"Gidiyor musun?"

"Hayır. Geliyorum. Neler oluyor?"

"Kathleen evinde değil."

"Hayır. Dediğim gibi, evde. Bizim evde."

Yine tereddüt etti ama bu sefer konuştuğunda kendini tam olarak toparlayamamıştı. "Senin evin mi? O mu taşındı?"

"Evet."

Rahat bir iç çekişini dinlerken pantolonumun paçasından bir parça tüy topladım.

"Bu harika."

"Neler oluyor, Eugene? Konuş benimle."

"Caleb bu öğleden sonra takviye kuvvetlerle Chicago'ya uçtu."

Orospu çocuğu.

Dişlerimi sıktım, Kat'i evime taşınması için kandırdığım için kendimi daha az kötü hissediyordum. "Özel güvenlik mi?"

"Evet ama bu noktada yerel yetkilileri de devreye sokabilir. Elinde vesayet için geçici bir acil durum emri var, tabii ki ikiniz evli olduğunuz için bu geçersiz. Ama o bunu bilmiyor, henüz değil. Kathleen'e ulaşmaya çalışıyordum. Bu bilgiyi bir saat önce Caleb beni arayıp adresini teyit etmemi istediğinde öğrendim."

"O pislik onu mu bekliyordu? Eski evinde mi?" Adrenalin yerini öfkeye bıraktı, direksiyona öfke geçti ve öfke berbat bir şofördü.

"Evli olduğunu bilmiyor ama benim ona söylemem stratejik açıdan mantıklı olabilir." Bu sefer tereddüt etmedi ama kendi kendine konuştuğu izlenimine de kapıldım.

"Neden o pislik herife bir şey söyledin ki?" Bağırıyordum. Sinirlendiğimde bağırırım ve Minik Şeytan bende lanet olası bir dağdan bağırma isteği uyandırdı. Dediğim gibi, öfke berbat bir sürücüydü.

"Bana güvendiği sürece, avantajlı olabilecek bilgilere sahibim." Bu arada Eugene'in sesi hiç de rahatsız olmuş gibi çıkmıyordu.

"Peki, tamam. Bu mantıklı." Kararlılık öfkenin yerini aldı ama öfke, bazı kafataslarının kırılması gerekebilir diye yakınında duruyordu. "Peki neden Caleb'a Kat'in evlendiğini söylemedin?"

"Bay O'Malley-Daniel-evlilik sözleşmesini göndermediniz. Yeni kopyayı aldınız mı? İsteddiğiniz değişikliklerle birlikte mi?"

"Oh, evet. İmzaladım ama yola çıktığımızdan beri veriler kesik kesik geliyor. Kat'in hâlâ imzalaması gerekiyor."

"Evet. Güzel, güzel. Ona imzalatın ve sonra avukatınıza iş e-postama göndermesini söyleyin. Adresi sana mesaj atarım. Avukatın belgeyi kendi şirketinin hazırladığına dair bir ifade eklerse itiraz etmem."

"Anladım."

"O halde, Kathleen'in evli olduğunu yargıca ve Caleb'e bildireceğim. Kararın iptal edilmesi gerekecek." Bunu söyleme şekli beni sırtıtmaktan alıkoydu.

"Caleb'a bu haberi vermek gerçekten zor olacak gibi görünüyor, ha?"

Eugene'i çok iyi tanı mıyordum. Şimdiye kadar sadece iki kez telefonda konuşmuş ve evlilik sözleşmesinde istediğim değişiklikleri gözden geçirmiştik. Ama bazen -şimdi olduğu gibi- bana *Simpsonlar*'daki Bay Burns'ü hatırlatıyordu, açgözlü moruk her ne zaman parmaklarını bükerek "Mükemmel" dese.

"Bazen, arkadaşlarının ya da meslektaşlarının ortak yararı için hoş olmayan bir görevi isteyerek üstlenmek ya da kişisel bir fedakârlık yapmak gerekir." Sesinde bir gülümseme sezdiğimi sandım ama emin olamadım.

"Takım için bir tane mi alıyorsun, Eugene?"

"Kesinlikle. Postnup'ı gönder. İyi akşamlar, Daniel." "Bana Dan diyebilirsin."

"O zaman iyi akşamlar, Dan." "Sana da, Eugene."

Gülmekten kırılarak aramayı sonlandırdım. Dikkatimi Eugene'in yeni numarasını rehberime eklemek ve pistteki ilerleyişimizi kontrol etmek arasında bölüştürürken, bu adamdan gerçekten hoşlandığıma karar verdim. Kat'in ona amca demekte rahat hissetmesine şaşmamalı.

Gündelik şeylerle ilgili nasıl fanteziler kurduğunu biliyor musun? Birinin üç aylık vergi beyannamelerinizi iyi bir şekilde hazırlaması, sebepsiz yere size kek yapması ya da evinizin köşelerindeki köpek tüylerini süpürmesi gibi?

Tahmin edin ne oldu? Dairem kek gibi kokuyordu.

İçeri girdiğimde ilk fark ettiğim şey vanilya kokusuydu. Çantamı kapının yanına bıraktım, kapıyı kapattım, kilitledim ve takım elbise ceketimi salondaki sandalyeye fırlattım, derin derin içime çektim. Lanet olası cennet, bu koku.

İkincisi, Kat'in burada yaşadığına dair hiçbir iz yoktu. Ön kapıda ayakkabı yoktu, dolapta palto yoktu, hiçbir şey yoktu.

Üçüncüsü, Wally hiçbir yerde görünmüyordu.

"Wally?" Kat'i uyandırmak istemediğim için fısıldadım. Hiçbir eşyasını görmesem de odasında uyduğunu tahmin ettim.

Ayakkabılarımı çıkardım, manşetlerimi çözdüm, kravatımı gevşettim ve gömleğimin ilk birkaç düğmesini açarken köpeğimin sesini duymak için gerindim.

Sessizlik.

"Hmm." Karanlığa doğru kaşlarımı çattım. Muhtemelen Kat'in yanına sokulmuş, kımıldamak istemiyordu.

Karımın yanında.

İşte bu düşünce kaşlarımı çatmama neden oldu. Yalan söylemeyeceğim, Kat'in karım olduğu gerçeği de -ki bu bir gerçektir- bana bir şeyler yaptı.

Hafif adımlarla büyük odaya girdim, postalarımı sakladığım büroya odaklandım. Neredeyse kanepedeki figürü görmeyecektim -neredeyse- ama son anda hareket ederek beni yolumda durdurdu.

Üzerini örten battaniyeyi geriye iterek oturur pozisyona geçen Kat'in uykulu sesi, "Dan?" dedi.

Onu gördüğümde nefesimi bir, belki de dört saniye tuttum. Saçlarını atkuyruğu yapmış ya da örmüştü -evet, örmüştü- omzunun üzerinden sarkıyordu ve gözlerini ovuşturuyordu. Rengi ayırt edilemeyen bir atlet giymişti. Oda karanlıktı ama pencerelerden gelen şehir ışıkları yeterince aydınlatıyordu.

Kadın muhteşemdi.

"Hey," dedim grimsi karanlığa doğru, ellerimi ceplerime sokarak ve ses tonumu yumuşak tutarak. "Burada ne yapıyorsun?"

Sesimi duyan tüylü bir baş havaya kalktı ve kuyruğu deri koltuğa yavaş bir vuruş yaptı. Wally hapşırdı ve uyuduğu yerden aşağıya sıçradı. Bir an gerinip silkelendikten sonra, kuyruğunun neredeyse onu devirecek kadar sert sallandığı gerçeğini göz önünde bulundurarak elinden geldiğince bana doğru yürüdü.

"Seni görmek istedim." Kat esnedi, ayağa kalkacakmış gibi ayaklarını yere koydu ama kullandığı battaniyeyi katlamak için durakladı ve kanepenin arkasına düzgünce örttü.

Wally'nin sevgisini kabul etmek için çömeldim, kulaklarının arkasını kaşıdım ve sırtını sıvazladım. "Ben yokken hanıma iyi baktın mı?" Wally burnunu çekti ve ben de doğrudan öpücüğüne gelen bir yalamadan kaçmak zorunda kaldım. "Vay be. Sakin ol, evlat. Önce bana bir içki ısmarla."

Kat'in kahkahasının hafif, müzikal sesi havayı doldurdu ve Caleb'in kasabada olduğunu öğrendiğimden beri alarmda olan içimdeki bir şey değişti.

Hafifledi.

Yerleşti.

Eugene'le takıldığımdan beri onuncu kez düşündüm,
Tanrıya şükür buraya taşındı. Burada güvende olacağını biliyordum. Ben de buna güveniyordum.

Ama kahkahasını duyunca onun da mutlu olabileceğini düşündüm.

Ayağa kalktım ve o da ayağa kalktı, kollarını ortasının üzerinde kavuşturmuştu. Ben ona bakarken Wally bacaklarımın etrafında dans etmeye devam etti. Yorgundum ama üzerindeki tek şeyin o atlet ve şimdiye kadar gördüğüm en küçük şort olduğunu fark edemeyecek kadar değil. Nabzım üzerindeki etkisi anlıktı.

"Buraya gel," dedim, bir dilek dileyerek.

Kat sehpanın etrafından dolanıp bana doğru geldi, gözleri benimkilerdeydi, açıkça dilek tutma havasındaydı.

"Seni özledim," dedi, uykudan olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde kelimeleri bulanıklaşmıştı. Önümde dururken, son birkaç santimi kapatmak için hiçbir hareket yapmadı, ben de kollarını boynuma doğru kaldırdım. Çenesini kaldırıp gözlerimin içine bakmaya devam etti, sanki bunu biz yapmışız gibi. Sanki her gün eve geldiğimde beni kanepede bekliyor, bana kek pişiriyor ve (neredeyse) en sevdiğim kıyafeti giyiyordu.

Buna bayılıyordum.

Ona dokunduğumda, ellerim vücuduna yaklaştığında, parmak uçlarımın altındaki teninin sıcaklığını hissettiğimde bile, bu kadına duyduğum açgözlülük ciğerlerimi ele geçirdi. Göğsümdeki o boktan hissin yerini alan o yeni, sızlayan doğruluk hissi beni ele geçirdi, içime kancalar ve çapalar batırdı.

"Öp beni," dedim, başka bir dilekle.

Öyle yaptı. Kolları daha sıkı büküldü ve tatlı dudakları dudaklarıma değdi. Bu anı uzatmak istemediğim için onu kendime doğru çektim ve dilimin darbeleri gerçekten istediğim şeyin bir yankısı olarak içine girdim.

Kat'ın tadı nane, sıcaklık ve başka bir şey gibiydi. Vücudunun her santimini tatmak istememe neden olan, ona özgü bir şey. Daha fazlasını istiyordum, tabii ki daha fazlasını istiyordum ve istediğim daha fazlası, lanet olası kalpler, çiçekler ve sonsuza dek mutlu olma çeşitliliği ile sadece lanet olası çeşitlilik arasında gidip geliyordu.

Üstünü indirip çıplak göğüslerine tapınmamın görüntüleri gözlerimin önünden geçti. Belki onu ağzıma almam hoşuna giderdi; belki o küçücük şortunun üzerinden okşadığımda kıvranırdı; belki diz çöküp onu açtığımda, ayırdığımda ve sıcak, ıslak vücudunun tadına baktığımda bacaklarından aşağı sıyırmama izin verirdi-

"Dan," Kat ağzını benimkinden çekti, nefesi kesilmişti. "İhtiyacımız var _."

Bir öpücük daha almak için ağzını kovaladım.

Sadece bir tane daha.

Çünkü aşırı ısınmış hayal gücümün vaatleri ne kadar cazip olsa da, kalpler ve çiçekler kısmı bana çözülmemiş çok fazla şey olduğunu hatırlattı. Katibin ofisinde öpüşmemiz yumuşak çekirdekli pornoya dönüşmeden önce konuşmamız gerekiyordu.

Ayrıca yorgundum. İşler kızırsa ya da kızıştığında, bir saatlik jet-lag sevişmesi istemiyordum. Isınma ve soğuma dönemleriyle birlikte on iki ila on yedi saatlik bir sevişme için spor içecekleri ve karbonhidratların hazır olmasını istiyordum. Ve sıcak bir küvet.

Öpücüğü yumuşattım, isteksizce tutuşumu gevşeterek uzağa doğru eğildim. "Hey, Kit-Kat." Sesimi sabit tutmaya, gözlerimi onunkilerden ayırmamaya ve pantolonumun içindeki azgın ereksiyonun hareketlerimi gereksiz yere etkilemesini engellemeye çalıştım.

sonraki iki ya da üç kararı.

Çenesi hala yukarı doğru eğik, gözleri hala kapalı, "Hey, Güvenlikçi Dan" dedi. Kelimeleri hâlâ hafifçe geveliyordu ve bu sefer ne kadar uyku olduğunu, *güvenlik* kelimesini çok fazla heceyle, özensiz bir şekilde söylemesinden anladım.

Ona bir kaşımı kaldırdım. "İyi misin?"

Kirpiklerini araladı ve dudaklarını aralayarak bana baktı. "Uh . . sadece biraz yorgunum."

"Hmm." Kendime engel olamayarak, bedenlerimizi ayırmadan önce dudaklarımı bir kez daha onunkilere bastırdım, ellerimi kollarından aşağı kaydırdım ve daha fazla öpücük için parmak eklemlerini ağzıma doğru kaldırdım.

"Beklediğin için teşekkürler." Sağ elini öptüm. "Bana pasta mı yaptın?" Sol elini öptüm.

"Evet. Kek." Sesi şaşkındı ve dudaklarımı parmaklarında gezdirmemi izliyordu.

"Biraz alabilir miyim?"

Başını salladı, gözleri bileğindeydi, iç kısmındaki yumuşak deriyi öptüm ve sonra yaladım. Kat titreyerek kararsız bir nefes verdi.

Tepkisini beğenerek sııttım. Uyandıktan sonra aklını başına toplamak için zamana ihtiyacı olması hoşuma gitmişti. Burada olması hoşuma gitmişti. *Onu buraya taşınması için kandırmamış olsaydım daha çok hoşuma giderdi.*

Bu düşünce yüzüme ve hayalarıma ıslak bir battaniye gibi çöktü. İçimi çektim, elini indirdim ve onu misafir odasına doğru çektim. "Hadi gel."

"Nereye gidiyoruz?"

"Uyumaya geri dönüyorsun."

Üç adım daha attıktan sonra aniden durdu ve ikimizi de durdurdu. "Ne? Ama sen eve yeni geldin."

"Evet. Ben de uyumaya gidiyorum. Biraz kek yedikten sonra."

Kat döndü, şimdi bizi mutfığa doğru çekiyordu ve esnemeye çalışarak şöyle dedi: "Birlikte yeriz. Sen bana seyahatini anlatırsın, arayı kapatırız. Sonra da uyuruz."

Sesi daha iyi geliyordu, sözleri daha sağlamdı, ben de pes ettim. Beni yemek odasındaki sandalyeye itmesine izin verdim, yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu ve sonra beni bırakıp dolaba yöneldi. Kaşlarını çatarak bir dakika orada durdu.

"Ne yapıyordum ben?" "Kek mi?"

"Evet." Bir kez başını salladı, sonra başını salladı. "Evet. Pasta. Kusura bakma. Hâlâ uykuluyum."

Kat dolaptan tabakları çıkardı, kırılmalarından korkuyormuş gibi çok ama çok dikkatli bir şekilde tezgâhın üzerine koydu. Mutfak, ocağın üstünden gelen tek bir ışıkla aydınlanıyordu ama tezgahların tertemiz olduğunu görebileceğim kadar parlaktı. Eğer pastayı bu mutfakta pişirmişse, kirli tabaklardan ya da tencere ve tavalardan eser yoktu.

Ayrıca atleti maviydi ve minicik şortu da öyle. "Uçuş nasıldı? Hiç uyuyabildin mi?" Yine esnedi.

Bakışlarım onun sırtından kalktı ve dirseklerimi masaya dayayıp gözlerimi ovuşturdum. "İyiymiş. İşimi hallettim. Ayrıldığımızda uyudum ama ondan sonra pek bir şey olmadı. İş nasıldı?"

"İyiymiş. Geçen hafta patronum için hazırladığım raporları -sana mesaj atmıştım- potansiyel bir yatırımcıyla paylaşmak istiyor." Kat tabakları, çatalları ve büyük, yuvarlak bir Tupperware kabını masanın üzerine koydu. Tekrar arkasını dönerek iki bardak aldı ve buzdolabının kapağındaki su sebiline doğru ilerledi.

"Oh. Bu harika. Değil mi?"

Kat sevimli olduğumu düşünmüş gibi bana sıırttı. "Evet. Bu harika. Heyecan verici. İşim ne kadar heyecan verici olursa o kadar heyecan verici. Demek ki çalışmamdan etkilenmiş."

Gülümsemesine otomatik olarak karşılık verdim, çünkü onun gülümsemesini görüp de karşılık vermemem mümkün değildi.

Ama sonra, son bardağı doldurmayı bitirdiğinde, "Oh, neredeyse tamamen t a ş ı n d ı m . Birbirinin kopyası olan her şey, mesela tabaklar

Stan benimkini bodrumdaki depoya koyabileceğimi söyledi."

Boynum kaşındı (kesinlikle kimseyi şaşırtmadı) ve bundan sonra gülümsemeyi sürdürmek imkansız hale geldi.

Söyle ona. İtiraf et.

Şimdi söylersem bana pasta vermeyebilir.

Daniel, itiraf et.

Ama . . . pasta.

İtiraf edene kadar pasta yok.

Kahretsin.

"Yani, uh." Boynumu kaşıyordum. "Sana bir şey söylemem gerek."

"Ne oldu?" Kat suları masaya getirdi ve

Ben.

Derin bir nefes aldım, içimdekileri dökmeye hazırlandım ama sonra bana kapıyı açtı.

Tupperware'in içinden bir pasta
çıktı.

Ama sıradan bir pasta değil.

Bu pasta bir dergiden fırlamış gibiydi. Pastanın kreması pürüzsüz ve parıltılıydı, koyu mavinin çeşitli tonları vardı, tıpkı gece gökyüzündeki yıldızlar gibi parıldayan küçük noktalarla tamamlanmıştı. Pastanın ortasında parlak yeşil, sarı ve mavi renklerde "Evine Hoş Geldin Dan" yazıyordu ve etrafı havai fişeklere benzeyen şeylerle çevriliydi. Çok büyük değildi ama kesinlikle şimdiye kadar gördüğüm en etkileyici pastaydı.

Ağzım sulanırken bile kaşlarımı çattım, çünkü -karmaşık olsun olmasın- kek gibi kokuyordu. "Bunu sen mi yaptın?"

"Evet." Ses tonundaki belirsizlik dikkatimi yüzüne çekti. Karşımda otururken pişman görünüyordu ve nedenini anlayamıyordum.

Bu kadın büyüdü. Neden kendi büyüünden pişmanlık duysun ki?

"I . . . " Bir kahkaha attım. "Ek iş olarak pasta **f a l a n** mı süslüyorsun?"

"Hayır." Başını salladı, gülümsemiyordu, gözleri dikkatli ve genişti. Loş ışıktaki kızardığını görebiliyordum.

"Bu hayatımda gördüğüm en muhteşem pasta. İnanılmaz bir şey. Fotoğrafını çekmem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Yememize izin var mı?"

"Üzgünüm, bu çok fazla." Parmaklarını büktü, kaşlarının arasında iki kırışıklık belirdi. "Bir deneyeyim dedim, özür dilerim."

"Hey. Hayır. Asla olmaz. Harika olduğunuz için asla özür dilemeyin, aksi takdirde her zaman özür dileyeceğinizden şüpheleniyorum. Gerçi tadı da bu kadar güzelse

Göründüğünün onda biri kadar bile iyi görünse ölebilirim. Beni mutluluktan öldürebilirsin."

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Seni mutluluktan öldürmek mi?" "Kek benim favorim. Elimden gelse her öğün yerim ve şeker hastalığı."

"Şeker hastalığı mı?" Ağzı tekmelendi.

Pastaya ve getirdiği bıçağa uzandım; dünyanın en etkileyici görünen pastası olabilirdi ama yine de pastaydı. Yemedikten sonra pastanın ne anlamı vardı ki?

"Amcam Kip şeker hastası, bir yıl önce neredeyse bacağını kaybediyordu." "Kip mi? Adının Zip olduğunu sanıyordum."

"Hayır. Zip başka bir amca." Pastayı dilimledim, önce ona bir parça verdim. "Zip'in kafasında metal bir plaka var ve kileri şüpheli kokuyor."

"Şüpheli mi?"

"Sirke ve acı biber gibi bir şey." Dilimi ona uzatırken pastanın karmaşık iç kısmına hayranlıkla baktım. Alt yarısı çikolatalıydı ve brownie kıvamındaydı; üst yarısı vanilyalı gibi görünüyordu; ve iki kat arasına ahududu reçeli -ya da ahududu reçeli gibi görünen, kokan ve tadı olan bir şey- koymuştu. "Bir aydan fazla hastanede kaldı. Ve taburcu olduğunda teyzem ne yaptı biliyor musun?"

"Fermuar mı?"

"Kip. Şeker hastası."

"Anladım. Ne yaptı?"

"Ona pasta yaptı." Gözlerimi tavana dikip sabır diledim. "Sheila Teyzem iyi niyetli ama boya kadar aptal."

Kat biraz kıkırdadı ama ona döndüğümde başını bana doğru sallıyordu. "Bu hiç hoş değil."

"Bazen gerçek hoş değildir, ama bu onu daha az gerçek yapmaz. İnsanlar sırf birilerinin duygularını incitebilir diye gerçeği söylemekten vazgeçerse, bunun ne faydası olur? Yalanlarla şişirilmiş rahat bir yataktansa acı veren bir gerçeği tercih ederim. Ayrıca Sheila Teyze, kocası çok fazla kek yediği için hastaneye kaldırıldıktan sonra ona kek yapmıştı. Ya onu vanilyalı krema ile öldürmeye çalışarak uzun bir oyun oynuyor ya da piknik için iki sandviç eksik."

Browni katmanı, ahududu reçeli, vanilyalı kek ve mavi kremenin hepsini aynı anda almaya dikkat ederek kekten bir parçayı kürekle ağzıma attım

o gülerken.

Ve sonra ben inledim.

"Bu, pastalar tarihindeki en iyi pasta," diye konuştım, bir an önce öğrenmesini istiyordum. Elimle tabağımdaki parçayı, Tupperware'i ona doğıru işaret ettim. "Büyülü."

Tekrar güldü, bu sefer daha çok kıkırdadı, beni izlerken başını salladı. Ben de onu izledim, çünkü atalından krema yalıyordu, dili şekerlemeli gece gökyüzünün mavi tonundaydı.

"Beğendiğıine sevindim."

Yutkunarak ona bir kaşımı kaldırdım. "Beğendim mi? Bayıldım. Onunla evlenirdim ama zaten seninle evliyim."

Bu onu yeniden güldürdü ve bir yudum su alıp bardağıının kenarından yememi izledi.

"Ne diyecektin?" diye sorduğıunda ilk dilimi neredeyse bitirmiştim.

"Biraz daha pasta lütfen?"

Bana sırtarak başını salladı ve yine de bir dilim daha servis etti. "Hayır. Ondan nce. Bana söyleyecek bir şeyin olduğıunu söylemiştin. Bana ne söylemen gerekiyordu?"

"Ah. Doğıru. Bunu." Lanet olsun.

Yara bandını yırt, Daniel. Yırt şunu.

atalımı masaya, yeni kek parçasının yanına geri koydum ve boğazımı temizledim. "Avustralya'ya gitmeden önce senin evine gelirken, Wally hakkında söylediklerim doğıru olsa da -yardımına ihtiyacım olabilirdi- bunu seni yanıma taşınma teklifimi kabul etmeye iteceğıini -daha doğırusu suçluluk duyacağıını- umarak söylemiştim. İşe yaradı ve buna sevindim ama niyetim konusunda dürüst olmak istedim. Bu yüzden. Al bakalım." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve tepkisini beklemeye başladım.

Sanki çok sevimli bir şeymişim gibi sırttı. "Biliyorum."

Kaşlarımın alnımda zıpladığıını hissettim. "Biliyor musun?"

"Doğıru."

"Gerçekten mi?" Başımı hafifçe çevirip ona baktım. "Ve sen yine de taşındın?"

"Birlikte yaşamasaydık evliliğimiz gerçek görünmezdi ve gerçek görünmesine ihtiyacım var. Kuzenimi tanıdığıım kadarıyla, beni Boston'a götürmesi için kiralık katiller tutması ve vesayet davasını takip ederken beni kilit altında tutması işten bile değıil."

"Evet, o konuda." Başımı sallayarak bir kez daha iç çektim. "Haberlerim var. Eugene seni aramaya çalışıyordu -birkaç saat önce- ve cep telefonundan sana ulaşamadı. O yüzden indikten hemen sonra beni aradı. Görünüşe göre haklısın, Caleb seni alması için birkaç adam tutmuş."

Kat sanki onu ürkütmüşüm gibi daha dik oturdu, dudakları aralandı.

"Ne?" "Bu öğleden sonra geldiler ve sizi evinizde bekliyorlardı.

eski yer. Eugene evlilik sözleşmesini bir an önce imzalamanı istiyor." Elimi cebime attım ve telefonumu çıkarıp DocuSign ekranına gittim. "Tek yapman gereken imzalamak, sonra işimiz bitecek. Ona e-posta ile göndereceğim. Avukatlarımın belgeyi hazırlamasıyla ilgili geniş bir açıklama yapmamı istiyor, e-postayı zaten hazırladım. Bir bakayım. Burayı imzalayın."

Ona telefonumu uzattım ve parmağıyla imzalaması gereken yeri işaret ettim.

Bir süre ekrana baktı, kaşları açık bir şaşkınlıkla çatılmıştı, sonra imzaladı ve telefonumu bana geri verdi. "Neden bunu avukatlarınız hazırlamış gibi gösterme ihtiyacı duyuyorsunuz?"

"Tahminimce evliliğimiz hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi görünmek istiyor. Lisa, hani şu Nico'nun kız kardeşi, benim avukatım, şimdi de *bizim avukatımız*. Evlilik sözleşmesini e-postaya eklemesi gerekiyordu,"-konuştuğumuz sırada Lisa'ya gönderiyordum-"ona evlendiğinizi, adresinizin değiştiğini söyleyin ve böylece o bu işe karışmamış gibi görünsün. Eğer olaya karışmadıysa, bu onu Caleb'in radarından uzak tutar ve bize hala bilgi verebilir." Gönder tuşuna bastım ve Lisa'ya gönderdiğim e-posta kapandı.

Her şey tamamdı.

Hâlâ hoşnutsuz görünerek pastasını bıçakladı. "Caleb'a inanamıyorum."

"İnanamıyor musun?"

"Hayır. Yani, inanabiliyorum. Sadece, ben ..." Pastasını tekrar bıçakladı ve dişlerini gıcırdatmaya başladı.

"Kızgın mısın?"

"Evet." Teslim olmuş gibi gülümsedi. "Buraya taşınmak iyi bir fikirdi. Zaman ve kaynak kısıtlamaları göz önüne alındığında en iyi hareket tarzı buydu. O zaman hileni anlamıştım ama çok da önemli değildi. Zaten evet diyecektim. Ve şimdi, minnettarım - yani, bunu düşündüğün için memnunum."

Sözlerini bitirdiğinde gözlerimi kısarak ona bakıyor, yüzümdeki memnun sırtımayı engellemeye çalışıyordum. "Oyunumu anladın" mı? Sen kendini

Oldukça zekisin, değil mi?"

"Ben zekiyim." Kat pastadan bir ısırık aldı ve çatalındaki fazla krema parçalarını yaladı. Dikkatim onun ağzına kaydı. Kekten her ısırık aldığında, sonrasında çatalını yalayacağını kabul etmek zorundaydım. Ama yemin ederim, bu en iyi işkence türüydü.

"Ne düşünüyorsun?" Sesi dürüstçe meraklı geliyordu. "Caleb hakkında mı endişeleniyorsun?"

"O bok kuşu mu?" Homurdandım. "Hayır. Eugene vesayet kararının aceleye geldiğini, geçici olduğunu ve evliysen geçerli olmayacağını söyledi."

"İçim rahatladı."

Dudaklarını yaladı. Hipnotik.

"Evet."

"Dan?"

Bahse girerim tadı kek gibidir.

"Evet mi?"

Bunu öğrenmenin tek bir yolu

var. "Ne düşünüyorsun?" "Pasta."

"Pastamı mı?" Gülümsedi, sesi yumuşak ve beklenti doluydu. Güzel bir sesi ve güzel bir gülümsemesi vardı.

"Öyle de diyebilirsin." Gözlerimi tekrar onunkilere diktim, keşke jet-lag olmasaydım. Keşke bundan aylar sonra olsaydı, her şey yoluna girmiş olsaydı ve o çıplak olsaydı.

"Gelecek sefer için bir isteğin var mı?"

"Bir dahaki sefere mi?" Hâlâ onun çıplak olduğunu düşünerek dikkatim dağılmıştı. "Evet, bir dahaki sefere. En sevdiğin kek türü nedir?"

Boğazımı temizledim, çenemi kaşıdım, muhtemelen *Kat aromalı* dememem gerektiğini düşündüm. Bu yüzden "Büyük bohçaları severim ve yalan söyleyemem." demeyi tercih ettim.

Şaşkın bir kahkaha boğulur gibi patladı ve sonra yeni bir kahkaha dalgası onu ele geçirdiğinde ağzını kapattı. Gülüşü çok güzeldi.

Bu arada, ikinci dilimimden büyük bir parça kopardım, yine üst ve orta krema katmanlarından bazılarını almaya dikkat ettim. Ve sonra tekrar inlemeye başladım. Kat, Wally ve pasta... Hayat bundan daha iyi olabilir miydi?

Hâlâ gülümseyerek ve biraz da kıkırdayarak çatalını bıraktı ve dirseklerini masaya dayayarak düşünceli bir şekilde tabağına baktı. "Sana söyleyebilir miyim, ben

Capriotti'de iki sandviç sipariş etmen gibi. Bunu çok düşündüm ve sanırım benim de böyle olmam gerekiyor. Hangisini istediğime karar veremediğimde iki sandviç sipariş etmeliyim. Artanları her zaman eve götürebilirim, yani çöpe gidecek gibi değil. İki sandviç sipariş etmemem için hiçbir neden yok."

Küçük tiradı beni sırttırdı.

Sonra "Bir dahaki sefere seninkini deneyebilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki." Omuz silktim, sesimi onun kızarmasına neden olacağını bildiğim şekilde alçalttım. "İstediğin her şeye sahip olabilirsin."

Ses tonumdaki imalı ifade karşısında gözleri benimkilere kaydı. Gerçekten de kızardı.

Ayrıca beni incelemek için sandalyesinde geriye yaslandı. "Dan."

"Evet?"

"Bana minnettarlıktan bahset."

"Minnettarlık mı?" Gözlerimi kırptım.

"Bana yardım ettiğin için sana teşekkür etmemden neden nefret ediyorsun?"

Yüzümü buruşturarak dikkatimi omzunun üzerinde rastgele bir noktaya yönelttim. "Olay şu..."

Nasıl başlayacağımı bilmiyordum ve bu Tanrı'nın dürüst gerçeği idi. Şimdiye kadar işler iyiydi, Minik Şeytan'ın konuşmasına rağmen. Ama bu saçmalık? Babam hakkında konuşmaktan nefret ediyordum. Onu düşünmekten nefret ediyordum.

Ama o sormuştu. Ve bir cevabı hak ediyordu.

"Böyle bir konuda tecrüben var mı bilmiyorum ama ailemle aynı hataları yapma fikrinden hoşlanmıyorum."

"Bu konuda biraz deneyimim olabilir, evet." İfademin saçmalığını umursamadığı izlenimini vererek sıcak bir şekilde gülümsedi ve devam etmem için başını salladı.

Çatalımı tabağımın yanına koydum, ellerimi peçeteme sildim, kollarımı kavuşturdum ve masanın üzerindeki vanilyalı kek kırıntısına baktım. Birdenbire iliklerime kadar yorulmuştum, ailemin tüm kirli geçmişini açıklayamayacak kadar bitkin düşmüştüm.

"Bakın, minnettarlık iki insanın birlikte olması için bir neden değildir. Her zaman biter ve her zaman kötü biter. Bir kişi kendini değersiz hisseder, diğeri ise acı çeker ve kapana kısılmış hisseder. Bize bir şans vermenin nedeninin minnettarlıkla bir ilgisi olmadığını bilmem gerekiyor."

Beni inceledi, ellerinin hareketi dikkatimi çekti. Sol parmağındaki yüzüğü çeviriyordu.

Hastane. Onu bunu giyerken görmek, tüm hafta boyunca bunu giydiğini fark etmek, o anda başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar ruh halimi iyileştirdi.

"Minnettar olmamı istemiyorsun çünkü aramızdaki şeylerin minnettarlık temelinde başlamasını istemiyorsun, öyle mi?"

Ona küçük bir gülümseme verdim, ona kızgın olmadığımı ifade etmek istiyordum. Beni kızdıran şey babamın yaptıklarının hatırasıydı.

"Evet. Bu da bir parçası. Ama sadece kendimi düşünerek yaptığım bir şey için minnettar olmanı da istemiyorum."

"Benimle istediğin için mi evlendiğini söylüyorsun? *Evlili* olmak mı istiyorsun? Benimle?"

En iyi nasıl cevap vereceğimi düşünerek başımı öne arkaya eğdim. "Daha çok, bana bir şans vermenin yolunu açan her şey - bunu minnettarlıktan yapmadığın sürece - ve seni başka biriyle evlenmekten alıkoyan her şey için imzamı atarım."

"Bunun senin için neden bu kadar önemli olduğunu hâlâ anlamıyorum. Ama Dan, ben minnettarım. Elimde değil."

Tanıdık bir soğukluk, hayal kırıklığı tüm iyi mizahımı söndürdü.

Kat masanın öbür ucuna uzandı, avucunu davet edercesine kaldırdı. "Ama minnettarlığın seni Katip'in ofisinde öpme şeklimle hiçbir ilgisi yok. Seni düşündüğümde, son iki yılı aşkın süredir seni düşündüğümde, minnettarlık asla aklıma gelen ilk, ikinci ya da üçüncü düşünce olmadı."

Oh.

Peka

la.

Eğer böyle söyleyecekse.

"İlk düşüncen neydi?"

Kendinden emin bir kahkaha attı, elini çekmek için hamle yaptı ama o yapamadan ben yakaladım.

"Sen bana seninkini söyle, ben de sana benimkini söyleyeyim." Elini ve bakışlarını esir alırken pembe yanaklarını görmeyi umarak sesimi tekrar alçalttım.

Bakışları biraz bulanıklaştı. "Şehvet."

Sırıttım, çünkü doğru cevap buydu ve öne doğru eğildim. "Peki ikincisi ne?"

Hiç tereddüt etmedi. "Seni hak etmedim."

Bu da ne?

Eğer birimiz diğerini hak etmiyorsa, bu senaryoda hak etmeyen pislik kesinlikle bendim. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü-"

"Birlikte olduğun adamlar yüzünden mi? Çünkü sana söylemeliyim ki, başka insanlarla birlikte olmak seni mutluluğu daha az ya da daha çok hak eden biri yapmaz. Bu bir kanepeye sahip olmak gibi bir şey. Bir kanepeye sahip olman neden kimsenin umurunda olsun ki?"

"Bunu biliyorum. Daha doğrusu artık biliyorum. Ama iyi şeyleri hak etmekle ilgili düşüncelerim? O kadar çok şey var ki." Boştaki eliyle alnını ovuşturdu. "Janie ve Sandra, Ashley, Elizabeth ve Fiona'ya kadar en yakın arkadaşım -tabii ona öyle bile denebilirse- ailemin avukatıydı. Bir çocuk olarak, başka kimse görmüyorsa kendini değerli ya da bilinmeye değer görmek zordur, hayır, imkânsızdır."

İtirafı karşısında kaşlarının çatıldığını hissettim ama bu konuda fikrimi söyleyemeden benim yerime konuştu. "Terapiye gidiyorum ve çok daha iyiyim. Bu sihirli değil, her derde deva değil ve bu noktaya gelmek için çok çalıştım ama kendimi, şu anda olduğum kişiyi, yaptığım seçimleri seviyorum - ki bu büyük bir adım. İnsanın kendini sevmesi kulağa klişe gelse de benim için çok önemli bir şey. Kafamda bazı şeylere dair bu senaryolar var - terapistim bunlara böyle diyor - ve bunlar normal, sağlıklı ilişkiler kurmayı - yakınlaşmayı, samimi olmayı - çok zorlaştırıyor. Sadece benim için değil, herkes için-"

Bekledim, mücadele ederken onu izledim. Hiç kuşkunuz olmasın, mücadele ediyordu. Söylemeye cesaret edemediği şey kalp atışlarımı hızlandırdı.

"Tamam. Geri çekil. Senaryo derken neyi kastediyorsun? Bu ne anlama geliyor?" "Senaryo, bir şeyi ilk kez yaptığınızda ya da ilk birkaç Bir şey yaptığınızda -fiziksel olarak yakınlaşmak gibi- bunu belli bir şekilde ya da belli bir durumda yaparsınız."

"Bir durum mu? Ne eyaleti? Florida gibi mi?"

Gözlerini kapattı, belli ki gülmemeye çalışıyordu. Ayrıca yüzünü kapatarak "Bu çok utanç verici" diye mırıldandı.

Hayır. Olamaz.

Asla olmaz.

Onu utandırmak istemedim. Bana söylediği herhangi bir şeyin utanç verici olduğunu hissetmesini de istemiyordum. Şimdiye kadar anlamamış mıydı? Söylediği ya da yaptığı hiçbir şey beni kaçtırmayacaktı.

"Sapkınlığın mı var? Kink ile çalışabilirim. Yasadışı olmadığı sürece. Ya da acı verici olmadığı sürece." Bir an düşündüm ve sonra ekledim, "Ya da çok eşlilik."

Dudaklarından bir kahkaha fırladı, ama yine de gözlerini açamadı. "Sana söylemek istiyorum, çünkü isteyip istemediğine karar vermeden önce bilmen gerekiyor."

"Tamam, orada dur." Elini bıraktım ve sandalyemin ahşap zemine sürtünme sesiyle gözleri fal taşı gibi açıldı. Masanın etrafında yürüdüm, onun yanındaki koltuğa oturdum ve parmaklarını yeniden yakaladım. "Bak. Zamanımız var. Evli olmamız bana bir şey borçlu olduğun anlamına gelmiyor. İşleri ağırdan alıyoruz, büyütülecek bir şey yok." Omuz silktim. "Bana söylemek istemediğin ya da söylemeye hazır olmadığın hiçbir şeyi söylemek zorunda değilsin. Ama aramızdaki bu şey zaten gerçekleşiyor."

Her ne ise, eğer o söylemeye hazır değilse, ben de duymak istemiyordum.

Onu hissetmeye ihtiyaç duyarak elimi güzel yüzüne götürdüm, teni inanılmaz derecede yumuşaktı ve elimi hemen kendi eliyle kapatıp dokunuşuma doğru eğildiğinde içimde bir şey rahatladı.

"Çoktan başladı. *Ben karar vermeden* daha fazlası yok," diye ekledim, ses tonumu yumuşatarak onu öne doğru çektim ve ağzını almadan hemen önce fısıldadım, "Karar verdim."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Hissedar: Bir şirketin en az bir hissesine sahip olan herhangi bir kişi, şirket veya diğer kurum.

-Investopedia

****Kat****

GÜNEŞ doğmamıştı ama ben doğmuş sayılırdım.

Uykulu ama tam olarak uykuya dalmamış bir halde Dan'e uzandım ama onun yerine yatağın sıcak bir parçasını buldum.

Yatağında birlikte uyuyakalmıştık. Onu misafir yatak odasına çekmiş, bana dolabın ışık düğmesinin yerini göstermesini istemiştım.

-Nerede olduğunu zaten biliyordum ama onu odama sokmak için aklıma gelen tek yol buydu- ve sonra dünyanın en rahat battaniyesi olduğu için yorganımı denemesini önerdim. Dan'in fazla ikna edilmesine gerek kalmamıştı.

İlk başta rahat olmaya çalıştım, ona alan açtım. Ama sonra bana uzandı, beni kendine çekti ve bu cennet gibiydi. Yanağım göğsünde, o yanımda yatarken, kolları omuzlarımda ve sırtımda, büyük eli kalçamda, vücudunun etrafında kıvrılmış bir şekilde uykuya dalmıştım. Yastığım Dan'ken uyumak mutluluk verici derecede rahatlatıcı ve heyecan verici bir deneyimdi ve tatlı, yumuşak rüyalar görmüştüm.

Bir dirseğimin üzerinde doğrulup etrafımı saran karanlığa göz kırparken, daha önce hiç bu kadar huzurlu uyuduğumu hatırlamıyordum. "Dan?"

"Hey," diye fısıldadı ve odanın uzak tarafındaki hareketi fark ettim, şekli pencerenin ötesindeki şehir ışıklarına karşı belli belirsiz bir siluetti. "Buradayım."

"Uyuyamıyor musun?" Esneyerek komodinin üzerindeki saate baktım. Saat henüz sabahın beşi değildi.

"Uyandırdım mı seni?" Dan odayı geçip yatağın kenarına oturdu ve sinir bozucu bir kahkaha attı. "Uykum berbat durumda. Sanki aydayım ve Mars'ın güney kutbundayım."

Sadece dış hatlarını çözebildim. Üzerinde hâlâ daha önce giydiği pantolon ve tişört vardı. "Belki de çok fazla kıyafet giyiyorsun, o pantolonlar rahat olamaz." Tekrar içeri girmesini umarak battaniyeyi onun tarafına doğru çevirirken bile yorganın altına sokuldum. "Uyumak için genellikle ne giyersin?"

Tereddüt etti, sonra dedi ki, "Genellikle hiçbir şey. Ya da sadece boxer'ımla." Birdenbire uyanmıştım.

Uyanık olmaktan daha fazlasıydım. Resmen uyanıktım.

"Oh." Kalbim çift zamanlı atarken, doğum günü kıyafeti giyen Dan'in görüntüleri gözümün önünde dans ediyordu. Yani o dans etmiyordu ama görüntüleri dans ediyordu.

Dan beni düşünmüş gibi göründü ve sonunda sordu, "Sakıncası yoksa _."

"Hayır, sakıncası yok!" Ağzımdan kaçırdım ve kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz patlak verdi. Şehrin ve pencereden giren ay ışığının sağladığı yetersiz aydınlatmaya şükrederken, aşırı hevesli yanıtlım için sessizce kendime lanet ettim.

Bizim hakkımızdaki fikrini değiştireceğinden ya da çocukça bayrağımı dalgalandırırsam geri çekilmek isteyeceğinden korktuğumdan değildi. Daha çok, onu daha fazla

-ya da herhangi birini- çocuksu bayrağa. Düşünceli, ağzından kaçırmayan, dikkatlice düşünmeden tepki vermeyen biri olmak istedim. Sofistike ve olgun biri olmak istedim.

Ve çoğunlukla, düşünceli, düşünceli, eşit huylu bir insan olma yolunda emin adımlarla ilerlediğimi hissediyordum. Dan'le vakit geçirmek ya da Dan'in çıplak olması konusunda fikrimin sorulması dışında. O zaman olgunlaşmamış bir aptala dönüştüm.

Hakkını yemeyelim, benim patlamama aldırış etmedi. Tatlı dudakları karşı konulmaz bir gülümsemeye dönüştü ve gözleri grimsi ışıktaki parlayarak bakışlarımı tutarak ayağa kalktı. Gömleğinin eteklerine uzanarak onu çıkardı ve ellerim yorganın içinde kıvrıldı.

Şimdi ay ışığının yetersizliğine lanet ediyordum ve kalbim üç kat hızlı atıyordu.

Omuzlarının ve güçlü kollarının üzerinde mürekkep gölgeleri dönüyordu. Ayrıntıları net olarak göremesem de boynundaki desenlerin dövme buzdağının görünen kısmı olduğunu söyleyebilirdim. Dumanlı çizgiler karmaşık desenleri ima ediyordu, hepsi

Göğsünde sona eren pantolonuna dokunulmamış, dolgun karnına ve yanlarına dokunulmamıştı.

Gövdesi dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki, yanımdaki yatağa tırmanana kadar pantolonunu çoktan çıkardığını ama boxer külotunu çıkarmadığını fark etmemiştim.

Kaslı bacaklarından biri benimkine sürtündüğünde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu; ince tüyler heyecan verici bir dokuya sahipti, ağırlığı büyüktü, göğsü zorlu bir duvardı. Beni vücuduna doğru çekti, dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu ve sonra hafifçe yana eğildi.

"Hey," diye gürledi sesi. Sözlerinin titreşimini hissettim ve onunla ilgili her şey çok katı, yoğun ve heyecan verici geldi.

Kendime sakinleşmemi söyledim. Kendime çocuksu bir aptal olmamamı söyledim. Kendime sofistike olmamı söyledim.

"Merhaba," diye cevap verdim, ses tonum sabit, kararlı, aptalca değildi. "Yorgun musun?" Başını salladı, gözleri dudaklarıma kayd.

"Sen?"

Sonra dizini büktü, üst bacağı hafifçe kalçalarımın tepesine sürtündü ve merkezimde bir kıvılcım ateşlenirken nefesimin kesilmesine neden oldu. Kendi kendime nefes almamı ve sonra nefes vermemi söyledim, her nefes alışı ve veriş hassas olmalıydı, yoksa utanç verici bir şey yapar, söyler ya da ağzımdan kaçırır ve anı mahvederdim.

Mahvedici olma.

Ama ortaya çıkan sıcaklık kıvılcımı çok yönlü bir şeye dönüştü, kıvrıldı ve büküldü, karnımda bir düğüm oldu. Ölçülü nefeslerimin her biriyle birlikte sıcak, çiğ duyum dalları genişledi, bacağının sert baskısı düşünmeyi zorlaştırdı ve konuşmayı imkansız hale getirdi.

Bu yüzden başımı sallayarak son sorusuna sözsüz bir yanıt verdim ve gülümsemesinin etkisine hazırlandım. Hazırlanmadığım şey ise gözlerindeki alev ve niyetti. Karanlık her şeyi daha yakın, daha ağır, daha yüksek sesle fısıldanan bir sır gibi hissettiriyordu.

Dan'in eli kolumdan kalçama doğru kayarak beni kavradı; başı eğildi, dili ve dişleri boynumu sevdi. Gözlerimi kapattım, dikkatli bir nefes daha aldım ve kendimi iyi hissettim.

Şimdiye kadar çoğunlukla olmayan endişe boğazımı sıktı ve göğsümde yavaşça balonlaştı, çünkü iyi hissetmekten daha fazlasını hissetmek istiyordum. *Harika* hissetmek istiyordum. Endişe, donma gibi farklı bir yanık türüydü ve kendini gösterdi. Sessiz bir canavar, karnımdaki kıvılcımı ve *iyi* hissetme duygusunu ayağa kaldırıp eziyor, her şeyin yerine hiçbir şey koymuyordu.

Ne bir soğukluk, ne bir sıcaklık, sadece ani bir tedirginlik boşluğu.

Hayır. Hayır, hayır, hayır!

Gözlerim yaşlarla doldu ve onları kırıştıtararak uzaklaştırdım, ellerim karnında, yanlarında geziniyor, bacaklarım daha önceki kıvılcımı kovalarken ona doğru kayıyordu. Kendimi biraz çılgınca hissetsem de nefeslerimi düzenlemeye devam ettim. Onun bilmesini istemiyordum.

Yanlış bir şey yapmamıştı. O Dan'di, komik ve seksi, tatlı ve inatçı. Vücudu inanılmazdı, hareketleri tüm kirli hayallerimi ve arzularımı gerçekleştiriyordu.

O mükemmeldi.

Sorun *bendim*.

Bana dokundu, avuçları uyku şortumun üzerinden arka tarafımı okşadı, parmakları karnımın ön tarafına doğru ilerledi, pijamamın eteklerine hafifçe dokundu. Nefesimi tuttum, bir şey bekliyordum. Vücudumun, bilmiyorum, harekete geçmesini. Doğru çalışmasını.

Dan'in ağzı gömleğime indi, parmağı içime daldırırken kumaşın üzerinden göğsümü emdi. Buna, ona, hafif masaj hareketlerine, onu ne kadar çok istediğime, birkaç dakika önce hissettiğim onda biri kadar ateşli ve rahatsız hissetmeye çok ama çok umutsuzca ihtiyaç duyduğuma odaklandım.

Ama hissetmedim.

Dişlerimi sıktım, hayal kırıklığı dalgasına karşı savaştım.

Dan göğsümde durakladı, hareketleri durgunlaştı. Başını kaldırdı, kısık gözleri benimkileri buldu. "Hey, iyi misin?"

"Evet. Harika." Küçük bir inilti çıkararak inandırıcı olmaya çalıştım. Leğen kemiğimdeki eli beni okşamayı bıraktı. "Sen . . . Kat-"

Çenemi kaldırdım ve onu öptüm, vücudumu onunkine bastırdım, avucumu boxer'ının önündeki şişkinliğe doğru düzleştirirken aramızdaki sıcaklığı yeniden yaratmak için elimden geleni yaptım. Ama yapamadım.

Harika

hissediordu. Ve

ben uyuşmuş

hissediordum.

Bu neden çalışmıyor? Neyin var senin? Neden çalışmıyorsun? Yeniden hayal kırıklığı gözyaşları gözlerimi yaktı ve kendime sakinleşmemi söyleyerek yutkundum. Belki rahatlırsam ve adımlarımı geri çekersem. Belki de

-

Dan bileğimi yakaladı ve ona dokunduğum yerden uzaklaştıtararak beni sırt üstü çevirdi ve üzerime çıktı.

Kaşlarını çatmış, gözlerini araştırdığını gördüm. "Hey. Neler oluyor?"

"Ne demek istiyorsun?" Onu tekrar öpmeye çalıştım ama o başını yana eğerek bundan kaçtı.

"Bundan hoşlanmadığını söyleyebilirim." "Saçmalama."

"Kat." Sesi daha da sertleşti ve şimdi kendini tamamen uzak tutuyordu. "Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum."

Kafası karışmış görünüyordu ama kızgın değildi. "Eğer bunu istemiyorsan, söylemen yeterli.

öyle."

"Ama ben *istiyorum*." Ona doğru uzandım ama o benden kaçtı, oturduğu yerde

Topuklular.

"İstemiyorsun."

"Seni istiyorum," diye bağırdım, sesimdeki çaresizliğin sınırını duydum ve yeni bir patlamayla tekrar ürperdim.

Bir süre bana baktı, bakışları sondaj yapıyordu. "Belki istiyorsun ama bedeninin istemediği kesin. Huysuzluğumu bağışla ama lanet bir çöl kadar kurusun ve iniltilerinin ne zaman sahte ne zaman gerçek olduğunu anlayabiliyorum."

Acımasız dürüstlüğü karşısında gözlerimi kapattım ve çenemin sallanmasını önlemek için alt dudağımı ısırdım. Ellerimle yüzümü kapattım ve arkamı döndüm. Melankoli beni eziyor, nefes alış verişlerimi ölçmeye çalışmak bir yana, nefes almak bile imkânsız geliyordu.

Bu sefer farklı olacağından o kadar emindim ki çünkü bu sefer Dan'le birlikteydim. Büyülü biriydi, rahatlamak için kendimi zorlamama gerek kalmadan ona sarılıp yatabiliyordum, elini tutmayı seviyordum ve daha önce de tutkuyla, ateşle ve ateşle öpüşmüştük.

Ve ona güveniyordum. Ona tamamen güveniyordum.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım, titrememeleri için dudaklarımı birbirine bastırarak.

"Kit-Kat, üzülme." Nazik parmaklarıyla omzuma uzanırken bile şefkati bana bir darbe gibi çarptı. "Hiçbir yere gitmiyorum. Her şeyle birlikte çok şey yaşıyorsun. Ben bir pislik gibi davranıyorum-"

"Değilsin." Başımı sertçe salladım.

"-ve aramızda olan hiçbir şeyden pişman olmanı istemiyorum. Bekleyeceğiz." Şakağıma bir öpücük kondurdu, beni kendine doğru çekti ve yakın tuttu. "Her şey daha iyi, daha sakın olana kadar oylanmak için bekleyeceğiz."

"Hiçbir şey fark etmeyecek," dedim acı acı, başımı sallayarak ve gözlerimi kendime devirerek.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yapamam." *Ugh*. Sesimin bu kadar küçük ve zayıf çıkmasından nefret ediyordum. Ve kendimi nasıl hissettiğimden nefret ediyordum, ifşa olmuş, başarısız gibi.

"Sen . Yapamaz mısın?"

"Stres yüzünden değil. İstiyorum, seni istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum." Ofladım, onun göğsüne saklandığım için kendime kızdım. Bilmesi gerekiyordu ve onu hayal kırıklığına uğratmadan önce bunu ona söylemeliydim.

Kendimi iterek gözlerimi onunkilere diktim ve gerçeği ağzımdan kaçırdım: "Sarhoş olmadığım sürece bunu yapamam."

Geriye çekildi, vücudu sanki bir elektrik akımına kapılmış gibi gerilmişti. Dan'in muhteşem gözleri benimkiler arasında gidip geliyor ve kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi.

Sonunda, "Ciddi misin?" dedi.

"Hiç-özür dilerim." Tekrar ellerimle yüzümü kapattım. Bıçak gibi bir acı uyuşukluğu kesti, neredeyse dayanılmazdı ve uzaklaşmaya çalışırken gülünç bir hıçkırıkla boğuldum.

"Ne? Hayır. Özür dileme." Beni kollarıyla sardı, gitmeme izin vermedi.

Ona karşı mücadele etmedim ve ağlamadım. Nefesimi tuttum ve kendimi kavramaya, odaklanmaya, etrafımda dönüp duran tüm istek, umut ve arzulardan uzaklaşmaya ve belki de sadece bu şekilde yaratıldığım gerçeğine teslim olmaya zorladım.

Ben cinsel bir insan
değildim. Seksten
hoşlanmıyordum.

İşte bu kadar.

Soğuk kesinlik, bıçak gibi saplanan acıyı gölgede bıraktı ve onu donuk, sıkı bir sızıya dönüştürdü. Yavaşça ağzımdan nefes verdim, ona karşı gevşedim, kendimi bıraktım ve köpüren kızgınlığımı yuttum.

Evet, berbattı.

Ama ne yapabilirdim ki?

Dan ile tekrar deneme ve başarısız olma fikri bile kendimi sonsuza kadar peynirden yapılmış bir odaya kilitleme isteği uyandırdı.

Eli başımın arkasını okşadı ve saç örgümü çekiştirerek bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdi. "Neden sarhoş olman gerektiğini düşünüyorsun?"

Sesi meraklıydı, endişeli değildi, üzgün değildi ve boğulmakta olduğum acının bir kısmı azaldı, nefes almamı kolaylaştırdı.

"Ben böyleyim işte, hep böyle oldum. Rahatlayamıyorum. Kafamın içinde çok fazla şey var. Ben bile ..."

"Sen?"

"Kendime dokunduğumda," dedim telaşla, yüzüm buruştu, yanaklarım utançtan kızardı.

Neden bunu tartışıyoruz ki? Neden kendi başarısızlığında boğulmakta ısrar ediyorum?

"Kendine dokunmadan önce içiyor musun?"

"Evet. Eskiden öyleydim." Boğazımı temizledim ve sesimi sakinleştirmeye çalıştım. "Eğer sonuna kadar gitmek istiyorsam içmek zorundayım. *Bunu* yapmadan önce çok içerdim. Bu yüzden artık bir şansım varsa içmiyorum. fiziksel olabilirsem." Bu son kısmı hızlıca söyledim ve tekrar boğazımı temizledim. "Her neyse, terapistim içkinin sağlıksız olduğunu, kendi kendini tedavi ettiğini söyledi. Ve fiziksel olarak hiçbir sorunum olmadığını, her şey için test ve tarama yaptırdığımı söyledi. Hormonal bir şey olabilir diye doğum kontrol hapi almayı bile bıraktım."

"Doğum kontrol hapi kullanmıyor musun?" Başımı salladım. "Hayır."

Göğsünden yumuşak bir ses yükseldi, sonra şöyle dedi: "Hazır konu açılmışken, cinsel yolla bulaşan hastalıklardan arınmış durumdayım. Haziran ayında yaz muayenemi oldum."

Kızarıklığının şiddeti arttı; geçmişime rağmen bu tür konuşmalar yapmaya alışık değildim. "Ben de cinsel yolla bulaşan hastalıklardan arınmış durumdayım," dedim ama konuşmadan önce boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Ama zaten bir önemi yok çünkü yapamam ve hepsi *psikolojik* ve-oh, kahretsin! Neyse boş ver." Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum, berbat durumda olduğum tüm yollar hakkında.

Dalgın, düşünceli bir ses çıkardı, *hıh* gibi.

"Özür dilerim, çok özür dilerim-"

"Lütfen özür dilemeyi bırak." Dan bana daha sıkı sarıldı. "Burada düşünüyorum."

Düşünmem için bana bir dakika ver."

Birkaç dakika boyunca bu şekilde yattık, bu sırada tutuşu gevşedi ama elleri kalçamda dalgın daireler çizmeye başladı. Dokunuşu, çıplak tenimdeki ve pijamamın ince kumaşı üzerindeki sürtünme ve sıcaklık iyi hissettiriyordu. Arada bir kendime rahatlamamı söylüyor, bir yandan da böyle olduğum için kendime lanet ediyordum.

"Yani, düşünmeden duramıyor musun? Yoksa ne?" Sesi son derece nazikti ve hala merakla doluydu, bana gerçekten anlamak istediği izlenimini veriyordu.

"Bu doğru. Ya da onun gibi bir şey." Burnumu çektim, şimdi daha kontrollüydüm ve artık yıkılma tehlikesi yoktu. "Terapistim bunun kendimi iyi hissetmediğim için olduğundan şüpheleniyor."

"Ne?" "Arzulanan."

Gözleri benimkilere takıldı ve yüz hatlarını tam bir inançsızlık ifadesi kapladı. "Benimle taşak mı geçiyorsun?"

"Hayır." Başımı salladım.

"Güzel olduğunu düşünmüyor musun?"

"Mesele o değil." Sesim istediğimden çok daha kısıktı, bu yüzden çenemi kaldırdım. "Ne hakkında olduğunu bilmiyorum. Eğer sorunun ne olduğunu bilseydim, onu çözerdim. Ama bilmiyorum. Kendimi nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Ve böyle olduğum için çok ama çok üzgünüm. Ama bilmeni isterim ki, hâlâ seninle olmak istiyorum."

Dan artık kaşlarını çatmıştı. "Sana iyi gelmese bile benimle birlikte olmak mı istiyorsun?"

Başımı salladım ve elimi karnının üzerine koydum. "Sana kendini iyi hissettirmek isterim."

Az önce söylediklerime inanamıyormuş gibi nefes verdi ve kaşlarının arasında iki ciddi hoşnutsuzluk çizgisi belirdi. "Hayır. Asla olmaz. Bunu yapamam."

Elimi ondan çektim, yumruk haline getirdim ve uzaklaştım. "Tamam. Anlıyorum."

"Hayır, anladığını sanmıyorum." Bakışları ağzıma kaydı ve karşı koyamazmış gibi dudaklarıma hafif, alaycı bir öpücük kondurdu, çekilmeden önce beni tatmak için alttakini yaladı, gözleri yüzümde sevgi dolu bir gezinti yaptı. "Bana söylediğin için teşekkür ederim."

Bazı duyguların birleşimi sesimi kullanmamı imkânsız hale getirmişti, bu yüzden başımı salladım.

"Bana bir şey daha söyle." Örgümden kopan birkaç tutam saç yüzümden uzaklaştırıp şefkatle kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Tamam."

"Ne istiyorsun?" Bir kez daha sesi sadece meraklıydı.

Sorunun anlamını çözmeye çalışarak kaşlarımı çattım. Ne istiyordum? Çok açık değil miydi? Normal olmak istiyordum. Neyin peşinde olduğunu anlamadığımdan emin bir şekilde, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Benimle birlikte olmak istediğini söyledin." "İstiyorum."

"Senin için iyi hissettirmese bile."

Gözlerim düştü, gözlerindeki sabırlı sıcaklığa bakıp bu konuşmayı yapamazdım. "Evet."

"İstediğim bu değil," dedi kararlı bir şekilde. Başımı salladım, kalbimin sıkıştığını hissediyordum.

"Peki, bu konu kapandığına göre, ne istiyorsun?" "Bu şekilde olmamak."

Gözlerinin üzerimde gezindiğini hissettim. "Terapide olduğunu ve bu konunun açıldığını söylemiştin."

"Evet."

"Sence onunla birlikte konuşursak bize yardımcı olabilir mi?"

Bunun için ağlamayacaktım, reddettim. Bu yüzden yutkundum ve başımı salladım. "Tekrar denemek ister misin? Gitmek zorunda değiliz. ve bu gece için plan yapmadım, sadece biraz oyalanmak istedim.

-Bu *benimle* ilgili değil ama sana yardım etmek istiyorum.

-" diye alçak bir hayal kırıklığı sesi çıkardı. "Bu doğru değil, *yardım* değil, ama-"

Onu bir öpücükle kestim, her kelime bir öncekinden daha acı vericiydi - beni incittiği için değil, sesindeki kendinden şüpheli duyabildiğim ve bunu oraya koyduğum için nefret ettiğim için.

Ben de onu öptüm. Onu sırt üstü yatırdım ve aklımdaki ve kalbimdeki tüm karışık duygularla onu öptüm. Elleri yüzümü çevreledi ve hareket etmedi, dolaşmadı, bana ne yapmasına ya da nereye dokunmasına izin verildiğinden emin olmadığı hissini verdi ve kalbimin yeniden parçalanmasına neden oldu.

Öpüşmeyi kestim, üzerine uzandım ve büyük göğsünü olabildiğince sıktım.

Kulağına eğilerek fısıldadım, "Lütfen, lütfen, lütfen mükemmelden daha az olduğunu düşünme. Sorunlarım seni değil, beni yansıtıyor ve sana söylememekle hata ettim."

"Ben mükemmel değilim, Kit-Kat. Bundan çok uzak." Dan'in elleri omuzlarımda geziniyordu ve açıkça söylemeden önce derin bir nefes aldığını hissettim.

yardım et."

"Dan-"

"Motorunuzu çalıştıramazsam bunu kişisel olarak algılamayacağım. -haklısın, bu senin suçun- ama tekrar denememek bir fırsatın boşa harcanması gibi görünüyor." Elleri kıcıma doğru kayd, beni okşadı ve sonra utanmadan sıktı. Sonra da "Vay anasını, harika bir popon var." diye inledi.

Küçük bir kahkaha attım, içimdeki bir şey rahatladı ve beni yuvarlamasına izin verdim. Yanıma yerleşti, elimi tutup dudaklarına götürürken konuşmaya devam etti, "Açık konuşayım, bunu kendim *için* bir fırsat olarak görüyorum. Elbette, umarım sen de bundan bir şeyler çıkarırsın. Ama bunu bir de benim açımdan düşün."

"Senin bakış açın mı?"

Bakışları vücudumda gezindi ve dudaklarını yaladı. "Sanırım çıplak olarak çok zaman geçireceğiz?" Dan alt dudağını ağzına götürürken gözleri tekrar benimkilerle buluştu, tutuştu ve yanmaya başladı.

Ne kadar denersem deneyeyim, onun yanan gözleri karşısında, onun için duyduğum endişeyi tutmakta zorlanıyordum. Ayrıca birkaç dakika önce neden pes etmeye ve yenilgiyi kabul etmeye kararlı olduğumu hatırlamakta da güçlük çekiyordum.

Bu yüzden, kendimi ve konuşmayı yeniden odaklamak amacıyla şunu sordum: "Ya seksten hiç zevk alamazsam? Ya yapamazsam? Ya denerim, deneriz ve hep başarısız olursam?"

Ağzı yukarı doğru çekildi. "Bence yanlış soruları soruyorsun."

"Gerçekten mi?" Sesime bir çaresizlik notası karıştı ve bunu saklamaya bile çalışmadım. "Hangi soruları sormalıyım?"

Dan kolumdan aşağıya, tişörtümün kalktığı karnımın çıplak derisine zar zor bir dokunuş yaptı ve arkasında tüylerim diken diken oldu.

Titredim.

"Bana kalırsa tek soru başarısız olup olmayacağın değil, bunun bir önemi yok. Önemli olan *denemekten* zevk alıp almayacağınızdır."

ON ALTINCI BÖLÜM

ABD Yıllık CEO Ücretlerinin **Medyan Değeri**, n= 300 örneklem, büyük ABD'de işlem gören halka açık şirketler
2016: 13 milyon dolar

-The Associated Press (AP)

ABD Yıllık CEO Maaşlarının **Ortalama Değeri**, n= 248.760 kapsamlı, tüm ABD şirketleri (küçük, orta ve büyük), bazıları özel, bazıları halka açık.
2016: \$178,400

-ABD Çalışma İstatistikleri Bürosu

****Dan****

^{KAT}e kahvaltı hazırladım; krep, pastırma, yumurta. Eve hoş geldin demek için bana kek yapmıştı, dün gece olanlardan sonra en azından ona şampiyonların kahvaltısını yapabilirdim.

Ayrıca, uyuyamadım. Onun "sorununu" düşünüp duruyordum. Bir sorunu vardı.

Büyük bir sorun olduğunu düşünüyordu.

Ancak, Michigan Gölü üzerinde güneş yükselirken kahvemi yudumlarken düşündüğümde, bu bana pek de sorun gibi görünmedi.

Bazı çiftler yürüyüşe çıkar. Bazıları birlikte yemek yapar.

Ruh sağlığı adına öpüşüyor ve birbirimize seksi masajlar yapıyorduk.

Hayatım boyunca bir sorun göremedim.

Elbette, bunu *ona* söylemezdim. Hayatımın erken dönemlerinde, dört kız kardeşim bana bir kadının duygularını önemsizleştirmenin yapacağım en son şey olduğunu öğretmişti. Kat'ın bu konuda eli kolu bağlıydı. Tamam, bunu anlayabiliyordum. Kat sert biri olabilirdi ama bana ihtiyacı olduğu sürece onun duygularını onaylayacaktım.

Bu arada, o düğümleri çözmeyi, sonra da onu başka düğümlere bağlamayı dört gözle beklerdim.

Takıldığım nokta ş u y d u : Bu, kişisel çıkarlarım için onun sorunlarını istismar ettiğim anlamına mı geliyordu?

. . . Hiçbir fikrim
yoktu.

Belki.

Muhtemelen.

Olası suçluluk duygusunu ortadan kaldırmak için kendime bunun simbiyotik bir ilişki olacağını hatırlattım. Ve tüm simbiyotik ilişkilerde olduğu gibi, bu da her iki tarafın da yararına olacaktı.

Gördünüz mü? Herkes kazanır!

Sadece en çok sen kazanıyorsun.

Kat odasından çıktığında çoktan giyinmiş ve işe hazırды. Saçları özenliydi, makyajı dergilerden fırlamış gibiydi. Pantolonunun önü bile kırıktı. Gömleği aşırı derecede ütülenmiş ve kolalanmıştı, yakası tehlikeli görünüyordu, o kadar sertti ki uçları bıçak ya da silah olarak kullanılabilirdi.

"Nasıl uyudun?" Hafif bir öpücük kondurmak için yanına yaklaştım ve onu biraz dağıtma, rujunu lekeleme, parmaklarımı saçlarında gezdirme ve kolalı gömleğini kırıltırma dürtüsüyle savaşıarak sordum.

Yapmadım. Ama yapmak istedim.

Ayrıldığımızda bana sert bir gülümseme verdi ve bir kâğıt uzattı, gözleri kaşlarımı çatmama neden olacak şekilde uzaktı. "Bu Dr. Kasai'nin numarası, terapistim. Telefon numaranı ona e-posta ile gönderdim ve konuşmamız için bir zaman ayarlamasını istedim."

Kâğıdı ondan aldım ve hiçbir kenarı üst üste gelmeyecek şekilde katlanmış olduğunu fark ettim. "Teşekkürler." Bir ona bir de kâğıda baktım. "Bu sabah onu aramamı ister misin?"

"Evet," diye ağzından kaçırdı, sonra sefilce içini çekti, yüzü buruşurken sakın görüntüsü çatırdadı. "Çok üzüldüm-"

"Hayır. Hiçbiri değil." Onu kollarımın arasına aldım, kendime çektim ve tekrar öptüm.

Bu sefer rujunu bulaştırdım ve parmaklarımı saçlarına soktum, onu mutfak tezgahına yaslarırken ağzını istediğim gibi açmak için bir avuç tuttum. Ve kışını avuçladım, çünkü bunu istiyordum.

Ağzımın içinde inledi, yaklaşmak için çabaladı, diliyle oynarken tırnakları takım gömleğimin içinden sırtıma battı ve öpüşmeyi dudağını oynak bir şekilde ısırarak sonlandırdı. Yaptığım işi hayranlıkla seyrederek eğildim.

Ağzı pembeydi, boyasızdı ve biraz şişmişti; saçları dağınıktı; gözleri şaşkındı.

Gömleği kırıxmamıştı.

Ama benimki kırıxmıştı ve bu daha da iyiydi.

İşe birlikte gittik ve sonrasında buluşmak için plan yaptık. Bana çetenin Fiona ve Greg'lere gidip evi temizleyeceğini, çamaşır yıkayacağını ve Fiona ile Greg'in biraz kestirebilmesi için çocuklara bakacağını hatırlattı.

Gün planlandığı gibi geçti. Fırsat bulduğumuzda Kat'le birlikte gözden geçirmek için evlilik sözleşmesinin bir kopyasını çıkardım. Çok büyük olmayan bazı değişiklikler yapmıştım ama yine de farklı bir şey isterse diye bunları görmesini istedim. Kat'in Dr. Kasai'sini aramayı düşündüm ama o gelene kadar beklemeye karar verdim, böylece bunu birlikte yapabilirdik.

İş işti, ama Betty'yi hayrete düşüren bir şekilde, Aşağı Ülkeler'den dönerken uçakta biriken işleri büyük ölçüde halletmiştim. Saat 11:00 civarında ofisimdeki kanepede biraz kestirdim, dayanılmaz yorgunluk kafama bir sopa gibi inmişti.

Tazelenmiş olarak saat 16:30 civarında Kat'in katına uğradım ve Fairbanks binasından birlikte ayrıldık, günlerimiz hakkında küçük sohbetler yaparken bunun -onunla birlikte olmanın, onun gününü konuşmanın, ona benimkini anlatmanın, elini tutmanın ve kimse bakmıyorken öpücükler çalmanın- benim hayatım olduğu gerçeğinin üstesinden gelmeye çalıştım.

İşleri ağırdan alıyorduk ama yine de. Kendimi dünyanın en şanslı piçi gibi hissediyordum ve bir parçam Tiny Satan'a böyle bir pislik olduğu için bir teşekkür notu göndermeyi düşündü. Merak etmeyin, bir yanımda hâlâ onun taşaklarını tekmelemek istiyordu.

Daha sonra -çok daha sonra- Greg ve Fiona'nın evinden ayrılırken nihayet kafama dank etti: eve birlikte gidecektik. Sanırım o da aynı anda anlamıştı çünkü arabanın içi sessizleşmişti ve neredeyse onun düşündüğünü duyabiliyordum.

Stan'in "Uh oh" dediğini duyduğumda gizlilik camını kaldırıp kaldırmamayı tartışıyordum. Gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluştu. Tetikte ve endişeli görünüyorlardı. "Sanırım bir sorunumuz var patron."

Boynumu büküp camdan dışarı baktım. Üç polis arabası Doğu Randolph Sokağı'ndaki mülkün önündeki çemberin içine park etmişti ve binaya yaklaştığımızda bir polis bize el sallıyordu.

Stan bana baktı, ona kısa bir baş selamı verdim ve o da yavaşça ilerlemeye devam etti.

"Konuşmayı sen mi yapmak istersin?" Kat'e sordum, "Yoksa ben mi yapayım?"

Cevap vermedi. Onun yerine eli benimkini sıktı ve sanki kaçmaya hazırlanıyormuş ya da bu içgüdüyle savaşıyormuş gibi gerildiğini hissettim.

Arabayı durduran Stan camını indirdi. "Yardımcı olabilir miyim memur bey?"

Polis Stan'i inceledi, sonra bize baktı. "Arabadaki herkesin kimliğini görmem gerekiyor."

"Elbette." Onu rahatlatmak umuduyla elini sıktım. "Elbette." Arka cebime uzandım, çenemi Kat'in çantasına doğru kaldırdım ve kimliğini çıkarması için onu cesaretlendirdim.

Çıkardı ama ellerinin titrediğini görebiliyordum. Onu suçlamadım. Polis olan amcalarım ve teyzelerim vardı. Anne tarafından büyükbabam da polisti. Yine de, şimdi bile, hapse girdikten sonra, ailemden olmayan polis memurları beni ürkütüyordu.

Polis memuru camıma geldi, ben de camı indirdim ve ehliyetlerimizi uzattım. Benimkine zar zor baktı, onun yerine Kat'inkine sanki bu haftanın Powerball numaralarını tutuyormuş gibi baktı. Bakışları onunkine kaydı, tuttu ve sonra kapıyı açtı.

"Bayan, benimle gelmeniz gerekiyor."

Kımıldamadı. Ve hala bana cevap vermemiştii. Ben de önden gittim. "Affedersiniz, efendim." İçgüdüsel olarak onu korumak için önüne geçtim.

benim vücudumla. "Karımdan ne istiyorsun?"

Memur gözlerini kırptırdı, irkildi ve kaşlarını çatı. Belli ki bu soru onu şaşırtmıştı.

"Karınız mı?"

"Evet, memur bey. Karım."

Yalan söylediğimi düşünmüş gibi bir bakış attı ve çenesini kaldırdı. "Evlilik kanıtınız var mı?"

"Evlilik cüzdanımız cebimde duruyor." Ona uzanmak için hiçbir harekette bulunmadım, bundan daha iyisini biliyordum. Bir süre bekledikten sonra, "Uzanmamın bir sakıncası var mı? Ya da sen çıkarabilirsin. Sol göğüs iç cebimde."

Ceketimi açtı, dikkati yarım saniyeliğine boynumdaki mürekkebe takıldı, gözlerime sıçradı, sonra tekrar ceketime döndü. İşyerinde yazdırdığım evlilik sözleşmesinin katlanmış kopyasını çıkardı, arkasında - Tanrı'ya şükür - evlilik cüzdanı vardı.

"Bu son sayfa." Ellerimi onun görebileceği şekilde bacaklarımın üzerinde tuttum.

Kaşlarını çatarak belgeyi sonuna kadar çevirdi ve Kat'in kimliğine baktığı gibi ona da baktı. İfadesi netleşince gözlerini tekrar benimkilere dikti ve bana küçük bir gülümseme verdi.

"Bayan O'Malley, ha?"

"Doğru."

Omzundaki telsize uzandı ve gözlerini benimkilerden ayırmadan arama düğmesine bastı. "Ben Memur Denver, BETA konumundan. Hedefi görüyorum, tamam."

İki saniye geçmeden telsizden bir cevap sesi duyuldu. "Hedefi emniyete alın ve pozisyonunuzu koruyun. Hemen geliyoruz, tamam."

"Bu konuda biraz sorun var. Görünüşe göre Bayan Caravel-Tyson evli. Evliyse vesayet emrinin hâlâ geçerli olduğunu sanmıyorum, tamam."

Biraz parazit oldu, sonra telsizden tanıdığımı sandığım bir ses duyuldu, "O evli değil, deli. Söylediği tek kelimeye bile inanamazsın."

Omzumun üzerinden Kat'e baktım ve ruh halinin aniden değiştiğine tanık oldum. Bir saniye önce ürkmüş ve korkmuş, bir saniye sonra da öfkelenmişti. Ama ağzını kapalı tutarak Memur Denver'ın telsizine küçük bir memeliyi öldürebilecek bir bakış attı.

"Hedef bana deli gibi görünmüyor, efendim. Burada onunla birlikte oturan ve az önce bana bir ay öncesine ait yasal bir evlilik cüzdanı veren kocası da öyle." Durakladı, gülümsemesi genişledi, sonra ekledi, "Tamam."

Memur Denver'a sırtarak baktım ve garip davranışı karşısında bir kaşımı kaldırdım. Şaşkınlığımı fark etmiş olmalı ki daha da yaklaştı ve şöyle dedi: "Siz rahatlayabilirsiniz. Ve -özür dilerim hanımefendi, alınmayın ama- kuzeniniz bir gerçek bir sik."

Kat şaşkın bir kahkaha attı. Koltuğumda geriye yaslandım, artık vücudunu kendi vücudumla korumuyordum. Telsizin cevap vermesini beklerken ikimiz de birbirimize baktık. Bir süre bekledik. O kadar uzun süre bekledik ki, Memur Denver'ın iyi ruh halinin bir kısmı bozulmaya başladı. Tam çağrı düğmesine basmak üzereydi ki telsizden bir ses duyuldu.

"Şimdi beni dinle, salak. Gitmelerine izin vermeyeceksin. Elimde hâlâ bir mahkeme emri var ve bir kanun adamı olarak bunu uygulamak zorundasın!"

Memur Denver başını telsizden yana eğdi, yüzünü buruşturdu ve sesi kısıtı. Bize dedi ki, "Yerinizde olsam ona kaybolmasını söylerdim."

"Teşekkür ederim, memur bey." Kat'ın kararlı sesi araya girdi. "Hukuk ekibimizi aramamız için bize biraz izin verirseniz, eminim bu işi çözebiliriz."

"İstedığınız kadar zaman ayırın." Arabamızdan uzaklaşarak cep telefonunu çıkardı. "Bunu arayacağım ve bakalım kaptan ne diyecek."

Önce ben çıktım ve Kat'e elimi uzattım. Elimi tuttu, diğer eliyle telefonunu kavradı ve tam arkasından kapıyı kapatırken kulağına götürdü.

"Selam. Benim. Caleb burada ve yanında polis var." Gözleri benimkileri buldu ve yastığın diğer tarafı kadar soğukkanlı göründüğünü fark edince rahatladım ve belki biraz da şaşırdım.

Stan'e işaret ettim, o da başıyla onayladı ve ben sürücü camına doğru ilerlerken benimle birlikte hareket etti.

"İkinizi buradan götürmemi ister misiniz?" Gözleri kocaman olmuş, ben, Kat ve memur arasında gidip geliyordu.

"Buna gerek yok. Henüz gerek yok. Size haber veririm." Hiçbir şeyi göz ardı etmiyordum. Caleb bir şekilde polisi vesayet kararının geçerli olduğuna ikna etmeyi başarırsa, Kat'i almalarına asla izin vermeyecektim. "Bölgedeki herkese destek çağırın. Binayı boşaltın. Bizimle burada buluşsunlar."

Stan başını salladı ve telefonunu eline aldı.

"Tamamdır." "Ve motoru çalışır durumda tut."

Tekrar başını salladı ve çoktan yakındaki ekiplerimize bir mesaj yazmaya başlamıştı.

Bu sırada Kat, bir metre kadar ötede volta atıyor, sonra tekrar geri dönüyor ve görüşmenin diğer tarafını dinliyordu.

"Dan'e e-posta ile gönder," dedi, bakışları benimkine geldi.

"Konuşmanın **ç o ğ u n u** o yapacak."

"*Eugene mi o?*" diye sordum.

Başını salladı, yanıma geldi, yakınıma eğildi ve ikimizin de dinleyebilmesi için telefonu eğdi.

". . . bu akıllıca. Seni kızdırmaya çalışacak ve seyircisi olacak, seyirciyle nasıl anlaştığını bilirsin. Önergeyi göndereceğim ama daha önce gördükleri bir belge, henüz telefon ekranında doğrulamadıkları bir belgeden daha ikna edici olacaktır. En kötü ihtimalle, Chicago Polisi sizi yarına kadar gözaltında tutacaktır. O noktada serbest bırakılacaksınız."

Kat yine başını salladı, hâlâ sakın ve telaşsız görünüyordu. Bu arada ben *de cesedimi çiğneyip geçmeyi* düşünüyordum.

Bu yüzden düşünmeden konuştum: "Onu gözaltına almalarının imkânı yok."

"Ah, Daniel. Hatta sen varsın."

"Ben buradayım. Onu götürmüyorlar, beni duyuyor musun?" "Bay O'Malley-"

"Sorun yok. İyi olacağız." Kat telefonu elimden çekerek bana sert bir bakış attı. "Her şey için teşekkürler Eugene Amca. İrtibatta olacağız."

Ona kaşlarımı çatarak baktım ve Stan'e yan gözle bir bakış gönderdim. O da bana hafifçe başını salladı. Gitmeye hazırды, sadece birimizin haber vermesine ihtiyacı vardı.

Telefonu kapattı, telefonunu çantasına yerleştirirken yakınına eğildi ve sertçe fısıldadı, "Chicago Polisi'nin bu işi çözmek için zamana ihtiyacı varsa, onlara zaman vereceğiz. Bu gece bir tesiste kalabilirim."

"Ya seni hapse atarlarsa?" Kollarımı kavuşturdum. "Fiona ile antrenman mı yapıyorsun? Sana nasıl ninja olunacağını mı öğretti? Benim bilmediğim hareketlerin mi var?"

"Beni hapse atmayacaklar." Kızgın bir sesle iç çekti ama yüz hatları yumuşadı. Açıklanamaz bir şekilde, ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "Ve hayır, ben bir ninja değilim." Ve sonra, bakışlarımı tutarken nefesinin altından ekledi, "Ve evet, bilmediğin hareketlerim var."

Buna tepki veremeden polis telsizinden gelen çirkin ses bize seslendi: "Tanrı'ya şükür iyisin Kathleen. Çok endişelendim."

Kat ve ben binanın girişindeki sese doğru döndük ve kuzenini, hepsi siyah takım elbise, kravat ve gömlek giymiş on özel güvenlik görevlisi tarafından kuşatılmış halde bulduk. Bir kez daha hiç düşünmeden Kat'in önüne geçtim. Yine hiç düşünmeden, onları ölçtüm, çoğunu onları. Onlar düzenlenmişti

standart düzendeydiler ama yüksek alarm durumunda görünmüyorlardı. Bu iyi bir şeydi.

Ayrıca Caleb ve siyah takım elbiseli çetesinin binadan ayrılmasından beş saniye sonra Alex, Quinn ve ekibimizden bir düzine kişinin hemen arkalarından çıktığını gördüm. Sonra iki kez bakmam gerekti çünkü aralarında Sandra, Steven, Nico-Elizabeth'in kocası ve dünyaca ünlü komedyen- Ashley Winston ve onun adamı Drew Runous vardı.

Ashley ve Drew yeni bebekleri ziyaret etmek için şehre gelmişlerdi; akşamı onlarla birlikte Greg ve Fiona'larda geçirmiştik. Birkaç günlüğüne Elizabeth ve Nico ile birlikte kalacaklarını unutmuşum.

Caleb ağzını açarken kollarını da açtı, sanki Kat'e sarılmayı planlıyormuş gibiydi, ama sonra adımları yavaşladı ve sonunda durdu, hâlâ epey uzaktaydı. O ve ekibi arkalarına bakarak durdular.

Küçük pisliğin omuzları sertleştğinde neredeyse gülecektim, muhtemelen Nico Moretti'yi görünce. Ya da belki de Drew'u gördüğünde - şaka yapmıyorum- bir dağ büyüklüğündeydi, bir Viking'e benziyordu ve ona uygun ölümcül bir ifade takınmıştı; bir balta taşıdığını görsem şaşırmazdım. Ya da belki de Quinn ve Alex'ten gelen ölüm bakışlarıydı.

Her neyse, Caleb ve arkadaşları bize doğru bir adım daha atmadılar. Ama kötü haber, şimdi adamları yüksek alarmdaydı.

Quinn bize ilk ulaşan oldu ve durumu hızla değerlendirdi. "Yolda daha fazlası var."

"On beşimiz var, sanırım bu kadarı yeterli." Çenemi Chicago PD'ye doğru kaldırdım. "İşler çirkinleşmeyecek ama bu iyi bir güç gösterisi olacak."

Nico, Alex, Steven ve Drew beni ve Kat'i çevrelerken onunla kısa bir baş selamı verdik. Sandra ve Ashley Kat'i selamladıktan sonra onun hemen arkasında yerlerini aldılar; kollarını kavuşturmuş, gözlerini kısmış, birilerinin onlara hadlerini bildirmesini umuyor gibiydiler. Alışkanlığım olduğu üzere, ellerinde örgü şişesi ve tekila şişesi olup olmadığını kontrol ettim; bu şişeler fedailerle karşılaştıklarında tercih ettikleri silahlar gibi görünüyordu.

Caleb kuzenine şaşkın, biraz da manyakça bir gülümseme atarken parmakları takım elbisesinin ceketine geldi. Ceketinin düğmelerini çözdü ve sonra yeniden ilikledi.

"Bu nedir?" Hepimizi işaret ederken sesi hafif ve küçümseyiciydi. "Bir tür çeteye falan mı katıldınız? Yine mi?"

Kat kuzenine baktı, yüz hatları ifadesizdi. Cevap vermedi.

Bunu -daha önce Eugene'e söylediği gibi- konuşmanın çoğunu benim yapmam için bir işaret olarak aldım.

Boğazımı temizleyerek bir adım öne çıktım, Alex, Quinn ve Nico da arkamdaydı. Elimi uzatarak ona en boktan sırtışıma yaptım. "Sen Colin olmalısın. Bana Bay O'Malley diyebilirsiniz. Ben Kathleen'in kocasıyım."

Gülümsemesi giderek azaldı ve soluk mavi gözleri yarıklara dönüştü. Ona bok ikram ediyormuşum gibi elime baktı ve burnu seğirdi. Kabul etmedi.

Bu adam şahsen daha da sansara benziyor.

Gerçekten, görünüşü değildi. Kim olduğuydu. O bir gelincikti ve bu yüzden gelincik gibi görünüyordu.

Çenesini kaldırarak bana spazmodik bir gülümseme verdi. "Kathleen'in kocası mı?" Güldü, kesinlikle zoraki bir gülüştü ve güvenlik ekibine baktı. Muhtemelen şakanın içinde olmadıkları ya da bir psikopatın dalkavuşu rolünü oynamak için para almadıkları için gülmediler. "Bunu pek olası bulmuyorum. Sana ne kadar ödedi?" Bir adım daha yaklaştı, sesini alçalttı ama duyulmasını engelleyecek kadar değil, "Ya da sana ne vaat etti? Hmm?"

Elimi bıraktım ve futbol sahasındaki hakemler gibi bir kenarda duran memurlara baktım. Derin bir sohbete dalmış gibiydiler, muhtemelen ne yapacaklarını bulmaya çalışıyorlardı.

Telefonumu çıkardım. "Dinle, Colin-"

"Caleb."

"O da ne?" E-postalarımın gittiğim yerden başımı kaldırıp baktım. "Benim adım." Gözleri sert ve düzdü, ruhsuz gelincik gözleri. "Adım Caleb."

"Tamam, tabii. Bu senin için güzel. Her neyse. Mesele şu ki," Eugene'in gönderdiği belgeyi açtım, hızlıca taradım ve memurların duyabilmesi için sesimi yükselttim, "Bunu hukuk ekibimden yeni aldım. Bu, vesayet talebinizin reddedilmesi için bir dilekçe ve yargıcınız az önce bunu imzaladı çünkü biliyorsunuz,"- omuz silktim-"Kathleen ve ben evliyiz. Bu da şu anlama geliyor, eğer yanılıyorsam düzeltin, ama onun şahsı ve malları üzerindeki vesayet, eğer gerekirse, doğrudan eşine geçer. Bu da ben oluyorum."

İlk yaklaşan Memur Denver oldu ve elini uzattı. "May
ı?"

"Elbette." Ona telefonumu uzattım ve o da telefonumu alıp
Meslektaşlarım.

Caleb bana küçük, yapmacık bir gülümseme verdi. "Anlıyorum. Belli ki
onun için endişeleniyorsun. Dengesizliğinden ne zaman şüphelenmeye
başladınız? Hâlâ sesler duyuyor mu?"

Başımı salladım, onun zavallı soru girişimini anlamıştım. "Senin için
endişeleniyorum, Conner."

Ciğerlerinden bir kahkaha patladı. "Bana Bay Tyson diyebilirsin ama
neden benim için endişeleniyorsun ki? Ciddi bir akıl hastalığı geçmişi olan,
sokaklarda yaşayan, hırsızlık yapan ya da uyuşturucu için fahişelik yapan ben
değilim."

*Çünkü gözbebeklerini yuvalarından çıkarıp sikişinin deliğine öyle bir
sokacağım ki, işim bittiğinde sana Jimmy-Dört-Taşak diyecekler, seni çitir
orospu çocuğu.*

Quinn yanımda huzursuzca kıpırdandı, Alex de öyle. Benzer düşüncelere
sahip olduklarını anlamak için onlara bakmama gerek yoktu.

Ses tonumu dikkatlice hafifleterek Caleb'ın sırtışına karşılık verdim.
"İlk kararı imzalayan yargıca yalan söyledin ve Chicago Polisi'ne de yalan
söylüyorsun."

Gözleri seğirdi. "Ben öyle bir şey yapmadım. Belli ki sen de en az onun
kadar paranoyaksın."

"Bir aydan uzun süredir evliyiz." Davranışını utanç verici buluyormuşum
gibi parmağımı sallayarak ona ters ters baktım. "Açıkçası, vesayet dilekçeniz
evliliğimize bir tepki. Ama polise yalan söylemek suçtur, Carl."

"Ben öyle bir şey yapmadım-"

"Kuzeninle ilgili bu rahatsız edici takıntını anlamasam da, lisanslı bir
uzmandan yardım almanı şiddetle tavsiye ederim."

Minik Şeytan alt dudağını ısırды, gözleri iriydi, biraz da vahşiydi, bana
köşeye sıkışmış bir fareyi hatırlatıyordu. "Onun hasta olduğunu ve yardıma
ihtiyacı olduğunu kabul etmiyor musun? O zaman tatmin olmadım. Elimde
bana acil durum vesayeti veren bir mahkeme kararı var ve senin elinde ne
var? Cep telefonunda bir belge mi? Bunun gerçek olduğunu nereden
bileceğiz? Hayır. Hayır, hayır, hayır." Adamına döndü

güvenlik ekibine el salladı. "Kathleen, kendi güvenliği için bizimle gelecek. Hadi gidelim."

Yanımdan geçip gidecekmiş gibi yana çekildi, eliyle tekrar adamlarına takip etmelerini işaret etti, ben de onu geri çekilmeye ya da bana çarpmaya zorlayarak yanından geçtim. Bu arada adamlarım bir adım öne çıkarak siyah takım elbiselilerin hamle yapmasını engelledi.

"Vay be. Tamam, Cody. Sakin ol." Ellerimi aramızda tuttum, sanki deli olan oymuş gibi, bir yandan da onu boğazından tutup avluya fırlatma dürtüsüyle savaşıyordum. "Anlıyorum, gerçekten. Burada kiralık adamlarınız var ve bu yüzden ne isterseniz yapabileceğinizi düşünüyorsunuz. Sanıyorsun ki . . ." Biraz daha yaklaştım ve sesimi fısıltıya düşürdüm, "Bir Jet olduğunuzda, sonuna kadar Jet'sinizdir. İlk sigarandan son ölüm gününe kadar. Değil mi? Bu senin küçük fantezin mi?"

Yüzü buruştu, geriye çekildi, gözleri parladı. Gösteri melodilerinin onu bu kadar kızdıracağını kim bilebilirdi? Belki de bunları alaycı bir şekilde söylediğim içindi.

Sesimin tonunu yükselterek devam ettim: "Ama bu işler böyle yürümüyor Carter. Bu sana şok gibi gelebilir ama kanunlar senin ıslak rüyalarının üstündedir."

Caleb cevap vermeden önce, Memur Denver öne çıktı. "Yüzbaşıya ulaşamıyoruz, bu yüzden burada bir karar vermemiz gerekecek." Telefonumu bana geri verdi, dikkati yanımdaki adamların üzerinde gezinirken ağzı acımasız bir çizgiye oturmuştu. "Anlamak için zamana ihtiyacımız olacak..." Memur Denver gözlerini kırıştırdı. "Hey, bekle bir dakika. Sen . . . ? Sen Nico Moretti'sin!"

Görüş alanını takip ettim ve onun Nico'ya baktığını gördüm. Aslında artık herkes de ona bakıyordu.

Nico alıştırılmış, kendini küçümseyen bir kahkaha attı ve elini uzattı. "Evet. Diziye izliyor musun?"

"Vay anasını, sen olduğuna inanamıyorum." Memur Denver ve iki meslektaşı Nico'nun elini sıkmak için öne çıktı.

Ama sadece bununla kalmadılar, muhtemelen kağıt ve kalem aramak için kendilerini yoklamaya başladılar.

Ama sadece bu da değil, *Nico* Caleb'in ekibine doğru ilerlemişti, şimdi her birine teker teker kendini tanıtırken, "*Bu Nico Moretti*" fısıltıları ve fotoğraf ve imza talepleri arasında daha da yaklaşıyordu.

Ama sadece bu değil, herkes Caleb'i unutmuş gibiydi. "Hey! Bekle bir dakika." Caleb güvenlik görevlilerine şöyle bir baktı. Gerçi şaşkın ve biraz da kızgındı ama kimse Minik şeytan'a dikkat etmiyordu. Hayır.

"Yaptığınız her şey için teşekkür ederim memur bey." Nico, Caleb'ın ekibinden biri için bir makbuz imzalarken Memur Denver'a döndü. "Eşim şehir merkezinin yakınındaki acil serviste alışıyor. Siz mavili çocuklar büyük fark yaratıyorsunuz."

"Bunu takdir ediyorum. Teşekkür ederim, Bay Moretti."

"Lütfen. Bana Nico deyin." Mükemmel dişleri ay ışığında parlıyordu, gözlerinde kk lanet yıldızlar vardı.

Ah Nico, çok pürüzsüz. Işıltılı, güzel bir İtalyan paketine sarılmış tereyağı ve krema gibiydi.

"Tamam, Nico." Memur Denver gözlerinde yıldızlarla arkadaşımıza bakıyordu ve ben önce Quinn'e, sonra Alex'e, en sonunda da Drew'a bakma hatasını yaptım.

Quinn, kollarını kavuşturmuş, gözlerini devirdi.

Alex, ellerini ceplerine sokmuş, alayı bir gülümsemenin fısıltısıyla sahnenin gelişmesini izliyordu.

Drew ve ben ise kaçamak bir gülümsemeyi paylaştık.

İtiraf etmeliyim ki Nico'yla ilk tanıştığım da ben de biraz şaşırmıştım. Televizyonda çok komikti. Ve şahsen de çok iyi biriydi.

Bir yıl kadar sonra yıldız çarpması aşamasını geçmiştim. Artık o sadece Nico'ydu, komik adam, iyi adam, harika aşçı. Çoğunlukla onu tanıdığımı memnundum.

Ama şimdi? şu anda mı?

Nico'ya şkrlere olsun.

"Burada ne işin var? Burada mı yaşıyorsun?" Diğer polis memurlarından biri sordu, güvenlik görevlileri öne doğru ilerledi, her biri ona imzalaması için bir şey uzatırken sırayla fotoğraf çektiler.

Caleb dişlerini sıkarak Rolex'ine baktı, sonra kollarını kavuşturdu. Gözleri omzumun ötesine, muhtemelen Kat'e kaydı ve tehditkâr yarıklara dönüştü. Ben de onun görüş alanına girdim ve ona kendi göz tehditlerimi gönderdim.

"Aslında," dedi Nico Memur Denver'a hitaben, "Kathleen-Kat- benim bir arkadaşım."

"yle mi?"

Caleb yüksek sesle i çekti.

"Evet. Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz, en iyi arkadaşlarımdan biri. Peki ya buna ne dersiniz?" Nico önce Caleb'a anlamlı anlamlı baktı, sonra Memur Denver'a döndü. "Ona kefil olurum, sana yargıçla aranı düzeltmen için biraz zaman veririm. Hatta sana telefon numaramı vereyim, bir şeye ihtiyacın olursa ulaşırısın."

Nico sözlerini bitirmeden önce tüm memurlar başlarını sallıyordu, Memur Denver Nico'ya minnettar bir gülümseme verdi. "Evet. Evet. Sorun değil."

Nico memurlara numarasını verirken Caleb sinsi gözleriyle hepimizi izlemeye devam etti, ardından siyah takım elbiseli çetenin en yakınındakine kocaman bir sırıtışla dönerek el sıkışmayı ve bir şaka yapmayı teklif etti. Şaka Quinn de dahil olmak üzere çevredeki herkesi güldürdü.

Ya da belki Quinn de benim gibi Caleb'e gülüyordu.

Birkaç dakika sonra polisler gitmiş, Caleb'in özel güvenliği Nico'ya hayranlıkla bakmaya başlamıştı. Aniden omuzlarımdan tozunu parmaklarımdan tersiyle alma dürtüsüne kapıldım, felaket önlenmiş, sorun çözülmüştü.

Kat'e dönüp içeri girmemizi, belki Wally'yi yürüyüşe çıkarmamızı önerecektim ki Caleb aniden öne fırladı ve kuzenine doğru pervasızca bir hamle yaptı. Önünü kesmek için hamle yaptım ama Drew benden önce davranıp adamın yörüngesini kesti ve Viking seviyesinde buz gibi bir bakışla onu yere serdi.

"Geri çekil," diye gürledi Drew, ileri doğru tehditkâr bir adım atarak. Steven da oradaydı, Drew'un omzundaydı ve korkutucu görünmeye çalışıyordu.

Caleb onları görmezden gelerek Kat'e doğru eğildi ve "Burada mı kalıyorsun?" diye sordu.

"Sana söyleyecek bir şeyim yok." Sesi duygudan yoksundu.

"Bundan emin misin? Sen burada Sinn Féin'le evlenirken," ben onun yanına gelirken beni işaret etti, "*baban* felç geçirdi ve hastaneye yatırıldı."

Kat kaskatı kesildi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Zachariah yoğun bakım ünitesinde," diye tükürdü Kat'e alaycı bir bakış atarak. "Üç hafta önce yatırıldı."

"YOĞUN BAKIM MI? Üç hafta . . . ?" Kat'in bakışları düştü ve bu haberi sindirmeye çalıştığını görebiliyordum.

"Marks sana söylemedi mi?" Caleb'in ağzı kendini beğenmiş bir sırıtışa dönüştü ve bir adım uzaklaştı, Kat'in şaşkınlığından ve elde ettiği puandan memnun görünüyordu.

Kadının bakışları tekrar Marks'a kaydı ama hiçbir şey söylemedi.

"Sana söylemedi. . ." Şaşırmış görünüyordu. "Elbette. Anlamıyor musunuz? Tüm kararları o veriyor, yaşlı adamı üç haftadır yaşam destek ünitesinde tutuyor, böylece ölmeyecek, böylece miras *sana* kalmayacak. Marks yıllardır senin iplerini çekiyor, herkesin iplerini çekiyor. Sen onun kuklasısın. Sence yeni haydut kocanı sevecek mi? Hmm?"

Ashley, Kat'in önünde durarak Caleb'in görünmesini engelledi ve kolunu Kat'in beline doladı. "Hadi bebeğim. Benimle gel. Arayıp babanı kontrol edeceğiz."

Bu sırada Sandra elini koluma koyarak bana küçük bir kafa sallama *hareketi* yaptı ve "*Buna değmez*" diye mırıldandı.

Sonra Kat'le benim arama girdi ve kolunu Kat'in diğer tarafına doladı. "Evet. Hadi çay yapalım ve babanı kontrol edelim. Bu küçük adamın şeytani umutlarını ve hayallerini yıktığına göre, sanırım okşaması gereken tüysüz bir kedisi ve hazırlaması gereken bir monoloğu vardır."

Drew ve Steven önde, Alex Sandra ve Caleb'in arasında, Nico ise hayranlarına el sallayıp gülümseyerek arkada olmak üzere grup yavaşça binaya doğru ilerledi.

Onun gidişini izledim, içeride güvende olduğundan ve kapının kapandığından emin olduktan sonra dikkatimi tekrar kuzenine çevirdim, geri çekilmesini sağlamak için her türlü tehdidi uygulamaya hazırdım, buna korkunç bir ateş fırtınası yağdırmak da dahildi ama bununla sınırlı değildi-

"Dan." Quinn görüş alanıma girdi, kollarını kavuşturmuş, alçak sesle konuşuyordu. "Gitmen gerekiyor."

"Dilini kesip kıcına sokmam lazım."

"Evet, belki sonra." Omuz silkti. "Ama şu anda uçağa binip Kat'le birlikte Boston'a gitmen gerekiyor."

Bu beni şiddetli düşüncelerimden çekip çıkardı, gözlerim yeniden Quinn'e odaklandı. "Ne?"

"Kat'i al." Yüz ifadesi sabırlı ama endişeliydi. "Onu Boston'a, evine götür. Babası yoğun bakımda. Onu görmesi gerek. Bu gece oraya gidebilirsin, üç saat sonra babasının yanında oturuyor olabilir."

O daha sözünü bitirmeden ben başımı salladım. "Evet. Haklısın. Haklısın."

"Uçağa bin." Omzuma bir şaplak attı. "Önceden arayacağım."

Her şey hazır olacak. Sadece onu al ve git."

Etrafından dolaşmaya başladım ama sonra durdum. "Bekle, Wally ne olacak?"

Quinn bana bir kez göz kırptı ve *hadi ama adamım* der gibi bir bakış attı. Tek söylediği "Alex," oldu.

Doğru ya. Alex. *Wally Alex'i seviyor.*

Arkadaşım çenesini binaya doğru kaldırdı. "Git. Ve bu salak için endişelenme." İkimiz de Caleb'a bakarken Quinn'in gözleri soğudu, şimdi birkaç metre uzaktaydı ve cep telefonundan biriyle konuşuyor, arada bir de güvenlik görevlilerine hepsinin kovulduğunu haykırıyordu.

"Birkaç gün seni rahatsız etmeyecek." Quinn'in ağzı ince bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Belki daha da uzun."

BÖLÜM II

BOSTON'DA YAŞANANLAR, TÜM DÜNYADA MANŞET OLUYOR

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Tıbbi Vekaletname: "Kendiniz için karar veremeyecek duruma geldiğinizde sizin için sağlıkla ilgili kararları vermesini istediğiniz kişiyi seçmenize olanak tanıyan yasal bir araçtır."

-Wex Hukuk Sözlüğü

****Kat****

Hocalarıma MESAJ ATTIM ve babamın hastanede olduğunu ve sınıfa ne zaman döneceğimi ya da dönüp dönmeyeceğimi bilmediğimi bildirdim. Ayrıca onları mümkün olduğunca haberdar edeceğime söz verdim. Ardından patronuma ve Bayan Opal'a da benzer bir mesaj içeren bir e-posta gönderdim.

Daha sonra Steven'a şehir dışında olacağımı bildiren bir mesaj gönderdim. Dan, Quinn'e mesaj attı ve Janie'den haberi yaymasını istedi.

Uçuş sırasında canım konuşmak istemedi. Bunun en büyük nedeni Eugene'e kızgın olmak ve babamla ilgili haberler karşısında afallamak dışında ne hissettiğimi bilmiyor olmamdı.

Dan de bunu sezmiş olacak ki benimle konuşmaya çalışmadı. Ama havada olduğumuz süre boyunca bana sarıldı. Logan Havaalanı'ndan geçerken, hastaneye giderken arabada ve hastaneye vardığımızda elimi tuttu.

Resepsiyona yaklaşırken elimi tuttu, hastane yöneticisi - Ashley önceden aradığı için bizi bekliyordu

-Bizi yoğun bakıma götürdü. Asansöre binerken ve koridorlarda yürürken, etrafına bakınıyor gibi görüldüğünü fark ettim, belki Caleb'dan başka bir pusu ya da birinin bizi durdurmasını bekliyordu.

Kimse durdurmadı.

Sonunda babamın odasına vardığımızda Dan beni kendine çekti, göğsüne yasladı ve orada tuttu.

İçeri girmedik. Bunun yerine cam odanın dışında durduk ve içeri baktık. Onu zar zor görebiliyordum. Yüzünün alt yarısını kaplayan bir tür solunum cihazına bağlıydı. Plastik borular

Ondan bipleyen ya da vızıldayan ama benim için hiçbir önemi olmayan çeşitli makinelere gitti.

İlk konuşan Dan oldu. "Ne yapabilirim?" Bunu şakağıma kondurduğu bir öpücükle noktaladı.

"Bilmiyorum." Başımı salladım. "Hissettiğimden daha farklı bir şey hissetmeyi bekliyordum."

"Ne hissediyorsun?"

"Bayan Caravel-Tyson?"

Dan ve ben ismimin sesine doğru döndük ve birkaç adım ötede bir doktor bulduk. Yanında bizi asansörler ve koridorlar labirentinden geçirerek yoğun bakım ünitesine götüren hastane yöneticisi vardı.

"Ben Dr. Merkel, babanızın uzman doktoruyum."

Titreyerek elimi uzattım. "Oh. Selam. Tanıştığımıza memnun oldum. Bu benim kocam, Daniel O'Malley."

Önce benim, sonra Dan'ın elini tuttu, ikimize de göstermelik bir gülümseme verdi; profesyonelliği için minnettardım. "Anladığım kadarıyla babanızın durumu hakkında tam olarak bilgilendirilmediniz?"

"Lütfen hiçbir şey bilmediğimi varsayın."

Gülümsemesi tamamen kayboldu ve ağzının acımasız yapısı bana biraz Eugene'in kötü haber vermek üzere olduğu zamanki halini hatırlattı.

"Baban yaşam destek ünitesine bağlı. Üç hafta önce felç geçirdi, çok ağır bir felç ve onu hayata döndürmeye çalışırken yedi dakikadan fazla bir süre kalbi atmadı."

Hastane yöneticisi öne çıktı ve hevesle söze girdi: "Lütfen şunu bilin Bayan Caravel-Tyson, elimizden gelen her şeyi yaptık. Dünyadaki hiçbir hastane daha fazlasını yapamazdı. Babanızın da sizin gibi çok önemli bir insan olduğunu ve kurumumuza verdiği desteğin anlamını biliyoruz.

."

"Evet, anlıyor. Burası en iyisi." Dan elini uzatarak adamın sözünü kesti. "Şimdi zamanı değil. Tamam mı?"

"Evet. Elbette. Çok özür dilerim." Yönetici aramızda bakiştı, başını salladı, sonra bir adım geri çekildi, boğazını temizledi ve biraz utanmış görünüyordu.

Dr. Merkel adama sabırsız bir bakış fırlattı, kollarını kavuşturdu ve devam etti, "Bay Tyson'ın beyinde frontal lob aktivitesi yok. Beyin ölümü gerçekleşmiş durumda." Burada durakladı, sanki ağlamamı, soluk soluğa kalmamı ya da bir duygu göstermemi bekliyormuş gibi.

Ben göstermedim.

Sözlerine şöyle devam etti: "Alınan önlemler sayesinde hayatta ancak ekibimizin görüşüne göre şu anki durumundan kurtulamayacak. Kendi başına nefes alamıyor. Bu da yaşam destek önlemleri kaldırıldığında kendinizi hazırlamanız gerektiği anlamına geliyor. Birkaç dakikadan fazla hayatta kalamayacak."

Başımı salladım, bu bilgiyi özümsemiştim ve kendimi ondan çok kopuk hissediyordum. "Anlıyorum."

Dr. Merkel beni inceledikten sonra, "Sorunuz var mı?" diye sordu.

"Hayır. Sanmıyorum."

"İçeri girmek ister misiniz?" Çenesini arkamdaki cam kutuya doğru kaldırdı, sesi nazikti. "Veda etmek ister misin?"

"Hoşça kal mı?" Dan'ın yanımda sertleştiğini hissettim. "Az önce makinelere bağlı olduğu sürece yaşayacağını söyledin."

"Evet. Bu doğru. Ama bugün erken saatlerde emir geldi, babanız yarın yaşam destek ünitesinden çıkarılacak."

"Yarın mı?" Dan ve ben bakiştık. "Yarın onu yaşam destek ünitesinden çıkaracak mısınız?"

"Bunun için burada olduğunu sanıyordum." Bakışları ikimizin arasında dolaştı. "Veda etmek için."

Başımı salladım ve Dan'e baktım. Her şey çok hızlı geliyordu, yetişemiyordum.

"Teşekkür ederim, Dr. Merkel. Bir dakikaya ihtiyacımız olacak." Beni kendine çekti ve buna minnettardım çünkü o anda dünyadaki tek sağlam şey oymuş gibi hissediyordum. Ayaklarımın altındaki zeminin bataklığa dönüşmesi beni şaşırtmazdı.

"Tabii ki." Bakışları uzun bir süre Dan'in üzerinde kaldı, gözleri hafifçe kısıldı. "Bay *O'Malley*'di, değil mi?"

"Doğru."

"Eleanor'la bir akrabalığınız var mı?" diye sormadan önce onu düşünmüş gibiydi.

Dan hızlı bir nefes aldı ve daha dik durdu. "Ah, evet. O benim annem."

Yönetici bu söz üzerine canlandı ve yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Hemşire O'Malley en iyilerimizden biri, ekibimizde olmasından gurur duyuyoruz."

Dan adama rahatsız olduğunu belli eden bir bakış attı ama o sadece başını salladı ve "Teşekkürler" diye mırıldandı.

Dr. Merkel çenesini kaldırdı, bize yeni bir şeymişiz gibi baktı, sesi resmiyetini biraz kaybetti. "Burada olduğunuzu biliyor mu?"

Dan başını salladı. "Hayır. Bu gece çalışıyor mu?"

"Annen mi?" Ona baktım, konuşmayı takip etmiyordum.

Özür dileyen bir gülümsemeyle birlikte pişmanlık dolu bir omuz silkme hareketi yaptı ve sadece benim duyabileceğim şekilde kulağıma fısıldadı: "Burada yoğun bakım hemşiresi."

Başladım ve ağzım açık kaldı.

"Onu daha önce gördüm." Dr. Merkel saatini kontrol etti. "Emin değilim ama sanırım vardiyası yeni bitmiş olabilir." Sonra bana baktı. "Onu aramamı ister misin? Ailene güvenmelisin, bırak onlar seninle ilgilensin."

"Ben-" Cevap vermekte zorlandım. Dr. Merkel'in Dan'in annesini aramasını mı istiyordum? Hiç tanımadığım bir kadını mı? Ona sırtımı dayayayım diye mi?

Hiç sanmıyorum.

Ama tam olarak düşünemiyordum. Aklımı başıma toplamayı başaramadan Dan'in tekrar gerildiğini hissettim, bu sefer parmakları üst koluma saplanmıştı.

"Olamaz," dedi sessizce.

Ona baktım. Geniş gözlerle Dr. Merkel'in ötesine bakıyordu, duruşu sertti. Bakışlarını takip ettim ve odaklandığı nesneyi -daha doğrusu kişiyi- buldum.

Benim boylarımda, kumral saçlarını topuz yapmış, üzerinde küçük köpek yavruları olan önlükler giymiş bir kadın bize doğru yürüyordu. Büyük, kahverengi ve neredeyse onunkine benzeyen gözleri Dan'den bana doğru dönüyordu.

Kadın yaklaşırken, Dr. Merkel'i selamlarken, oğluna sert bir bakış atarken ve nihayet öne çıkıp tam önümde dururken, gözleri inanılmaz derecede sıcak ve şefkatliken sadece bakabildim.

"Kathleen, sevgilim. Çok ama çok üzgünüm," diye fısıldadı, ellerime uzanıp onları avuçlarının içinde tuttu, gözleri buğulanarak yüzümde gezindi ve ancak şefkatli olarak tanımlanabilecek bir bakış attı. "Birkaç dakika dinlen, düşüncelerini topla ve ne yapmak istediğine karar ver. Eğer geceyi burada geçirmek istiyorsan, söylemen yeterli. Sana yakınlarda bir oda ayarlayabiliriz ya da babanla birlikte oturabilirsin. Bu tamamen sana kalmış."

Başımı salladım ve -anlaşılmaz bir şekilde- çenemin titrediğini hissettim.

Kıkırdadı, eli yüzüme geldi ve yanağımı sevgiyle kavradı, bana bunu yüzlerce kez yapmış gibi hissettirdi.

Belki de yapmıştı ama bana değil. Belki yüz kızını, belki de binden fazlasını teselli etmişti.

"Ama gitmek ve yarın geri gelmek istiyorsan, gelebilirsin. Bu tamamen anlaşılabilir bir şey. Önünde zor günler var ve gücüne ihtiyacın olacak."

Başımı salladım, bulanıklaşan görüşüme karşı gözlerimi kırptım.

"Ah, canım benim. Benim zavallı sevgilim." Bir de baktım ki beni kucaklamış, ben de ona yapışmışım. Ben de ağlıyordum.

Kalmak istemiyordum.

On beş dakika boyunca babamla oturdum. Makinelerin sesi, göğsünün yapay yükselişini ve düşüşünü izlemek, ama bunun dışında vücudunun tamamen hareketsiz kalması, sanki çoktan gitmiş gibi hissettiriyordu.

Cam odadan çıktım ve Dan ile annesi Eleanor'a koridorda tekrar katıldım ve hep birlikte ayrıldık. Yürürken kolunu bana doladı, omzuna yaslanmam için beni cesaretlendirdi ve eve vardığımızda bana çay ve kurabiye sözü verdi.

Eve.

Bunu hiç düşünmedim. Sadece akıntının beni götürmesine izin verdim. Üçümüz arabaya bindik, dakikalar geçti, Dan elimi tuttu. Eleanor'un hoş sesi, çeşitli aile üyeleriyle ilgili haberlerle sessizliği doldurdu; konuşma şekli bana Dan'i hatırlattı ve anlattığı hikayeler normal şartlarda muhtemelen beni güldürürdü.

Kısa bir süre sonra Jamaica Plain'de düzenli bir sokakta üç katlı bir ev olan varış noktamıza ulaştık. Dan ve şoför çantaları getirirken Eleanor da bana eve kadar eşlik etti.

İlk fark ettiğim şey, girişteki masanın üzerinde asılı duran ve birilerinin ayna koymuş olabileceği devasa haç oldu. Haçın etrafında, uçlarına daha küçük haçlar ilştirilmiş birkaç boncuklu kolye vardı. Büyük haçın bir tarafında İsa'nın resmi ve şu anki Papa'nın resmi vardı. Diğer tarafta ise John F. Kennedy'nin ve Martin Luther King Jr.

Küçük bir kahkaha attım, gösterinin komik olduğunu düşündüğüm için değil, beni gafil avladığı için.

"Kurabiyelerim var ama geç olduğunu ve uçaktan yeni indiğini biliyorum." Beni girişten dışarı çıkardı, bir kolunu benimkine doladı. "Sana nerede uyuyacağını göstereyim, sonra ne yapmak istediğine karar verirsin."

Beni merdivenlerden yukarı çıkarırken evin birinci katının taze pişmiş ekmek ve kurabiye gibi koktuğunu geç de olsa fark ettim. Ahşap basamakları tırmanırken portakal yağı ve kimyon tohumu kokusu beni karşıladı. Pırıl pırıl parlayan ahşap tırabzana baktım ve ahşabın bu kadar güzel görünmesi için onu sık sık cilalaması gerektiğine karar verdim.

İkinci kat koridorundaki ilk kapıyı atlayıp ikinci kapının önünde durduk.

"Burası Dan'in çocukluğundaki odasıydı." Odayı gösterip içeri girmem için beni cesaretlendirirken hafif bir omuz silkmeye birlikte bana küçük bir gülümseme verdi.

Orta büyüklükte bir odaydı; yıpranmamış olsa da sağlam bir şifonyer, orta boy bir yatak ve bir komodin vardı. Duvarlar posterlerle kaplıydı; bazıları müzik gruplarının, bazıları çok az kıyafet giymiş kadınların, ama çoğu hokey oyuncularının posteriydi.

"Bruins'i severdi," diyerek bir takım posterini işaret etti. "Bu konuda annesine çekmiş."

"O harika biri," diye geveledim, sebepsiz yere başımı salladım. "O çok harika. O en iyisi. Onu hak etmiyorum."

Gülümsemesi aniydi ama bastırılmıştı. Cevap verecekmiş gibi ağzını açtı ama merdivenlerden gelen ağır ayak sesleriyle sözümüz kesildi. Dan bir an sonra elinde çantalarımızla kapıda belirdi.

Kısa bir süre durdu ve ikimizin arasına baktı. "İçeri girebilir miyim?"

"Elbette girebilirsin. Burası senin odan. Çantaları getirin." Kırıttırdı komik olduğunu düşünmüş gibi burnunu ona doğru uzattı ve muhtemelen ona daha fazla yer açmak için dışarı kayd.

O kıpırdamadı. "Aynı odada uyumamıza izin mi vereceksin?"

Gülümsemesi genişledi ve oğluna kıkırdadı. "Chicago'da evli çiftler birlikte yatmıyor mu? Bu yeni bir gelenek mi? Neyin var senin böyle? Püritenlerle çok fazla vakit geçiriyorsun." Oğlunun omzuna vurarak onu öne doğru itti, "Şimdi buraya gel. Güzel dişleri var ama ısırıldığını sanmıyorum."

Dan yavaşça odasına doğru yürürken kaşları alnının üzerine kalktı, sanki isteksizdi ya da söylediklerinde ciddi olduğuna güvenmiyordu.

"Daniel, Kathleen'e banyonun nerede olduğunu ve havluları nerede bulacağını göster." Kapının eşiğinde telaşla durdu, bir şey arıyormuş gibi koridorda bir aşağı bir yukarı baktı. "Çayı hazırlayacağım ama bir fincan içmek için aşağı inmene gerek yok. Yorgun olmalısınız, nasıl isterseniz öyle yapın."

Eleanor odaya girdi ve beni omuzlarımdan kavrayarak yanağıma bir öpücük kondurdu. "Eğer yatmadan önce seni göremezsem, iyi uykular." Sonra Dan'e döndü ve o da aynısını yaptı, çıkarken kapı koluna uzandı ve kapıyı arkasından kapattı.

Bir süre kapalı kapıya baktım, sonra Dan'e baktım. "Annenden hoşlanıyorum."

"Evet. Ben de ondan hoşlanıyorum." Gülümsedi, sonra kaşlarını çattı, bakışları üzerimde gezindi. "İyi olup olmadığını sormak istiyorum ama sürekli iyi olup olmadığını sormak istemiyorum. Bu yüzden kendimi her altı saatte bir sormakla sınırlayacağım."

Buna bir kahkaha atarak yatağa doğru yürüdüm ve dirseklerimi dizlerime koyup başımı ellerimin arasına alarak oturdum. "Ne olduğumu bilmiyorum."

O yanıma oturduğunda yatağın çöktüğünü hissettim, eli sırtıma geldi ve yavaş, masaj yapan daireler çizerek hareket etti. "Ne olmak istiyorsan o ol. İyi polis, kötü polis, hangi role ihtiyacın varsa onu oynamak için burada olacağım."

Bu beni güldürdü ve döndüm, kendimi boynunun altına sıkıştırdım ve kollarımı göğsüne doladım, o da beni sardı ve sıkıca tuttu.

"Üzgünüm," dedim.

İç çekti. "Bu normal görünüyor."

"Öyle mi? Çünkü babamla ilgili tek bir iyi anım bile yok."

"İşte bu üzücü. Benim babam da pek ortalıkta yoktu, belki orospu çocuğunun tekiydi ama onunla birkaç güzel anım var."

"Hastanede neden ağladığımı bilmiyorum."

"Benim Anne var o etki üzerinde İnsanlar.

O gibi a Hallmark reklamı gibi."

Ona başımı salladım ve ekledim: "Çoğunlukla tek hissettiğim kabullenmek." "Kabullenmek mi?"

Başımı salladım, ama ben de pek anlamamıştım. "Bu kaçınılmazdı. Yıllardır hastaydı. Yıllardır beni tanımıyor. Ondan önce de beni hiç tanımıyordu. Belki ben de onu tanımıyordum. Bu yüzden üzgünüm ama en çok da bu konuda. Sanırım." Başımı salladım, gözlerimi kırıştırdım.

Babamın tüm o makinelere bağlanmış görüntüsü -ya da onun kabuğu- alnımı ovuşturdu. "Hiç mantıklı konuşmuyorum."

"Mantıklı olmak zorunda değilsin." Dan bizi tekrar yatağa yatırırken beni göğsüne doğru götürdü. "Baban ölüyor. Eğer hayatında hiç mantıklı davranmaman gereken bir zaman varsa, şimdi tam zamanı."

Dan'in posterlerle kaplı odasının tavanına baktım, bakıyor ama göremiyordum. "Bu çok garip."

"Neymiş o?"

"Annem konuşmuyor. Onu ziyaret ettiğimde hiçbir şeye bakmıyor. Ama her zaman hissetmişimdir-" sesim kesildi, bu yüzden devam etmeden önce yutkundum ve boğazımı temizledim. "Her zaman orada olduğumu bildiğini hissettim. Kendi içine kapanmış durumda ama ne zaman ziyarete geldiğimi biliyor. Benimle konuşamıyor ama beni duyabiliyor. Ama babam beni hiç duymadı. İyiyken bile beni görebiliyordu ama hiç bakmadı."

Dan bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Anneni ne sıklıkla ziyaret ediyorsun?" diye sordu.

"Şehre her geldiğimde, yani genellikle ayda iki kez."

Bir süre sessiz kaldık, Dan elini kolumda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Ben de seninle gelebilir miyim?"

"Evet. Kesinlikle." Dirseğime kadar yükseldim, ona baktım ve benimle gelmek istemesinden dolayı içimde bir sıcaklık hissettim. "Haftaya gideriz." Ya da belki sonraki hafta.

Yarın onu yaşam destek ünitesinden çıkaracaklar. Haftaya gitmiş olacak.

Anneme babamdan bahsetmek için sabırsızlanıyordum ve önce doktorlarıyla konuşmam gerekecekti. Ölüm haberini paylaşmadan önce onların görüşlerine ihtiyacım olacaktı. Biliyordum ki bir bakıma, önemli olan bir bakıma, o çoktan gitmişti. Ondan önce bile kayıp gidiyordu.

Dan başını salladı, parmakları saçlarımda gezinerek onları yüzümden uzaklaştırırken bakışları içe dönük bir hal aldı. "Önümüzdeki birkaç hafta işler zor olacak."

"Sorun değil. Bununla başa çıkabilirim."

Bakışları üzerimde gezinirken ağzı hafifçe kıvrıldı, gözleri sıcacıktı. "Biliyorum. Zor birisin. Sende en çok sevdiğim ve takdir ettiğim şeylerden biri de bu. Ama senin için burada olduğumu bil. Bir kısmını ben halletmek istiyorum."

Onu inceledim, ellerini havaya kaldırıp uzaklaşmadan önce daha ne kadar drama, daha ne kadar işlevsizliğim ve yüküm olacağını merak etmekten kendimi alamadım.

Onunla tek yaptığım almak. Ve almak. Ve almak. Ve hayal kırıklığına uğratmak. Ve karşılığında ona hiçbir şey veremedim, kendim bile, minnettarlığımı bile.

En iyi nasıl cevap vereceğime karar veremedim ya da boğazımdaki yumruyu yutmayı başaramadan, "Aksi takdirde hiçbir işe yaramayacağım." dedi. Parmakları saçlarımın uçlarıyla oynadı.

Ona üzgün de olsa küçük bir gülümseme vererek başımı salladım. "Ne söyleyeceğimden emin değilim."

"Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece başını salla ve Tiny Satan ortaya çıktığında onu bana gönder. O senin zamanına değmez."

"Ama o senin zamanına değer mi?"

"Hayır. Kimsenin vaktini almaya değmez. Ama itiraf etmeliyim ki," gözlerinin arkasında şeytani bir parıltı belirdi, "onu kızdırmak hoşuma gitti."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ABD'de Lobici Harcamaları

2016'da Washington DC'de lobiciler ve lobicilik için yapılan toplam harcama 3.15 milyar ABD dolarını bulmuştur. İlk beş lobi grubu şunlardı
İlaç/Sağlık Ürünleri: \$246,663,814

Sigorta: \$153,010,996

İş Dernekleri: 143.241.396 \$ Elektronik

İmalat ve Ekipmanları: 121.237.108 \$

Petrol ve Gaz: 119.229.657 \$

-Open Secrets.org

****Dan****

KIZGINDI. Neyse ki bana kızmamıştı.

Hastaneye sabah 9:00'da vardık. Annem de bizimle geldi. O harikaydı. Destekleyiciydi ama üstümüze gelmedi. Çalışanların dinlenme odasından iyi kahve gibi şeyler getirdi ve Kat için bir şal getirmeyi düşündü çünkü yoğun bakım ünitesi çok soğuktu. Ayrıca çantasına kurabiye ve mendil de koydu.

Eugene saat 10:00 civarında geldi ve işte o zaman Kat annemle Boston trafiği hakkında rahatça sohbet ederken -yemin ederim- buz saçağına dönüştü. Ona bakışları beni titretti. Umarım bana hiç öyle bakmazdı, sanki ona ihanet etmişim de beni kazığa oturtacak, ezecek ve sonra belki de ateşe verecekmiş gibi.

Onunla ilk kez şahsen tanışıyordum, bu yüzden ne kadar genç görüldüğüne biraz şaşırdım - en fazla 60 yaşında olabilirdi. Aynı zamanda fit, uzun boylu ve şık bir yere gidecekmiş gibi giyinmişti. Dürüst olmak gerekirse, 102'yi iten ve tekerlekli sandalye kullanmayı reddederek baston, kötü bir tutum ve katıksız bir cesaret tercih eden uğursuz görünümlü bir cimri bekliyordum.

Eugene bizi gördüğüne pek şaşırmışa benzemiyordu ve Kat'in sessiz muamelesine takdire şayan bir sabırla katlandı. Başka ne yapabilirdi ki? Babasının ölmekte olduğu gerçeğini ondan saklamıştı. Üç hafta boyunca. Bütün dişlerini saklamasına izin verdiği için şanslıydı.

Annemi Eugene ile tanıştırdım, birkaç kelime konuştular, önemli bir şey değildi. Kat, vedalaşmak için yalnız kalmak istediğini söyleyerek babasıyla on dakika daha oturmak üzere yanımızdan ayrıldı. Bu bana doğru gelmedi, harekete geçmek için sabırsızlanmama neden oldu ama bu onun kararıydı. Yapabileceğim bir şey yoktu.

Bu arada Eugene bazı kağıtları imzaladı. Görevli doktor ne beklenmesi gerektiğini bir kez daha gözden geçirdi. Eugene anladığını belirtti.

Bay Tyson'ı saat 10:30 civarında yaşam destek ünitesinden çıkardılar.

Doktor haklıydı, her şey çıkarıldıktan sonra uzun süre dayanamadı. Kat, nefes almayı bırakana kadar babasının yüzüne baktı ve sonra kalp monitöründeki çizgi düzleşirken bakmaya devam etti. Hemşire makineleri kapattı ve ona tek başına bir dakika verdi.

Adamı tanımıyordum, bildiklerimden de pek hoşlanmıyordum ama üzücüydü. Camın arkasından bakarken annem elimi tuttu. Eugene diğer tarafımdaydı, yaşlı adam kasvetli görünüyordu.

"Kuzenin Debora'nın selamı var bu arada," dedi annem, sesi uzaklardan geliyordu. "Alkollü araç kullanmaktan kurtulduktan sonra her gün işe bisikletle gidip geliyor, 50 kilo vermiş."

"Ne?" Bu şok ediciydi. "Logan'a kadar mı?" "Evet, doğru."

Kaşlarımı çattım. Aslında Kat'e kaşlarımı çatmış, cam kutunun içine girip onu kollarımın arasına almayı ve Chicago'daki evine götürüp tüm bu iç karartıcı şeylerden uzaklaştırmayı diliyordum.

"Bekle, Debbie şehirde olduğumu nereden biliyor?" "Seni havaalanında görmüş ve beni aradı."

Dikkatim anneme kaydı. "Bu ne zaman oldu?"

"Dün gece. Eşyalarımı topluyordum, vardiyamdan çıkıyordum ve o beni aradı. Bana eşinle birlikte Logan'a indiğini söyledi," bakışları benimkilere geldi ve bana bakışı tam olarak suçlayıcı değildi, ama "Kathleen Caravel-Tyson" diye eklerken spektrumdaydı.

"Tanrım."

"Ne kadar şaşırdığımı tahmin edersiniz, özellikle de son üç haftadır Bay Tyson'ın hemşiresi olduğum için." Çenesini cam kutuya doğru kaldırdı.

"Dünya küçük," diye mırıldandı Eugene.

"Evet, öyle," diye onayladı, iç geçirdi, sesi üzgün geliyordu. "Demek Debbie seni aradı."

"Ve Margaret. O da seni görmüş."

"Margaret mı?" Margaret, Sheila Teyzem ve Kip Amcamın çocuğuydu.
"Beni ne zaman gördü?"

"Alt kattaki hediyelik eşya dükkanında yürüyor. Yazın başlarında ona burada bir iş bulmuştum."

"Huh."

"Casus ağınız etkileyici Bayan O'Malley," dedi Eugene, ses tonu gerçekçiydi. İlk başta şaka yapıyor olabileceğini düşündüm. Ama onu inceledikten sonra hayranlığının ciddi olduğunu anladım.

"Evet, Boston'un yarısıyla, polis gücünün çoğuyla ve ilk müdahale ekiplerinin hepsiyle akraba olmamın yardımı oluyor."

Ve çetelerin, hırsızların ve uyuşturucu satıcılarının yarısıyla.

Hâlâ Eugene'i inceliyordum, bu yüzden onun cevabındaki mikroskobik gülümsemesini ya da ifadesinin ne kadar çabuk ayıldığını, gözlerinin sefalet gibi bir şeyle bulutlandığını, bakışlarının hâlâ Kat'te olduğunu fark etmedim.

"Bayan Zucker şehirde olduğunu biliyor mu?" diye sordu annem. Sessizliği doldurmak için çene çaldığı belliydi.

"Uh, hayır. Henüz değil." Bayanı aramak için aklıma bir not aldım. "Onunla en son ne zaman konuştunuz?"

"Geçen hafta. Ama onunla konuşmadım, tesisatçısıyla konuştum. Üst kattaki banyoya ilgili sorunları varmış."

Annem bana yan gözle baktı. "Daha geçen kış tamir ettirmiştin."

"Evet, ama şimdi yine sorun var."

Homurdandı. "Belki bu hafta oraya gidip kendin bakarsın."

Bunun ne kadar akıllıca olduğunu düşünerek başımı salladım, Kat'in sandalyesinden kalkıp babasının elini kendi eliyle kapattığı görüntü dikkatimi dağıttı.

"Zachariah Tyson'ı ne zamandır tanıyorsun?" Eugene'e düşünmeden sordum, aniden meraklanmışım.

"Tüm hayatı boyunca," diye cevap verdi.

"Ne yapabiliriz?" Annemin gözleri Kat'te kalırken Eugene'e melankolik bir sesle hitap etti. "Cenaze ne zaman? Boston'da mı olacak?"

Eugene anneme baktı. "Bu öğleden sonra geç saatlerde aile mezarlığında olacak. Bir haham ve tahta tabut ayarladım bile."

Annem bakışlarını Eugene'in bakışlarına çevirdi, öylece tuttu ve ben bu bakışı tanıdım.

Onaylamamıştı.

"Bu kadar çabuk mu?"

"Geleneklerimize göre cenazeler genellikle ölümden sonra yirmi dört saat içinde yapılır ve hemen ardından gömülür."

"Mumyalanmayacak mı?" Annemin kafası karışmış görünüyordu. "Peki ya cenaze töreni?"

"Hayır. Yıkanacak -yine geleneklere göre- ama mumyalanmayacak. Ve görüntüleme de olmayacak."

Bir dakika boyunca kekeledi ve başını salladı. "Seyahat etmesi gereken insanlar ne olacak? Ailesinin geri kalanı? Buraya zamanında gelemeyecekler."

Eugene'in bakışları ona bakarken yumuşar gibi oldu, gözlerine belli belirsiz bir gülümseme geri döndü. "Genelde cenazeden sonra evde başka yas tutanlar için bir toplantı olur ve bu da şivanın başlangıcını işaret eder."

"şiva mı?"

"Muhafazakr Yahudilikte -aslında tüm Yahudilikte- cenazeyi takip eden hafta şiva olarak bilinir. Aile evde kalır ve kayıplarının ardından dua etmelerine yardımcı olan ve destek veren ziyaretçileri kabul eder. Ama bu durumda, başka kimse yok. Sadece Kathleen, kocası ve ben. Toplanma olmayacak ve ziyaretçi gelmeyecek."

"Kimse olmayacak mı? Yas tutan yok mu? Son saygılarını sunmak isteyen kimse yok mu?"

Arkadaşları? Akrabalar? İş arkadaşları? Peki ya sinagogdaki insanlar?"

Yaşlı adam bir an için onu düşündü. "Zachariah, Alzheimer ortaya çıkmadan çok önce kendini Yahudi cemaatinden uzaklaştırdı. Dolayısıyla, bu hafta Kat'i ziyaret etmek isteyen birileri varsa, bunlar sinagogdan destek vermek, yemek getirmek ya da onunla birlikte dua edip babasının hayatı üzerine düşünmek için orada bulunan arkadaşları olmayacak. Onun dünyası uzun zaman önce bu şekilde işlemeyi bıraktı, Bayan O'Malley."

"Onun dünyası mı?" Burnunu kırıştırdı. "Affedersiniz, benim haberim olmadan Mars'a mı işinlandık? Bu bir uzaylı uzay gemisi mi?"

"Zachariah Tyson öldüğünde dünyanın en zengin otuzuncu adamıydı ve toplam serveti on yedi milyar doları aşıyordu." Pırıltısı azaldı. Gözleri odağın kaybettti ve sonra bakışlarını tekrar Kat'e çevirdi, Kat babasının yatağının yanında durmuş, kollarını ortasına sarmıştı. "Bu kadar çok paranız olduğnda, sadece çocuğunuz sizin için yas tutar."

ANNEM.elinden geldiğince ve Google'ın yardımıyla, sonraki yedi gün boyunca şivayı gözlemledi. Ve her şey helaldi. Her şey. Cenazeden eve döndüğümüzde, Harvard Caddesi'ndeki kosher bakkaldan aldığı et ve peynir torbalarının yanı sıra bir de Yahudi-Amerikan yemek kitabı taşıyordu.

Annemin özel seyahatinin gereksiz olduğu ortaya çıktı. Eugene ben, Kat ve annem için eve günde üç öğün yemek getirilmesini ayarladı.

-Hepsi kosher. Görünüşe göre, şiva kurallarına göre Kat'in yemek pişirmemesi ya da ev işi yapmaması gerekiyordu.

Bir şeyi kosher yapan şeyin ne olduğundan yüzde yüz emin değildim ama anladığım kadarıyla özel bir hazırlık gerektiriyordu ve kesinlikle domuz pastırması içermiyordu.

Bu yedi gün boyunca, annem ne zaman evde olsa Kat'in üzerine titrerdi. Annem rahatlaması, kitap okuması, uyuması, film izlemesi, örgü örmesi ve biraz daha kestirmesi konusunda ısrar etti. Kat iş yerine uğramadı; yine izin verilmiyordu.

Annem ayrıca koridorda, merdivenlerde ya da mutfakta her karşılaştıklarında Kat'e sinsice sarılıyor ve öpüyordu. İlk başta annemi kenara çekip geri çekilmesini ve Kat'e biraz alan tanımasını istemeyi düşündüm. İkinci günden sonra, annem yanağına bir öpücük kondurup onu uzun uzun kucaklarken Kat'in yüzünü gördüğümde bu fikirden vazgeçtim.

Kat huzurlu görünüyordu.

Gün boyunca, göğsümdeki o tanıdık gerginliği yeniden alevlendirecek şekilde rahatlamış görünüyordu. Ağrıyordu ve bir gün her zaman böyle huzurlu görünmesini diledim-umдум. Ya da en azından çoğu zaman.

Ondan sonra, annemin işini yapmasına izin verdim. Belli ki uzman olan oydu.

Üçüncü gün, Kat yattıktan sonra annemi mutfakta buldum. Hastanedeki vardiyasından yeni dönmüştü ve kız kardeşlerimi sordum. Teyzelerimin, amcalarımın ya da kuzenlerimden herhangi birinin uğrayıp uğramayacağını da sordum. Ev ürkütücü bir şekilde sessizdi ve bu ev hiç sessiz olmamıştı. Çocukken ve Chicago'ya taşındığımdan beri ne zaman ziyaret etsem, her zaman birileri uğrar, gelir, gider ya da akşam yemeğine kalırdı. Ya da ailenin geri kalanından saklanıyordu, genellikle de biraları sakladığı kilerde.

"Onlara bir Yahudi şivası düzenlediğimizi, burada derin yas tutan birinin kaldığını ve uzak durmalarını söyledim. Kathleen'i bunaltmak istemiyorum."

Ah. Bu mantıklı geldi. Herkesin beni dinlemesinden çok etkilenmiştim. *Özellikle de bok çuvalı Seamus'un.*

"Yedi gün sona erdiğinde ailece bir akşam yemeği yiyeceğiz," dedi bana sert bir bakış atarak. "O yüzden sakın köşedeki salaklardan bize gelmelerini isteme."

Başımı yana eğerek anneme ters ters baktım. "Anne. Hadi ama. Ben Seamus değilim. Artık öyle biri değilim. Ve bunu Kat'e yapmazdım."

"Yapmasan iyi edersin." Sesi o kadar tuzluydu ki beni susattı. "Burada kendini rahat hissetmesini istiyorum, bu evi kendi evi olarak görmesini istiyorum." Annem iç çekerek tavana baktı. "Keşke yapabileceğim daha fazla şey olsaydı. Belki önümüzdeki hafta birkaç gün izin alabilirim."

Mutfak tezgahına uzandım ve annemin elini kendi elimle kapattım. "Çok şey yaptın. Bunu beklemediğini biliyorum ama eminim takdir ediyordur."

Küçük bir kahkaha attı. "Evet, biliyorum. Beni her gördüğünde teşekkür ediyor, sanki beş dakika önce teşekkür ettiğini unutmuşum gibi." Bana bakarken gözleri kısıldı, keskinleşti. "İyi iş çıkardın Daniel. Karın bir melek."

"Evet. Öyle yaptım."

"Ve seni seviyor."

İrkilerek anneme göz kırptım, bu yorum karnıma bir yumruk gibi inmişti. Ama yüzümde herhangi bir ifade olmamasına dikkat ettim. Bunun yerine biramdan bir yudum aldım ve konuyu onun dikkatini dağıtacağını bildiğim bir konuyla değiştirdim.

"Lütfen bana Seamus'u yemeğe davet etmediğini söyle."

Elini benimkinden çekti ve ters ters baktı. "O senin kardeşin, Daniel."

Ve böylece -her zaman yaptığımız gibi- hiçbir işe yaramayan ağabeyim ve onu affetmem için gereken tüm nedenler ve onun aptal kıcını yazması için gereken tüm nedenler hakkında tartıştık.

Kısa bir süre sonra yanağına bir öpücük kondurdum ve yatağa gittim, o boktan his hâlâ göğsümdeydi, inatçı ve acı vericiydi.

Seni seviyor.

Hayır, sevmiyor.

Daha çok erkendi.

Kat hazır değildi.

Zamana ihtiyacı

vardı.

Birincisi, minnettarlığın kokusunun geçmesini beklememiz gerekiyordu. İkincisi, hâlâ kendimi kanıtlamam gerekiyordu.

Bir gün onun kalbinde bir yer kazanacaktım.

Bir gün.

Ama henüz değil.

Şimdilik sadece onun yanında uyuyan ve gözlerini açmadan uyanan bir pislik olacaktım, çünkü geldiğimizden beri her gece ıstırap içinde geçmişti.

Kat'ın üç kez uykuya dalmasına tanık olmuştum: Chicago'daki hastanede, bir kez Avustralya'dan döndüğümde evimde ve bir kez de burada, Boston'a geldiğimiz ilk gece.

Dairemdeki gece ve buradaki ilk gece benzer şekilde başlamıştı. Yan yatmış, bacakları hafifçe bükülmüştü. Bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu. Her iki seferde de uykuya dalmaya çalışırken yanımda dönüp durmasını, tesadüfi dokunuşlarını ve teninin benimkine sürtünmesini hissetmek işkence gibiydi.

Chicago'da sonunda bedenini kendime çekmiştim ve o da bana yaslanarak uykuya dalmıştı.

Ama burada, geri çekildim. Yatmadan önce uyuduğundan emin oldum. Dairemde olanları ve babasının ölümüyle ilgili yaşadıklarını göz önünde bulundurarak, en iyisinin geniş bir rıhtım olduğunu düşündüm, iyi ve hazır olduğunda hızını ayarlaması için ona alan tanıyacaktım. Planım buydu.

Ancak, uykuya daldığında, yanımda kendini sıkı bir top haline getirmişti. O zamandan beri onu her gece bu şekilde buldum.

Her gece. Her gece. Gece.

Dizlerini göğsüne çekmiş, çenesini içeri sokmuştu; sessizce uyuyor, uyuduktan sonra bir daha kıpırdamıyordu. Birkaç kez gecenin bir yarısı uyanıp ona bakmıştım. Uyuma şeklinden hoşlanmamıştım, sanki üşüyor, kendini koruyor ya da bütün gece kendine sarılıyor gibiydi. Chicago'da yaptığım gibi bir elimi uzatıp onu kendime doğru çekmek, ısıtmak, kol ve bacaklarını gevşetmek istedim.

Ama bu da doğru olmazdı. Benim kontrolü ele almama, ona en iyisinin ne olduğunu söylememe ihtiyacı yoktu. Beni istiyorsa, nerede olduğumu biliyordu.

Ayrıca, dürüst olmak gerekirse, Kat bir melek olabilirdi ama ben değildim.

İçimdeki beyefendiyi yönlendirebileceğimi, aklımı çukurdan uzak tutabileceğimi düşünürsünüz, özellikle de uğraştığı her şey göz önüne alındığında.

Hayır. Ben değildim. Ben yapamadım. İyi yaşlı Daniel O'Malley değil.

Bu lanet olası bir şiva, Tanrı aşkına! Bırak kadın yas tutsun. Onu biraz rahat bırakın. Ve onu çıplak düşünmeyi bırak.

Onu çıplak düşünmemek mi? *İmkansız.*

Bu yüzden hem gündüz hem de gece onu rahat bırakmaya devam ettim.

Çalışma odamda dizüstü bilgisayarımı kullanarak uzun saatler uzaktan çalıştım, işlerimle ilgilendim. Ayrıca yaşlı kadının tesisatçısıyla görüşmek için birkaç kez Bayan Zucker'a uğradım. Arabasını dükkana götürdüm ve market alışverişini yaptım, öğleden sonraları iki kez ziyaret ettim.

Bu arada Kat örgü ördü, kitap okudu ve annemle çay ve koşer kurabiye eşliğinde sessiz sohbetler yaptı. Ve uyudu.

Annem işini yaptı, Kat dinlendi, ben azgın bir pisliktim ve günler sessiz sakin geçti. Ama bu onun hakkında bir şeyler fark etmediğim anlamına gelmiyordu, örneğin kahvesini nasıl içtiği -iki kaşık şeker, iki yemek kaşığı krema- ya da örgü deseni okurken dudağını nasıl ısırıldığı gibi. Örgü örerken bazen ağzı hareket ederdi, sanki sayıyormuş gibi. Bir sandalye ya da kaneppe yerine yerde oturmayı tercih ediyor gibiydi.

Hiç çorap giymezdi, ayakları her zaman çıplaktı ve pantolon yerine elbiseleri tercih ediyor gibiydi. Yatmadan hemen önce ördüğü zamanlar dışında saçları hep açıktı. Gece losyonu vanilya ve kek gibi kokardı. Gündüz losyonu hindistancevizi gibi kokuyordu ve bana tropik bir tatili düşündürüyordu, bu da bana Kat'i bikinili düşündürüyordu, bu da bana soğuk bir duş aldırıyordu.

Dağınık olduğu tek zaman -ve bu bana çok önemli geldi- örgü ördüğü zamanlardı. İpliği, kağıtları, iğneleri ve kancaları her yere yayılmıştı, sanki her şeyi görmesi ya da bir kol mesafesinde olması gerekiyormuş gibi. Diğer tüm zamanlarda her şey toplanmış, temizlenmiş, düğmeleri iliklenmiş ve kaldırılmıştı. Diş fırçasını ve tuvalet malzemelerini her kullanımdan sonra bavuluna geri koydu. Kat pijamalarını bile katlayıp sakladı.

Kim pijamalarını katlar ki?

Tıpkı Chicago'daki dairemde olduğu gibi, o da buradaydı ama görünmek istemiyordu. Düzen ve rutinin arkasına saklanıyor, mümkün olduğunca az gürültü yapıyordu. Rahatsızlık vermek istemiyormuş gibi, kim olduğunu görüp yine de onu burada isteyeceğimize güvenmiyormuş gibi kendini geri çekiyordu.

Bu beni kızdırdı ama ne diyebilirdim ki? Hiçbir şey. En azından şimdilik. Babası daha yeni ölmüştü ve yasının kendi düzenli şartlarında tutulması gerekiyordu.

Ve bir şey daha, Eugene'in tahminine rağmen, yas tutanlar Ziyaret.

Quinn'in anne ve babası Katherine ve Desmond Sullivan, Cuma günü akşam yemeği ve bebek Desmond'un fotoğraflarını getirdiler.

Eugene Pazar günü kısa bir ziyaret için uğradı ve bu sırada Kat ona soğuk bir ihanet bakışı attı ve odadan çıktı.

Merdivenleri tırmanıp köşede kaybolurken gözleri onu takip etti.

"Hayattayken onun endişelenmesini hak etmiyordu."

Bir an için adamı inceledim, keskin kravatını, som altın kravat iğnesini.

"Bu yüzden mi ona söylemedin?"

Bakışları tekrar benimkilere kaydı. "Onun daha önemli şeylere odaklanmasına ihtiyacım vardı."

"Babasının ölümünden daha mı önemliydi?"

"Onun geleceği daha önemliydi. Dikkatinin dağılmasına ihtiyacı yoktu." İç çekti, yorgun görünüyordu. "Kendine gelecektir."

Benimle mi yoksa kendisiyle mi konuştuğunu bilmiyordum ama alay ettim. "Evet, hiç sanmıyorum."

Eugene'in gözleri tekrar benimkilere kaydı, kaşları soru sorarcasına kalktı.

"Ölüm döşeğinden önce seninle tekrar konuşmasını ya da varlığını kabul etmesini istiyorsan, büyük bir şekilde özür dilemen gerekecek. Ve bunu nasıl yapacağını bilmiyorum, çünkü sana bakmayacak bile."

"Peki. Çarşamba günü özür dilerim," diye homurdandı. "Çarşamba günü ne var?"

"Vasiyetin okunması, emlak işleri. Randevu sekiz buçukta ama devir işlemi tüm gün sürecek. Senin de katılman iyi olabilir. Mülkleri, varlıkları, yatırımları ve maddi değeri hakkında bir fikir edinmeniz gerekir."

"Evet, tamam." Çenemi kaşıdım. "Programımda bazı değişiklikler yapacağım, günü ayarlayacağım ve birlikte gideceğiz."

"Güzel. Emlak yönetimi grubumuz öğlen gelecek ve Brooks and Quail'in New York ofisi emlak finansmanı başkan yardımcısının saat üçte bize katılmasını ayarladım."

"Brooks ve Quail mi?" Vay anasını. Quinn ve ben yıllardır bu ele avuca sığmaz finans deviyile bir görüşme ayarlamaya çalışıyorduk ve o da emlak finansmanı başkan yardımcısını sadece kendisiyle görüşmesi için Boston'a getirtmişti.

Eugene başını salladı, kurnaz bakışları Kat'in kaybolduğu merdivenlere kaydı.

Kulağımı ekiştirdim, onu incelemeye devam ettim, bu adamın motivasyonunu anlamaya çalışıyordum. Lafı dolandırmadan bariz olanı söyledim: "Onu seviyorsun. Sanki senin ocuğunmuş gibi."

"Evet." Tereddüt etmedi ya da söylediklerime şaşır mış gibi görünmedi. Ama sonra gözleri kurnazlaşarak ekledi: "Ama onu sevmen sana bir şey borçlu olduğu anlamına gelmez."

Karşılıklı bakiştik, çünkü sadece kendinden bahsetmediğini anlamıştım. Sözleri bir uyarı atışıydı, umutlanmamam ya da çok fazla şey beklememem için bir hatırlatmaydı.

Ya da çok şey istememem için.

O haklıydı.

Annemle babamın evliliğinin çöküşüne en ön sıradan bilet almıştım, bana trajik, tek taraflı sevginin ve eşit olmayan şefkatin neye benzediğini hatırlatmasına gerek yoktu.

Bu yüzden mesafemi korumaya devam ettim.

Ama pazartesi günü . . .

Pazartesi günü, beni pusuya düşürdü.

Avustralya'daki ana kaynağımızla yaptığım telefon görüşmesini henüz bitirmiştim ki Kat alışma odasının kapısını çaldı ve kafasını içeri uzattı.

"Hey," dedi, sanki daha fazlasını söylemek istiyordu ya da bir konuşma hazırlamıştı. Ayrıca bir elbise giydiğini fark ettim, küçük siyah bir elbise, uzun kollu ve kısa etekli. Kıçından sarkan kısa değil, ama bilirsiniz işte -Kısa. Ayakları çıplaktı, bu bacaklarının da çıplak olduğu anlamına geliyordu.

"Hey." Yutkundum ve ayağa kalktım. O anda yapılacak en doğru şey buymuş gibi geldi ama sonra aptal bir pislik gibi sebepsiz yere ayakta durmak zorunda kaldım. "Uh, nasılsın?"

"İyiyim." Kat alışma odasına girdi ve telefonunu göğsüne bastırđığını gördüm. Saçları dökülmüştü. "Meşgul müsün?"

Başımı salladım ve yavaşça masanın diğer tarafına doğru yürüdüm. "Hayır, yok. Ne oldu? A mısın?"

"Hayır. Annen işten kaçta çıkıyor?" alışma odasının kapısını arkasından kapattı.

"Sanırım yedi." Dikkatim bacaklarına kaydđ, sonra gözlerimi tekrar yüzüne diktim. "Ya da belki sekiz."

Dudaklarını yaladı, başını salladı, hâlâ telefonunu tutuyordu. "Biliyorum, bu kısa bir süre ve belki de uygun olmayabilir.

"Ama az önce terapistimle telefonda konuştum."

"Ah?" Boynumu kaşıdım. Neden boynumu kaşıdığımı bilmiyordum.

Çünkü onu çıplak hayal ediyorsun, bok kuşu. Oh. Bu doğru. Benim Kötü.

"Evet." Önümde durdu, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. Aklını okuyacağımı umuyormuş gibi bana bakıyordu.

Ben de "Bu iyi." dedim.

"Evet, öyle. Son bir saattir konuşuyoruz. Az önce onunla babamla ilgili her şeyi konuştum. *Başka şeyler* hakkında da konuştuk."

"Başka şeyler mi?"

Başını salladı, nefes aldı ve bekledi.

Ne demek istediği bir anda kafamda canlandı ve masadan bir adım uzaklaştım. Seks konularını kastediyordu.

"Oh. Şimdi konuşmak istiyor mu?" Kelimeleri yeterince hızlı söyleyemedim.

"Dr. Kasai gelemez, başka bir müşterisi var, ama bana bazı yönlendirmelerde bulundu, um, önerilerini seninle paylaşmayı düşündüm." Kat beni dikkatle inceliyor gibiydi. "Sence bu uygun mu? Yani, ben yas tutarken? Bu saygısızlık gibi mi görünüyor?"

"Şiva kurallarını bilmiyorum ama bence sorun yok," dedi azgın pislik. "Yani, burada sadece konuşuyoruz, değil mi? Ve şu anda terapistinle herhangi bir şey hakkında konuşmak iyi bir fikir gibi görünüyor." Belli ki hiç utanmam yoktu.

Derin bir nefes alarak başını salladı. "Tamam. Güzel. Ben de öyle düşünüyordum."

"O-?" Kat'in telefonunu işaret ettim.

"Hayır. Çoktan kapattım. Burada oturabilir miyiz? Konuşmak için?"

Neden gerginim?

Aptal olma.

"Evet, bu tarafa." Kat'i duvara dayalı deri kanepeye doğru yönlendirdim. Çocukken annemin bizi yargılamasını beklerken oturduğum kanepenin aynısıydı; biz ona "disiplin kanepesi" derdik. Annem bize şaplak atmazdı ama babam evde olduğu nadir zamanlarda atardı.

Bu yüzden, ilk düşüncemin onu dizime çekmek, eteğini kaldırmak ve Kat'e seksi şaplaqlar atmak olması muhtemelen garipti, değil mi?

Kesinlikle garipti.

Kat telefonunu sehpanın üzerine koydu, kanepenin bir ucuna oturdu ve yüzünü bana döndü. Bir bacağını altına sıkıştırdı, elleri kucağında, parmakları kıvrılıyordu.

Tam diğer uçtaki yerime oturmuştum ki telefonum çaldı. Çıkardım ve ekrana baktım. Alex'in adı ekranımda yanıp sönüyordu. Aramayı sesli mesaja gönderdim ve Kat'inkinin yanındaki sehpayı bıraktım. Muhtemelen beni Caleb hakkında arıyordu.

Bir önsezi üzerine Alex'ten Caleb Tyson'ın mali durumunun uygunluğunu araştırmasını istemiştım. ABD'deki çoğu CEO'nun aksine Caleb Tyson'ın maaşı sınırlıydı. Yönetmelikler Caravel CEO'sunun hisse senedi opsiyonları da dahil olmak üzere belirli bir miktardan fazla kazanmasını engelliyordu. Üstünkörü yaptığım araştırmada, Caleb'in birkaç ay önce tüm hisse senetlerini nakde çevirdiğini keşfettim. Bu, birkaç nedenden dolayı büyük bir kırmızı bayrak kaldırdı:

Birincisi, eğer zarar da etmediyse, bu yıl çok yüklü bir vergi faturası ödeyeceği anlamına geliyordu.

İkincisi, Caravel sağlam bir girişimdi. Şimdi satmak kötü bir yatırım stratejisiydi.

Üçüncüsü, bu kadar nakit paraya ne ihtiyacı vardı?

Alex muhtemelen bir şeyler keşfetmişti ama onu daha sonra arayacaktım. Telefonumu neden kontrol ettiğimi bilmiyordum. Kim olursa olsun, sesli mesaja gönderirdim. Kat'le meşguldüm. Diğer her şey bekleyebilirdi.

"Buna ihtiyacın var mıydı?" Kat telefonumu işaret etti. "Bu daha önemli."

Gözleri üzerimde gezindi. "Kimdi o?" "Alex."

"İşle ilgili olabilir."

"Evet."

"Wally hakkında olabilir."

"Sonra tekrar ararım. Dr. Kasai ne dedi?" Yüzümü ona döndüm, kolumu kanepenin arkasına dayadım ve bacaklarına bir daha bakmadım.

"Uh." Kat bana göz kırptı, biraz şaşkın ya da belki de ürkmüş görünüyordu. "Şey, yani ... Dr. Kasai. Dr. Kasai. Evet. Eğer ilk denemelerimiz başarısız olursa yerel bir seks terapisti bulmamızı önerdi." Kelimeleri birbirine karıştırıyordu.

"Bu mantıklı." Sakin ve objektif görünmeye çalışarak başımı salladım, her ne kadar *ilk denemeler* kulağa hoş gelse de.

Kat benden başka her yere bakıyordu ve yanakları Red Sox maçındaki *Boston* formasının rengindeydi. "Ama yavaştan almalıyız, gerçekten yavaştan ve bolca zaman tanınmalıyız. Bitiş çizgisine değil sürece odaklanmalıyız. Birbirimizden zevk almaya çalışmalıyız, orgazm olmaya değil."

Ne?

"Pardon?" Son kelimeye kadar onunla birlikteydim.

"İki hafta sonra onunla konuşana kadar ikimizin de orgazm olmamasının en iyisi olacağını düşündüğünü söyledi," dedi Kat telaşla. "Bitirme kısmına değil de sadece zevk alma kısmına odaklanırsak üzerimizdeki baskıyı azaltacağını söyledi."

Arkama yaslandım, gözlerim Kat'ın üzerinde geziniyor, kısa eteğinin kenarını kıvıran parmaklarına takılıyordu. Gerçekten endişeli görünüyordu, sanki bu habere üzüleceğimi falan düşünmüş gibiydi.

Bilin diye söylüyorum,
üzülmemiştim. Kafam
karışmıştı, üzülmemiştim.

Çünkü bütün mesele Kat'i alkolsüz orgazma ulaştırmaya çalışmak değil miydi? İzin verilmezse bunu nasıl yapabildik? Bu soruyu sormadım, çünkü zaten yeterince stresli görünüyordu.

Onun yerine, "Tamam. Kulağa hoş geliyor." dedim.

Kat nefesini tutuyormuş gibi nefes verdi. Sonra alnını ovuşturdu. Sonra tekrar iç çekti ve saçları öne düşerek yüzünü gizledi. Belli ki gergindi. Neyse ki rahatlamasına yardımcı olacak birkaç yol hakkında fikrim vardı.

Bacaklarımız birbirine değene kadar ona yaklaştım. Sonra parmaklarımı kalın, koyu, parlak saçlarının arasına soktum, kafa derisini ovdum, boynundan sırtına uzanan çizgiyi takip ettim.

Dokunuşuma doğru eğildi, sanki tekrar yapmamı istermiş gibi başını bana doğru eğdi.

Sevilmeyi severdi.

Okşanmayı severdi.

Şefkati severdi.

Belki tüm bunlar sona erdiğinde ve işler yoluna girdiğinde, onu sevmeme, okşamama ve kucağıma almama izin verecek kadar bana güvenirdi.

Ya da belki güvenmezdi, henüz değil. Belki de asla. Bu düşünce iç karartıcıydı ama bu olasılığı da göz ardı edemezdim. Eugene'in de dediği gibi, bana hiçbir şey borçlu değildi.

İçini çekti, sesi daha rahatlamış geliyordu, parmakları artık eteğini katlayıp yuvarlamıyordu.

Ne yaparsak yapalım ve ne zaman yaparsak yapalım, bunu o başlatmalıydı. Ya da bana liderlik etmem gerektiğine dair bir işaret vermeliydi. Akıl okuyan biri değildim, özellikle de onun söz konusu olduğu durumlarda.

Sadece ikimiz vardık, bacağının uzunluğu benimkine baskı yapıyordu, yumuşak saçları omzumu okşuyordu ve ne zaman isterse hazır olduğumu ona bildirmek için en iyi zamanın şimdi olduğunu düşündüm.

"Kat."

"Evet?" Bir süre parmaklarını inceledi, sonra gözlerini benimkilere dikti.

Lanet olsun, onun gözlerinde boğulabilirdim. Sadece muhteşem olmaları değil, arkalarındaki her şeydi -zekâ, iyilik, sertlik, şefkat- ve bu kadar yakın olduğumuzda beni aptallaştırıyorlardı.

Ben de açık açık söyledim. "Liderliği sen mi almak istersin yoksa ben mi bileyim?"

Güzel incelik, aptal.

Gözlerimi kendime devirebilirdim ama ondan başka bir yere bakmak istemedim.

Dudakları aralandı ve sanki onu şaşırtmışım gibi gözlerini kırptırdı. Açık sözlü olmuşum, belki de öyleydim. Yutkunmasını izledim, bakışları ağzıma kaydı, gözleri bir sürü duyguyla dolup taşıtı.

Beni öpeceğini sandım.

Bunun yerine başını salladı, bana zoraki bir gülümseme verdi -sesine güvenmediğinden ya da benim yanımdayken kendine güvenmediğinden şüphelenmeme neden oldu- ve "Tamam. Ben, uh, seni işine bırakayım." dedi.

Acelesi varmış gibi ayağa kalktı, telefonunu aldı ve çıplak ayaklarıyla sessizce kapıya doğru yürüdü.

Kapıyı açtı. Gitti. Kapıyı kapattı.

Bu sırada ben orada oturmuş, uzaktaki duvara bakıyor ve disiplinli kanepede harika, zeki, ateşli karımla sevişmek yerine neden şimdi yalnız olduğumu merak ediyordum.

Hayatımı sikeyim.

Cep telefonumu açarak Alex'in aramasına cevap verdim. Kendini iyi hissetmesine yardımcı olamıyorsam bile, genel olarak ona yardımcı olacak bir şeyler yapabilirim diye düşündüm.

Üç kez çalmasına rağmen açmadı. Tam aramayı sonlandırmak üzereydim ki Sandra'nın sesi "Alo?" dedi.

"Selam. Benim. Alex orada mı?" "Dışarı çıktı."

"Oh." İçimi çektim, gerçekten yüksek sesle. *Çünkü sinirliyim, tamam mı?* "Sonra tekrar ararım."

"Sorun nedir?" Telefonun onun tarafından tabakların dizilme sesi geliyordu. "Kat iyi mi?"

"O ... iyi."

Sandra bir an hiçbir şey söylemedi ve tabakları dizmeyi bırakmış gibi bir hali vardı. "Babasının kaybıyla nasıl başa çıkıyor?"

"Aslında bu konuda iyi görünüyor. İlk günden sonra iyiydi." Kanepenin üzerinde Sharpie ile yapılmış gibi görünen küçük bir izi kaşıdım.

"Peki ya annen? O ve Kat iyi anlaşıyorlar mı?"

"Evet." Sesimin biraz buruk çıktığını bilerek güldüm. *"Çok iyi anlaşıyorlar."*

"Hmm ..." Sandra yine durakladı ve ben de veda etmek üzere olduğunu düşündüm.

Ben de dedim ki, "Alex'e söyle-" "Orgazm oldu mu?"

Ve tıkandım. "Ne?"

"Lütfen bana orgazm konusunda ona yardım ettiğini söyle." "Siktir, Sandra!"

"Hayır. Sandra değil. Kat'i sik, Dan. Sana benden daha çok ihtiyacı var."

Sesi çok sakindi.

Yine tıkandım.

Sonra güldüm.

Sonra yine

boğuldum.

"Seninle bu konuda konuşmayacağım."

"Kapatma!" diye bağırdı ama sonra sesini alçaltarak, "Bu konuda benimle konuşmalısın çünkü sana yardım edebilirim. İkinize de yardım edebilirim. Size çok yardımcı olacak, yardım edilebilir gerçekler verebilirim."

Koltuğumun kenarında öne doğru oturdum ve parmaklarımla alnımı kavradım. "Cidden, seninle bu konuda konuşamam. Bu onun anlaşması. Eğer bunu seninle konuşmak istiyorsa, o zaman konuşur. Bu bana bağlı değil."

"O zaman dinleyecek misin? Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, benimle "

"Öyle mi? Gerçekten mi?" İnançsızlığımı gizlemeye çalışmadım. "Evet. Gerçekten. Yoksa bunun bir sorun olduğunu nasıl bilebilirdim?" Beni orada yakalamıştı.

"Dan. Lütfen. Sana biraz bakış açısı ve tavsiye vermeme izin ver. Lütfen. Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin, hiçbir soruya cevap vermek zorunda bile değilsin. Sadece dinle. Dinle."

Masanın arkasındaki duvar saatine baktım ve başımı salladım. "Tamam. On dakikan var."

"Yaşasın! Teşekkür ederim. Tamam. *Ahem.*" Bir sandalyenin yere sürtündüğünü duydum, sanki rahat etmek için oturuyordu. "Hiç cinsel performans ya da anksiyete sorunu yaşadınız mı?"

Duvardaki saate baktım.

Sonra göz kırptım.

Sonra kaşlarımı çattım.

"Özür dilerim ama az önce bana ne sordunuz?"

"Biraz geri alayım." Sesi gülmemeye çalışıyormuş gibi geliyordu. "Hepimiz televizyonda erkeklerin cinsel performans sorunlarına yardımcı olan ilaçların reklamlarını görmüşüzdür, değil mi?"

Başımı salladım, kaşlarım çatıktı. "Evet. Ne olmuş yani?"

Bu da ne böyle?

"Toplum olarak erkeklerin bazen performans sorunları yaşadığından bahsediyoruz. Bu reklamlar bir bakıma erkekler için performans kaygısını normalleştiriyor, bize 'Hey, sorun yok. Yalnız değilsiniz. Bu utanılacak bir şey değil. Birçok erkek aynı sorunu yaşıyor ve size yardım etmenin bir yolunu bulduk. Ama hiç kadınlar için benzer bir reklam gördünüz mü?"

Gözlerim haliya kaydı. "Hayır," diye cevap verdim sonunda. "Sanırım görmedim."

"Yani, burada neyle uğraştığını görüyorsunuz. İyi ya da kötü, Viagra reklamlarının erkekler için yaptığı gibi bir sorunu normalleştirmek, etkilenenler için bir hale etkisi yaratır. Üstü kapalı bir şekilde de olsa destek sağlar. Ancak mücadele eden kadınlar için reklam yok. Normalleştirme yok

Bu nedenle, daha en başından itibaren pek çok kadın tedavi arayışına girmemektedir. Kendilerini tek başına etkileyen bir sorunları olduğuna inanıyorlar. Eğer bir kadın seks sırasında zevk almıyorsa, yalnız olduğuna, kırıldığına ya da 'bu şekilde yaratıldığına' inanıyor."

"Bu harika."

Sandra kıkırdadı. "Öyle. Ama iyi haber şu ki tedavisi var. Eminim Kat size kendi sorununun fiziksel bir nedeni olmadığını söylemiştir. İlaçla ya da ameliyatla tedavi edilemiyor."

"Yara bandı dışında." Çenemi kaşıdım.

"Ne?" Sandra'nın sanki telefonu bir kulağından diğerine geçiriyormuş gibi koltuğunda kıkırdadığını duydum. "Ne dedin sen?"

"Alkol hariç, değil mi? Kat'in durumunda. Ama bu bir yara bandı olurdu, sorunu gerçekten çözmez, sadece üstünü örterdi."

"Aynen öyle." Sandra'nın sesi yine gülümsüyor gibiydi. "Kesinlikle doğru. Aslında sadece örtbas etmekle kalmaz, uzun vadede işleri daha da kötüleştirir. Ama her neyse, söylemek istediğim şey, korku varsa cinsel sağlığın imkansız olduğudur. Buna başka birini hayal kırıklığına uğratma korkusu, toplumun beklentilerini karşılayamama korkusu, dolu dolu bir hayatı kaçırma korkusu, bir insanı kaybetme korkusu, yalnız kalma korkusu, kişinin arzuları, beğenileri veya beğenmedikleri için yargılanma korkusu dahildir. Bu, şu andan itibaren Kat'in ya da sizin yatak odasındaki motivasyonunuzun kesinlikle korkudan kaynaklanamayacağı anlamına geliyor."

Sandra daha konuşmasını bitirmeden ben şiddetle başımı sallıyordum ve o konuşmasını bitirdiğinde, "Vaaz ver." dedim. Hissederek.

Sandra yine güldü ama sonra boğazını temizleyerek öğretici bir ton aldı. "Cinsel eylemler stres veya endişe duygularına yol açtığında, vücut stres hormonları, özellikle de epinefrin ve norepinefrin salgılar. Bu hormonların tüm amacı kişiyi bir tehditten saklanmaya ya da onunla yüzleşmeye hazırlamaktır. Bu örnekte, kişinin güvenliğine ya da refahına yönelik tehdit, partnerini hoşnutsuz etme korkusudur." Sandra'nın derin bir nefes aldığını duydum. "Birkaç hafta önce Kat'e biraz araştırma yapmasını ve nelerden hoşlandığını, nelerin onu tahrik ettiğini, neleri *istediğini* düşünmesini tavsiye etmiştim. Bu listeyi seninle paylaşmalı. Ona bir e-posta göndereceğim ve bunu yapması için onu teşvik edeceğim."

"Kulağa hoş geliyor." Bu kadın için tam bir azgın olduğum gerçeği göz önüne alındığında, sesimin ne kadar azgın bir köpek gibi *çıkmadığından* etkilendim.

"Ama aynı zamanda ona -ve umarım terapisti ona söylemiştir- yardım teklif ettiğinizde size güvenmesi gerektiğini de söyleyeceğim. Suçlu hissetmeyi bırakmalı ya da

senden faydalandığı için endişeleniyor."

"Öyle mi hissediyor?" Bu beni ayağa kaldırdı. "Böyle hissetmemeli."

"O zaman sen de ona anlatmalısın. Sana güvenmesini iste. Ama belki de en önemli kısmı bu, eğer Kat'in senden istediği şey sana yük oluyorsa, gerçeği söylemelisin. Korkmamalısın. Sınırlarınız ve arzularınız konusunda dürüst olmadığınız sürece Kat size güvenemez, size inanmaz. Tıpkı onun bir yük olduğundan korkmaması gerektiği gibi, sen de dürüst davranarak işleri 'daha da kötüleştirmekten' korkmamalısın. Anlıyor musunuz?"

Sözlerini düşünürken çenemi kaşıdım. "Evet. Mantıklı. Eğer dürüst olmazsam ve her şeyi olduğu gibi anlatmazsam, o zaman dürüstlüğümden şüphe eder ve başladığımız yere geri döneriz."

"Kesinlikle. Bu kesinlikle doğru. Güzel." Sandra rahatlamış gibiydi.

"Bir sorum var." Sandra'ya bu soruyu soracağıma inanamıyordum ama iyi bir tahmin yapmak istiyordum. "Bu genellikle ne kadar sürer?"

"Sürer mi?"

"Evet. Kendini rahat hissetmesi ne kadar sürer? Her şey yolunda mı?"

"Bunun ne kadar süreceği konusunda endişelenmeyin. Eminim Dr. Kasai Kat'e aksilikler olacağını söylemiştir-üç adım ileri, iki adım geri. Sorun değil. Bu tamamen normal. Ama sorunuza cevap vermek gerekirse, bazen aylar, bazen haftalar, bazen de günler sürer."

"Günler mi?"

"Hastalarımın bu konu üzerinde çalışırken onlara orgazm olmalarına izin verilmediğini söylüyorum. Onlara öpüşebileceklerini, öpüşebileceklerini, yaklaşabileceklerini ama üçüncü aşamaya geçemeyeceklerini söylüyorum. İkinizin de öncelik vermesi gereken şey süreçten keyif almaktır. Örneğin rol yapmak, endişelerin dışına çıkmak için harika bir yol olabilir."

Rol yapma mı?

Ördeği sikeyim, aklımdaki olasılıklar patladı.

Lütfen çıplak seksi masajlar deyin. Lütfen sıcak küvet seksi deyin. Lütfen disiplin koltuğunda seksi şaplak deyin. Lütfen patron/sekreter uygunsuz performans değerlendirme zamanı deyin. Lütfen, lütfen, lütfen bana kütüphaneci gibi giyinmek istediğini söyle ve-

Cehenneme gidecektim. Bu kesinlikle olacaktı.

"Dan, dinle. Kat'in senin muhteşem olduğunu düşündüğünü söylediğimde BFF kurallarını çiğnediğimi sanmıyorum. Ve seksi. Ve her yönüyle harika bir insan."

Sırıttım ve kendimi küçümseyen bir şeyler söylemek üzereydim ki Sandra ekledi: "Sana değer veriyor. Hem de çok."

Şimdiye kadar önerilen ya da söylenen her şeyden çok, bu ifade beni tahrik etti. Kalbimin bir roket gibi havalanmasına neden oldu. Şaplak atmalar, masajlar, jakuzide seks ve orgazmlar harikaydı, beni yanlış anlamayın.

Ama lanet olsun.

Sadece Kat'e sarılmak istedim.

Geceleri bir topun içine kıvrılmasını istemiyordum. Kollarını *bana dolamasını* istiyordum.

Çıplak sarılmak, istediğim buydu. Ona dokunmak istedim.

Bu kadar. *Hepsi bu.*

Birden Sandra'nın sesi sertleşti: "Sen de onun için aynı şeyi hissetsen iyi olur, yoksa seni Teksas usulü hadım ederim."

"Hissediyorum," diye onayladım usulca, kalbim boğazıma düğümlenmişti.

"Güzel." Sandra'nın sesi yatışmış gibiydi. "Ama kendine verdiği değer ve cinselliğinin senin ona duyduğun arzuya bağlı olmadığını bilmesi gerekiyor. O güçlü, yetenekli, zeki, yetenekli, güzel bir kadın. Kendine olan güvenini masaya ve yatağa nasıl taşıyacağını öğrenmeli ve her kim olursa olsun kendisinden ve partnerinden zevk almayı talep etmeli."

"*Kim olursa olsun mu?*" Bunu duymaktan hiç hoşlanmadığım için homurdandım.

Açıklığa kavuşturayım, söylediklerinin ilk kısmıyla ilgili bir sorunum yoktu, hepsine yürekten katılıyordum ama ikinci kısım, yani "her kim olursa olsun" kısmı saçmalıktı.

Sandra yine güldü. "Merak etme, Güvenlikçi Dan. Kat'e tatmin için başka bir yere bakmasını asla önermem ya da teşvik etmem. Ben sadece onun tatmin ve zevk almasının öncelik verdiği bir şey olması gerektiğini ve bunun partnerinin de öncelik verdiği bir şey olması gerektiğini söylüyorum."

"Evet, tamam. Seni anlıyorum."

Yine de. Kat'in başka bir yere bakması fikri hoşuma gitmedi.

Eğer onun başka bir yerde tatmin olmasını istemiyorsan, bunu yapsan iyi edersin.

Bu düşünce üzerine başımı salladım ve omuz silktim. Bir kez daha, bir sorun görmüyordum.

"Dan, ikinizi de sevdiğimi biliyorsun. Umarım yardımcı olmuşumdur."

"Yardımcı oldun. Teşekkürler..." Saate baktım. On dakikadan uzun süredir konuşuyorduk. "Her şeyi açıkladığın için teşekkürler. Şimdi daha mantıklı geliyor. Keşke terapistiyle bu konuyu konuştukları sırada ben de telefonda olsaydım."

Sandra biraz üzölmüş gibi yumuşak bir ses çıkardı. "Oh Dan, güven zamanla gelecek."

Gözlerimi

kırpıştırdım. Sonra

da irkildim.

Ne diyeceğimi bilemiyordum çünkü ilk kez anlamıştım. Sonunda anlamıştım.

Kat saklanıyordu.

Çok açıkta ve savunmasız kalmadığı sürece yardım etmeme izin vermeye hazırđı.

Bana güvenmiyordu.

Bu bir sorundu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Yeknesak Hukuk Komisyonu (ULC) tarafından 1979 yılında yayınlanan ve 1985 yılında değiştirilen Yeknesak **Ticari Sırlar Yasası** (UTSA), birden fazla eyalette faaliyet gösteren ABD şirketleri için ticari sırların daha iyi korunmasına yönelik yasal bir çerçeve sağlama çabasıyla yaygınlaştırılan tek tip bir ABD yasasıdır.

-Wex Hukuk Sözlüğü

****Kat****

Şiva sırasında cinsel ilişki yasaktı. On yıldan uzun bir süredir inancımın gereklerini neredeyse tamamen yerine getirmeyen ben bile bunu biliyordum.

Salı gecesi örgü grubumla Skyping yaptıktan sonra mutfak masasında oturup Eleanor'un eve gelmesini beklerken, Dan'in de bunu bilmesi gerektiğine karar verdim. Uyuduğumu düşündükten sonra yatağa gelmesinin ve sabah uyandığımı düşünmeden gitmesinin nedeninin yas dönemi olduğunu varsaydım.

Beni rahat bırakmaya çalışıyordu. Yas tutmam için. Nasıl yol alacağımı bilmediğim geleneklere saygı duymam için. Her türlü hatayı yaptığımdan emin olsam da kurallara sadakatle uymak için elimden geleni yaptım. Yine de, hissetmem gereken perişanlık seviyesini hissetmeye kendimi ikna edemedim.

Şiva sırasında yas tutan kişi, çocuklarla gereksiz yere oynamak ya da ziyaretçilerle hararetli tartışmalara girmek gibi neşe uyandırma ihtimali olan şeylerden bile kaçınmalıdır.

Örgü grubumla yaptığım görüntülü görüşmeyi erken sonlandırmamın nedeni melankoli eksikliğimdi. Ashley Tennessee'de, ben Boston'da olmak üzere beni konferansa çağırmışlardı ve iyi vakit geçiriyordum. Ama sonra iyi vakit geçirdiğim için kendimi kötü hissettim. Grubun Boston'a yapacağı ziyaretle ilgili ayrıntıları tamamladıktan sonra görüşmeyi sonlandırdık.

Ön kapının açılıp kapandığını duyunca ayağa fırladım. Önce buzdolabına uğrayıp Dan'in annesi için hazırladığım yemeği çıkardım. Sonra da mikrodalgaya koyup yeniden ısıtmaya ayarladım. Her şeyin yolunda olup olmadığını bir kez daha kontrol ettikten sonra onunla buluşmak üzere mutfaktan çıktım.

Yorgun görünüyordu ama beni görür görmez canlanmış gibiydi. "Kat. Beklemene gerek yoktu."

Eleanor kollarını açtı; sarılmak ve yanağına bir öpücük kondurmak için bir adım öne çıktım. "Yemek yedin mi? Akşam yemeği var."

"Yemek yapmaman gerekiyordu." Eleanor yüzünü buruşturdu ama çoğunlukla gülümsedi. Son üç seferde de aynı şeyi söylemişti, ben de onu beklemiş ve yemeğini hazırlamıştım. Haklıydı, yemek ya da temizlik yapmamam gerekiyordu ama hiçbir şey yapmadan beni beklemesi kendimi işe yaramaz hissetmeme neden oluyordu. Ayrıca, şu ana kadar hem yemekten hem de arkadaşlıktan hoşlanmış görünüyordu.

Ayrıca teknik olarak ben yapmamıştım.

"Eugene Amca'nın ayarladığı teslimat. Yemin ederim, yemek yapmıyordum."

"Tamam, güzel. Benimle otur ve bana gününü anlat." Eşyalarını ön kapının yanındaki konsolun üzerine bıraktı ve birlikte mutfağa doğru yürüdük. "Şalını bitirdin mi?"

"Neredeyse. Sadece uçlarını örmem gerekiyor. Sana göstereceğim." Örgü çantamı mutfak masasının üzerine bırakmıştım, böylece eve gelmez ona bitmiş parçayı gösterebilecektim. Örgü örmedi ama devam eden işlerime hayranlıkla bakıyor gibiydi. "İş nasıldı?"

Eleanor onun için hazırladığım yere oturdu ve bana gününü anlatırken ben de yemeğini getirdim ve suyu için yeni buz aldım. Onun karşısına yerleştim, dağınıklığımın çoğunu örgü çantama sakladım ve yeni bitirdiğim şalı elime aldım. İğnemi kullanarak ipliğin uçlarını kenarlardan geçirdim.

Onu dinlerken özellikle yorgun olduğu belliydi. Ayağa kalktım, tezgâha geçtim ve yemeğinin sonuna yaklaşırken elektrikli su ısıtıcısını açtım; yatmadan önce çay içmeyi sevdiğini biliyordum.

Çay fincanlarını indirdim, papatya çayı poşetlerini buldum ve poşetleri eski mavi söğüt demliğine yerleştirdim. Hafta başında bana bunun büyükannesine ait olduğunu söylemişti. Antika demliğin ağzında küçük bir çentik vardı ve kapağın kulpu defalarca yapıştırılmıştı ama Eleanor yadigârları, hatta kaliteli porselenleri mümkün olduğunca kullanmanın önemli olduğuna inanıyordu.

"Bir şeyin kullanım ve kullanımdan kaynaklanan anıların birikimi dışında hiçbir değeri yoktur," demişti. "Böyle bir şeyi porselen dolabında tozlanmaya terk etmek neye yarar? Ne değeri olabilir ki? Bu çaydanlığı her kullandığımda büyükannemi ve annemi hatırlıyorum ve çocuklarımla birlikte kullanıyorum, böylece onlar da beni hatırlayacaklar."

Ŗu anda sessizdi, son suyunu yudumluyor ve ben mutfakta dolaşırken beni izliyordu. Ona küçük bir gülümseme gönderdim, o da bana içten bir sıcaklıkla karşılık verdi ama sonra yüz hatları düşünceli bir hal aldı.

"Nasıl-" diye başladı, durdu, i çekti ve sonra tekrar başladı. "ncelikle şunu söylememe izin verin, sizi buraya getiren üzücü koşullara rağmen geçen hafta Dan'le birlikte olmaktan ne kadar keyif aldığımı anlatamam."

"Teşekkür ederim. Evinizi bana açtığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır."

Minnettarlığımı elinin tersiyle itti. "Burası artık senin de evin. Zor bir dönemden geçtiğini biliyorum." Tekrar durdu, beni açıkça inceledi. "Söylesene, nasılsın? Babanın kaybından sonra?"

"Babamı çok iyi tanı mıyordum," diye geçiştirdim, içimde keskin bir utanç duygusu alevlendi.

Hâlâ beni incelerken öne doğru eğildi, dirseklerini masaya dayadı. "Beni bağışlayın ama bazı şeylerin etrafında dans etmekte, kibarlık olsun diye kibar davranmakta pek iyi değilimdir, özellikle de söylenmesi gereken şeyler olduğunda. Kathleen," diye devam etmeden önce gözlerine bakmamı bekledi, "sadece tahmin yürütüyorum, ama görünüşe göre onun ölümünden dolayı keder -ya da çok fazla keder- hissetmediğin için biraz suçluluk duyuyorsun."

Derin bir nefes aldım ve ona bir çay fincanı uzatıp içimde biriken suçluluk duygusunu dışarı attım. "Evet. Yıkılmış olmalıyım. Teselli edilemez olmalıyım. Değil mi?"

"şart değil. Baban uzun zamandır hastaydı ve yavaş yavaş aramızdan ayrılıyordu. Bazen bir insan ölmeden önce yasını tutarsınız, böylece öldüğünde onunla çoktan barışmış olursunuz. Yoğun bakımdaki ailelerde bu tür şeyleri hep görüyorum."

"Ama yle değil. Yani, mesele bu. Hastaydı, yıllardır beni tanı mıyordu ama aynı zamanda ..." Başımı salladım, hayal kırıklığına uğramış hissediyordum.

"Rica etsem, haddimi aşıyorsam geri ekilmemi söyler misiniz? Ne zaman haddimi aştığımı asla bilemiyorum. Ama dışarıdan, geçen haftaki konuşmalarımızdan ve çocukluğun hakkında konuşmaktan kaınmandan anladığım kadarıyla, baban sana pek iyi davranmamış gibi görünüyor. Bu doğru mu?"

Bakışlarına karşılık verdim ama hiçbir şey söylemedim.

Bir ly yargılamak ya da babam hakkında kötü konuşmak bana doğru gelmiyordu. O benim babamdı ve ben onu onurlandırmak istiyordum. Zor koşullar altında elinden gelenin en iyisini yaptığını düşünmek istiyordum.

Öte yandan, benzer koşullarla karşı karşıya kalsam bile farklı, daha iyi seçimler yapacağıma inanmak istedim. Ne kadar meşgul olursam olayım, çocuklarıma asla ilgisiz davranmayacağıma inanmak istiyordum.

Bana anlayışlı bir gülümseme verdi. "Şimdi sana istemediğin bir tavsiyede bulunacağım, eğer benim çocuklarım gibiysen bunu görmezden geleceksin. Ve bu iyi bir şey. Ama yine de vermek hoşuma gidiyor."

"Tamam." Gülümsemesine karşılık verdim, çocuklarının onun tavsiyelerini göz ardı ettiğinden ciddi olarak şüpheliydim.

"Eğer bir insan için bir şeyler hissetmiyorsan, kendini ona karşı bir şeyler hissetmeye zorlayamazsın. İnan bana, bu konuda ilk elden deneyimim var." Küçük bir kahkaha attı, kendini küçümsüyor gibiydi.

"Böyle mi hissettin? Biri hakkında mı?"

"Uh, hayır. Pek sayılmaz." Tabağına baktı, yüz hatlarını ani bir hüznü kapladı. İç çekerek bu duyguyu çabucak bastırdı. "Demek istediğim, ister hayatta ve iyi olsunlar, ister ölmüş ya da ölmekte olsunlar, biriyle zorla bağ kurmaya çalışmak, yağmuru ateşe vermeye çalışmak gibidir. Duygu yoksunluğundan dolayı kendini kötü hissetmek, bu boşluğu suçluluk duygusuyla doldurmak zaman kaybıdır ve sadece senin için değil, sana değer verenler için de yıkıcıdır. Bu nedenle, eğer babanızın vefatının yasını tutamıyorsanız, onun yerine babanızla kurmayı dilediğiniz ilişkinin yasını tutun ki babanızın gitmesine izin verebilesiniz." Bir dakika boyunca sessizce oturduk, onun bilgelik dolu sözleri kulaklarımda çınlıyordu. Sahip olmayı dilediğim ilişkinin yasını tutabileceğim fikrine kilitlendim. O zaman en azından *bir şeylerin* yasını tutuyor olurdum. Bütün haftayı kederimin yerini bulmaya çalışarak geçirmiştım, oysa düşüncelerim her yere ve her şeye yönelmişti. Başka her yerde:

Caleb neyin peşindeydi? Neredeydi? Ajandasında sırada hangi uğursuz plan vardı?

Vasiyetin okunmasında ne olacaktı? Herhangi bir sürpriz olacak mıydı? Geçiş sorunsuz olacak mıydı? Yoksa şirket zarar mı görecekti? Ve olası istikrarsızlığı en aza indirmek için ne yapabilirdim?

Ve tabii ki Dan vardı.

İç çektim.

"Pekâlâ." Eleanor ayağa kalktı, bu hareket beni ürküttü ve düşüncelerimden uzaklaştırdı. Bulaşıklarla birlikte lavaboya doğru ilerleyişini izledim, adımları sanki enerjisi tükenmiş gibi karmakarışık.

"Hayır." Ayağa kalktım ve lavabonun önüne geçtim. "Bırak onları ben yapayım.

Sen rahatla."

"Belki bu beni korkunç yapıyor ama seni geri çevirmeyeceğim." Esnedi ve geri çekilmeden önce bana bir kez daha sarıldı.

"Neden gidip üstünü değiştirmiyorsun? Ben çayı hazırlamayı bitireyim."

Yorgunca başını salladı, tekrar esnerken eliyle ağzını kapattı. "Evet. Tamam. Tamam. Hemen dönerim."

Kalan bulaşıkları yıkayıp kuruladıktan sonra kaldırdım ve aklım sürekli Dan'e dönerken mutfağın geri kalanını toparlamakla meşgul oldum.

Dün, Dr. Kasai ile doğaçlama terapi seansım bittikten ve konuşabilmek için çalışma odasına gittikten hemen sonra Dan, Alex'ten bir telefon almıştı. Konuşmamızı bitirebilmemiz için telefonunu masanın üzerine koyarak sesli mesaja göndermesini izledim.

Bunu kendime bile açıklayamıyordum, ama onun aramayı sesli mesaja göndermesiyle ilgili bir şey omurgamın tabanından boynuma, kalbimin etrafına, alnıma ve gözlerimin arkasına bir heyecan göndermişti.

Başka hiçbir şey gibi, Dan'in aramayı sesli mesaja göndermesi de bana önemli olduğumu hissettirmişti. Onun için.

Ve bu muhtemelen delilikti, çünkü benim için zaten çok şey yapmıştı, çok büyük şeyler. Benimle evlenmişti. Bana evini açmıştı. Hayatını yeniden düzenlemişti. Beni ailesinin bir parçası yapmıştı. Karşılığını asla ödeyemeyeceğim büyük, kapsamlı, özverili davranışlar.

Aramayı sesli mesaja göndermek büyük bir jest değildi. Bu onun önceliklerinin günlük, muhtemelen düşünmeden yapılan bir göstergesiydi.

Nefesimi kesti.

Gördünüz mü? Çılgınca.

Sonra Dan bana baktı ve "Liderlik etmek istiyorsan ya da benim yapmamı istiyorsan bana haber ver" dedi.

Bir başka büyük jest.

Baskı yok, kendini düşünmek yok.

Ve o anda, tek bir düşünce tarafından tutuklandım.

Ona aşık oluyorum.

Duygularım patladı. Duygularımdan oluşan bir atom bombası, ikimizi de güvende tutmak, hem onun hem de benim yararına aramızdaki mesafeyi korumak için dikmeye çalıştığım tüm zayıf duvarları yerle bir etti. Ağlamak, gözyaşlarına boğulmak ve dudaklarını, ellerini ve vücudunu öpücüklere boğmak istiyordum.

Bunun yerine, yüzüm kızarmış bir halde ona hızlıca gülümsedim ve müsaade istedim.

Ama o zamandan beri başka bir şey düşünmemiştim. Ve bugün yas tutmanın son günüydü.

Ön kapının açılıp kapanma sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Lavaboyu temizlediğim yerden doğruldum, bir havlu aldım ve yavaşça antreye doğru yürüdüm. Dan'ın aşağıya indiğini duymamıştım ve bildiğim kadarıyla hâlâ çalışma odasındaydı. Dün yanından ayrıldığımdan beri hiç konuşmamıştık. Onu görmek, onunla vakit geçirmek, bitiş çizgisine ulaşma kaygısı olmadan samimi olmak için sabırsızlanıyordum ama saldırımı planlamak için de zamana ihtiyacım vardı.

Girişin köşesini döndüğümde bir adam gördüm.

Onu görmek beni birçok nedenden ötürü şaşırtmıştı; en önemlisi de Eleanor'un çantasını karıştırıyor olmasıydı.

"Hey!" Onu ürküttüğüm belli olan bir adım öne çıktım ve konsol masasının üzerinden Eleanor'un çantasını aldım. "Kimsin sen?"

Elini göğsüne götüren adam -onu gafil avladığının bir başka kanıtı olarak- şaşkın gözlerle bana baktı. "Ben kim miyim? Kimsin lan sen?"

Siyah pantolon, belki de kot pantolon, Bruins tişörtü ve siyah botlar giymişti. Yanında gümüş bir zincir asılıydı, bir cüzdan zinciri ve bir çift parmağının arkasında F U C K harfleri dövmeiydi; diğer çiftinde ise Y O U S vardı.

Adam Dan'e çok benziyordu, sadece gri-mavi gözleri vardı ve daha yaşlıydı. Ne kadar yaşlı olduğunu kestirmek zordu çünkü -şaşkınlıkla dolu olsa da- gözleri Dan'inkiler gibi sert ve yorgun bakıyordu. Ama saçları biraz kırışmış, şakaklarına tuz ve biber dökülmüştü. Aradaki yaş farkının en az on yıl olduğu sonucuna vardım.

"Sen Seamus'sun." Şimdi onu gerçekten incelediğimde, yüzünü evin etrafındaki resimlerden tanıdım.

"Evet. Öyleyim." Bakışları kararsızca üzerimde gezindi. "Peki ya sen?"

Aile bağları ne olursa olsun, Eleanor'un çantasını karıştırıyor olması hoşuma gitmemişti. Haklı öfkeme sıkı sıkıya sarıldım ve üzerine yürüdüm.

Bir adım geri çekildi.

"Soruları ben soracağım." Çenemi kaldırıp ters ters baktım. "Eleanor'un çantasıyla ne yaptığını sanıyorsun?"

Bir kaşını kaldırdı, başı boynunun üzerinde geriye doğru kaydı. Seamus bana tuhaf bir şeymişim ya da belki de deliymişim gibi baktı. "Seni hiç ilgilendirmez."

Başımı salladım ve ona baktım. "Kendinden utanmalısın."

Sanki onu yine şaşırtmışım gibi bana göz kırptı. "Ne yaptığımı bile bilmiyorsun. Belki de ona bir doğum günü kartı bırakıyordum."

"Doğum günü geçen aydı."

"Bu doğru. Bu gecikmiş bir doğum günü kartı." Bakışları tekrar üzerimde gezindi ve dili alt dudağında gezindi, göğüslerime yerleşen gözlerinin ardında bariz bir hayranlık vardı.

Ugh. *İğrenç.*

Ondan uzaklaşıp mutfığa geri döndüm, Eleanor'un çantasını da yanıma alıp tabakları koyduğu dolaba yerleştirdim. Dolabı kapatır kapatmaz, mutfığa giren ayak seslerini duydum. Beni izliyordu. Lavaboyu ovmaya devam ederken gözlerini sırtımda hissettim.

"Kimsin sen?" diye sordu, sesi daha kısıktı. Arkamı dönmeden, "Ben Dan'in karısıyım" dedim.

Lavaboyu duruladığım birkaç saniye geçti. Ayak sesleri yaklaştı.

"Dan'in karısı mı var?" "Evet."

"Ne zamandan beri?"

"Biraz hafta önce." Ona baktım. Lavabonun yanında, bir metre kadar ötede duruyordu ve kaşlarını çatmıştı.

"Düğün var mıydı?"

Suyu kapatarak ona baktım, sorusundaki incinmiş ama bunu saklamaya çalışıyormuş gibi ince bir kırılmanlık iması beni biraz şaşırttı

-Davet edilmediğini.

"Hayır. Pek sayılmaz." Onu dikkatle izledim. "Cook County Clerk's ofisinde tek şahitle evlendik."

Gözleri karnıma kaydı. "Sen hamilesin." Kendime rağmen güldüm. "Bildiğim kadarıyla hayır."

Seamus düşünceli bir şekilde çenesini kaşdı, Dan'in birkaç kez yaptığına ürkütücü bir şekilde benzeyen bir hareketi ve kalbim biraz ısındı

-Bu alçağa karşı çok az.

Belki de yanlış bir sonuca varmıştım. Yanlış sonuca atlama konusunda kötü bir geçmişim vardı, bu yüzden bu kesin bir olasılıktı.

Belki de önceki davranışının gayet makul bir açıklaması vardı. Annesine bir doğum günü kartı bıraktığından şüpheliydim ama belki de çantasını karıştırma nedeni ilk başta şüphelendiğim kadar kötü niyetli değildi.

Annesinin çantasını neden karıştırdığını tekrar sormak için ağzımı açmıştım ki, sözümüz beklenmedik bir şekilde kesildi.

Dan tarafından.

"Ondan uzak dur."

İkimiz de başımızı çevirdiğimizde Dan'in öfkeyle mutfağın girişinde durduğunu gördük. Genelde sıcak olan kahverengi gözleri artık neredeyse siyahtı ve kesinlikle soğuktu.

"Küçük

kardeşim."

"Siktir git."

Seamus bana bir santim daha yaklaştı ve sırtıttı. "Sen evlisin. Bu harika bir şey. Hanımın ve ben hızlı arkadaş oluyoruz. Bir fincan çay içmek için bize katılmak ister misin? Siz iki muhabbet kuşunun nasıl tanıştığının hikâyesini paylaşır mısınız?" Sesi gülünç derecede neşeliydi.

Dan hiç eğlenmemişti. Boşluğa doğru yürüdü ve aramıza girdi.

"Dedim ki, seni bok suratlı pislik,"-kelimeleri alçak, yavaş ve ölçülüydü - "Ondan uzak dur, yoksa seni sikerim."

Dan'e baktım, dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Az önce tek bir cümlede isim, fiil, zarf ve sıfat olarak F-sözcüğünün bir varyasyonunu kullanmıştı. Utanmalı mıydım yoksa etkilenmeli miydim bilemedim.

Seamus'un zoraki neşesi dağıldı, gözleri kısıldı ve en az kardeşi kadar soğuklaştı. Kalbim iki kez daha attıktan sonra Seamus geri çekildi, elleri teslim olmuş gibi havaya kalktı ama ağzının kıvrımı acıydı.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diye mırıldandı.

Dan mutfağa girdiğinden beri ilk kez bana döndü, bakışları benimkilerin üzerindeydi. "İyi misin?"

Şaşkınlıkla ona ve sorusuna göz kırptım. Dan ciddiydi. Kardeşinin bana zarar verebileceği konusunda gerçekten endişeli görünüyordu.

Başımı salladım, yarım saniye boyunca kelimeleri bulmakta zorlandım. "Ben iyiyim. Sadece konuşuyorduk."

Seamus Dan'in arkasından homurdandı, sesi hakarete uğramış gibiydi.

"Hadi o r a d a n .

Ne düşünüyorsun? Buraya gelip *karına* saldıracağımı mı?"

Dan yavaşça gözlerini kırıştırdı, kardeşine bakmıyordu ve dişlerini sıkıldığını gördüm. "Evet. Ben de öyle düşünüyorum. Kadınları hırpalamaya karşı olmadığın gerçeğini göz önüne alırsak."

"Jem Morris *kadın* değil ve o deli kaltağın aldığı kadar iyi verdiğini biliyorsun. Jem, Quinn'in göğsünde sigara söndürmedi mi?"

Dan şimdi Seamus'a döndü. "Quinn'in *karısını* kaçırmaları için adamlarını Chicago'ya gönderdin. Arkadaşlarını silah zoruyla alıkoydular. Aşırı tepki verdiğimi sanmıyorum."

Ne oluyor lan?

Dan'in iri omzunun arkasından Seamus'a baktım. "O *sen miydin?*"

"Bunu hâlâ atlatamadın mı Danny?"

"Oh hey," Dan'in ses tonundan alaycılık akıyordu. "Bunca yıldır sırtıma sapladığın setin son bıçağını da sonunda aldım. Dikkatli ol: Yeniden hediye ediyorum."

Seamus homurdandı. "Benimkiler zahmetlerinin karşılığında ne aldılar? Göğsüne bir örgü iğnesi, bir tekila şişesiyle bayıltılmış ve iki yıl Amerika'da, işte bu. *Benden* özür dilemelisin."

"Senin ve yeğenimizin bezinin ortak noktası ne biliyor musun Seamus? İkiniz de bencilsiniz ve saçmalıyorsunuz."

Seamus gözlerini devirdi ve bir paket sigara çıkardı. "Sen de pompa gibisin, sürekli eski konuları gündeme getiriyorsun."

"Sik gibi davranmak seninkini büyütmez." Dan öne doğru tehditkâr bir adım attı. "Burada sigara içemezsin."

"Evet, tamam baba." Bir göz devirmesi daha. "Eğer kontrol edilmek istenseydim kumandayla gelirdim."

"Neden bir ağaç gibi olup orman yangınında ölmüyorsun?" Dan huysuzca mırıldandı ve paketi kardeşinden alacakmış gibi hareket etti ama Eleanor odaya girince durdu.

"Burada sigara içme," dedi eşit ama kararlı bir şekilde. Doğrudan Seamus'a doğru yürüdü, sanki mutfaktaki manzaraya hiç şaşırmamış gibiydi -Ve onu kucakladı. "Ve kardeşini kızdırmaya çalışmayı bırak." "Tanrım, ben hiçbir şey yapmadım anne. Yemin ederim."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun. Tanrı'nın adını boş yere ağzına almayacaksın ve küfür etmeyeceksin. Bu evde olmaz." Parmağıyla Eleanor'u işaret etti, kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırarak ona karşı çıkma cesareti gösterdi.

Eleanor'a küçük, uzlaştırmacı bir baş selamı verdi ve sigarasını cebine geri koydu.

Eleanor tatmin olmuş görünerek Dan'e döndü ve omzunu sıvazladı: "Kardeşine iyi davran. Ciddiyim."

Dan boğazının arkasından kısık bir ses çıkardı ve hiçbir şey söylemeden kollarını kavuşturdu. Annesi yanağına bir öpücük kondurdu.

Bana doğru ilerledi ve beni kucaklamak için kendine çekti, sesi daha tatlı bir tona büründü. "Çayımı alıp yatmaya gidiyorum. Neden bilmiyorum ama çok yorgunum. Yemek için teşekkürler." Çekilirken eli yanağıma geldi ve bana gülümsedi. "Ve böyle bir melek olduğun için teşekkürler."

Başımı salladım. "Sohbet için teşekkür ederim." "Her zaman, tatlım. Ciddiyim."

Eleanor fincanına sıcak su doldurup hazırladığım çaydanlığa uzanıp bir poşet çay alırken kimse konuşmadı. Çıkarken tezgâhlara göz gezdirdi ve omzunun üzerinden seslendi. "Yatağa gittiğinde ışıkları kapat. Ve eğer tıkkalayıcıyı bulursan, televizyonun üstüne koy. Cumartesi gününden beri kayıp."

Sonra da gitti.

Yarım dakika, belki de daha uzun bir süre kimse kıpırdamadı. Dan'in sırtını, omuzlarındaki sertliği, omurgasındaki katılığı inceledim. Seamus'un duruşu daha rahattı ama o da aynı derecede asık suratlı görünüyordu.

Çay istediğime karar verdim. "Çay isteyen var mı?"

Dan başını salladı. "O da şimdi gidiyordu."

"Çay kulağa hoş geliyor." Seamus, gözleri Dan'in üzerinde, tezgâhtan uzaklaştı ve mutfak masasına doğru ilerleyerek Eleanor'un daha önce oturduğu koltuğa oturdu.

Çaydanlıktaki sıcak suyu demliğe doldurdum ve kendi kendime bu eski mavi söğüt demliğe bakıp bu anı hep hatırlayacağımı düşündüm. Dan'in etrafından dolaşarak masaya gittim, demlenen çayı ve üç çay fincanını masaya bıraktım.

"Dan?" Döndüğümde gözlerini üzerimde buldum.

Başını hafifçe salladı, çenesindeki kaslar yerinden oynadı.

Ona doğru yürüdüm ve o beni izlerken elimi koluna koydum. Gözlerinin içine baktım ve taş gibi, mesafeli ifadesinden hoşlanmayarak ayak parmaklarımin üzerinde yükseldim ve ağzına hafif bir öpücük kondurdum. Kolları hemen açıldı ve elleri belime geldi. Onu öpmek iyi hissettirdi.

Elleri üzerimdeydi -çok, çok iyiydi- ve bedenim içgüdüsel bir şekilde tepki verdi, gevşedi, daha da yakınlaştı.

Eğilmek sadece benim gövde Uzakta, I verdi onu a
Gülümse, Fısıldayarak. "Papatya mı, Earl Grey mi?"

Kaşlarını çatıyordu ama gözlerindeki buzun bir kısmı erimişti. "Bu adamdan nefret ediyorum."

"Anlayabiliyorum." Ona hızlı bir öpücük daha verdim, ağzına bağımlıyım. "Annen nazik olmanı söyledi."

"Hâlâ nefes alıyor, değil mi? Bu benim kibarlığım."

Tekrar yakınına eğildim. "Dan."

Başını yana eğerek "Kit-Kat" dedi ve omurgamda küçük bir ürperti belirdi. Sesini yaramaz-gizli seviyesine indirmişti.

Sıcak bir elin serin tenimde gezinmesi gibi bir sıcaklık midemde çiçek açtı. "Bir fincan çay."

"Seninle çay içeceğim," çenesini masaya doğru kaldırdı, "o siktirip gittikten sonra."

"Seni duyabiliyorum," diye şarkı söyledi Seamus arkamdan. "O zaman siktir git," diye karşılık verdi Dan.

"Biliyor musun," diye konuşmaya başladı Seamus, "sana git kendini becer diyeceğim ama hayal kırıklığına uğrayacağından eminim."

"Madem her şeyi biliyorsun, ne zaman çenenin kapatman gerektiğini de bilmelisin." Dan'ın tatlı dudaklarının hakareti oluşturmasını izledim, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

O kadar güzel ki. İçimi çektim.

Şu anda böyle bir düşünceye sahip olmak garipti ama o güzeldi, dikkat dağıtacak kadar güzeldi. Gözleri, çenesinin çizgisi, teninin rengi, burnu, inatçılığı, koruyuculuğu, yaramaz ağzı, iyiliği. Ona bütün gün bakabilirdim.

"Lütfen." Bakışlarımın yüzünde dolaşmasına izin verdim.

"Bu senin için neden bu kadar önemli?" diye mırıldandı, sesi meraklıydı. "Seamus'un anal seksle hamile kaldığına yemin edebilirim. Onun böyle bir pislik olmasının başka bir açıklaması olamaz."

"Çünkü annenden gerçekten ama gerçekten hoşlanıyorum. Ve kardeşinle iyi geçinirsen bunun onu mutlu edeceğini biliyorum." Kaşları daha da çatılmıştı ve kaşları çatıkken bile çok güzeldi. Göğsümde ve gözlerimin arkasında küçük keskin his patlamaları patladı, ben ona bakarken ve o da bana bakarken karnımdaki sıcaklık aşağıya doğru yayıldı.

Bir süre beni inceledi, gözleri kısıldı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Çünkü sana bakmayı seviyorum.

. . . Çünkü sana bağımlılığım artıyor.

"Bir fincan," diye fısıldadım, duygularımı ve rahatsız edici düşüncemi yutarak, "ve sonra yatma zamanı."

Gözleri parladı ve kulağa nasıl geldiğini çok geç fark ettim.

Ama neyse. Ne olmuş yani? Belki de yatma vaktimiz gelmişti. Belki de yatma vaktimiz geçmişti. Gözleri gözlerimin arasında gezinirken kalp atışlarım hızlandı, tehlikeli bir şekilde hızlanmaya yaklaştı ve sonra ağzıma düştü.

"İrlanda kahvaltısı," dedi, artık kaşlarını çatmadan. "Ben getiririm. Sen otur.

Yemek yapmaman gerekiyor."

Beni tekrar öptü, sadece hafifçe dudaklarımı okşadı ve sonra ellerini çekti. Onu, sıcaklığını ve yakınlığını kaybetmenin yasını hemen tuttum. Peşinden gitmek, çay arayışında onun yanında kalmak istedim ama bu saçma bir istektir. Kaçık, nevrotik, delice bir dürtü.

Bu yüzden, hafifçe sallanan bacaklarımla masaya geri döndüm ve kendimi kontrol altına almaya çalışarak sandalyeme oturdum/düştüm. Seamus boğazını temizledi ve ben de göz kırparak ona odaklandım. Tek kaşını kaldırmış bana sırtıyordu.

Oturduğum yerde doğruldum, bakışlarına eşit bir şekilde karşılık verdim ve duygularımın üzerindeki örtüyü çektim; Dan'e aşık bir aptal olmak kendi başımayken başka bir şeydi, Dan'e kardeşinin önünde aşık bir aptal olmak bambaşka bir şeydi.

Seamus'un gözleri Dan'in mutfağın uzak ucunda çayını aradığı yere kaydı ve sonra tekrar bana döndü. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

"Nasıl tanıştığımız seni ilgilendirmez," diye huysuzca cevap verdi Dan, bir dolabı gereğinden fazla yüksek sesle kapatarak.

"Eskiden Janie ile çalışıyordum, kaçırmaya çalıştığın kadın." Ona bir fincan çay doldurdum ve uzattım.

"Janie'yi kaçırmaya çalışmıyordum, deli sürtük kız kardeşi Jem'den paramı geri almaya çalışıyordum. Quinn'in şirketinde mi çalışıyorsun?" Tüm bunlar olurken Seamus'un ses tonu hafifti, sanki bir balığın derisini yüzmenin en iyi yolunu tartışıyormuşuz gibiydi ve çay fincanını eline aldığı anda serçe parmağını düz tuttuğunu fark etmeden edemedim.

"Nerede çalıştığı seni hiç ilgilendirmez." Dan bir dolabı daha kapattı.

"Ben bir mimarlık firmasında çalışıyorum."

Seamus sandalyesinde geriye yaslandı. "Mimar mısın?" "Seni hiç ilgilendirmez-"

"Evet, evet. Anladım. Hiçbir şey beni ilgilendirmez." Seamus yine gözlerini devirdi ve ben gülmemek için dudaklarımı dişlerimin arasında döndürmek zorunda kaldım.

Dan sonunda bize katıldı, benimkinin yanındaki koltuğu çekip kendine demlikten bir fincan çay doldururken hareketleri sarsıntılıydı. "İrlanda kahvaltısı diye bir şey yok."

Seamus, duruşu bir kez daha tembel ve rahat, aramıza baktı. "Köpeğine kim bakıyor? O köpek hâlâ sende mi?"

"Wally mi?" Dan çayının üzerinden Seamus'a ters ters baktı. Dan çayını yudumlarken serçe parmağını da düz tuttu ve çayı bırakırken "Kahretsin, bu çok sıcak" diye mırıldandı.

"Tam adı neydi?" Seamus çenesini ovuşturuyordu.

Dan duraksadı, önce bana sonra da başka bir yere baktı. "Bark Wahlberg," diye homurdandı.

Gözlerim büyüdü ve bir kahrkabayı bastırdım. Sonra kaşlarımı çattım, ruh halim aniden değişti çünkü kim köpeğine Bark Wahlberg adını verir ki?

Sadece dünyanın en komik, en zeki, en şaşırtıcı adamı.

kim.

Dan, Dan olduğu için bunu imkânsız hale getiriyordu.

Ağzını her açtığında, etrafına sarılmış bir ipi çekiştiriyordu.

Kalbim, beni ve onu felakete daha da yaklaştırıyordu. Yakında, kendime yardım edemeyecektim. Ona tamamen aşık olacaktım, zaten felaketin kıyısında sallanıyordum.

Ve bu bir felaketti çünkü bu duygular için hiçbir çıkış noktam yoktu. Karşılığında onun için tek bir şey yapmama izin vermedi; minnettarlığımı istemedi; para kabul etmedi. Böylece bir yığın duygu ve hüsrarla baş başa kaldım.

Marie'nin haftalar önce söylediği sözler zihnimde yankılandı: "*İlişkiler böyle yürümez.*"

Sessiz bir iç geçirdim, keşke şu anda yanımda olsaydı.

"Bu doğru. Komik bir isim. Bu ismi seviyorum." Seamus kardeşine sırtıttı, yoğun bir diş çalışması ve eksik bir köpek dişinin karmaşasını sergiliyordu. "Eskiden ne derdin? Buraya girmesine izin verilmemesi hakkında mı?"

"Sadece aptalca bir şakaydı," diye cevap verdi Dan.

"Evet. Ve çok komikti. Neydi o? Neden başka bir yere girmesine izin verilmiyor?"

"Önemli bir şey değil." Dan çay fincanını kaldırdı ve çaydan biraz buhar üfledi. Dudaklarının hareketleri karşısında büyülenmemek için birkaç kez gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım.

"Haydi. Yap şu işi. Şu şeyi yap." Seamus öne doğru eğildi ve bana işaret etti. "Haydi. Buna bayılacak."

"Tamam." Dan fincanını yere bıraktı ve Seamus'un zorlamalarından rahatsız olduğu belli olan kollarını göğsünde kavuşturdu. Sonra bana, "Wally'nin neden Boston'a girmesine izin verilmediğini sor." dedi.

"Wally'nin Boston'a girmesine neden izin verilmiyor?" Gözlerini gözlerime dikmesini severek sordum, kendimi bir sonraki vuruşumu bekleyen bir keş gibi hissediyordum.

"Ödenmemiş havlama biletleri." Dan sırtırken bile gözlerini devirdi, sanki şakanın aptalca ama aynı zamanda komik olduğunu düşünüyordu.

Elimde değildi, güldüm. Sırtışı genişledi, bu da beni daha çok güldürdü. "Bu çok komik."

Seamus ise kıcıyla gülüyor, karnını tutuyor ve gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Ödenmemiş *havlama* biletleri! Hayatımda duyduğum en komik şaka."

"Evet, daha fazla dışarı çıkmalısın." Dan çay fincanının üzerinden kardeşine kaşlarını çattı. Ama bu sefer zorladığını söyleyebilirim.

YİRMİNCİ BÖLÜM

İcra memuru: "Bir kişiyi aday gösteren bir vasiyetname bırakarak ölen bir kişinin mirasını yönetmek üzere atanan kişi." ("*Yediemin*" ile karıştırılmamalıdır)

-Wex Hukuk Sözlüğü

****Kat****

Seamus fazla kalmadı.

Dan'ın kardeşine bakmaya devam edişine bakılırsa, Seamus giderken onu kucaklamak şöyle dursun, elini sıkmak için bile hiçbir girişimde bulunmadım. Dan ona kapıya kadar eşlik etti, bana veda ederken ona ters baktı ve o gittikten sonra bütün sürgüleri tek tek çevirdi.

Nefesinin altında kilitleri değiştirmekle ilgili bir şeyler mırıldanan Dan, bana dalgın bir yarım gülümseme verdi, yanağıma bir öpücük kondurdu ve çalışma odasına çekildi. Kapıyı kapatmadı ve aile odasına bir parça ışık sızmasına izin verdi. Girişteki duvara yaslanarak, belirsiz bir süre boyunca -on dakikadan uzun, yarım saatten kısa- o ışık şeridine baktım ve bir sonraki hamlemi düşündüm.

Yatma vaktiydi. Önce benim uyumamı bekliyordu. Onsuz uyumak istemiyordum. Onunla birlikte olmak istiyordum. Ama bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyordum.

Ona aşık oluyorsun.

Boğazımdaki sıkıntıyı bastırmak için yutkundum, acı veren bir parlama ile nefes aldım, *korkudan* hareketsiz kaldım.

Korkuyorsun.

Duvardan doğruldum, çünkü korkmayı reddediyordum. Oraya yürüyecek ve onunla zaman geçirecektim. Öpüşecektik, bir şekilde bunu gerçekleştirecektim ve korkunun kararlarımı etkilemesine izin vermeyecektim.

Sağlam plan.

Ama sonra ışık kapandı ve Dan tekrar dışarı çıktı, merdivenlere doğru yürürken parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Gidişini izledim.

Yavaşça, yorgun bir şekilde, göğsü büyük bir iç çekişle inip kalkıyordu.

Geçen hafta Chicago'da oynaşmamızdan ve endişelerimin beni ele geçirmesinden -ve sefil bir şekilde başarısız olmamdan- beri ilk kez tekrar denemek istedim. Ellerini üzerimde görmek istiyordum. Bu düşünce bile içimi yeni bir huzursuzlukla doldurdu.

Dan söz konusu olduğunda, beklenti huzursuzluğu kronik bir durum haline gelmişti.

O sahanlığa çıkıp odamıza doğru döner dönmez, parmak uçlarımda merdivenlerin dibine kadar ilerledim ve kalbim boğazımda atarak merdivenleri çıktım.

Korkmana gerek yok. Orgazm olmana bile izin yok. Hayır.

Orgazm olmak.

Sadece

dokunmak.

Dokunmak.

Ve zevk almak.

Başımı salladım, bunu yapabileceğimi düşündüm. Kendimden zevk alabilirdim. Örgü örmekten hoşlanıyordum, değil mi? Ve peynirden. Bir şeylerden nasıl zevk alacağımı, tadını nasıl çıkaracağımı biliyordum. Tek yapmam gereken aynı ilkeleri Dan'le birlikte olmak için de uygulamaktı.

Dan peynirdir.

Yüzümü buruşturdum, çünkü peyniri ne kadar sevsem de Dan kesinlikle peynir değildi. Belki iyi bir şarap? Sarhoş ediciydi, bu yüzden uygun bir benzetmeydi. Unutmadan, şarap peynirle birlikte gider. Belki de peynir bendim.

Şarap ve peynir eşleştirmelerini düşünerek salonun köşesini döndüğümde, iyi bir şarapçı olan Dan ile çarpıştım.

Ama sadece çarpışmakla kalmadık, birbirimize öyle bir kuvvetle çarptık ki, bir an için merdivenlerden geriye doğru yuvarlanacağımı sandım. Çarpışma beni sarstı ve aklımı başımdan aldı.

Çırpınarak uzandım ve ona tutundum. Dan irkilerek nefesini içine çekti ve beni omuzlarımdan yakalayarak yuvarlanmaktan kurtardı.

"Vay anasını. Beni korkuttun." Beni ileri doğru çekerek merdivenlerden birkaç adım uzaklaştırdı.

"Ben de korktum," diye itiraf ettim, bir kahkaha attım. Biraz histerik olabilirdi.

Başını sallayarak ellerini üzerimden çekti, beni dikkatlice uzaklaştırdı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Merdivenlerden çıktığını duymadım, çok sessizsin."

"Annen uyuyor," diye fısıldadım, parmaklarımı büktüm, aceleyle etrafından dolaştım, kalbim dört nala atıyordu. "Onu uyandırmamalıyız."

Odasına doğru yürüdüm, midem koridordaki çarpışmanın daha da kötüleştirdiği bir sinir yumağıydı. Kulaklarımı onu takip eden sesler için zorlayarak döndüm. Rahatlamıştım, beni takip etmişti ama elleri cebinde kapının dışında bekliyordu.

Dan temkinli bir ifadeyle beni izledi. "İyi misin?" "Evet.

Üzgünüm. Ben iyiyim. Sen nasılsın?"

Soru kafasını karıştırmış gibi bana baktı. "İyiyim."

"Özür dilerim," diye tekrarlardım, sonra da ağzımı kapattım. Özür dilemememe gerek yoktu.

"Bunun için endişelenme. Yerleşmen için sana biraz zaman vereceğim." Bir adım geri çekildi.

"Hayır. Gitme." Hiç düşünmeden ileri atıldım ve onu ellerinden tutup odaya doğru çektim, serbest bıraktım ve kapıyı kapattım. Kendimi onunla çıkışı arasına yerleştirdim.

Bana baktı, yüz hatlarını saran kafa karışıklığı daha da artmıştı.

Ben de ona baktım, gergindim. Ama aynı zamanda kararlıyım.

"Yoruldu mu?" Ona doğru ilerleyerek sordum.

"Pek sayılmaz." Hareket etmedi, sadece gelmeme, alanını işgal etmeme izin verdi, gözleri tetikteydi.

Ona dokunmadım ve fark ettim ki -büyük bir hayal kırıklığıyla- istediğim şeyi nasıl başlatacağımı bilmiyordum. Onca zaman aşağıda bir ucube gibi durmuş, çalışma odasından gelen bir tutam ışığa bakmıştım ve planım hem uyanık hem de onunla yalnız olmanın ötesine geçmemişti.

Bu benim dar görüşlülüğümdü.

Şu andan itibaren tüm planlar numaralı adımlardan oluşacaktı. Belki de en olası ihtimallere hazırlanmak için eğer/o zaman/o halde ifadeleriyle bir akış şeması hazırlayacaktım.

Ama şu anda akış şeması yapacak vaktim yoktu.

Gözlerimi daha fazla kaldıramadığım için çenesine bakarak boğazımı temizledim. "Yatmak için hazırlanalım mı?"

"Elbette," dedi, sesi gürlüyordu. Dan'ın gözleri üzerimdeydi, ağırlığını hissediyordum.

Ellerim eteğimin kenarına geldi ve duraksadım, nedense kendimi soluk soluğa hissediyordum. Ona gizlice bir bakış attım ve hemen keşke atmasaydım dedim. Bakışları dikkatliydi ama aynı zamanda hem açgözlü hem de suçlayıcı görünen bir şekilde açık bir şekilde sıcaktı. Ciğerlerimin etrafındaki mengene sıkılaştı.

Öp onu! Sadece öp onu! Numaralandırılmış adımlar mı istiyorsun? Tamam. Sen onu öp- tamam. O da seni öper, tamam. Sonra öpüşürsünüz, tamam. Kutuları işaretle.

Dudaklarımı yaladım, ellerimi tekrar yumruk yapıp yanlarımda birleştirdim ve aceleyle hazırladığım listeyi uygulamaya hazırlandım.

Ama sonra, "Beni soyun." dedi.

Nefesim kesildi. İçgüdüsel olarak gözlerim havaya kalktı ve tıpkı birkaç dakika önce merdivenlerin başında bedenlerimizin çarpıştığı gibi onunkilerle çarpıştı. Sarsıcı. Şaşırtıcı. Heyecan verici. Bu sefer başka tarafa bakamıyordum çünkü bu sefer düşünüyordum. Beni yakalamak için hiçbir hamle yapmadı.

"Ne dedin? Ne dedin sen?"

Gözleri kısıldı, bu da sadece bakışlarının yoğunluğunu alevden cehenneme yükseltmeye yaradı. "Kıyafetlerimi çıkar."

Ona baktım, dudaklarımı tekrar yaladım ve başımı salladım. Bu benim adımlarımdan biri değildi.

Çenemi kaldırarak onu öpmek için hamle yaptım. Yana doğru eğildi, gözleri ağızma düşerken bile benden kaçtı.

"Gömleğimi çıkar, ben de sana bir öpücük vereyim." O yaramaz, gizli sesini kullanmıştı.

Karnımda bir sıcaklık patlaması oldu ve şimdi her yerim sıcaktı. Sıcaklığın utançtan mı yoksa tahrikten mi ya da her ikisinden mi kaynaklandığını anlayamıyordum.

Bana bunu anlamam için bir şans vermedi. Ellerini kaldırdı ve kelepçelerini çözdü; sonra gömleğinin en üst düğmesine gittiler.

"Sen devralsan iyi olur," dedi karanlık bir sesle, "yoksa o öpücüğü alamazsın."

Bunu düşünmeme izin vermedim. Dürtüyle hareket ederek parmaklarım bir sonraki düğmeye gitti ve onu çözdüm, sonra bir sonrakini, bir sonrakini ve bir sonrakini, ta ki iki tarafı açık kalana ve bir deri parçası - alt kattaki çalışma odasındaki ışık parçası gibi- önüme serilene kadar. Etkilenmişim, tereddüt etmedim. Ellerimi içeri kaydurdım, gömleği ayırdım, o kapıyı açmam gerektiği gibi iterek açtım.

Teni kasların üzerinde gergindi, pürüzsüzdü, sıcaktı ve kendini ilahi hissediyordu. Karnının çıkıntılarından aşağı doğru bir yol çizdim, oblik kaslarının keskin açılarını okşadım ve kaslı sırtına doğru ilerledim. Dövmeleri olduğunu bilsem de, şimdi onu açmak, mürekkebi ışıktan yakından görmek, bir sırrı açığa çıkarmak gibi hissettirdi.

"Çıkar şunu."

Kalbim bu komutla yerinden fırladı ve gözlerim onunkilere kaydı. Göğsümden uzuvlarıma doğru yeni bir sıcaklık yayıldı. Bana bakışı, sesinin temposu sarhoş ediciydi.

Ama alkolün sersemletici sersemliği ya da MDMA'nın yüzeysel sakarin rüya hali gibi değildi. Bu daha iyi bir şeydi, çünkü gerçektir. O gerçektir.

Gömleğini güçlü omuzlarından ittim, ellerim kollarının nefisliği üzerinde kısa bir süre durdu ve sonra tamamen çıktı. Ayaklarının dibinde yere düştü, inişi sessizdi.

Göz kapakları gözlerinin üzerine düşmüştü; bakışları daha az yoğun değildi, ama şimdi durgun bir niteliğe sahipti, bana düşüncelerinin kötü bir dönüş yaptığı izlenimini veriyordu.

Yavaşça, çok yavaşça eğildi. Ağzıma acı veren yumuşak bir öpücük kondurdu. Ve sonra ... geri çekildi.

İstemedenden de olsa kederle inledim, *ama* lanet olsun, bu bir öpücük bile sayılmazdı. Beklenen huzursuzluk başka bir şeye, bir canavara dönüştü ve bir şey talep etti!

Yine onu öpmek için hamle yaptım. Yine benden kaçtı, elleri pantolonuna gitti ve bel bandına yerleşti.

"Bir şey ister misin?" diye sordu.

Sorusu ciğerlerim yanıyormuş gibi hissetmeme neden oldu. Kendime rağmen sıırttım, kızgınlık gibi bir şey hissettim -ama pek değil- ateşin yanında kamp kurdum.

"Ne istediğimi biliyorsun."

Şimdi sıırttı, sadece küçük bir sırtıtış ve pantolonuna baktı. "O zaman ne yapacağını biliyorsun."

Ağzım bir karış açık kaldı ve bakışları dudaklarıma kaydı, gülümsemesi yayıldı, gözleri hâlâ yarı açıktı. Daha kötü düşünceler orada dans ediyor, beni sarhoş ediyordu.

"Peki," dedim, kızgınlığım yenilenmiş bir kararlılığa dönüştü.

Bir bakıma bana işkence etmeye çalışıyordu. Bir bakıma da işe yarıyordu. Bu bana bir fikir de verdi.

Ellerimi pantolonunun önüne götürdüm ama fermuarını açmak yerine elimin tersiyle kasıklarına dokundum, önce aşağı sonra yukarı doğru okşadım ve giderek sertleşen kasıklarına sıkıca bastırdım.

İnledi, kirpikleri titriyordu, sanki gözlerine toz üflemişim gibi. Ama çenesi gergindi, dişleri diken diken olmuştu.

"Kat."

"Evet Dan?" Tatlı tatlı cevap verdim.

Hiç bu kadar ham, çaresiz ve tahrik olmuş olduğumu hatırlamıyordum. Kıyafetlerinin çoğu hâlâ üzerindeydi ve vücudumdan tek bir parça bile çıkarılmamıştı. Yine de kendimi vahşi, akılsız hissediyordum, dokunuşuma verdiği tepkiyle sarhoş olmuşum.

"Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey." Çenemi ağzına yaklaştırdım, böylece bir nefesi paylaştık ve kıyafetlerinin üzerinden onu okşamaya devam ettim.

İnanılmaz derecede sert hissediyordu ve kısa bir an aklıma geldi, onun için acı verici olup olmadığını merak ettim ve sadistçe öyle olmasını umdum. Umarım acımıştır. Umarım beni o kadar çok istiyordu ki doğru düzgün düşünemiyordu.

Ama bu düşünce, içimde yükselen, çılgınca ve acı veren bir ağırla uzaklaştı.

"Dokun bana," dediğini duydum sesimin. Ellerimden birinin onunkine doğru hareket ettiğini ve birbirine dolandığını izledim. Otomatik pilotta, parmaklarını kalçama getirdim, eteğimi kaldırması için onu cesaretlendirdim, onu merkezimdaki işkence edici zonklamaya yönlendirdim.

İnledi, alını benimkine düştü. Dan iç çamaşırımın üzerinden bana dokundu, beni imrenerek okşadı, nefesi kesildi.

"Çok ıslaksın." Sesi, yaramaz-gizli seviyesinden daha derine, son derece basit bir şeye düştü.

Başımı salladım, neden salladığımdan emin değildim.

"Dokun bana." Kelimeler anlamsızdı, çünkü zaten bana dokunuyordu. Daha fazlasını istiyordum, bu yüzden "Daha fazla" dedim.

"Kat."

"Lütfen," diye

yalvardım. "Siktir."

Dan ileri atıldı, beni duvara yasladı, ağzı ağızıma çarptı, öpücüğü paralı, kışkırtıcı. Parmakları saçlarıma dolandı ve çekti, çenemi yukarı doğru zorlarken diğer eli külotumun bel bandına kayd ve beni ayırdı. Öpüşü sert olsa da, vuruşları yavaştı, hafifçe daireler çiziyordu. Bu da bir işkenceydi. Kötü, harika bir işkence.

Nefes nefese kaldım, nefes almak için çırpınıyordum, tırnaklarım fermuarına giden yolda yanlarını çiziyordu. Ona dokunmak, ellerimle tutmak ve sıcak tenini okşamak tek seçeneğimdi. Başka seçeneğim yoktu. Onu hissetmem gerekiyordu. Buna *ihtiyacım vardı*.

Ama fermuarını açar açmaz ellerini vücudumdan çekti ve bileğimi yakalayarak çekip aldı. Sonra döndü ve odanın diğer tarafına doğru yürüdü. Elleri ensesine geldi ve parmaklarını birbirine geçirdi.

"Siktir, siktir, siktir." Başını sallıyordu, yüzü karşı duvara dönüktü, hâlâ sert nefes alıyordu. "Siktir."

Kendimi toparlayamamıştım, toparlamaya da yakın değildim, bu yüzden sanki çekiliyormuş gibi peşinden tökezledim, ilgisine aç, aşık bir köpek yavrusu gibi odanın içinde onu takip ettim.

Ona doğru uzandım. "Dan-"

Dokunuşumdan ürkererek uzaklaştı ve aramıza yeni bir mesafe koydu. "Bana bir dakika ver, tamam mı?"

Midem bulandı, ayıldım ve başımı salladım. Geri çekildim, küçük alanda onu sıkıştırmayacağım bir yer bulmaya çalıştım, ne yapacağımı ya da nereye bakacağımı şaşırmış bir halde.

İşte bu yüzden bir akış şemasına ihtiyacınız var.

Uzak duvara döndüm, sırtımı köşeye dayadım ve beklemeye başladım, en kötü sonuca varmamak için elimden geleni yaparken bakışlarım 1997'den kalma bir Bruins takım posterine takıldı. En kötüsünü düşünemezdim, düşünemezdim. Dan varken olmaz. Bana en iyisi dışında bir şey düşünmem için hiçbir neden vermemişti. Mantıklı olacaktım, nevrotik değil.

Orada durdum, nefesimi düzenledim, son birkaç dakikayı düşündüm, onun tarafından dokunulmanın, alay edilmenin, öpülmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamaya daldım. Kontrolümü kaybetmiştim. Düşünemiyordum. Onu istiyordum ve istemek önemli olan tek şey gibi görünüyordu.

"Orgazm yok."

Ona baktım, hatıralarımın bulanıklığı içinde göz kırptıyordum. "Ne?"

"Hanımefendi," dedi, hâlâ odanın diğer tarafında duruyordu, elleri dar kalçalarının üzerindeydi, bakışları üzerimde geziniyordu, "orgazm yok dedi." Sanki bunu söylemek acı vericiymiş gibi *orgazm* dedi.

"Yani?"

"Yani. Bunu doğru yapıyoruz." Ses tonu sertti. "Dan-"

"

"Bana öyle bakma." "Ne gibi?"

"Sanki seni becermemi istiyormuşsun gibi."

Bunun nasıl bir şey olduğuna dair bir görüntü gözlerimin önünden geçti ve dizlerimin bağı çözüldü. Arkamdaki duvara tamamen yaslandım, bakışlarım kendiliğinden onun gövdesine kaydı.

"İstiyorum. O yüzden nasıl öyle görünmeyeceğimi bilmiyorum." "Gözlerini şaşı yap, yüzünü falan buruştur."

Birkaç saniye ona baktım ve sonra aşırı ısınmış yanaklarımı kapatarak güldüm - bunu komik bulduğum için değil - çünkü sinirlenmiştim.

Bu arada Dan odada volta atıyordu. Parmaklarımın arasından ona baktım. Kafeste dolaşan huzursuz bir kurt gibiydi.

Çok güzeldi.

Ellerimi indirdim ve öne doğru bir adım attım. "Dan-"

Avucunu uzattı. "Hayır."

"Seni istiyorum-"

"Evet, pek çok şey istiyorum." Bakışları önce aşağıya, sonra da vücuduma yöneldi ve sesi neredeyse kızgındı.

Çok yaklaştım, çok yaklaştım ve uyuşukluk yoktu, sadece arzu ve his vardı. Bunun ne kadar muazzam bir şey olduğunu anlamıyor muydu? Ve sonra geri çekildi.

"Yapamaz mıyız-"

"Hayır!" Volta atmayı bıraktı, gözleri biraz vahşiydi. "Bu işi ağırdan alıyoruz."

"Dr. Kasai söylediği için mi? Yoksa sen istediğin için mi? Ya da yapamayacağımı düşündüğün için mi?" İçimdeki acıyı gizleyemiyordum.

Gözleri duygu karmaşası içindeydi. "Çünkü . . ." "Çünkü mü?"

"Çünkü bunun bir anlamı var!"

Kelimeleri bağırarak söylemişti ve ardından gelen sessizlik sağır ediciydi.

Kalbimdeki kabarma ona doğru uzandı ve ben daha ne olduğunu anlamadan ayaklarım beni tekrar odanın diğer ucuna götürdü. Gelmemi izledi, bakışları temkinliydi, sanki ona vurmamı ya da başka bir şekilde zarar vermemi bekliyordu. Ama yaklaştığımda beni kollarının arasına aldı, sıkıca sarıldı ve nefesinin altında en sevdiği küfrü savurdu.

Ona sarıldım.

"Burada dürüst olmak zorundayım," dedi kulağımın dibindeki kaba bir telaşla, sesi çok daha sessizdi, ancak iki kat daha tutkuluydu. "Sana sınırlarımı söylemek zorundayım, çünkü bana güvenmek zorundasın. Yani bilmek zorundasın."

benim için bir şey. Bu senin için asla bir bitiş çizgisi ya da listeden çıkarılacak bir şey olmayacak. Her şey olmasını istiyorum, *buna ihtiyacım var.*"

Sözleri karşısında biraz kaskatı kesildim, tanıma yerini suçluluğa bıraktı. Öpücüklerini giysilerle takas ederek beni şaşkına çevirmeden önce, akış şemaları ve onay kutuları üzerinde düşünüyordum. Ona dokunmak, onunla o anın içinde olmak, aramızdaki gerilimin *tadını çıkarmak* çok daha önemliydi.

Ve tehlikeliydi.

Şu ana kadar anlayamadığım bir fark. Dan kontrol edilecek bir kutu değildi. O bir görev, potansiyel faydaya karşı ölçülmesi gereken bir risk değildi.

Teslim olmak istiyordu.

"Bunu kontrol edemiyorum," dedim, gözlerim ve burnum sızlıyordu - biraz önce olanlardan mı, yoksa ona nasıl aşık olduğumdan mı, muhtemelen zaten ona nasıl aşık olduğumdan mı bahsediyordum emin değildim- ve kendimi onun kucağına daha sıkı bastırdım. "Çok bunaltıcı."

"Öyle olması gerekiyordu." Tutuşu omuzlarıma kaydı ve gözlerimiz buluşabilsin diye beni birkaç santim uzakta tuttu. "Bana güven," dedi ve bu bir yalvarış gibiydi.

"Güveniyorum."

Başını salladı, bana aynı fikirde olmadığını söylüyordu. "Bana güven, senin her parçanı istiyorum."

Ona baktım, içimdeki panik balonlaşıyordu. "Ya bazı parçalarım dağınıksa? Ya da çirkinse?"

Sırıttı. "Bazı kısımların çirkin ve dağınık. Yine de seni istiyorum. Çirkinini, güzeli ve aradaki her şeyi istiyorum. Bir insanın istediğin kısımlarını seçip alamazsın. Kahretsin, ben tanıdığım en çirkin herifim ve hepsini sana vermek istiyorum."

Çenem titrerken bile güldüm ve lanet olsun, şimdiden ağlamaya başlamıştım.

Gülümsemesi yumuşaktı, bakışları yanağıma dökülen gözyaşına odaklanmıştı. Onu silmeye çalışmadı.

"Hepsini istiyorum, Kit-Kat. Hepinizi istiyorum."

Başımı salladım, kokladım. "Ben de hepinizi istiyorum."

Ağızma nazik bir öpücük kondurdu ve alnını benimkine dayayıp gözlerini kapatmadan önce dudaklarını yanaklarımdaki gözyaşlarına değdirdi.

"Ve bunun sürmesini istiyorum." Sert bir fısıltıydı.

Kelimeler bir dilek gibi geliyordu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Jenerik (ilaç): Dozaj, güç, uygulama yolu, kalite, performans ve kullanım amacı bakımından markalı bir ürüne eşdeğer olan, ancak marka adını taşımayan bir farmasötik ilaç (tipik olarak bir ilacın kimyasal adı).

-FDA.gov

****Dan****

Harika bir ruh haliyle uyandım.

Öpüşmüştük. Hem de çok. Sonra da birbirimize dolanmış bir şekilde uykuya dalmıştık. Kat çıplak değildi -eğer çıplak olsaydı uyuyamazdım- ama o sevdiğim küçük pijamalardan giymişti. Bacaklarından biri benimkinin arasında, kolu karnımın üzerinde, başı göğsümdeydi. Kek gibi kokuyordu.

En iyisiydi. Bunu bütün hafta yapmalıydık. Kaçırılmış bir fırsat.

Ama uyuyakalmıştık. Eugene'le sabah 8:30'da vasiyetnameyi gözden geçirmek için randevumuz vardı; saat şimdi 7:45'ti. Önce ben duş aldım, o tuvaleti kullanırken çalışma odasında giyindim ve aceleyle ayrıldık. Yoğun trafik ve Pike'daki hurdacılar bile bir göçük yaratamazdı - kelime oyunu yapmak istemedim

-Ruh halime göre.

Kolalı beyaz gömleklerinden birini giymişti, düğmeleri boynuna kadar iliklenmişti ve dizlerinin hemen altına kadar inen ince lacivert bir etek giymişti. Saçları omuzlarına dökülüyordu, titizlikle düzenlenmiş, düz ve ışıktı.

Kat, kusursuz bir şekilde ütülenmiş ve düğmeleri iliklenmişti. Onu böyle görünce kendimi, sırf düşmelerini izlemek için diğer çocukların bloklardan yaptıkları kuleleri yıkan kötü çocuklardan biri gibi hissettim. İlk içgüdüm her zaman elimi eteğine uzatıp kızarmasını, terlemesini ve inlemesini izlemek olurdu. Tüm özenli çalışmalarını geri alma, kıyafetlerini kırıltırma, saçlarını kırıltırma ve boynunda -ya da kalçasının iç kısmında- bir morluk bırakma dürtüsü, zihnimin arkasında tekrar eden bir şarkı gibi hep oradaydı.

Hmm . . . Belki daha sonra.

Güllere güneş ışığı katan, olağanüstü avukatlar Sharpe ve Marks'ın ofislerinin yanında bir Dunks vardı - Starbucks için tüm avamlar için Dunkin' Donuts. O arabada makyajını bitirirken ben de her zamanki gibi tek şekerli sıcak kahvemi aldım ve Kat's'i onun sevdiğini bildiğim şekilde sipariş ettim.

Lobinin kapısını onun için açtığımda bir yudum aldı ve omzunun üzerinden bana şaşkınlıkla baktığında sııttım.

"Bu mükemmel."

Omuz silktim, lobiyi taradım. "Biliyorum." *Üç görünür çıkış, bir güvenlik görevlisi.*

Başını iki yana salladı. "Kahvemi nasıl içtiğimi nereden biliyorsun?"

"Kendi yöntemlerim var." Resepsiyon görevlisine yaklaşırken yine omuz silktim.

Kaşlarını çatmaya çalışırken gözleri kısıldı ama başaramadı. "Siz kahvenizi nasıl içiyorsunuz?"

Alay ettim. "Bir insana kahvesini nasıl içtiğini öylece soramazsın Kit- Kat. Bu çok kişisel bir soru."

"Öğreneceğim."

"Öyle mi? Bunu nasıl başaracaksın?" "Kendi yöntemlerim var." Sırıttı.

Sırıışı beni bir an için aptallaştırdı. Tek yapabildiğim ona göz kırpmak ve onun bu *yöntemlerini* merak etmekti.

Bu arada Kat dikkatini masadaki adama çevirdi. "Merhaba, Aiken."

Adam bilgisayar ekranına konsantre olmuştu. Dikkati dağılmış bir şekilde başını kaldırdı ve sonra iki kez baktı. "Bayan Caravel-Tyson," dedi hoş bir şaşkınlıkla.

Sonra ayağa kalktı, eliyle kravatını düzeltti ve beni çok çabuk ayıltan bir şekilde ona gülümsedi. Çünkü bu sadece bir gülümseme değildi. Bu bir *davetti*.

"Sana bir şey getireyim mi? Kahve? Bir şey alması için birini gönderebiliriz, ne olursa," diye teklif etti, yarım daire şeklindeki büyük masaya doğru ilerlerken hâlâ gülümsüyordu.

Adam ona yaklaşmaya çalıştı, sanki onu kucaklamayı planlıyordu. Ama yapamadı. Vücudumu onunkinin önüne doğru eğdim ve Kat elini kolumun arasından geçirdi.

Bu adamı tanı mıyordum.

Elbette, bir tehdit gibi görünmüyordu -uzun boylu, benden genç, görünüşe bakılırsa çok çalışıyordu, muhtemelen kriket oynuyordu ya da bir teknede kürek çekiyordu ya da başka aptalca bir şey- ama insanlara bakarak asla söyleyemezsiniz.

Demek istediğim, belki de bir seri katildi. Kim bilir? Güvende olmak için fazla yaklaşmamasını sağladım.

Ona ulaşmaya çalıştığı ve benim bir taraftan diğerine geçip aralarında kaldığım uzun, garip bir dakikadan sonra bana kaçamak bir bıkkınlık bakışı attı.

"Hayır, teşekkür ederim." Kat'in sesi gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi. "Zaten kahvemiz var. Ama bizi Eugene'in ofisine götürebilersen harika olur."

"Elbette," dedi, sesi derinleşti, gözleri kızın giydiği gömleğin önüne kaydı, sonra bana geldi. "Bu kişi size eşlik edecek mi, yoksa ona başka bir yerde yer bulmamız gerekecek mi?" Bana gönderdiği gülümsemede davet yoktu.

Adama göz kırptım. Yalan söylemeyeceğim, sorusu ve ses tonu beni sinirlendirmişti, sanki geçen perşembe yediğin kadar balık ve lahana turşusu büfesinden arta kalanlar gibiydim.

Kat'in derin bir nefes aldığını duydum, "Hayatım, bu Aiken. Şirkette stajyer. Aiken, bu Bay O'Malley, kocam."

Sevgilim. . . Evet.

Bunu sevdim.

Bay Harvard'ın gülümsemesi kayboldu ve Kat az önce yüzüne içki fırlatmış gibi gözlerini kırıştırdı.

Bu artı *sevgilim* beni gülümsetti ama elimi uzatmadım. "Yolu göstermek ister misin, Barney?"

"Tabii ki." Gözleri aramızda dolaştı; soğukkanlılığını bulması birkaç saniye sürdü. Sonunda yeni bir sırıtış takındı. "Bu taraftan."

Eliyle kravatını tekrar düzelterek döndü ve asansörlere doğru yürüdü. Seri katil olup olmadığı konusunda hâlâ net olmadığım için uzaktan takip ettik. Bir anahtar kartı kullandı, ardından çağrı düğmesine bastı. Kapılar hemen açıldı ve içeri girmemizi işaret etti. Girdik, Kat köşede duruyordu, ben onun yanındaydım, o da içeri girdi ve düğmelerin yanındaki yeri aldı.

Omzunun üzerinden baktı ve karıma davetkâr gülümsemelerinden birini daha verdi. "Güzel bir yaz geçirdiniz mi?"

Anlaşılan evliliğimizin neredeyse kalp krizine yol açan şokunu atlatmıştı.

"Evet. Teşekkür ederim."

Sesindeki gerginlik onu kontrol etmemi sağladı. Bana baktı, gözleri büyük ve ciddiye, sanki hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Kaşlarımı evrensel bir ifade olan "*İyi misin?*" şeklinde düzelttim. Kat cevap olarak hızla başını salladı, pazumu sıktı ve başını omzuma koydu.

Hmm . . .

Kahvemi diğer elime kaydardım, parmaklarını kendi parmaklarımla kapattım ve şakağına bir öpücük kondurdum. İç çekti, sesi memnun geliyordu.

Güzeldi.

Kapıya döndüğümde bizi izleyen adamı gördüm; alnındaki kırışıklıklar ve dudaklarındaki hafif küçümseme bizim fikrimizi kafa karıştırıcı bulduğunu açıkça belli ediyordu.

Gözlerimi kısarak, "Peki yazın nasıl geçti?" diye sordum. *Annen ve babanla kulübü ziyaret etme şansın oldu mu? Yatla Cape'te bir tur attınız mı?*

"Harika," diye cevap verdi, "T" harfine çok fazla vurgu yaparak.

Tanrı'ya şükür, kapılar nihayet açıldı. Önce tur rehberimiz çıktı, biz de onu takip ettik. Merdivenleri hemen fark ettim ve yürürken hızlı bir zihinsel harita çıkardım. Üst düzey bir oda olmalıydı çünkü duvardaki sanat eserlerinden tavandaki alçı işçiliğine kadar her şey kaliteliydi.

Ama benim hoşuma gitmeyecek kadar çok cam vardı -cam kapılar, cam duvarlar

-Cypher Systems'ın ofislerinde de nefret ettiğim bir şey vardı. Bir güvenlik tehlikesi gibi görünüyordu.

Bizi büyük bir çift ahşap kapıya götürdü, kapıyı iki kez çaldı ve yanıt beklemeden içeri girdi. Kapıyı açık tuttu.

Tartışma sesleri -kızgın sesler- bizi selamlayınca barney olduğu yerde durdu. Kaşlarımı çatarak refakatçimizin omzunun arkasından baktım ve Eugene'in başka bir adama bağırdığını gördüm.

". . kabul edilemez, Sharpe. Bu kararları sen veremezsin ve planlanmış bir toplantıdan dakikalar önce buraya gelip bunu benim üzerime yıkamazsın. Caravel-Tyson'lar benim müşterilerim."

"Emekli oluyorsun, Eugene. Bu işi bize bırakmalısın."

"Halletmiyorsun, her şeyi mahvediyorsun."

"Senin için zamanı-"

Kat yüksek sesle boğazını temizleyerek Sharpe'ın söyleyeceklerini kesti. Benim ve barney'nin etrafından dolanarak Saba Melikesi gibi ofise girdi. "Sekiz buçukta randevum var Bay Marks. Saat sekiz buçuk."

Onu takip ederek içeri girdim ve omzunun yanında durdum. Sırtı dikti ve sesinden küçümseme damlıyordu. Gözlerini göremiyordum ama sadece onlara gönderdiği buzu hayal edebiliyordum.

Sharpe adındaki adam iç çeker gibiydi, dikkati aramızda dolaşıyordu. Beni incelerken kaşlarını aşağıya indiren onaylamama duygusunu kaçırmadım.

Eugene kızgındı. Bize bakmadı. Sharpe'a ters ters bakmaya devam etti.

Gecikmeli olarak ve gereksiz yere, barney dedi ki, "Bay Marks, Ms.

Caravel-Tyson burada."

Kaşlarımı çatarak Eugene'in ofisinin düzenini inceledim. Masasının solundaki kapalı kapıyı hemen fark ettim. Paramı özel banyoya yatırdım. Zengin insanların herhangi bir başarı elde ettiklerinde yapmak istedikleri ilk şey, fakir insanlarla aynı tualete sıçmaktan vazgeçmekti. Ya da diğer zenginlerle. Kendilerine ait bir tuvalet istiyorlardı.

Siktiğimin garipleri. Bankada ne kadar param olursa olsun, asla bu insanlardan biri olamayacaktım.

"Teşekkür ederim." Masasının yanında duran ve Sharpe'a hâlâ hançer fırlatan Eugene, çenesini kaldırarak Aiken'ı kovdu. Sonra ortağının etrafından dolaşarak bize doğru yürüdü, gözleri benim üzerimdeydi ve sonra dikkatini Kat'e yöneltti.

"Bayan Caravel-Tyson." Başını salladı ama elini sıkmak için uzanmadı. "Ortağım Bay Sharpe'ı tanıyorsunuz."

Soyadlarını kullanması beni rahatsız etti ama o bunu umursamıyor gibiydi.

Sharpe öne çıktı, elini sıkmak için de hiçbir çaba göstermedi. "Bu yolculuğu sebepsiz yere yaptınız. Mirasçıların isteklerine göre, biz-"

"Mirasçı ataması mı? Sen neden bahsediyorsun?" Benden uzaklaşıp iki adamın yanından geçerek orta boy bir konferans masasına oturdu ve kahvesini masanın üzerine koydu. "Ben tek mirasçayım."

Eugene dişlerini gıcırdatıyordu, ağzının köşeleri mutsuz bir açıdaydı. Gergin görünüyordu ve bir şey söylemek istediği izlenimine kapıldım.

Sharpe cevap vermek için ağzını açtı ama tam o sırada odanın sol tarafındaki kapı açıldı ve Tiny Satan ortaya çıktı. Sifonu yeni çekilmiş bir tuvaletin belli belirsiz seslerini duydum. Tabii ki bok çuvalı ellerini yıkamamıştı. İğrençti.

Bakışlarım parıltıya dönüştü ve otomatik olarak iç çektim. Başımı salladım, konferans masasına doğru yürüdüm ve kendimi Kat ile kuzeninin arasına soktum. *Bu lanet herif.*

Quinn ve Alex geçen hafta Caleb'in Boston'a dönme girişimlerini engellemeyi ve geciktirmeyi başarmışlardı. Ayrıca bana Caleb'in mali durumu hakkında Kat'e söylemeyi planladığım pek çok değerli bilgi göndermişlerdi. Ama dürüst olmak gerekirse, diğer her şey ve dün gece Kat'le aramızdaki tüm o güzel şeyler aklımdan çıkmıştı.

Uzun lafın kisası, o artık bir tehdit değildi. Bu yüzden onu burada görmek beni endişelendirmiyordu. Bununla birlikte, bu Sharpe denen adam bilinmeyen bir tehditti.

Caleb elinin tersiyle burnunu silerek, "Güzel, gelmişsiniz," dedi ve ikimize de sırtıttı, dişleri vardı ama dudakları yoktu.

Zavallı Eugene.

Birincisi, Kat yaşlı adama günlerdir buzdağı muamelesi yapıyordu.

İkincisi, ortağı cimri birine benziyordu.

Üçüncüsü, bu dangalak herif içeri girip her tarafına işedikten sonra kendi zengin banyosuna sahip olmasının ne anlamı vardı? İşedikten sonra ellerini bile yıkamıyordu.

"Bay Tyson," dedi Sharpe rahatlamış bir sesle. "Ben de tam kuzeninize bu yolculuğa çıkmasına gerek olmadığını ve bundan sonraki adımlar için kendisiyle irtibat halinde olacağımızı açıklıyordum."

"O neden burada?" Kat bu soruyu Eugene'e yöneltti, sesi etkileyici bir şekilde soğukkanlıydı. "Vasiyette adı geçmiyor."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Caleb ellerini ceplerine sokarak salına salına odaya girdi. Ellerinin devam eden hareketlerine bakarak, kuş iskeleti koleksiyonum üzerine bahse girerdim -eğer bir kuş iskeleti koleksiyonum olsaydı- Caleb'in sikiyle oynadığını söyleyebilirdim.

"Bunun için zamanım yok." Kat'ın sesi sıkılmış gibiydi. "Bay Marks, vasiyeti okumak için başka bir zaman ayarlamak üzere lütfen avukatlarımı arayın."

"Avukatlarınız mı?" Caleb'in sesi neşeli geliyordu. Dişi piç bir şeylerin peşindeydi. "Ama onlara nasıl ödeme yapacaksınız?" diye sordu dramatik bir şekilde.

Kat'in bakışları kuzenine kaydı ve ona hayatımda gördüğüm en kötü bakışı attı, sanki bir çöp tenekesinin dibindeki kurtçuk iriniymiş gibi. Cevap vermedi, onun yerine gitmeye hazırlanır gibi kahvesini aldı.

"Ona söyleyecek misin Marks? Yoksa ben mi söylemeliyim?" Caleb işlemek zorundaymış gibi ayaklarını ileri geri oynattı. Ama durumun böyle olmadığını hepimiz biliyorduk, az önce işlemiş ve ellerini yıkamamıştı.

Sharpe bir adım öne çıktı, müvekkilinden hoşnutsuz görünüyordu. "Bayan Caravel-Tyson.

Caravel-Tyson, lütfen gider misiniz? Sizinle temasa geçeceğiz-" "Boş verin, ben ona söylerim." Caleb, Sharpe'in yerine konuştu. "Her şeyi dondurdum.

varlıklarınız. Sürpriz!"

Gözlerim açıldı. Şaşırmıştım. Onay için Eugene'e baktım.

Kurnazca başını salladı. "Caleb geçen haftadan beri Caravel-Tyson'ın mal varlığını dondurmak için Sharpe'la birlikte çalışıyor." Eugene küçümsemeyle patlamaya hazır gibi görünüyordu, bu yüzden ses tonundaki soğukkanlılık çok dikkat çekiciydi. "Chicago'dan dönüş yolculuğunda bazı iletişim ve ulaşım sorunları yaşadı. Ama Sharpe'in ekibi dün önerge için onay aldı."

"Hangi gerekçeyle?" Kat, ne kuzeni ne de Bay Sharpe oradaymış gibi sorularını Eugene'e yöneltmeye devam etti.

"Bunu açıklayamayız." Sharpe kapıya doğru yarım adım attı, sanki o kapıya doğru hareket etse Kat ve ben de onu takip edecektik.

"Evliliğiniz." Eugene'in bakışları Kat'ten bana kaydı. "Caleb zihinsel yetersizlik ve Bay O'Malley'nin şüpheli karakteri nedeniyle evliliğinizi geçersiz kılmaya çalışıyor. Evliliğinizi geçersiz kılmayı ve ardından vesayet dilekçesini vermeyi planlıyor."

"Eugene!" Sharpe'in ortağının bizimle açıkça bilgi paylaşma isteği karşısında şok olduğu belliydi.

Eugene'e baktım -dudağındaki küçümseme, gözlerinin ardındaki soğuk öfke- ve yaşlı adamın sonunda ortağının ne düşündüğünü umursamamaya karar verdiğini fark ettim.

Ama Caleb, Eugene'in açıklamalarından açıkça zevk alıyordu. Caleb neşeyle, "İnsanların senin deli olduğunu düşünmesini istemiyorsan, belki de kardeşi Boston'da kötü şöhretli bir çete lideri olan bir suçluyla evlenmemelisin," diye ekledi.

Adamım, çok neşeliydi. Evet, kesinlikle sikiyle oynuyordu... *tabii bulabilirse.*

Kıkırdadım ve sonra herkesin dikkatini üzerime çekerek bu düşünceye güldüm.

Minik Şeytan'ın gözleri kısıldı. "Komik bir şey mi var?" Çenemi kaşıdım. "Aslında, evet."

"Öyle mi? Neymiş o?" Elleri ceplerinden çıktı ve kollarını kavuşturdu, kibirli çakal gözlerini bana dikti.

"Bu tür bir yasal işlem için parayı nereden bulacaksın?" Çok meraklı göründüğümünden emin olarak sordum.

Caleb gözlerini kırıştırdı. Sonra biraz daha kırıştırdı. "Parayı nereden bulacağım? Seni moron, benim kim olduğumu biliyor musun?"

Siktiğimin moronu mu? Acınası. Hakaret oyunu zayıftı.

"Sharpe ve Marks'ın avansı üç aylık dönemin sonuna kadar ödeniyor, yani üç ayın var. Hepsi bu kadar. Ondan sonra Caravel-Tyson'ın mal varlığı donduruldu, değil mi? Bunu sen yaptın. Yani faturaları ödeyecek kimse yok. Bu da demek oluyor ki. . ." Omuz silktim.

Gözleri seğirdi. "Bu üç ay sürmez." "Bu doğru. Üç yıl sürecek. En azından," diye söz verdim.

Alay etti. "Marks'ı duymadın mı? Hiçbir şeye erişimi yok. Aile hesaplarından çek bile yazamaz. Bu da banka hesaplarına, hisse senetlerine, yatırımlara, tüm mülklere, hatta Duxbury'deki yerleşkeye bile erişimi yok demek." Kat'a dedi ki, "Gidecek hiçbir yerin yok, yaşayacak hiçbir yerin yok. Başka seçeneğin yok-"

"Elbette yaşayacak bir yeri var. Benimle birlikte."

"Uzun süre değil."

"Peki Caravel-Tyson mal varlığına neden ihtiyacımız olsun ki?" Omuz silktim, Sharpe'a baktım ve dikkatini verdiğini görmekten mutlu oldum.

Caleb'in kendine güveni azalmıştı. "Bizimle savaşmak için gereken sermayeye sahip değilsiniz. İflas edersiniz." Sesi pek emin gelmiyordu, ki bu iyi bir şeydi çünkü belli ki hiçbir fikri yoktu.

Tekrar kıkırdadım ve başımı salladım. "Ah, Cameron. Seni fare suratlı pislik. Eğer ev ödevini düzgün yapmış olsaydın, bilirdin ki -suçlu olmanın yanı sıra- ben aynı zamanda bir multimilyonerim. Milyonlarca ve milyonlarca ve milyonlarca ve paramı yatlar ve altın kaplama klozet kapakları gibi aptalca şeylere harcamıyorum - alınma Eugene."

Caleb doğruldu ve Sharpe'la aceleyle bakiştı. "Seni araştırdım. Sen-sen değilsin-"

"Bu şeyi on yıllarca devam ettireceğim, sadece eğlence için." nce Caleb'a, sonra da Sharpe'a sııttım. "Kahretsin, sanırım seni karakterine hakarettten dava edeceğim ve kendi mvekilleri Bayan Caravel- Tyson'a karşı senin davanı temsil eden bu firmaya karşı çıkar atışması nedeniyle etik şikayette bulunacağım. Neden olmasın? Param var, bok uvallarına acı çektirmek benim için bir hobi."

"Bunu yapamazsınız." Caleb'ın yüzündeki renk soldu.

Onu görmezden geldim. "Oysa karşı davayı karşılayamayacağını *biliyorum*, giydiğin takım elbiseyi bile karşılayamazsın. Maaşın sınırlandırıldı. Hisse senetlerini bozdurdun, o para gitti. Ocak ayına kadar başka bir dağıtım almayacaksınız, Ocak ayı geldiğinde hala Caravel'de olduğunuzu varsayarsak. Banka hesabınız boş. Belki yatlarınızdan birini satabilirsiniz ama tekne sezonu neredeyse bitti. Satın alacak birini bulma konusunda iyi şanslar. Yatırımınızı asla geri kazanamazsınız ve bu firmanın faturalandırma oranıyla-" Dişlerimin arasından bir nefes çektim, "bu size sadece üç ay daha kazandırır. En fazla."

"Nasıl-?" Lafı ağzından kaçırmaya başladı ama sonra kendini durdurdu, muhtemelen "*Bunu nereden biliyorsun?*" diye sormak istiyordu. şimdi Sharpe'a gönderdiği bakiş gergindi. Caleb yutkundtu ve çenesini kaldırdı. "Blöf yapıyorsun."

"Hayır. *Sen* blöf yapıyorsun. Ve seni köşeye sıkıştırdım. Sharpe'a ödeme yapacak paran yok. Adamlarını saçma sapan ayak işlerine gönderip karımı hapse attırmaya mı çalışıyorsun? İyi şanslar, çünkü bu *asla* olmayacak."

Neşesi tamamen buharlaşmıştı. Onun yerine boncuk gibi gözleri odada geziniyor ama ie odaklanıyordu. Fare ırpınıyordu.

Caleb Tyson insanlığın üzerinde bir bok lekesi olabilirdi, egoist bir Masshole olabilirdi ve kesinlikle kendi yeteneklerini abartmış ve benimkileri kmsemişti, ama aptal değildi.

Haklı olduğumu biliyordu.

Yine de kendimi tutamadım, "Bunu senin için alfabe orbası kullanarak hecelesem, lanet olası resmi anlayacak mısın? Yoksa parmak boyasına mı ihtiyaın var?"

Bakişları bana geri döndü. "Seni yok edeceğim."

"Tanrım, vay canına. Ne yapacağım ben?" Göğsümü sıkarak ona küçük bir gösteri yaptım.

Beni duyduğundan şüpheliydim, çünkü sonraki sözleri öfkeyle haykırdı. "Seni mahvedeceğim, beni duyuyor musun? Sen bir hiçsin! Hiçbir şey!

İçimi çektim, onun alakasız varlığından bıkmıştım. "Evet, evet. Bu bilgiyi şununla *bunun* arasında dosyalayacağımdan emin olabilirsiniz."

Ondan uzaklaşıp Kat'e döndüğümde boğulur gibi bir ses çıkardı. Bakışları benim üzerimdeydi, bir eli kalçasındaydı, diğer eliyle kahve fincanını dudaklarına götürüp bir yudum alıyordu, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi.

"Biraz daha kahve ister misin, Kit-Kat?" Ona göz kırparak sordum.

Başını salladı, gözlerinin içi gülüyordu. "Hayır, teşekkürler. Bu mükemmel, sevgilim."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Pirimetamin (ticari adı **Daraprim™**) toxoplasmosis ve cystoisosporiasis tedavisinde kullanılan bir ilaçtır ve 1970'lerden beri "patent dışıdır".

Amerika Birleşik Devletleri'nde 2015 yılı itibariyle Turing Pharmaceuticals, Daraprim™ tabletlerinin ABD pazarlama haklarını satın almış ve fiyatı artırmıştır. Aylık 75 mg doz alan bir kişi için bir kürün maliyeti yaklaşık Ayda 75.000 \$ veya tablet başına 750 \$ (Turing'in satın almasından önce tablet başına 13,50 \$ iken). Ayakta tedavi gören hastalar artık Daraprim™'i kendi eczanelerinden değil, yalnızca tek bir dağıtım eczanesi olan Walgreens Specialty Pharmacy'den temin edebilmektedir ve kurumlar artık genel toptancılarından sipariş verememekte, Daraprim™ Direct programında bir hesap açmaları gerekmektedir.

Bu kitabın yazıldığı tarih itibariyle Daraprim™ için jenerik versiyon bulunmamaktadır.

-The New York Times (Paraphrased from)

****Dan****

Çirkin detayları anlatmayacağım ama birkaç boş tehditten sonra Caleb hışımla dışarı çıktı.

Sonra Sharpe, ölüme yakın bir deneyim geçirmiş gibi görünerek Kat'e doğru koştu ve özür dilemeye çalıştı. Aralarına girip onu geri çekilmeye zorladım. Ama adam ona yalakalık yapmak için kendini paraladı ve Caravel-Tyson'ın mal varlığını dondurma dilekçesini en kısa sürede geri çekeceklerini söyledi ki bu da bugünün ilerleyen saatleri demektir. Bu da yarın tekrar tam erişime sahip olacağı anlamına geliyordu.

Ona daha önce Caleb'a attığı o kurtçuk bakışını attı ve hiçbir şey söylemedi. Bu onun yöntemiydi, fark ettim. Birinden hoşlanmadığında ya da ona kızdığında, bir duvar örüyor ve o kişi yokmuş gibi davranıyordu.

İlginçti.

Eugene, Sharpe'ı toplayıp Kat'in yanından uzaklaştırdı ve acil bir meseleyi halletmeleri gerektiğini söyleyerek ikisinden de izin aldı. Ayrıca vasiyetnameyi gözden geçirip günün toplantılarına başlayabilmemiz için yakında döneceğine söz verdi. Az önceki gerginliğinin yerini gözlerinde bir pırıltı ve adımlarında bir sıçrama almıştı.

Bu iyiydi.

Dolambaçlı biri olmasına ve mesleki ahlakının sorgulanabilir olmasına rağmen yaşlı adamı sevmiştim.

Böylece Kat saat dokuz yönünde, ben de saat on iki yönünde oval konferans masasının etrafında durduk. Elinde hâlâ kahvesi vardı.

"Meteliksiz mi?" diye sordu düşünceli bir ifadeyle. Başımı salladım. "Evet."

"Alex mi?"

Başımı salladım. "Evet. Alex ve Quinn dün sabah ayrıntıları gönderdiler. Sana söyleyecektim ama ..."

Başını salladı. "Bunun için endişelenme." Ama sonra bakışları bulanıklaştı, sanki kafasının içinde matematik yapıyormuş gibiydi. "Para nereye gitti?"

"Bilmiyorum. Maaşı sınırlandırıldı, hisse senedi opsiyonları da öyle, ama Caravel çerez parası vermiyor. Elindeki tüm hisseleri aylar önce sattı ama nakit hiçbir yerde yok. En azından Alex'in bulabileceği bir yerde. Henüz bulamadı. Kuzeninin her iki evi üzerinde de iki ipotek var."

"Hmm. . ." Bakışları yine bulanıklaştı. "Son on iki çeyreğe ait bölüm kazanç raporlarında bir sorun var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Caravel'de." Kahvesini bıraktı ve düşünceli bir şekilde bana baktı. "Piyasaya hiç yeni ajan sürmedik ve Ar-Ge harcamaları çok azaldı, çok azaldı ama kârlar arttı."

"Para nereden geliyor?"

"Mevcut ürün satışlarından, ki böyle olmaması gerekiyor çünkü şirket içi kataloğumuzun tamamı patent dışı ve jenerikleri mevcut. En azından jeneriklerinin mevcut olduğunu düşünüyorum." Kat kaşlarını çatı, bakışları masaya kayd ve orada durdu. "Bunu kontrol etmeliyim," diye mırıldandı.

Kapı çalındı, ardından bir asistan ekibi ellerinde süslü kruvasan ve hamur işlerinden oluşan bir tabakla göründü ve bize latte ya da cappuccino isteyip istemediğimizi sordu. İstemedik. Onlara teşekkür ettik. Gittiler.

Onun durduğu yerin yanındaki koltuğa oturdum. Kahvemi masaya bırakıp süslü kruvasanlardan birini aldım. "Anladığım kadarıyla Eugene'in bu sabaha kadar dondurulmuş mallar hakkında hiçbir şeyden haberi yoktu. Belli ki Caleb ve Sharpe'in ortaya çıkması onu şaşırtmış."

Tabağı inceledi ve bir peçete aldı. "Sharpe kötü bir adam değil ama beni hiçbir zaman öncelikli müşterisi olarak görmedi. Beni tanımıyor. Caravel'i ana müvekkil olarak görüyor, her ne kadar firmanın ücretini ödeyen şirket değil de ailemin parası olsa da. Caravel'in kendi hukuk ekibi var. Caleb da CEO'su. Yani. . . ."

"Eugene neden ortağı olarak o adamı seçsin ki?"

"O ve Eugene firmayı otuz yıl önce kurdular ve bu kadar başarılı olmalarının en büyük nedeni babam. Sharpe paranın olduğu yere gider, bu da mantıklı. Burada maaş çekleri için onlara güvenen büyük bir kadroları var ve Eugene emekli olmak üzere kapıdan çıkmak üzere. Çalışanlarıyla ilgilenmesi gerekiyor." Peynirli ve vişneli bir danış seçti, peçetesinin üzerine koyduktan sonra parmaklarını yaladı.

"Sharpe'a karşı çok cömert davranıyorsun, seni akıl hastanesine kapattırmak için çalışan ve mal varlığını donduran bir adam."

"Bu bir iş. Bir gün Caravel'in kontrol hisselerini oylamaktan sorumlu olacağım ve şirket için en iyi olana göre karar vermek zorunda kalacağım, çünkü şirket insanlardır. Babam da böyle derdi."

"Öyle mi derdi? Size böyle mi söylerdi?"

"Hayır. Dergilere ve gazetelere verdiği röportajları okudum," diye üzüntüyle itiraf etti ve sonra içini çekti. "Sanırım yarın ofise gitmem gerekiyor."

"Ne? Chicago'ya geri dönmek mi?"

"Hayır. Buraya." Bana baktı, ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "Boston'daki Caravel merkezinde bir ofisim var."

"Öyle mi?" Ona doğru döndüm, bir dirseğimi masaya dayadım ve kaşlarımı kaldırdım. "Köşe ofis mi?"

"Öyle."

"Yüksek bir katta mı?" "Evet."

"Kendi sekreteriniz var mı?"

"Kendime ait *bir yönetici asistanım* yok, hayır. Yardıma ihtiyacım olduğunda yönetici havuzunu kullanıyorum."

"Hmm." Bakışlarım onun üzerinde gezindi. "Raporlarla ilgili sorunlardan mı endişeleniyorsun?"

"Sence Janie bir göz atar mı? Eğer ben istersem? Yani, daha yeni bebek sahibi olduğunu biliyorum. Ama gitmesine izin verilmeden önce muhasebe departmanında sahip olduğumuz en iyi kişiydi. İnanılmaz derecede harika biri. Ve tutarsızlıkları bulmasına yardımcı olan rastgele gerçekleri biliyor. Benim kaçırdığım şablonu görebileceğini hissediyorum."

"Neden Caravel'den birinden yardım istemiyorsun?"

"Kime güvenebileceğimi bilmiyorum."

"Evet. İyi bir noktaya değindin. Eminim Janie yardım etmekten mutluluk duyacaktır."

Kat rahatlamış bir sesle nefes verdi. "Tamam. Güzel. Bu iyi bir plan.

Önümüzdeki hafta sonu çıktıklarında, benimle birlikte onları gözden geçirmesini sağlayacağım." "Elizabeth, Sandra ve Ashley de yardımcı

olabilir." Bir parça yırttım

kruvasanımı. "Mevcut ajandanıza ya da ilaç kataloğunuza -buna böyle mi diyordunuz- hızlıca bakıp hangilerinin jenerik olduğunu söyleyebilirler."

"Evet. İyi fikir. Bu araştırmayı uzun zamandır yapmak istiyordum ama iş ve okul yüzünden Caravel'le ilgili endişelerimi bir kenara bıraktım ve işi öğrenmek için biraz daha zamana ihtiyacım olduğunu düşündüm. Düşündüm ki ..."

"Ne?"

Küçük gülümsemesi pişmanlık dolu görünüyordu. "Daha fazla zamanım olduğunu düşünmüştüm." "Daha fazla zaman mı?"

"Babam ölmeden önce. Nedense, o hayatta olduğu sürece, Caravel'i yönetecek ya da aile hisselerini oylayacak durumda olmasa da, bir tamponum varmış gibi hissettim. Hayatımı istediğim gibi, istediğim yerde yaşayabilirdim."

Onu inceledim, bakışları artık yoğundu, sanki söylemeden bana bir şey anlatmaya çalışıyordu. Söylemesine gerek yoktu, yapbozun parçalarını kendim birleştirebilirdim.

"Boston'a taşınyorsun," diye tahmin ettim.

Kat alt dudağını çiğneyerek beni izledi, belki de daha fazla zihin okumayı umuyordu.

Ben bir şey söylemeyince içini çekti, dikkati hamur işine kaydı. "Duruma göre değişir."

"Neye göre?"

"Sana bağlı." Pembelik yanaklarına yayıldı ve danish'in lapa hamurunu karıştırmaya başladı. "Ben istiyorum ki... bizim için ..."

"Evet?" Kendimi öne doğru eğilmiş, koltuğumun kenarında buldum.

"Her şeyi geriye doğru yaptık." Kat başparmağını diline götürdü, kremasını yaladı, bakışları tekrar bana döndü. "Chicago'da olsaydık, birlikte yaşar mıydık? Caleb tehdidi ortadan kalkmış gibi görüldüğüne göre evli kalır mıyız?"

Nedense kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı. Tek bildiğim, bu sorularla gittiği yönün hoşuma gitmediği idi.

"Caleb tehdidi ortadan kalkmadı," diye geçiştirdim, kruvasanımdan bir ısırık aldım, kendime daha fazla zaman tanımak için çiğnedim, kendime daha fazla zaman tanımak için kahvemden bir yudum aldım.

Ama şimdi düşündüğümde söylediklerimin doğru olduğunu anladım. Az önceki yüzleşmemiz çok kolay olmuştu, ben çok kolay kazanmıştım. Belki Caleb'in parasızlığı onu dikkatsiz yapmıştı ama pes etmeye hazır değildi. Bundan emindim. Hukuk bürosuna ve yasal kaynaklara erişimini kesmiş olabilirdim ama bu ona hâlâ yasadışı kaynaklar bırakıyordu.

"İnsanları tanırım. Caleb gibi küçük pislikler pes etmez. Gelmeye devam ederler, ne zaman duracaklarını asla bilemezler. Parası bitti ve şimdilik kaybetti ama bu sadece çaresiz olduğu anlamına geliyor."

Kuzeni hakkındaki değerlendirmeme şaşırmış görünmüyordu. "Yani evli mi kalacağız?"

"Evet. Kesinlikle. Ve bence bu konuyu süresiz olarak rafa kaldırmaya şimdi ve burada karar veriyoruz. Bilirsin, ne olur ne olmaz. Bitirmeye gerek yok, gerçekten. Hem de hiç. Asla." Kruvasanımdan bir ısırık daha aldım, kahvemi büyük bir yudumla içtim ve onun tepkisini beklemeye başladım.

Kat utangaç bir şekilde gülümsedi, bakışları yumuşadı, gözleri beni içine çekti. "Anlaştık. Ama o zaman, ayrı mı yaşıyoruz? Yoksa sen . . ."

"Yaşayacak mıyım?" Ben sordum.

"En azından yarı zamanlı olarak Boston'da yaşamayı düşünüp müssün?" Cevabım için kendini hazırlıyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Kesinlikle." Başımı salladım.

Bakışları benimkileri aradı. "Ve birlikte mi yaşayacağız?"

"Öyle umuyorum, biz evliyiz."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Evet, anlıyorum." Sandalyemde arkama yaslandım ve ona ciddi bir yüz ifadesi takındım. "Birlikte yaşayabiliriz ve yine de işleri ağırdan alabiliriz."

Yine dudağını çiğniyordu. "Zor olacak." "Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandım.

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve başını bana doğru salladı. Ama sonra ifadesi değişti. "Babamın Duxbury'deki evinde yaşamak istemiyorum. Eskiden işe helikopterle giderdi."

"Vay anasını. Helikopterin mi var?"

Başını salladı, rahatsız görünüyordu.

"Peki şimdi orada kim yaşıyor? Duxbury'deki evde mi?"

"Kimse yok. Bakım tesisine taşındığından beri boş. Ama tıpkı diğer evler gibi bakımı yapılıyor."

"Diğer tüm evler mi?" diye tekrarlardım, bu ifadenin saçmalığının beynimde dönüp durmasına izin vererek.

"Evet." Yüz hatları sertleşti ve alnını ovuşturdu. "Çok fazla ev var. Liste Eugene'de."

Bir süre onu inceledim. "Boston'da nereyi düşünüyorsun?"

Dudaklarını yana doğru büktü. "Annenle konuşuyordum-" "Annemle birlikte yaşıyoruz."

"Hayır. Katılıyorum." Sırıttı. "Ama belki onun sokağında?"

Tıkandım. "Annemle aynı sokakta mı yaşamak istiyorsun?" "Evet."

Başımı salladım. "Bunu düşünebilir miyim?" "Elbette. Orası senin de evin olacak."

"Sanırım öyle olacak." Bunu düşünerek çenemi ovuşturdum.

Ailem, babam ayrılana kadar evlilikleri boyunca babaannem ve dedemle birlikte yaşamış. Babamın ailesi vasiyetlerinde evi anneme bırakmış. Annemin ailesi yedi yıl önce yan taraftaki evlerini satıp Florida'ya taşınmışlardı.

Mahalle on yıl içinde *çok* değişmişti. Evler yıkılmış ve tek bir arsaya iki ya da üç şehir evi yerleştirilmişti. Bir evin güvenliğini sağlamak bir apartmandan daha zordu, çok fazla giriş noktası vardı. Kat çok para ediyordu ve böyle bir para ciddi sorunları da beraberinde getiriyordu.

"Bir güvenlik görevlisine ihtiyacınız olacak," diye düşüncelerimi yüksek sesle dile getirdim.

"Biliyorum." Sesi boyun eğmiş ve bu konuda mutsuz geliyordu ama en azından kabul etmişti. "Düşünüyordum da, en azından önümüzdeki birkaç hafta için, bir şeyler bulana kadar, The Langham'a taşınmamız gerekecek. Ailemin kullanımı için bir çatı katını açık tutuyorlar ve Wally'ye de izin veriyorlar."

"Otele Wally'yi sordun mu?" Bu haber göğsümü ısıttı. *Bunu düşünüyor, Wally de dahil olmak üzere planlar yapıyordu.*

Başını salladı, gözleri umut doluydu.

Düşüncelerim onun için bir güvenlik görevlisi tutmanın lojistiğine kaydı. Quinn ve ben çoğunlukla özel güvenlik işinin dışındaydık ama Kat için bir istisna yapabiliydik. Ayrıca, gazeteler babasının ölümünü öğrendiğinde ne olacağını planlamaya başlamak gerekiyordu, ki bu her an olabilirdi, ve bunu takip edeceği kesin olan tüm kamu ilgisi.

"Mümkün olan en kısa sürede otel yetkilileriyle görüşmem gerekiyor.

Çatı katına erişimin kısıtlı olduğunu varsayıyorum. Ve ekibi yakınımızda tutmamız gerekecek, belki bir kat aşağıda, güvenliğiniz üzerinde daha fazla kontrol sahibi olabileceğimiz bir yerde." "Anlaştık. Bu detayları senin halletmene izin vereceğim," dedi, tüm profesyonelliğiyle.

ve bok.

Ses tonuna bir kaşımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Detayları benim halletmeme *izin verecek* misin?"

Dudakları cevap veren bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Güvenlik senin uzmanlık alanın, neden benim dahil olmama gerek olsun ki? Bu işi halledeceğine ve bilmem gereken bir şey olursa beni bilgilendireceğine güveniyorum."

Gülümseyerek homurdandım. "Peki patron."

"Delegasyon benim güçlü yönlerimden biridir," dedi. Bana bakışı hoşuma gitmişti, sanki gerçekten patronumdu ama aynı zamanda pantolonuma girmek istiyordu. "Bu konuda çok iyiyimdir."

"Eminim öyledir."

Ben buradan başka bir yerde olmayı dilerken birbirimize baktık -evdeki odamda, Chicago'daki evimizde, kiralık arabada- nerede olduğumuz umurumda değildi.

Gözlerim ilk düğmeye takıldı ve eğer uzanıp onu açarsam ne yapacağını merak ettim, belki sonraki birkaç düğmeyi de. Ya da eteğini yukarı kaldırıp kalçalarının yumuşak tenine dokunabilmem için ayağa kalkmasını istesem ne derdi?

"Keşke ..." dedi ve gözlerimi tekrar onunkilere çevirdi. "Ne?" *Söyle bana.*

"Keşke Chicago Üniversitesi'nden çekilmek zorunda kalmasaydım."

"Ah evet. Kredilerini burada bir yere transfer edebilir misin? Öyle değil mi?"

böyle mi işliyor?"

"Evet. Eninde sonunda. Yarın ya da belki Cuma günü arayıp durumu açıklayacağım. İşler yoluna girdiğinde buradaki okullara başvuracağım." Boyun eğmiş, pişman görünüyordu. "Bir de iş var."

"Foster'ı mı kastediyorsun?" Foster çalıştığı mimarlık şirketi idi.

"İşten çıkışımı vermem gerekecek. Onu da Cuma günü yapacağım. Bundan kaçış yok. Keşke ..."

Sözünü bitirmeyince, "Orada çalışmaya devam edebilmeyi mi?" diye sordum.

"Daha çok, keşke bu kadar ani olmasaydı. Keşke bir aydan fazla çalışmasaydım, böylece birini bulmak için zamanları olurdu ve ben de onu eğitebilirdim."

"Janie'yi aniden kovmadılar mı? Foster'a iş veren eski erkek arkadaşının babası onun gitmesini istediği için mi?"

Kat bunu düşünüyor gibiydi. "Evet, kovdular. Ama bu aniden ayrılmak konusunda iyi hissettiğim anlamına gelmiyor."

Omuz silkti. "İş bu. Janie için yapmaları gerekeni yaptılar. Sen de yapman gerekeni yaparsın. Harika insanlar ayrılrsa bile hayat, iş, ticaret devam eder."

"Sanırım öyle. Janie ayrıldığında yerine birini bulmak aylar sürdü ve sonunda onun işini yapması için dört kişiyi işe aldılar. Ama sonunda onun yerini doldurdular."

"İş dünyasında kimsenin yeri doldurulamaz."

Gözleri benimkilere döndü, keskinleşti. "Bir ailenin tam tersi." "Ne?"

"Bir ailede kimsenin yeri doldurulamaz."

Nereye varmaya çalıştığını anlayamadan onu inceledim. Babasından mı bahsediyordu? Ya da ... ?

Dudağını çiğneyerek bakışları giderek yoğunlaştı ve ağzından şu sözler döküldü: "Annen neden yalnız? Babana ne oldu? Evin her yerinde onun fotoğraflarını görüyorum ama boşanmamışlar mıydı?"

Ciğerlerimdeki hava boşaldı. Ona göz kırptım, irkildim. Beni gafil avlamıştı.

"Özür dilerim." Yüzünü buruşturdu, kaşlarının arasına endişeli bir ifade yerleşti. "Özür dilerim, beni ilgilendirmez. Ben sadece-"

"Babam, Denis, bu bayana aşıkta. Bu bayana Linda diyelim." Öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum ve ellerimin arkasına baktım. Bu hikâyeyi anlatmak için hiçbir zaman doğru bir zaman olmayacaktı, o yüzden şimdi de olabilirdi. "Linda'nın bir bebeği oldu, bebeğe Seamus diyelim. Linda Seamus'u istemedi ve benim babamı da istemedi, bu yüzden Seamus'u bir

Üç aylık falan olduğunda itfaiye istasyonundaydı ve babam - o bir donanma mensubuydu - denizaşırı bir göreve gönderilmişti."

Gözlerimi onunkilere kaldırdım, düşünceli ve ilgili buldum. "Annem babamı çok eskiden beri tanırdı. Babam ondan on yaş büyüktü ama yan yana büyümüşlerdi ve annem yıllardır babama deli gibi aşıktı. Linda'nın Seamus'u bıraktığı yerdeki itfaiyeciler babamı tanıyorlardı, birlikte okula gitmişlerdi, bu yüzden Linda'yı bulmaya çalışırken Seamus'u babamın ailesine götürdüler. Onu bulamıyorlar, gitmiş, şehri terk etmiş."

"Seamus senin üvey kardeşin."

Başımı salladım, yüzümü ovaladım ve kolumu masanın üzerine koyarak koltuğumda geriye yaslandım, bu hikâyeden o kadar sıkılmışım ki. "Annem zaman zaman büyükanneyle büyükbabama yardım ederdi. Seamus'a ücretsiz bakıcılık yapmaya başladı, Seamus da tabii ki ona aşık oldu, bağlandı, anlıyor musun? Babam geri döndüğünde, ailesi oğullarının gayrimeşru çocuğunu büyütme fikrinden hoşlanmıyor, haklarını devlete devretmesini, Seamus'u evlatlık vermesini istiyorlar. Babam da anneme oğlunu büyütmesi için evlenme teklif ediyor. Annem adama aşık, oğluna aşık ve daha on yedi yaşında - aptal, aşk hastası bir çocuk - bu yüzden evet diyor ve babam çok minnettar."

Kasıldı, yüz ifadesinde sanki hikâyenin devamında ne olacağını biliyormuş gibi bir korku vardı.

"Annem liseden mezun olduğunda babamla evleniyor, Seamus'u evlat ediniyor, O'Malley'lerle -babamın ailesiyle- yaşamaya başlıyor ve bir yandan babamın ailesine ve çocuğuna bakarken bir yandan da yarı zamanlı olarak hemşirelik okuluna gidiyor. Ama her zaman çok minnettar, yeterince teşekkür edemiyor. Ona hediyeler, güzel şeyler ve pahalı mücevherler alıyor. Kilometrelerce minnettarlık. Daha fazla çocuk istiyor. Donanmada görevli olduğu için eve sadece annemi hamile bırakmak için geliyor. Göz alabildiğine minnettarlık. Ona her şeyini veriyor ama zamanını değil."

"Sonra bir gün, babam hafta sonu için eve geldi. Pis bir genç olarak, babamın cüzdanını gizlice aldım ve onu birkaç yirmi dolarlık banknotla hafifletmeyi planladım. Cüzdanı açtım ve ne buldum? Annem olmayan bir kadınla çekilmiş fotoğrafları ve yeni çekilmiş gibi görünüyorlar."

Kat ırkildi.

"Annemin fotoğrafı yok. Biz çocukların resimleri yok. Sadece o kadının resimleri var." Hatırladıkça gözlerimin odağı kayboldu. "Bir fotoğraf çektim, çünkü bu kişinin kim olduğunu bilmiyordum ve büyükbabam O'Malley'e sordum.

Bu konuda. Her zaman yaptığı gibi kendini kaybediyor ve annemin önünde babamla yüzleşiyor. Dördümüz oradaydık, annem ağlıyordu ve tüm gerçekler ortaya çıktı. Seamus'u bilmiyordum, bunların hiçbirini bilmiyordum ve babamın bunca zamandır bu kadınla annemin peşinde koştuğunu da bilmiyordum ama hepsi ortaya çıktı. Büyükbabam babama bir seçim yapması gerektiğini, Eleanor ve çocuklara bunu yaşatmaya devam edemeyeceğini söyledi."

Kahve ve kruvasanın tadı ağızımda ekşidi.

"Eşyalarını topladı." Bakışlarım onunkilere döndü. "Peki gitmeden önce anneme ne dediğini biliyor musun?"

Başını salladı. Büyük, kahverengi, güzel gözleri şefkatle doluydu.

"Her zaman minnettar olacağını söyledi. Ama bu minnet sevgi değildi ve onu zorlamaktan yorulmuştu."

"Ne piç ama." Sözcükler bir nefesten ibaretti, sanki onları yüksek sesle söylemek istememişti.

Gülümsedim, gerçi onun ifadesini komik değil, acı verici bir şekilde doğru bulmuştum. "Evet. Evet. Sonradan öğrendim ki değerli Linda'sı aynı yıl ölmüş. Ailesi onunla konuşmamış, onu evlatlıktan reddederek mezarlarına gitmişler. Hâlâ donanmada ve sahip olduğu tek şey bu, şimdi yüksek bir mevkide, amiral ya da öyle bir şey."

"Amiral olup olmadığını bilmiyor musun?"

Başımı salladım, kruvasanı ittim, artık aç değildim. "Onu en son o zaman mı gördün?"

"Hayır. Onu gördüm ..." Gözlerim yukarı ve sağa doğru hareket etti. "Onu birkaç yıl önce Washington DC'de gördüm. İş için oradaydım ve bir restoranda karşılaştık."

"Onunla konuştun mu?"

Başımı salladım. Hikâyenin bu kısmını anlatmak kolaydı. Ama geriye dönüp baktığımda, her zaman bunun başka birinin başına geldiğini hissetmiştim. "Bana yaklaştı, bir yere gitmek, konuşmak istedi."

"Sen ne yaptın?"

"Ona, biz büyürken anneme para gönderdiği için her zaman minnettar olacağımı, ama minnettarlığın aşkla aynı şey olmadığını ve bunu zorlamaktan yorulduğumu söyledim."

Yine irkildi. "Ahh."

"Onun umurunda mı? Terk eden o, umurunda bile olmayan o."

Kat başını salladı, güzel ağzı kederli bir çizgiye dönüşmüştü. "Haklısın. Terk eden o."

"Aynen öyle." Kahveme uzandım ama sonra huzursuz hissederek masaya geri koydum. "Ve işin en kötü kısmını bilmek ister misin?"

"Neymiş o?"

Tiksintiyle kollarımı kavuşturdum. "Evdeki o fotoğrafları. Onun hakkında kötü konuşmamıza izin vermiyor, konuşursak bizi mahzene gönderiyor." "Sence hâlâ ?"

"Bilmiyorum."

Ve bu Tanrı'nın dürüst gerçeğiydi.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Viagra™ (diğerlerinin yanı sıra) markasıyla satılan **Sildenafil**, erektil disfonksiyon ve pulmoner arteriyel hipertansiyon tedavisinde kullanılan bir ilaçtır. Başlangıçta hipertansiyon (yüksek tansiyon) ve anjina pektorisde kullanım için çalışılmıştır. İlk klinik deneyler yapıldığında, erkek hastalar yaygın bir yan etki göstermişti: belirgin penis ereksiyonları.

Teva Pharmaceuticals aracılığıyla Viagra™'nın jenerik bir versiyonu (Aralık 2017 itibariyle) mevcuttur.

-Amerikan Sağlık Sistemi Eczacıları Derneği

****Kat****

DAN akşam 9'dan hemen sonra masanın altında benimle oynaşmaya başladı.

Bacağmda bir şeyin kaydığını hissettim ve sıçradım. Ailemin ABD'deki yatırımlarının çoğunun bulunduğu Brooks and Quail'de emlak finansmanından sorumlu başkan yardımcısı olan Bay Stevenson, son üç aylık dönemdeki zarar tablolarını inceliyordu.

"İyi misin?" diye sordu, endişeli görünüyordu.

Sol tarafımdaydı, Dan karşımızda, Eugene ise Bay Stevenson'ın diğer tarafında oturuyordu. Dokunuş -muhtemelen bir ayak- sağ önümden gelmişti.

"Evet. İyiyim. Özür dilerim, sadece ani bir kramp girdi." Bacağımın sağ tarafını kaşıyacaktım gibi masanın altına uzandım; aslında ayak bileğini sıkıştırmıştım. "Lütfen prospektüsle devam edin."

Devam etti. Dan'e bir uyarı bakışı göndermeyi planlıyordum. Bakışlarımız birleşir birleşmez bu plan beynimden uçup gitti.

Dan hafifçe bir tarafa eğilmiş, rahatlamış görünüyordu, sandalyede uzanıyordu; dirseği masanın üzerindeydi, orta ve işaret parmakları yüzünün yan tarafında, çenesi başparmağının üzerinde, yüzük ve serçe parmakları dudaklarının hemen altında, kaşlarından biri için için yanan bakışlarının üzerinde hafifçe kalkıktı.

Sanki bana meydan okuyor gibiydi. Kalbim hızlandı.

Ona ters ters bakmaya çalıştım. Sırıttı, dili alt dudağını yalarken bakışları ağzıma kaydı. Sonra ağzının içine çekti, ayağı tekrar bacağıma geldi ve iç kısımda kaymaya başladı. Başımın döndüğünü hissettim.

Bunu itiraf etmek beni hayal kırıklığına uğratmıştı ama dikkat dağıtma teknikleri işe yarıyordu. Akşamın erken saatlerinde, saat 19:00'a yakın, yanımda oturuyordu.

Bütün gün her şey yolunda, son derece profesyonelce gitmişti. Vasiyetnameyi, tüm mülklerin, banka hesaplarının, offshore varlıkların ve benzerlerinin kapsamlı ve ayrıntılı bir hesabını yapmıştık. Ama sonra bir soru sormayı planlayarak Dan'e döndüm ve gözlerini gömleğimin üst düğmesinde buldum. Bakışları yoğun bir şekilde odaklanmıştı, sanki düğmeleri yok etmek ya da belki de sadece sakatlamak istiyordu.

Dan'e soruyu sordum, kendini salladı, gözlerini kırptırdı ve "O neydi?" diye cevap verdi.

Tekrar sordum ve pragmatik, tarafsız ve objektif bir şekilde cevap verdi. Ama onu bana bakarken yakalayışımı hemen özledim. Bir hevesle, bakışlarını üzerimde tutarak gömleğimin üst düğmesini gizlice açmaya karar verdim. O zamandan beri yanma hiç durmamıştı.

Bir süre sonra Bay Stevenson, "Size göstermek istediğim bu özel fonun uygulanabilirliğine ilişkin dört yüz beyannamemiz daha var," dedi ve ben de artık yettiğine karar verdim.

"Teşekkür ederim, Bay Stevenson." Ona sıkı bir gülümseme verdim ve sandalyemde geriye doğru itildim. "Ama sanırım bugünlük bu kadar yeter."

Benden Eugene'e baktı. "İncelemem gereken on yedi hesap daha var."

"Evet. Ve bunu yarın şehir merkezindeki ofisimde yapacağız. Adresi biliyorsun." Ben ayağa kalktım ve diğer herkes de kalktı.

"Bu gece New York'a dönmeyi planlıyorum," diye itiraz etti, getirdiği dosyayı göstererek.

"Planlarınızı değiştirmeniz gerekecek." Eşyalarımı toplamaya başlamıştım bile.

"Bu mümkün değil. Ayın ilerleyen zamanları için bir randevu almamız gerekecek. Asistanıma Bay Marks'ın ofisini aramasını söyleyeyim mi?"

Eşyalarımı düzenlemeyi bıraktım ve Bay Stevenson'a bakarak iddiasını geri alması için ona bir fırsat verdim.

Geri adım atmayınca kâğıtları istiflemeye devam ettim. "Bay Stevenson, yarın saat dokuzda benimle ofisimde buluşacaksınız. Ne kadar süreceğini biliyordunuz.

bu raporları incelemek için. Benimle toplantılarınızı verimli bir şekilde planlamak sizin işiniz, benim değil. Siz ve şirketiniz bu portföyü yönetmeye devam etmek istiyorsanız benden sizin programınıza uymam beklenemez. Eğer Boston'da bir gün daha kalmak istemiyorsanız, zamanınızı daha akıllıca kullanmanız gerekirdi." Eşyalarımı düzenlemeyi bitirdim, yükümü çantama yerleştirdim ve masanın etrafından dolaşarak ahşap çift kapıya doğru yürüdüm. Dan'ın arkamda olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu, Dan'ın arkasında da Eugene vardı.

"Seninle dışarıda görüşürüz." Eugene'in dediğini duydum.

"Buna gerek kalmayacak." Sağa, asansöre doğru döndüm. "Yolu biliyoruz. Lütfen Bay Stevenson'ın ofisimi nasıl bulacağını bildiğinden emin olun."

Eugene'in ayak sesleri uzaklaştı ve Dan omzuma yaklaştı.

Kulak mesafesinden uzaklaştığımızda çantamı benden aldı ve omzuna astı. "Stevenson denen adamı hiç rahat bırakmadın."

"Hayır, yapmadım." Omuz silktilim. "Ama ailemin sırtından çok para kazanıyor. Bir gün daha kalmasını istemek uygunsuz bir şey istemek değil. Sen, ben ve Eugene'den gece yarısına kadar kalmamız beklenmemeli. Bu onun açısından kötü bir planlamaydı."

"Hmm." Gözlerini üzerimde hissettim.

Asansörlere yaklaşırken ona baktım. "O benim için çalışıyor, tam tersi değil."

Çağrı düğmesine basar basmaz kapılar açıldı. Önce ben adım attım. Dan onu takip etti ve lobi düğmesine bastı. Kapılar kapandı ve bana döndü, kollarını kavuşturdu, gülümsemek için savaşıyormuş gibi görünüyordu.

"Ne?" Şimdi ters ters bakıyordum.

"Hiçbir şey." Başını iki yana salladı, gözleri boyumdan aşağıya inip tekrar yukarı çıkarken savaştığı gülümsemesi başka bir şeye dönüştü ve bakışları çözdüğüm düğmeye takıldı. "Patronluk tasladığında gerçekten çok seksi oluyorsun."

Şimdi hem gülümsememle hem de yanaklarımdan süzülen ateşle savaşıyordum. "Patronluk taslamıyordum."

"Patronluk taslıyordun."

"Beklentilerimi iletiyordum." "Otoriter."

Bakışları yavaşça dudaklarıma doğru yükseldi.

"Erkek olsaydım, bana iddialı derdin."

"Eğer bir erkek olsaydın, sana otoriter orospu çocuğu derdim."

Bir kakhaha attım, arsız ve inanılmazdı ve onun bu yönünü seviyordum. "O zaman bana patronluk taslayan orospu çocuğu de."

"Diyemem."

"Neden diyemezsin?"

"Çünkü ben sana asla öyle demem." Bakışları benimkilere geldi; önceki alay ve sıcaklık hâlâ mevcuttu ama şimdi samimiyetle yumuşatılmıştı. "Sana asla kendi adından başka bir adla hitap etmem."

"Bana Kit-Kat diyorsun."

"Aynen öyle." Asansörün duvarını iterek elime uzandı ve dudaklarına götürdü. Sesi alçaldı, "Sana söz veriyorum, başka bir kadın olsaydın sana kesinlikle otoriter orospu çocuğu derdim."

Her nasılsa son cümleyi baştan çıkarıcı bir cümle gibi kurmuştu. Kalbim küt küt atmaya başladı, midem bulandı. Orta ve işaret parmaklarımın arasındaki tene şehvetli bir öpücük kondurmasını izledim ve hissettim, anlamlı gözlerinin ardında hınzır düşünceler dans ediyordu.

Asansörün sesi duyuldu, kapılar açıldı ve beni öylece tuttu. "Hadi gidelim." Sonunda başını çıkışa doğru eğerek şöyle dedi. "Eminim Bütün gün patronluk taslamaktan yorgun düşmüşsün."

Gözlerimi devirip alay ettim, çoğunlukla Dan'in bana "otoriter" demesinin alt karnımı sıcak, kadifemsi düğümlere dönüştürdüğü gerçeğini örtmek için.

El ele, neredeyse boş olan lobiye doğru yürüdük. Güvenlik görevlisi kapıyı bizim için açtı ve çok geçmeden arabaya binip Dan'in annesinin evine doğru yola çıktık. Yola çıktığımızda, avuç içi dizimin üzerinden eteğime yerleşti. Pencereden dışarı baktım, ailemin servetinin doğası ve yapısı hakkında bugün öğrendiğim tüm bilgileri düşündüm ve hepsinin ağırlığını hissettim.

"O seksi, otoriter beyninin içinde neler oluyor?"

Ön cama doğru döndüğümde, başparmağının dizimin üzerinde bir daire çizdiğini fark ettim. Bacağıma baktığımda Dan'in eteğimin kenarını bir tarafa doğru ittiğini fark ettim, parmakları şimdi kalçamın çıplak derisi üzerinde kıvrılmıştı.

Dirseğimi pencere kenarına dayadım ve bacaklarımı ona doğru açtım. "Yatırımlarımızı yönetmemde bana yardımcı olacak güvendiğim insanlardan oluşan bir ekip kurmam gerekecek."

"Senin Eugene'in var."

"Bu doğru." Eugene vardı. "Sadık biri ama sır saklıyor. İşleri kendi başıma halledebileceğime güvenmiyor."

Dan bana baktı, sonra tekrar yola döndü, hiçbir şey söylemedi, avuç içini yukarı doğru kaydırırken parmakları bacağımda daha da yükseldi.

"Korunmam gerektiğini
düşünüyor." "Evet. Öyle
düşünüyor."

"Şımartılmaya ihtiyacım olmadığını nasıl kanıtlayabilirim?"

Dan bunu düşünmüş gibi görünerek, "Kendin olmaya devam et. O akıllıdır. Bir yolunu bulacaktır."

Bacağımdaki eliyle çok az ilgisi olan yeni bir tür sıcaklık mideme yayıldı. Her şeyin bu adamla ilgisi vardı. Bu harika, inanılmaz adamlar.

Bu adamı seviyorum.

Bu bir farkındalık ya da *ah-ha* anı değildi. Daha çok bir gerçeği kabullenme, kendimi derinlemesine tanıma ve kim olduğumu kabullenme gibiydi.

Ben Kathleen Caravel-Tyson'ım. Görevlendirme konusunda iyiyimdir. Biraz nevrotik biriyim. Kahverengi saçlarım ve kahverengi gözlerim var. Peyniri çok severim. Düzen ve rutine güvenirim. Daniel O'Malley'e aşığım.

Ona güveniyordum. Ona dolaylı ve açık bir şekilde güveniyordum ve onun bu güveni sarsabileceği bir durumu hayal bile edemiyordum. Onu seviyordum, ona güveniyordum ve mutluydum.

"Bana inandığın için teşekkür ederim," dedim konuştuğumu fark etmeden önce.

Bir kaşını kaldırıp bana tekrar bakarken gülümsemesi küçüktü. "Bunu bu kadar kolaylaştırdığın için teşekkürler."

Geri döndüğümüzde eteğim kalçamdaydı, gömleğimin ilk üç düğmesi açıldı ve kalbim hızla çarpıyordu. Dan'ın parmakları kalçalarımın tepesinden milimetrelerce uzaktaydı, çenesi gergindi ve hızlanıyordu.

Bir köşeyi çok hızlı döndükten sonra nihayet yavaşlayarak annesinin üç katlı evinin karşısındaki sokak park yerine girdi. İmdat frenini çekip motoru durdurur durduramaz düğmeye bastı

Ben kendi kemerimi çözerken o da kendi kemerini çözdü. Bana yardım etti, yani beni orta konsola çekti. Kafamı dikiz aynasına vurdum ve dizimi bardak tutucusuna çarptım. Umurumda değildi.

Kucağına oturdum, ağızla ağzını aradım, ona karşı sallandım, yumuşaklığıma karşı sertliğinin ilahi hissiyle titredim.

Boğazından kısık bir ses yükseldi, parmakları gömleğimin önündeki düğmeleri hızla ç ö z ü y o r , ağız boynumdan göğsüme doğru sıcak ve aç öpücükler bırakıyordu.

Ona karşı tekrar sallandım, baskıyı, sürtünmeyi istiyordum, buna ihtiyacım vardı. Saat on ikideki gölgesi göğsümün kabarıklığını çizerken sütyenimin kabını aşağı çekti, meme ucumu diliyle ısırды ve inledi.

Parmaklarımı başının arkasına geçirip onu yerinde tutarken içimde beyaz, sıcak bir his dalgası oluştu. "İçeri girmemiz gerekiyor."

Ama öyle mi? Gerçekten mi?

Parmakları iç çamaşırlarımın arkasına kaydı, kıcımlı avuçladı, okşadı ve sıktı. "Bir dakika daha. Siktir, bu sütyen önden mi kopuyor?" Bu keşif karşısında inledi.

"Dan," diye inledim, dişleri göğsümü ısırды, dilini tepesinde döndürmeden hemen önce, onu tamamen ağızına çekti. Elimde değildi, kendimi daha geniş açmaya çalışarak ona doğru bastırdım.

"Oh lanet olsun." Kalçaları yukarı doğru sarsıldı ve nefesi kesildi.

"Seni istiyorum." Nerede olduğumuzu, ne söylediğimi düşünmedim. Nefes alışımı, hareketlerimi analiz etmiyordum. Ne hissettiğimi değerlendirmeme bile izin vermedim.

Sadece hissediyordum, zihinsiz olmama izin veriyordum.

Dan'ın alnı göğüslerimin arasındaki vadiye geldi. Elleri kalçalarımın gelip beni kavrayıp hareketsiz tutarken sıcak nefesi nefes nefese ve hırıltılı bir şekilde geliyordu. "Neden bu kadar mükemmelsin? Neden bu kadar iyi hissediyorsun?"

Ciğerlerimdeki ateşle tekrar hareket etmeye çalıştım, ağzını tekrar göğsüme yönlendirmeye çalıştım. "Dan."

Kıpırdamadan durdu. "Kat, kıpırdama. Lütfen."

"Sana ihtiyacım var," dedim yine düşünmeden. "Beni iyi hissettirmeni istiyorum. Seni seviyorum-"

Ağızdan bir dizi küfür çıktı ve başını arkaya ve uzağa eğdi, gözleri sınımsız kapalıydı. "Haklıydın, durmamız gerek. İhtiyacımız olan . . .
." temizlemek istercesine başını salladı. "İçeri girmemiz gerek."

"Yessss." Elini çekmesi için bileğini tutmaya çalıştım ama çok güçlüydü. Kımıldamadı.

"Ve soğuk bir duş al."

"Hayır," diye inledim, muhteşem dudaklarını öpmek için eğildim ve alttakini ağzıma aldım. Bu daha önce benimle alay ettiği dudaktı. Yavaş bir yalamayla onu serbest bırakmadan önce tadını çıkardım.

Şimdi inledi. "Belki de güzel, dostça bir Monopoly oyunu oynarız."

Hayal kırıklığına uğramış -ama aslında uğramamış- bir şekilde gülmeye başladım, başım boynuna düştü.

"Başka bir şey oynayabiliriz." "Strip poker."

Boğulur gibi bir ses çıkardı. "Beni öldürmeye çalışıyorsun."

Tekrar güldüm, boynuna bir öpücük kondurdum ve nabzımı sakinleştirmeye çalıştım. Bu harikaydı. O harikaydı. Ben de *harika* hissediyordum.

Kollarımı boynuna doladığımda içimden bir minnettarlık dalgası ve sıcak, bulanık duygular aktı. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

Nefes alış veriş yavaşladı, elleri gevşedi ve kollarıma doğru kaydı.

"Ne için?" diye sormadan önce boğazını temizledi. "Çok şey için. Her şey için."

Dan onu bırakmam ve arkama yaslanmam için beni cesaretlendirdi. Ben de öyle yaptım. Ellerimi avuçlarının içinde tuttu ve teker teker öptü, dikkati parmak eklemlerimdeydi.

"Hadi içeri girelim," dedi, ellerimi bıraktı, parmakları gömleğimin düğmelerine gitti ve onları ilikledi. "Şahsen bunun senin için iyi bir görünüm olduğunu düşünüyorum."

Ona gülümseyerek ilerleyişini izledim. "Kıyafetlerim berbat durumda."

"Çok güzelsin." Son düğmeyi de bitirdi.

"Sen de öylesin."

Dan bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı, dudaklarında gözlerine tam olarak yansımayan küçük bir gülümseme vardı.

"Neyin var?"

Başını iki yana salladı, omuzları hafifçe silkindi. "Yok bir şey. Acıktım sanırım. Ve bugün hiç çalışmadım."

Yerime geçmeme yardım etti ve ben de onu inceledim. "Her gün spor yapıyor musun?"

"Evet. Her gün." Dan avuçlarının içiyle gözlerini ovuşturdu. "Saha çalışmasını masa başı çalışmasından daha çok seviyorum, bu yüzden formda olmalıyım. Ayrıca, hoşuma gidiyor."

"Her zaman spor yapar mıydın? Lisede spor yaptın mı?"

Ön camdan dışarı bakarak birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Hapishanede çalışmaya başladım. Okulu bırakmadan önce lisede hiç spor yapmamıştım. Organize sosyalleşme ya da saçma sapan ritüellerle ilgili her şeyden nefret ederdim." Burada bir kahkaha atmak için durakladı. "Bu da ironik çünkü on üç yaşındayken ağabeyimin çetesine katıldım ve bunları o sayede edindim." Dan yakasının hemen üzerinde görünen siyah mürekkep parçalarını işaret etti.

"Bunları on üç yaşındayken mi aldın?"

"Hepsini değil. Ama evet, on üç yaşımdan itibaren. Buralarda boynunda bu tür tasarımlar olan bir adam görürseniz, kardeşimin çetesinin bir parçasıdır." Dan bana baktı, yakışıklı yüzünde kendini küçümseyen bir gülümseme vardı. "Aptal bir çocukken benzerlikleri göremiyordum. Tek bildiğim, bir yere ait olmak, önemli ve saygı duyulan biri olmak istediğimdi."

Sessizdi. Sessiz araba, sessiz sokak, sessiz mahalle. Ama bundan daha fazlası, hareketsizdi. Sanki yıldızlı bir gökyüzünün altında sakin bir göldeymiş gibi yan yana suda yürüdüğümüzü hissediyordum, sessizliğin temposu atan iki kalp gibi tezahür ediyordu.

Konuşarak büyüğü bozmak istemedim. Ama ona olan inancım ve güvenim bana şunu söylüyordu: Bu anların ilki olabilirdi ama sonuncusu olmayacaktı.

Ben de bir süredir merak ettiğim soruyu sordum. "Kardeşinin çetesinin bir parçasıyken ne yapıyordun?"

Dan'in göğsü derin bir nefesle genişledi, bakışları uzaklaştı. "Pek çok şey. Ama en çok silahlı soygun yaparken *yakalandım*."

"Bana anlatacak mısın?"

Başını salladı, eli koltuğumun arkasına geldi ve yüzünü bana dönerek dikkatini koltuk başlığıma verdi. "Bir ev soyuyorduk -ilk kez değil- ve orada kimsenin olmadığını düşündük. En küçükleri bendim, on yedi yaşımda hala cılızdım, bu yüzden bodrum penceresinden içeri girdim. Onları içeri aldım. Meğer evde biri varmış. Daha önce böyle bir şey olmamıştı. Kadın odasından çıktı, Seamus'u hazırlıksız yakaladı ve ona ateş etti."

"Olamaz." Ağzımı kapattım.

"Onu kolundan vurdu." Dan ensesini kaşıyordu. "Çılgına döndü, onu tekrar vuracakmış gibi hareket etti, ben de silahı elinden aldım. O dahil herkes kaçıştı. Silahı aldım, orada parmak izleriyle birlikte bulunmasını istemediğimi düşündüm. Hapisten yeni çıkmıştı - kameraya yakalanan bir paket mağazasının silahlı soygunu - ve eğer tekrar yakalanırsa, uzun bir süre Chucky'nin Yeri'nde kalacaktı."

"Kadına ne oldu? İyi miydi?"

"Dikiş atılması gerekiyordu ve sarsılmıştı." Ağzı alaycı bir şekilde yana doğru kıvrıldı. "Annem çok kızdı, beni ihbar eden oydu."

Ağzım bir karış açık kaldı ve kelimelerimi toparlayabilmem birkaç saniye sürdü. "Seni *annen* mi ihbar etti?"

"Evet. Bayan Zucker, evini soyduğumuz kadın, silahı elime aldığımda beni gördü. Beni tanıdı. Annemi aradı."

"Bayan Zucker polise gitmedi mi?"

"Hayır. Korkmuştu. Polise giderse misilleme yapacağımızı düşündü."

"Bu korkunç bir şey."

"Bu Seamus," dedi, sanki korkunç ve Seamus tek ve aynıymış gibi. "Her neyse, silahı kardeşime geri verdim ama ondan kurtulmadı. Odasına koydu. Bu yüzden beni aldıklarında annem onları eve aldı ve her yerinde parmak izlerim olan silahı buldular." Omuz silkti. "İtiraf ettim, yalnız olduğumu söyledim, yedi yıllık cezanın üç yılını yattım ve hepsi bu kadar."

"Vay canına."

"Evet." Gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kaydı, ama sonra tekrar odağını kaybetti, sesi uzaktı. "Ve dışarı çıktığımda kardeşim yanımdaydı, yerimi hak ettiğimi, kendimi kanıtladığımı söylüyordu." İğrenme ve nefret dolu bir ifade -Seamus için mi yoksa kendisi için mi, hiçbir fikrim yoktu- yakışıklı yüz hatlarını kapladı. "Sanki yaptıklarımız sadece Bayan Zucker için değil, annemiz için de önemli bir şey değilmiş gibi. *Ailemiz* için. Sanki ne kadar sert olduğumuz için kendimizle gurur duymalıymışız gibi."

"Seamus hâlâ-"

"Bildiğim kadarıyla hâlâ dolandırıcılık yapıyor." Başını salladı, alay etti, kaşları öfkeli bir şekilde çatıldı.

"Ve annen buna katlanıyor mu? Onunla mı? Seni polise ihbar etti."

Tavana baktı. "Ona karşı elinde kanıt olsaydı, onu ihbar ederdi. Ama ondan asla vazgeçmeyecek, kalbi çok yumuşak. Her zaman umut edecek."

"Ama sen istemiyorsun?"

Nefes verdi. "Ona yardım etmeye çalıştım. Ona para verdim, iş verdim. Benden çaldı, parayı bir dolandırıcılığı finanse etmek için kullandı. Bana yüzlerce kez geldi, hep aynı hikayeyle, hep değişeceğine dair söz vererek." Omuz silkti, gözlerini kaçırdı. "Belli bir noktada, kuma bir çizgi çekmek zorundasınız."

Dan'i, çenesinin sert çizgisini, gözlerindeki sert ve kederli bakışı inceledim ve Seamus'un Dan'in kalbini kırdığını fark ettim.

Bundan emindim.

Belki bir anda ya da tek bir şey yaparak değil. Bu bir ömür boyu sürmüştü ve Dan kuma bir çizgi çektiğini ve umudunu yitirdiğini iddia etse de Seamus'un hâlâ onun kalbini kırıyor olması mümkündü.

Kendimi Seamus'un boğazını yumruklamak ve burnuna sıcak bir demir sokmak isterken buldum.

Bunun yerine, "Peki ne oldu?" diye sordum. Kardeşine geri dönmedin. Serbest bırakıldığında ne yaptın?"

Ağzı yana eğildi ve gözlerindeki melankoli biraz kayboldu. "Quinn."

"Quinn mi?"

"Quinn eskiden Seamus -ve bir grup başka kötü adam- için teknoloji, güvenlik, bilgisayarlar, güvenlik duvarları gibi işler yapıyordu."

"Suçlulara teknik destek mi sağlıyordu?"

"Onun gibi bir şey." Dan çenesini ovuşturdu. "Ben çıktığımda dolandırıcılığı bırakmıştı ve Chicago'da kendi işini yapıyordu. Ama halledebileceğinden daha fazla işi vardı. Başlangıç olarak bana bir senatörün oğlu için özel güvenlik işi teklif etti."

"Ama şimdi ortaksınız."

"Bu doğru. Ona bazı verimsizliklerden, ölü ağırlıklardan bahsettim - bunları gördüğüm kadarıyla- ve iyileştirme için önerilerde bulundum. Ortak olana kadar beni birkaç kez terfi ettirdi. Birlikte iyi çalıştık, işi geliştirdik. O daha çok teknoloji ve yatırım tarafına odaklandı, ben ise personel ve proje adamıydım -işlerin kapsamını belirler, müşterileri kontrol eder, işe alımları yapar, işleri yürütürdüm-."

Konuştukça ve karanlık havası dağılır gibi oldukça, her zamanki gerçekçi neşesi geri geldi.

"Hoşuna gitti mi?" "Neyi? İşimi mi?"

"Evet."

"Evet, seviyorum. Ve bu işte iyiyim." Bakışları üzerimde gezindi ve bir kaşını kaldırarak arabasının kapısını açtı. "Neden? Bana iş teklif etmeyi mi düşünüyorsun?"

Güldüm ama cevap vermedim, yüz ifademi gizledim çünkü bu düşünce aklımdan geçmişti.

Ben arabadan inerken o da benim kapıma doğru yürüdü. Arka koltuktan evrak ve klasörlerle dolu büyük çantamı aldım ve kıyafetlerimi gözden geçirdim, kendimi darmadağın buldum.

Aslında darmadağınıktım.

Saçıma dokundum. Büyük, vahşi ve kabarıktı. Muhtemelen kiralık arabamızda kocamla öpüşüyormuşum gibi görünüyordum.

"Neden suratını öyle yapıyorsun?" Kapımı kapattı ve elime uzandı, caddenin karşısına geçmeden önce iki tarafa da baktı.

"Sence annen evde midir?" "Belki."

Neden?"

"Üstümü değiştirmem gerek. Üstüm başım dağınık."

"Çok güzelsin. Umarım hiçbir şeyi değiştirmezsin." Sırıttı, bakışları üzerimde gezinerek dağınık görüntümden duyduğu memnuniyeti ifade etti. Dan cebinden anahtarları çıkardı ve kilitlerle uğraşmaya başladı, nefesinin altında mırıldandı, "Alarm sistemine ihtiyacı var."

"Almayacak mı?"

Başını salladı ve son sürgüyü çevirdi. "Hayır. İnatçıdır, para israfı olduğunu, kullanmayı unutacağını söyler." Eve girerken kapıyı benim için açık tuttu. "Ona inanıyorum, çünkü genellikle kapıyı kilitlemeyi unutuyor. Ona sürekli ön kapıyı kilitlemesini söylüyorum. Ön kapıyı kilitlemek ne kadar zor olabilir ki?"

"Ben de ona aynı şeyi söyleyip duruyorum," diye cevap verdi bir ses.

Dan ve ben aniden durduk ve Seamus'un girişin sonundaki duvara yaslandığını gördük. Dan'ın etrafımda dolanıp elimi tutarak kapıyı arkamızdan kapatırken yüksek sesle ve sinirli bir şekilde nefes aldığını duydum.

"Havamda değilim. Biz yatmaya gidiyoruz. Çıkarken kapıyı kilitle."

"Anahtarım yok." Geçerken Seamus'un gözleri üzerimdeydi. "Ve ben senin için burada değilim."

Dan, anahtarlarını cebine sokarak merdivenlerin başında durdu. "Madem anahtarın yok, içeri nasıl girdin?"

Seamus'un bakışları üzerimde keskinleşti ve çenesini bana doğru kaldırdı. "Bana adını hiç söylemedin. Sana nasıl hitap etmeliyim?"

"Benim adım Kat." Ayakkabılarımı çıkardım ve Dan'in elini bırakarak onları aldım.

"Ona hiçbir şey demeyeceksin, çünkü onunla asla konuşmayacaksın." Dan kardeşine ters ters baktı; karanlık ruh hali geri dönmüştü.

Artık kardeşlerin geçmişini bildiğim için Dan'in sözleri bana otoriter ya da bana emir veren biri gibi gelmiyordu. Kardeşini affetmemiştii ve affedeceğini de hiç sanmıyordum. Seamus bazı ciddi değişiklikler yapmadığı sürece.

Dan, Seamus'un hayatının bir parçası olmasını istemiyordu. Kararını anlıyor, saygı duyuyor ve destekliyordum.

Dan'e dönerek yanağına bir öpücük kondurdum. "Yukarı gel. Monopoly oynayalım."

"Evet." Sırtarak bir öpücük çaldı. "Şu salağı dışarı çıkarayım."

"Kat, Kathleen'in kısaltması." Seamus duvardan uzaklaştı ve bu hareket dikkatimi çekti. Gözleri hâlâ benim üzerimdeydi ve gözlerinde, onda bir şey omurgamdan aşağıya doğru bir rahatsızlık ürpertisi gönderdi.

Oda bir süreliğine sessizliğe gömüldü, Dan ve ben Seamus'un botları bize doğru gelirken yere sürtünmesini izledik.

Dan -çok ama çok yavaşça- elini kalçama koydu ve beni arkasına götürdü. "Ne yaptığını sanıyorsun, Seamus?"

"Sadece onunla konuşmak istiyorum. Yengemle konuşamaz mıyım? Ona birkaç soru sor. Onu tanımak istiyorum. Umutları ve hayalleri hakkında her şeyi öğren."

Dan'in kaskatı kesildiğini hissettim ve önüme doğru bir adım daha attı. "Biliyorsun."

İçeri girdiğimizden beri Seamus'un gözleri ilk kez benimkilerden ayrıldı. "Lanet olası bir mirasçıyla evlendin Dan. Lanet olası bir Mirasçı. Bunu sana o mu söyledi? Sana kim olduğunu söyledi mi? Bu kaltağın ne kadar para ettiğini biliyor musun?"

Seamus'un ses tonundaki zehirden irkilerek nefesimi içime çektim. Tabii ki Seamus'un bunu öğrenmesi an meselesiydi. Ama ben ne

Dan'in kardeşinin neden geçmişimi, kim olduğumu bir ihanet gibi gösterdiğini anlamıyordum.

Dan irkildi ama tehditkâr bir adım attı. "Kapa şu lanet çeneni."

"O sürtük seni kullanıyor."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun ve ona bir kez daha böyle dersin dişlerini dökersin."

Dan'in omzuna bir el koydum. Elini kalçama koyup beni nazikçe geri iterken beni silkeledi.

Gözleri meydan okumayla dolu olan Seamus sol elini kalçasına doğru kaldırdı, sağ eli ise yavaşça arkasına doğru kaydı. "Gözünün önündekini ve bu kaltağın alabileceği maaşı göremeyecek kadar aptalsın..."

Ellerimle ağzımı kapatarak geri sıçradım, çünkü Dan kardeşinin yüzüne yumruk atmıştı.

Sonra kardeşinin yüzüne, boğazına ve yan tarafına tekrar yumruk attı ve yumruklamaya devam etti. Seamus'a gelince, o da birkaç yumruk atmıştı ama hazırlıksız yakalanmıştı.

Ayrıca Dan daha motive görünüyordu.

Daha önce de kavgalara tanık olmuşum. Chicago'nun batısındaki bir çadır kentte yaşarken iki kez hedef alınmışım; bu karşılaşmalarda payıma düşen çürükler, kesikler ve kırık kaburgalar olmuştu. Kaçmayı öğrenmiştim. İlk bela işaretinde kaçtım. Her zaman. Küçüktüm. Nasıl dövüşüleceğini bilmiyordum. Her zaman koşuyordum, bazen bütün gece. Hapse girdiğimde, koşmak kökleşmiş bir alışkanlık haline gelmişti.

Bu çok uzun zaman önceydi. Bir ömür önce.

Şimdi, kardeşlerin annelerinin oturma odasını mahvetmelerini izlerken koşmuyordum. Koşamazdım. Bir araba kazasını izlemek ya da bir kazanın içinde olmak gibiydi. Gördüklerimden, şiddetten o kadar şok olmuşum ki kıpırdamıyordum.

Ama sonra Seamus -ki açıkça daha kirli, daha sinsi bir dövüşçüydü- yan masadaki pirinç lambaya uzandı. Dan bunu gördü ve kolunu engelleyerek sağ tarafını savunmasız bıraktı. Seamus bu boşluktan yararlanarak Dan'in boğazını yakaladı ve Dan'i geriye doğru dönüp kaçmaya zorladı.

Bunlar olurken ve Seamus'un parmakları lambanın üzerine tam olarak kapanamadan, ağır belgelerle dolu çantamı kaptım, ileri atıldım, bir kez salladım ve yüzünün tam ortasına vurdum.

Seamus'un boynu geriye doğru kırıldı, tökezledi, kendi ayaklarına takıldı ve yere çakıldı. Yere yuvarlanırken elleri burnuna geldi.

yan.

"Seni aptal sürtük! Burnumu krdn!"

Dan kardeşinin kaburgalarına tekme atacakmş gibi hareket etti ama ben

nne geçip elimi omuzlarına koydum ve onu geri ittim.

"Onlar sadece isim. Lütfen. Lütfen yapmayın. O buna değmez."

Dan bana bakmıyordu, kardeşine bakıyordu, gözleri öldürücü bir öfkeyle kararmıştı. "Siktir git buradan."

"Yoksa ne olur?"

Dan etrafımdan dolandı, masadaki lambayı kaptı ve kardeşine doğru ilerledi. ekiştirerek kordonu duvardan kopardı ve abajuru ampulden ayırdı.

"Dan. Bekle. Dur. Lütfen." Koluna uzandım ama faydası olmadı. Omuz silkmedi ya da beni itmedi ama çok güçlüydü. Hızla giden bir treni durdurmaya çalışıyor da olabilirdim.

Kardeşinin arkasına çömeldi, akoru aldı ve Seamus'un boynuna doladı. ekmeye başladı.

Seamus hiçbir şey söyleyemeden hemen önce, "Siktir," dedi.

Ağabeyi tekmeleyip ırpnrken Dan kulağına yaklaşarak onu yukarı ve geriye doğru çekti.

"şimdi beni dinle, seni değersiz bok parçası. Onunla konuşmayacaksın. Ona bakmıyorsun. Onu düşünmüyorsun. O senin için yok. Seni onun yanında görürsem, onun adını söylediğini duyarsam, seni bulurum ve lanet olası bir BM kararı bile seni canlı canlı paralamamı engelleyemez. Beni anlıyor musun?"

Seamus başını sallamak için elinden geleni yaptı.

Aniden ayağa kalkan Dan, kardeşinin acı veren bir *gümbürtüyle* yere düşmesine izin verdi. Ardından Seamus yerde soluk soluğa yatarken onun sırtına doğru ilerledi. Başka bir darbeye hazırlanarak gerildim ama Dan sadece kardeşinin pantolonunun arkasına uzandı ve bir silah çıkardı. Sonra Seamus'un ayak bileğine basıp bir dizini diğer bacağının arkasına koyarak botlarından bir bıçak ve bir silah daha çıkardı.

"Buraya onu kaçırmaya mı geldin? Ha?" diye sordu, eliyle ağzının kenarındaki kanı sildikten sonra silahları kontrol etti.

Soğuk bir dehşet, bir kova buzlu su gibi boynumdan ve omurgamdan aşağı szld. Seamus nefes almakta zorlanırken ona baktım, o da bana baktı. Gözleri okuyamadığım bir duyguyla irileşmişti.

Dan silahları merdivenlere bıraktı, sonra kardeşinin yanına dönerek onu okşadı. Memnun görüldüğünde kendi arka cebine uzandı ve telefonunu çıkardı.

"Kimi arıyorsun?" Dengede durmak için tırabzana tutunarak sordum.

Dan telefonu kulağına götürerek, "Polisi," diye cevap verdi.

Başımı salladım, kollarımı kendime sardım ve merdivenlerde silahların ve bıçağın yanına oturdum.

Dan bana döndü, gözleri endişe doluydu. "Hey. Hey-iyi misin?"

Tekrar başımı salladım, omuzlarım öne doğru kamburlaşmıştı. Üşüyordum. Çok üşümüştüm. Titremeye başladım. Durduramadım.

Dan koşarak yanıma geldi ve şefkatle yanağımlı okşadı. "Kit-Kat, evet, evet. Bir kaçırma girişimini bildirmek istiyorum. Fail hâlâ burada ama etkisiz hale getirildi." Dan bir an durakladı, telefonun diğer tarafındaki kişiyi dinliyordu. "Tabii, tabii. Adres-"

Sözünü bitirmesine fırsat kalmadan telefon elinden düştü çünkü Seamus lambayı doğrudan kafasına indirmişti.

Dan yere yığıldı. Çığlık attım.

Hiç düşünmeden silahıma davrandım, merdivenlerde durdum ve emniyetini kapattım. "Ondan uzak dur!"

Seamus sendeleyerek geri çekilirken bana baktı, lambayı yere bıraktı ve bana avuçlarını gösterdi.

Dan'ın etrafından dolandım. Belki aptalcaydı ama ilk içgüdümlü onu korumak, onunla kardeşi arasında durmaktı. "Yemin ederim, ona dokunursan seni vururum."

Seamus gözüne damlayan kanı sildi. "Biliyordu," diye homurdandı. "Ona sen söyledin."

"Neyi?" Ağırlığımı ayaklarımın üzerinde ileri geri kaydırdım, ne demek istediğini anlamamıştım. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Adam dedi ki," sesi kabaydı ve konuşmak acı veriyormuş gibi durakladı ve yavaşça geri çekildi, "onunla oynadığını söyledi. Onu kullandığını söyledi."

"Kim?" Elim titriyordu ve kendimi hareketsiz durmaya zorladım, dirseğimi büktüm, dişlerimi sıktım. "Kim söyledi bunu?"

"Fark etmez," dedi başını sallayarak ve muhtemelen kapı koluna ulaşmak için arkasına uzandı.

Kapıyı yavaşça açtı ve ben de onu izledim. Gözleri artık meydan okur gibi bakmıyordu. Eğer içgüdülerime güvenebilsem, pişman görünüyorlardı. Ne yapacağımı bilemedim. Onu vurmak istemedim. Ama gitmesine izin veremezdim, değil mi?

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ve sallanan çenemi tutmak için dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım, iki adım ileri attım ama hiçbir işe yaramadı.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne yapmalıyım?

"Söyle ona-" yüzünü buruşturdu, eli boğazına geldi. Açık kapı aralığında durdu, bana baktı. Sadece bakıyordu.

Gözyaşlarımı kırıştırdı ve ona baktım. "Ona üzgün olduğumu söyle," diye fısıldadı.

Git

buradan.

Sadece git.

Başını salladı, düşüncelerimi yüksek sesle söyleyip söylemediğimi merak etmeme neden oldu. Gözleri arkamdaki bir noktaya kaydı. Ve sonra kapıdan çıkıp gitti.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ABD Gıda, ilaç ve Kozmetik Yasası: İlk olarak 1938 yılında kabul edilen bu yasa yeni ilaçları ilk kez piyasa öncesi güvenlik değerlendirmesine tabi tutmuştur. Bu durum, FDA düzenleyicilerinin yeni ilaçlar için hem klinik öncesi hem de klinik test sonuçlarını incelemesini gerektirmiştir.

-FDA.gov

****Dan****

"..."

"Ne?" "..."

"Bir şey söylemek istiyorsan, söyle gitsin." Pencereden dışarı baktım telefonuma bakıp aşağıdaki karınca kadar insanları izlemek yerine çatı katına çıktım. Parka dönmeden önce Pearl Caddesi'nde yürüyen siyah takım elbiseli bir adamı gözlerimle takip ettim.

Quinn telefonun kendi tarafından, "Moralin bozuk," dedi.

Cevap

vermedim.

Haklıydı.

Kötü bir ruh halindeydim.

Beş gündür kötü bir ruh hali içindeydim, kardeşim karımı kaçırmaya çalıştığından beri. Seamus'un birini kaçırmaya kalkışması beni şaşırtmadı. Hatta Seamus'un milyarder bir mirasçıyı kaçırmaya kalkışması bile kendi içinde çok mantıklıydı.

Ama kendi kardeşinin *karısı*? Bu çok boktan bir şeydi. "Evet.

Yeni olan başka ne var?" Sonunda homurdandım.

Gözlerimi parktaki adamdan ayırmadım. Bir bankın yanından geçti, durdu, arkasını döndü, banka doğru yürüdü ve oturdu.

Bu garipti, değil mi?

Hayır. Garip değildi.

Garip değildi. Geçen Çarşamba gününden beri, olmayan tehditler görüyor ve her gün tedirgin bir pislik gibi davranıyordum. Gözlerimi ovuşturarak başımı salladım. Kendime gelmem gerekiyordu.

Uyandıgımda, Seamus büyükannem O'Malley'in en sevdiği lambayla kafama vurduktan sonra, bir sağlık görevlisiyle yüz yüze geldim. İlk sorum "Kat nerede?" oldu. Onun iyi olduğunu görünce ikinci sorum "Öldü mü?" oldu. Çünkü eğer ölmediyse, onu öldürecektim.

Bilin diye söylüyorum, ölmemişti ve ben de onu öldürmemiştim. Henüz öldürmemiştim.

Seamus ortadan kaybolmuştu. Kat bana onun nasıl gittiğini anlattı, silahı ona doğrultmuştu ve o pislik herif kapıdan çıkarken özür diliyordu. Özür dilemek. *Bu ne lan?*

"Beyin sarsıntısı geçiriyorsun, aptal. Neden dinlenmiyorsun?" Quinn'in sesi ne üzgün ne de meraklı geliyordu. Sadece Quinn gibi konuşuyordu.

"Dinleniyordum. Şu anda da dinleniyorum."

"Koşu bandındasın."

"Ama koşmuyorum. Yürüyorum. Beni hastaneden taburcu ettiklerinden beri bu otel odasında tıklıp kaldım." Gözlerim yine parktaki adama takıldı; telefonla konuşuyor gibiydi. "Ama bunu biliyorsun, o yüzden sana neden tekrar anlattığımı bilmiyorum."

"Çünkü birine şikâyet etmen gerekiyor." Bunu söyleyen Sandra'ydı, sesi sanki odanın diğer tarafından bağırıyormuş gibi geliyordu. Tekrar konuştuğunda ahizeye daha yakındı. "Senin dertleşmeye ihtiyacın var."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle," dedi mantıklı bir ses tonuyla. "Bir çile yaşadınız. Çileler teselli gerektirir. Duygularınız hakkında konuşmanız gerekir, aksi takdirde TSSB ortaya çıkabilir. O yüzden lütfen dertleşin."

Pencereden dışarı baktım, gözlerim şimdi ufuk çizgisindeydi. "Ne? Şu anda mı demek istiyorsun?"

"Evet, Striptizci Gözler, hemen şimdi," diye emretti Sandra; sonra daha sessiz, sanki fısıldar gibi, "İstersen dinleyebilirsin, ama bundan sonrasını ben hallederim," dediğini duydum.

"Bekle." Kaşlarımı çattım. "Bana ne dedin?"

"Bu bir iltifattı. Verildiği şekilde kabul et." Başımı salladım, kafamı karıştırıyordu. "Quinn hâlâ orada mı?"

"Evet. Buradayım." Durakladı, boğazını temizledi ve sonra robot gibi ekledi, sanki sorulmuş gibi, "Lütfen dertleşin."

Bir kahkaha attım, Sandra'nın diğer uçtan ona laf yetiştirdiğini hayal ettim. Gülmek iyi hissettiriyordu. Aynı zamanda acıtıyordu da. Dudağım çoğunlukla iyileşmişti ama Seamus birkaç kaburgamı zedelemişti. Pis bir dövüşçüydü ve hâlâ ağrıyorlardı.

"Güzel. Quinn, dinle, bu hafta sonu için her şey hazır mı?"

"Neden dertleşmiyorsunuz?" Sandra sordu, sesi içimizden birini psikanalize tabi tutmaya çalışırken kullandığı tuhaf niteliğe bürünmüştü. "Peki Kat nasıl? Annesini ziyaret etti mi?"

"Evet," diye homurdandım. "Pazar günü gitti."

"Sen onunla gitmedin, değil mi? Yani dinleniyordun, değil mi?"

"Hayır."

Kat'in annesini ziyareti benim için hassas bir konuydu ve beni daha kötü bir ruh haline sokuyordu.

"Hangi soruya hayır? Onunla mı gittin yoksa dinlendin mi?"

"Hayır, onunla gitmedim. Evet, dinlendim." Gözlerimi devirdim ve bu hareketin beynime verdiği acıyı görmezden geldim.

Geçen Cuma Kat'in annesini ziyarete gitmemiz gerekiyordu. Hastanede kalışım ve diğer şeyler yüzünden ziyaret iptal edilmişti. Ama Kat'in annesini görmeye gitmesi, ona babasının ölümünü anlatması gerekiyordu, o yüzden Pazar günü gitmişti. Bensiz.

"Sen daha iyi olduğunda, gelecek hafta tekrar gitmeli. Kaçmadığından emin ol."

Yüzümü buruşturdum. "Bizi biraz rahat bırak Sandra. İşler çığırından çıktı." Açıkçası Kat'in annesini görmeye gitmesini isteyip istemediğimi bilmiyordum.

Tesisten üzgün dönmüştü, ağlamaktan gözleri kızarmıştı. Onu o şekilde görmek mideme bir yumruk gibi inmişti ve bundan nefret ediyordum.

"Güvenlikçi Dan-" Sesi bir tehdit savurmaya hazırlanıyor gibiydi.

Ben de araya girdim, "Psikiyatrist Sandra, annem dönene kadar on beş dakikam var ve beni telefonda görürse böbreğine sıçar. O yüzden Quinn'le konuşmama izin ver."

"Tamam. Ama Cumartesi günü seni gördüğümde dertleşeceğiz.

Kat'e benim için sarıl."

"Anlaşıldı. Şimdi Quinn'i tekrar hatta bağla ve beni hoparlörden çıkarmasını söyle."

Telefon birinden diğerine geçiyormuş gibi bir ses çıkardı ve sonra Quinn, "Tamam. Diğer odaya geçiyorum," dedi.

Söylemediği şey, *bu kaçıklardan uzakta*.

Söylemesine gerek yoktu; ses tonuyla bunu ima ediyordu. Bu da beni gülümsetti.

"Bu hafta sonu için hazır mısın?" Tekrar sordum. "Herkes hâlâ geliyor mu?"

"Evet. Hepimiz orada olacağız. Chicago'dan erken ayrılıyoruz, saat ondan önce varırız. Betty havaalanından ulaşım için gerekli ayarlamaları yaptı, sizinle Langham'da buluşacağız."

"Güzel. Bu çok iyi." Kat'in arkadaşlarını görmeyi dört gözle beklediğini biliyordum.

Geçen hafta sonu gelmeyi teklif etmişlerdi ama ben beyin sarsıntısından kurtulmaya çalışırken Kat de benim beyin sarsıntısından kurtulmamdan korktuğu için uygun bir zaman değildi. Ayrıca Kat'in son birkaç gündür yatakta kalmak -onsuz- ve dinlenmek dışında bir şey yapmama izin vermemesi de iyi bir zaman değildi.

Dostum, dinlenmekten nefret ederdim. Kararımı vermiştim, asla emekli olmayacaktım. Dinlenmek ölümler içindi.

"Wally'yi de mi getiriyorsun? O nasıl?" Gözlerim yine parktaki adamı aradı, hâlâ bankta oturmuş telefonu ile konuşuyordu.

"Evet, Wally'yi getiriyoruz. O iyi. Sanırım Sandra ve Alex bir köpek alacaklar."

"Hey. Bu harika."

"Evet." Quinn yine boğazını temizledi. "Dinle, Seamus hakkında yeni bir bilgin yok. Ortadan kayboldu."

"Ortadan kayboldu." Gözlerimi kapattım ama koşu bandında dengem bozulunca hemen yeniden açtım. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Alex onu Harvard Caddesi'ne kadar takip etti. Yaya olarak gidiyordu. Sonra bir gölgenin içine girdi. Bir daha hiç çıkmadı. Oradaki adamlarımız o zamandan beri onu görmemişler."

"Tamam. Güzel. Sanırım ..." Başımı salladım ve elimi kaldırarak yanımdaki kolu kavradım. "Sanırım bu mantıklı. Boston'ı ondan daha iyi kimse bilemez. Kaybolmak istiyorsa, kaybolacaktır. Söylesene, Kat'in kuzeniyle ilgili neler oluyor? Orada yeni bir hareket var mı?"

"Evet. Kat'in Janie'ye bazı mali raporlar gönderdiğini biliyor muydun? Caravel'den mi?"

"Evet. Kat bundan bahsetmişti."

İyi olduğuma dair itirazlarıma rağmen Kat daha düne kadar işe gitmemişti. İlk başta, hastaneye götürüldüğümde ve *beni gözlemleyebilmeleri* için bir gece kalmaya zorlandığımda, yatağımın yanındaki sandalyede uyumuştı. Benimle yatmazdı çünkü kafamı sarsmak istemediğini söylemişti. Sonra serbest bırakıldığımda Langham'daki çatı katında çalışmaya başladı.

Daha da kötüsü -nankörlük etmek istemem ama- annem son birkaç gün işten izin almış ve çatı katında bizimle kalmıştı. Ben süitin bir tarafında, Kat diğer tarafında -başka bir yatak odasında- annem de aramızdaki yatak odasında. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum ama çatı katında annemin evinde sahip olduğumuzdan daha az mahremiyetimiz vardı. Anlayın işte.

Kat Pazartesi günü Caravel'e varır varmaz Janie'ye mali raporları gönderdi. Hâlâ Caravel'in ilaç portföyünün tam listesini ele geçirmeye çalışıyordu. Operasyon bölümündekiler hıyarlık ettikleri için listeyi almak biraz zaman alıyordu (benim sözlerim, onun değil).

Tüm bunları biliyordum çünkü annem her zaman yanımda olduğu, bana göz kulak olduğu *ve yorucu* bir şey yapmadığımdan emin olduğu için aşağı yukarı konuşabildiğimiz tek şey buydu. Bana Seamus'la iyi geçinmemi söylediği için kendini suçlu hissediyordu. Bu çok açıktı. Buna ihtiyacı yoktu ama hissetti. Bu yüzden benimle ilgilenmeye çalıştı.

Ama suçluluk duygusu beni karımla ikinci aşamadan uzak tuttu. Beş gün boyunca.

Beş lanet gün boyunca kardeşler gibi öpüşmekten başka bir şey yapmadık. Neyse, şimdi Quinn'e ve mali raporlara dönelim.

"Janie bir şey bulduğunu düşünüyor ama daha fazla zamana ihtiyacı var," dedi. "Cuma gününden önce cevap bulmayı umuyor."

"Bana şimdi söyleyebileceğin bir şey var mı?"

"Gerçekten bilmiyorum. Caravel'in Caleb Tyson'ın CEO olduğu dönemden başlayarak bir dizi küçük laboratuvar ve şirketi satın almasıyla ilgili bir şeyler söyledi. Ekstra paranın kaynağı olarak bunun önemli olduğunu düşünüyor gibiydi."

"Peki ya Caleb'in boş banka hesapları? Orada ne olduğu hakkında bir fikri var mı?"

"Hayır. *Janie*'nin ..." Quinn'in sesi daha fazlasını söylemek ister gibiydi. "Ne oldu?"

"Marie, Kat'in Janie'den yardım istediğini biliyor."

Devam etmesini bekledim. Devam etmedi. "Yani?"

"Yani Marie erkek arkadaşı Matt'le Kat'in Caravel'le ilgili endişeleri olduğunu konuşuyordu ama Marie belli ki ayrıntıları bilmiyor. Matt'in yapay zekâ işleriyle ne kadar ilgili olduğunu biliyor musun?"

"Pek sayılmaz." Matt'i iyi tanıımıyordum. Onunla sadece bir kez, Janie ve Quinn'in, Fiona ve Greg'in bebekleri doğduğunda hastanede tanışmıştım.

"Bu alanda çok önemli biri, o yüzden robotikle ve sektördeki tüm önemli oyuncularla ilgili her şeyi biliyor."

"Ve?"

"Matt, mezun olduktan sonra Caravel'de araştırma müdürü olarak çalışan ve insanların görmesine yardımcı olmak için yapay zeka kullanan oküler implantlar üzerinde çalışan bir yapay zeka uzmanıyla aynı okula gitti. Bu riskli bir iş ve Matt bu adamın Caravel'de çalışırken tezgah araştırması için onay almakta çok zorlandığını söyledi."

"Tezgah araştırması nedir?"

"Bu durumda, sanırım insanları kullanmadan önce hayvanları kullandığı anlamına geliyor. Bu oküler implant doğuştan kör olan insanlar için ezber bozan bir şey olabilir ve bu adam, Dr. Branson, geçen yıl Caravel'den kovuldu. Departmanındaki araştırma ve geliştirme parası kesildi."

"Geçen yıl ne zaman?" "Mayıs ayında."

Bu ilgimi çekti. Caleb Nisan ayında hisselerini nakde çevirmişti.

Quinn devam etti. "İşin garip tarafı da bu: Dr. Branson işten çıkarıldıktan hemen sonra bir miktar para aldı - yani, araştırmaya devam etmek için *hemen ertesi gün* fon aldı."

"Bu çok garip. Nerede peki? Hâlâ Boston'da mı?" Belki araştırma tesisine uğrayıp etrafa bir göz atabilirim.

"Hayır. Artık ABD'de değil. St. Kitts'te bir laboratuvar ve klinik tesis kurdu."

Dünya coğrafyası hakkındaki vasat bilgimi yokladım ama bir şey bulamadım. "Orası neresi?"

"Bir Karayip adası. Janie, Gıda ve İlaç İdaresi'nden onay almakta zorlanan Dr. Branson'ın araştırmasını küçük bir Karayip adasına taşımasının mantıklı olduğunu düşünüyor. Janie, bu küçük adaların genellikle ABD ve diğer gelişmiş ülkelerdeki 'insan deneklere etik muamele' gerekliliklerine sahip olmadığını söylüyor."

"Dr. Branson'ın fakir insanlar üzerinde araştırma yapabilmek için fakir bir ülkeye taşındığını ve FDA'nın onu durdurmasından endişe duymadığını mı söylüyorsunuz?"

Quinn i  çekti. "Kulağa  yle geliyor."

"Bu biraz Dr. Frankenstein saçmalığı. Peki Dr. Branson parayı nereden buldu? Yani, çok paraya ihtiya ı var, değil mi?"

"Matt bilmiyor. Henüz bilmiyor."

"Matt sorabilir ama, değil mi? Dr. Frankenstein'la yakın mı?" Quinn'in bu soruya nasıl cevap vermesini istediğimi bilmiyordum. Bir yandan, eğer Matt Dr. Frankenstein'la yakınsa, Marie'yle olan ilişkisini onaylamamı yeniden düşünmem gerekecekti. Marie iyi bir insandı. En iyi insandı. En iyi türden bir insanı hak ediyordu. Yasaları atlatmak için yoksul insanları sömürmek hoş değildi.

Öte yandan, Matt o adamla yakın değilse, ondan hiçbir yanıt alamayabilirdik.

"Matt soracağını, ama Dr. Branson'la hiç anlaşamadıklarını söyledi. Adamın her şeyi hep yanlış nedenlerle yaptığını söyledi."

"Yanlış nedenler mi?"

"Para. şöhret. G  ."

Homurdandım. "Caleb'a benziyor."

"Demek  yle. Caleb Tyson'ın peşinde adamlarımız var, geçen Perşembe kuyruğu istediğinden beri hareketlerini izliyorlar ama şu ana kadar sıra dışı bir şey yok."

"Böyle bir adam için sıra dışı olan ne? B pozitif yerine O negatif bakire kanı içmek mi?"

Quinn gülmeye benzer küçük bir ses çıkardı. "şimdiye kadar eve, işe, birkaç güzel restorana ve Duxbury'deki marinaya gitti. Hepsi bu kadar. Alex iletişim gözetimini yürütüyor. şimdiye kadar ilginç bir şey çıkmadı."

"İletişim takibi" derken Quinn, Alex'in onun telefonunu dinlediğini, bilgisayarlarını ve e-postalarını hacklediğini kastediyordu.

 atı katının kapısının açılma sesiyle koşu bandını durdurup dışarı  ıktım. "Kahretsin, annem geri döndü. Gitmem gerek." Ayak seslerini dinlemek için kendimi zorladım ve fısıldadım, "Caleb bilmem gereken bir şey yaparsa ya da Seamus yeniden ortaya çıkarırsa bana mesaj at."

Yanıtını beklemeden telefonu kapattım ve olabildiğince sessiz bir şekilde pencerenin yanındaki büyük sandalyeye doğru yürüdüm.

Ve evet, annesinin gazabından korkan otuzlu yaşlarında bir adam olduğumu biliyorum. Naçizane görüşüme göre, bunun beni doğru yetiştirdiği anlamına geldiğine inanıyorum. Bir yetişkin olarak bile, genel anlamda konuşursak, ebeveynlerinizden birini veya her ikisini de hayal kırıklığına uğratmaktan biraz olsun korkmuyorsanız, o zaman boktan ebeveynlere sahip olmalısınız.

Felç edici bir korkudan bahsetmiyorum - felç edici korku da boktan ebeveynler demektir - bir parça endişeden, bir parça kaygıdan bahsediyorum. Örneğin benim ailemi ele alalım. Babamın ne düşündüğü umurumda bile değildi. Boktan bir ebeveyndi.

Ama annem? O kadına saygım vardı.

Yan masada bıraktığım Randall Munroe'nun "*Ya Olsaydı?*" adlı kitabını elime alıp, o yokken kitap okuyormuşum gibi davranmadan önce pencereden parka bir göz attım. Daha önce izlediğim adam orada değildi, ama belli ki takıntılı paranoyam hala canlı ve tekmeliyordu.

Kontrol altına almam gerekiyordu ve alacaktım da. Bu benim ilk sarsıntım değildi, ne beklemem gerektiğini biliyordum. Birkaç gün boyunca tedirgin, huysuz ve paranoyak olacaktım. Bir haftanın sonunda çok daha iyi olurdum. Bir ay sonra tamamen normale dönmüş olurdum.

Yumuşak bir kapı sesi duyuldu ve kapı yavaşça açıldı. Annem için kendimi hazırladım, onun telaşları, öpücükleri ve her şeyi iyileştirdiğine inandığı ama aslında sadece geçirmeme neden olan morina karaciğeri yağı için. Dediğim gibi, kendini suçlu hissediyordu.

Kafamı kaldırdığımda Kat kapıda duruyordu.

"Kit-Kat."

"Güvenlikçi Dan." Elleri arkasında, kapının çerçevesine yaslanmıştı, on çeşit güzellikte görünüyordu ve her zamanki gibi kusursuz bir şekilde bir araya getirilmişti.

Ama bu kez giysileri farklı görünüyordu. Pahalıydı. *Gerçekten* pahalı. Önü kırışık haki pantolonu, kahverengi mokasenleri, beyaz gömleği ve farklı renklerde hırkaları yoktu. Onun yerine, önü inci düğmelerle iliklenmiş, boynundan dizlerine kadar uzanan koyu mavi bir elbise, ona uygun mavi ayakkabılar, kulaklarında ve bileklerinde daha fazla inci vardı.

Ayrıca, her zaman olduğu gibi, kendimi düzeni bozmanın nasıl olacağına dair hayaller kurarken buldum. Elbisesinin düğmelerini açacak, rujunu öpecek, sütyenini çözecek, ellerimi ve ağzımı onun vücuduyla ve tadıyla dolduracaktım.

Kat yirmi beş yaşındaydı. Şu anki haliyle, titiz ve sofistike görünüşüyle, zaten bilmesem yaşını tahmin edemezdin. Boynum kaşınıyordu ama kendimi suçlu hissettiğim için değil. Kaşımak istediğim şey çete dövmeleiydi; tenimde kir gibi hissediyordum.

Bu dürtüyü görmezden geldim.

"Erken dönmüşsün," dedim. Yatağın yanındaki saat bana öğleden sonra 3:30 olduğunu söylüyordu. Tanrım, onu görmek çok güzeldi.

"Bir süre buradan çalışırım diye düşünmüştüm. Sen nasılsın?"

"Sıkıldım" demedim. Seni özledim. Azgın. Seni özliyorum. Paranoyak. Seni özliyorum. Acı içinde. Seni özliyor.

Bunun yerine, "İyi dinlenmiş."

Bakışları daraldı, sanki bana inanmıyor gibiydi.

Bir dakika dinledim. "Annem yanında mı?"

Annem otelden bir şeyle ilgili telefon aldıktan sonra neredeyse yarım saattir yoktu, bu yüzden Quinn'i aramış ve koşu bandına atlamıştım.

"Masaj yaptırıyor."

Bunun üzerine bir kaşımı kaldırdım. "Masaj mı?" Hayatım boyunca annemin masaj yaptırdığını hiç görmemiştim.

Kat başıyla onayladı. "Ve sonra yüz bakımı, pedikür, manikür, vücut parlatıcı kese, saç kesimi ve fön."

"Fön mü?" Şimdi iki kaşımı da kaldırmıştım.

Odaya doğru yedi adım attı. "Saçınızı kurutmak ve şekillendirmek için fön makinesi kullandıkları yer."

"Huh." *Buna ne dersin?* Kesinlikle düşündüğüm şey değildi.

"Fönün ne olduğunu sanıyordun?" Kat yatağın kenarına oturdu, yüzü bana dönüktü ve ayakkabılarını çıkardı.

"Boş ver." Çıplak ayaklarına baktım, gözlerim baldırlarına, dizlerine kaydı ve elbisesinin eteklerinde durdu. Muhtemelen patlamanın ne olduğunu düşündüğümü itiraf etmemeliydim; ayrıca konuşmamız gereken daha önemli şeyler vardı. "Tüm bunlar ne kadar sürecek?"

Lacivert topuklu ayakkabılarını düzgünce yatağın altına sokmasını izledim, ayak parmakları içerideydi; dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

"Birkaç saat."

Birkaç saat

mi? Birkaç

saat!

Teşekkürler, şansın koruyucu azizi her kimse, şansın koruyucu bir azizi olduğunu varsayarsak. Belki de Aziz Jude'du. O adam

Kayıp davaların koruyucu azizi, ki bu bazen aynı şeydi.

Sonuna kadar gitmeyeceğimizi biliyordum. Hâlâ orgazm kilitlenmesindeydik ve bu gayet iyiydi. Ama onu hissetmeyi, tenini, vücudunun sıcaklığını, akılsızken ve uyarılmayla rahatlamışken hareket etme şeklini özlemiştim. Tek ihtiyacım olan bunlardan birazıydı ve mutlu olacaktım.

Ve biraz da onun konuşmasını dinlemek. Biraz da onu güldürmek. Biraz da iç çekmesini.

Evet. İhtiyacım olan şey buydu. Tüm bu şeylere.

Kitabımı yan masaya geri koydum ve ayağa kalktım. "Oh. Gerçekten mi?" "Evet. Gerçekten." O da ayağa kalktı, ellerini arkasında kavuşturmuştu.

Gülümsemesi gitmiş, yerine aniden gergin görünen geniş gözlü bir bakış gelmişti. Bana gelirse daha az endişeli olacağını düşünerek ona doğru geçmedim.

"Ne yapsak acaba?" Sesimi hafif tutarak işaret parmağımla çeneme vurdum.

Bunun üzerine küçük bir sırtıma yaptı, gergin bir kahkaha attı ve omuz silkti. "Sanırım bir şeyler düşüneceğiz."

Şimdi yine bana bakıyordu. Ve hareket etmiyordu.

Tamam.

Suyu test etmek için küçük bir adım attım. O da küçük bir adım attı. Ben daha büyük bir adım attım, o da öyle yaptı. Yutkunmak kolay değilmiş gibi yutkunduk ve ellerinin şimdi yumruk şeklinde yanlarında olduğunu fark ettim.

Hmm.

"Günün nasıl geçti?" Onu dikkatle izleyerek sordum. Bugün ofise gittiği ikinci gündü. Caleb iki gün de oradaydı ama dün eve döndüğünde onu görmediğini söylemişti. Bu iyi bir şeydi. Bunun geri çekilmeyi planladığına dair bir işaret olmasını umuyordum ama geri çekileceğine bir an bile inanmadım.

Bu yüzden bizimkiler, Stan ve Nicolas, geçen Cuma Chicago'dan uçup gelmişler ve sırayla onun gölgesi olmuşlardı. Kat çatı katının dışında nereye giderse gitsin yanında tam bir güvenlik ekibi vardı ama Stan ya da Nicolas onun yanından hiç ayrılmıyordu. Onlar en çok güvendiğim iki adamdı ve ben kalıcı bir ekip kurup herkesi tatmin edecek şekilde inceleyene kadar onunla birlikte olacaktık.

"Benim günüm iyiydi." Dikkati üzerimdeki tişörte kaydı ve derin bir nefes aldı. "Senin günün nasıldı?"

"Sıkıcı." Sabırsızlıkla aramızdaki mesafeyi dört adımda kapattım ve boynunu öpmek için eğildim.

Kat başını yana eğerek bana daha fazla erişim sağladı. Kahretsin, güzel kokuyordu, harika hissettiriyordu ve tadı daha da güzeldi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Ellerimle." Ellerimi sırtından kışına doğru kaydırdım, gece yarısı rengindeki elbisesinin ipeksi kumaşı üzerinden kışını okşadım ve eteğini yavaşça kaldırdım.

Bir kahkaha attı ve gülümsemesini yanağımnda hissettim. "Yani, başın nasıl? Ya kaburgaların? Hâlâ ağrıyor mu?"

"Birazcık." Parmaklarımı elbisesinin düğmelerine götürdüm ve önce ilkini, sonra ikincisini, sonra üçüncüsünü açtım, ilerleyişimi izledim ve önden tutturulmuş başka bir sütyen giydiğini gördüm.

Kahretsin, bu kadını seviyorum.

Bu düşünce karşısında otomatik olarak gerildim ve hemen reddettim.

Yani, onu sevdim. Tıpkı hemcinslerimi sevdiğim gibi. Onu *çok* önemsedim. Ama onu sevmiyordum. Bu tür düşünceler için çok erkendi, çok erkendi. Belki gelecek yıl ya da ondan sonraki yıl, aramızdaki şeyler öngörülebilir bir rutine oturduğunda, o zaman birbirimize bakabilir, biraz zaman ayırabilir ve bu tartışmayı yapabilirdik.

Ama şimdi değil. İşler bu tür bir baskıyla suları bulandırmak için fazla iyiydi.

Bu arada elleri kollarını boynuma dolayacakmış gibi havaya kalktı ama son anda ürkererek geri çekti. Sonra parmaklarını göğsüme koyacakmış gibi kalktı ama yine durdular. Elleri tekrar yanlarına düştü.

Göğsünün kabarıklığını öpmek için eğildim, bir kolumu beline doladım ve dantelli sütyeninin kabını aşağı çekip tatlı meme ucunu ortaya çıkarırken inledim.

Onu emdim.

Dilledim.

Yaladım.

Ama sonra durdum.

Çünkü vücudu gergindi. Gergindi. Ve ellerine baktığımda, bir kez daha yanlarında yumruk olmuşlardı.

Ördeği sikeyim.

İçimi çektim, niyetlendiğimden daha yüksek sesle ve başımı salladım. Ne tahrik olmuştu ne de rahatlamıştı. Yavaşça doğrulup sütyenini düzelttim ve elbisesinin kenarlarını bir araya getirdim. Rüzgâr yelkenlerimi terk etmişti. Çünkü ben bir pisliktim.

İşleri ağırdan alma ve ona karşı dikkatli olma havasında değildim. Onu baştan çıkarmak için gereken işi yapmak, gerginleşmemesi ya da çıldırmaması için onu meşgul etmek istemiyordum. Beynim acıyordu. Düşünmek acıyordu. Bu kadar çok düşünmek, bir adım önde olmak, her dokunuşta zevk aldığından emin olmak istemiyordum - yapamıyordum.

Rahatlamasını istiyordum ama özetle, bunun bir iş olmasını istemiyordum. Eğilerek ellerimi bıraktım ve ona sıkı bir gülümseme verdim. "Eee..."

Monopoly oynamak ister misin?"

Şaşkınlıkla bana göz kırptı. "Ne?" "Ya da dama?"

Kesinlikle muhteşem görünen Kat bana baktı ve şaka yapıp yapmadığımı anlayamadığını hissettirdi. "Hemen şimdi mi?"

"Bak," diye başımı salladım, aniden doktorların haklı olabileceğini, belki de dinlenmeye ihtiyacım olduğunu hissettim. "Senin için neler hissettiğimi, seni ne kadar çok istediğimi biliyorsun, değil mi?"

Başını sallamadı, konuşmadı ya da bana düşüncelerini belli eden herhangi bir işaret vermedi. Sanki kafasını karıştırıyormuşum ya da sözlerimi anlamlandırmakta güçlük çekiyormuşum gibi bana bakmaya devam etti.

Ben de konuşmaya devam ettim. "Gerginsin. Gerçekten, gerçekten gerginsin. Seni o kadar çok istiyorum ki doğru düzgün düşünemiyorum. Bu da rahatlamana ve eğlenmene yardım etmem gerektiği anlamına geliyor. Senin zevkini önceliğim yapmak istiyorum. İnan bana, bu benim öncelik listemde çok üst sıralarda. Ama şu anda sinirliyim. Her şey beni rahatsız ediyor. Bu halinin rengi beni rahatsız ediyor. Yani, belki . . ." *Bunu söylediğime inanamıyorum*, "Belki de ben kendime gelene kadar bir şey yapmayı ertelemeliyiz."

Uzun bir süre bana baktı, sonra bir adım geri çekilirken bakışları rahatsız edici renkteki halıya kaydı. Sonra gözlerini sıkarak nefes verdi.

"Özür dilerim," dedi başını sallayarak, gözleri hâlâ kapalıydı. Alnını ovuşturarak bir adım daha geri çekildi. "Haklısın, gergindim. Beyin sarsıntısını ve çürük kaburgalarını düşünmeden edemedim. Sana zarar vereceğimden endişelendim."

"Oh." Bunun üzerine kaşlarımı çattım ve kendimi asil bir ahmak gibi hissettim. Sir Dan, sık kafalılığın görkemli majesteleri.

Ben burada kendimi düşünüyordum, o ise benim için endişeleniyordu. Belki de Aziz Jude'a *kafamı kıcımdan çıkarmam için* bir dua göndermem gerekiyordu.

"Oh. Şey-"

Sözümü kesti, "Ama haklısın. Bencilce davranıyorum."

"Hayır, hayır-"

"Beyin hasarını atlatmaya çalışıyorsun."

"Şey, evet. Yani, teknik olarak bu doğru. Ama-"

"Ve ben yapamam, en iyi koşullarda bile normal bir insan gibi rahatlayamam. Eğlenmem için ikna edilmem gerekiyor."

Gözlerim ona dikildi, çünkü bu ifadeyi tamamen doğru bulmuyordum.

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

Onu hiç kandırmamıştım ve kandırmayacaktım da. Asla. Baştan çıkarmak, çaba sarf etmek, *ikna* etmekle aynı şey değildi.

İkna etmek, bir insanı yapmak istemediği bir şeyi yapmaya ikna etmeye çalışmaktı. Eğer Kat'in beni istemediğini düşünseydim, eğer onun benimle birlikte olmak için benim ona yaptığım kadar yatırım yapmadığını ya da açlıktan ölmek üzere olduğunu düşünseydim, onu asla başka türlü ikna etmeye çalışmazdım.

Şimdi siz bunun benim bencil ve fedakâr olduğumu düşünmeden önce, öyle değil. Kesinlikle, kesinlikle değil. Bu benim sürekli olarak bencil ve benmerkezci olmam.

Sizi istemeyen ya da sadece yanlış nedenlerle isteyen bir kişiyi istemenin nasıl yıkıma ve kalp kırıklığına yol açtığını ilk elden gördüm. Hayatımdaki her şeyden çok, bunu kendim için asla istemedim. Bu yüzden, onun bana olan arzusunun yoğunluğunun benim ona olan arzumdan daha az olduğunu bir an bile düşünsem, ikna etmek mümkün olmayacaktı.

Dışarıda olurdum.

Aramızdaki her şey biterdi.

Bam.

Aynen böyle.

Babam kapıdan çıktığı anda kendime söz vermiştim.

asla kırık bir kalple geride kalan kişi olmayacağım. Asla olmayacak.

Kat sinirli bir nefes daha verdi ve beni duymamış gibi devam etti, "Ve bu senin için adil değil. İyileşiyorsun ve şimdi bunun zamanı değil."

"Sorunlarımı senin üzerine yıkma zamanım geldi." "Hey, ben itmeye karşı değilim."

Kat hafifçe güldü ama gözleri bana kendine kızgın olduğunu söylüyordu. "Özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak. Bunun seni aşağı çekmesine izin verme. Kendimde değilim, huysuzum, paranoyağım. Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok."

Sanki tekrar özür dilemesini fiziksel olarak engellemek istercesine dudaklarını birbirine bastırdı ve gidecekmiş gibi döndü. Onu bileğinden yakaladım.

"Bekle bir dakika, bekle." Bana dönene kadar kolunu nazikçe çektim. "Şu anda iyileşmek için zamana ihtiyacım var. Bu doğru. Ama seni temin ederim," diyerek onu kendime yaklaştırdım, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım, parmaklarımın çenesinin ve boynunun yumuşak derisinde gezinmesine izin verdim, "birkaç gün içinde, iyileştiğimde, burası baştan çıkarma şehri olacak."

Kat yine başını sallıyordu. "Beni baştan çıkarmana *gerek* yok. Sen hak ediyorsun-"

"Hey." Onu öne doğru çektim, öptüm, dudaklarını yaladım ve sonra öpücüğü derinleştirdim çünkü istiyordum, çünkü yapabilirdim ve çünkü bundan hoşlandığını biliyordum.

Öpücük saniyelerden dakikalara dönüşürken yavaşça rahatladığını hissettim, elleri hafif bir dokunuşla omuzlarıma geldi ve beni arzuladığım tüm yoğunluğuyla öptü.

Bitirdiğimde, bir an bile geçmeden, tekrar arkama yaslandım. Bu sefer onu kendime yakın tuttum ve sesimi alçaltarak gürledim. "Bana ne yapacağımı söyleme."

"Otoriter olmamı istemiyor musun?" diye sordu. Gözlerinin arkasındaki endişenin gittiğini, yerini hafiflik ve alaycılığın aldığını görmek beni memnun etti. Rujunun bulaşmış olduğunu ve elbisesinin hâlâ açık ve dağınık olduğunu görmek de beni memnun etti.

Düşünüyormuş gibi başımı öne arkaya eğdim. "Tamam. Bana ne yapacağımı söylemekten çekinme." Burnunu öptüm ve sonra dudaklarına doğru fısıldadım, "Ama asla bana neyi hak ettiğimi söyleme, tabii bu sen değilsen."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Patent: "Egemen bir devlet tarafından bir buluşun ayrıntılı olarak kamuya açıklanması karşılığında buluş sahibine veya devralana sınırlı bir süre için verilen bir dizi münhasır hak."

-Wex Legal Dictionary ilaç

patentleri genellikle başvuru tarihinden itibaren yaklaşık 20 yıl sürer. Reçeteli ilaç patentleri genellikle 180 günden 7 yıla kadar sürebilen bir münhasırlık süresine sahiptir.

-FDA.gov

****Kat****

Cuma öğleden sonra Janie bana mesaj attı.

Janie: *Caravel'in nasıl rekor kârlar elde ettiğini buldum. Şimdi konuşmak ister misin? Ya da bu tartışmayı yüz yüze yapmak?*

Janie'yle hafta başında fikirleri hakkında muğlak ifadelerle konuşmuştuk ama herhangi bir teoriye bağlanmak konusunda isteksiz görünüyordu. Hem gönderdiğim raporları hem de son üç yılda özellikle Caravel tarafından yapılan satın almalarla ilgili haber makalelerini iyice araştırmak için zaman istedi.

Şu anda sonu görünmeyen bir toplantıdaydım, ancak tartışılan konuyla yakından ilgileniyordum. Bu nedenle toplantı odasından ayrılmak yerine mesajına geri döndüm.

Kat: *Dan'i arayabilir misin? Akşam yemeğinde onu göreceğim, bana bilgi verir.*

Telefonumu kucağıma koyarak dikkatimi Araştırma ve Geliştirmeden sorumlu kıdemli başkan yardımcısına verdim, şu anda kendi yetki alanındaki ana bölümler için finansman eksikliğini detaylandırıyordu. Not alıyordum ama hiçbir şey söylemedim. Diğerleri gibi ben de toplantıya habersizce girmiştım.

Pazartesi gününden beri rastgele Ar-Ge toplantılarına katılıyordum. Amacım Caravel'in ilaç keşfi gündemi hakkında bir fikir edinmek umuduyla gözlem yapmaktı.

Şimdiye kadar, Caravel'in Caleb tarafından belirlenen mevcut gündemi statükoyu korumak gibi görünüyordu.

Şimdiye kadar katıldığım toplantılar arasında, bu adam bana Ar-Ge'de yapılan kesintilere ilişkin karşılaştığım en değerli ve kapsamlı kataloglamayı sunuyordu. Üstelik bu kataloglama, sayısız resmi talebime rağmen kimsenin benimle paylaşmak istemediği bilgilerdi.

Bölüm liderlerinin yanıt vermemesinden Caleb'in sorumlu olduğundan bir an bile şüphe etmedim; ne de olsa Caleb CEO'ydu. Şu anda olduğu gibi, kendi hisselerim için oy hakkım yoktu, bu yüzden taleplerime cevap vermek için ne gibi bir motivasyonları vardı?

Ancak bu başkan yardımcısının aklı başından gitmiş gibiydi. Belki de kuzenime o kadar *sinirlenmişti* ki, adam deyim yerindeyse *takım için bir tane almaya* istekliydi. Yorumlarını açıkça bana yöneltmiyordu, ancak ben orada olduğum için senaryo dışına çıktığı ve ilaç keşfindeki ciddi kesintilerin Caravel'in uzun vadeli yaşayabilirliğine zarar verdiğini ima ettiği açıktı.

Kıdemli başkan yardımcısıyla aynı fikirdeydim. Eğer araştırma ve geliştirme yapmıyorsak o zaman ne yapıyorduk? Ne anlamı vardı ki?

Yirmi dakika kadar daha geçti, belki daha da fazla. Konu FDA ve EMEA'ya advers olay raporlamasına geldi. Kalçamdaki cep telefonu çaldı, Dan'in adı ekranda yanıp söndü ve kalbim bir çarpıntı ve bir burkulma yaşadı. Mümkün olduğunca sessiz ve dikkat çekmeden odadan çıktım, Stan de beni takip etti ve kapıyı arkamızdan dikkatle kapattı.

Aramayı kabul ettim ve telefonumu kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Selam. Benim. Neredeyse geldim ve Stan için de akşam yemeği getiriyorum." "Teşekkür ederim." Omzumun üzerinden Stan'e baktım ve başımı eğdim.

Bizi asansöre götürecek olan uzun koridordan aşağıya. "Ofisime geri dönüyoruz ve sizinle orada buluşacağız."

"Kulağa hoş geliyor." Arabasının dönüş göstergesinin klik sesini duydum. "Kapalı otoparka giriyorum. Hey, bugün Minik Şeytan'dan bir sorun çıktı mı?"

"Hayır. Onu görmedim." Tekrar Stan'e baktım ve o da Caleb'i görmediğini belirterek başını salladı.

"Hmm. . ."

"Ne?"

"Sadece, onu bütün hafta görmedin."

"Evet, ama bilgi toplamak için yapılan her türlü girişimi hile yoluyla engelleyerek varlığını hissettirdi. Burada neler olup bittiğini öğrenebilmemin tek yolu bölüm toplantılarına habersiz katılmak."

"Hmm . . ."

"Ne? *Hmm* ne demek?"

"Sizinle temas kurmaya çalışmadı. Sizinle alay etmiyor. Bilgi akışını durdurmak, seni kilit altında tutmaya çalışmakla kıyaslandığında hafif kalıyor. Orada olduğunu, şehirde olduğunu, her gün işe geldiğini biliyoruz. Neden sana işkence etmeye çalışmıyor? Neyi bekliyor?"

"Belki de vazgeçmiştir." Bu sözleri söylerken bile uzak bir ihtimal olduğunu biliyordum.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Zamanını bekliyor, bekliyor ..." Dan düşüncesini bitirmedi. Telefonun onun tarafından gelen, çimento üzerinde keskin bir dönüş yapan lastiklerin hafif gıcirtısını dinledim. "Neyse boş ver. Dinle, yakında görüşeceğiz. Beş dakika sonra mesela."

"Kulağa hoş geliyor."

Vedalaştık ve telefon görüşmesi sona erdiğinde koridorda yürüyen birkaç kişinin bize doğru geldiğini gördüm. Stan soluma kaydı ve elini sırtıma koyarak benimle yaklaşan grubun arasına girdi. Bu, gençken nefret ettiğim türden bir şeydi; bana tahsis edilen güvenlik görevlisi benimle diğer insanlar arasında dururdu.

Ama şimdi, tanıdığım ve sevdiğim Stan varken, kendimi umursayacak kadar fark etmemiş buluyordum.

Kümeden birini resminden tanıdım -Dr. Carlyle- Dr. Branson'ın eski grubundan, küçültülmeden önceki Ar-Ge üyesiydi. Dr. Branson, Caleb'in özel emriyle işten çıkarılan bilim adamıydı ve Marie ve Matt'e göre, Karayipler'deki küçük bir adada çalışmalarına devam etmek için bilinmeyen bir kaynaktan hemen fon almıştı.

Geçtiğimiz Çarşamba günü Janie ile Marie ve Matt'in verdiği bilgiler hakkında konuştuktan sonra Dr. Branson ve ekibini araştırmaya karar vermiştim.

Elimi Stan'in koluna koyarak ona doğru eğildim. "Bir saniye. Bu kadınla konuşmak istiyorum."

Başını salladı, gergin görünüyordu ve bana yer açmak için bir adım geri çekildi.

"Affedersiniz, Dr. Carlyle?" Elimi uzatarak kadının önünü kestim. "Merhaba. Ben Kathleen Caravel-Tyson."

Tüm grup durdu, benimle meslektaşları arasında gidip gelirken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kendi adına, hafifçe şaşırmış görünüyordu ama dehşete kapılmış değildi. Bu çok kötü oldu. Hayran olmasını tercih ederdim.

"Ah, merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum." Tokalaşmamı kabul etti ve bana sıkı bir gülümseme verdi.

"Sizinle biraz konuşabilir miyim? Oküler yapay zeka üzerine yaptığınız çalışmalarla ilgileniyorum. Asansöre doğru gidiyorum ve beş dakikam var." -saatin kaç olduğunu fark etmeden telefonuma baktım- "Beş dakikam var. Yönetim kurulunu önümüzdeki altı çeyrek için fonları iki katına çıkarmaya zorluyorum ve amiral gemisi projeler arıyorum. İleriye dönük olarak Ar-Ge harcamalarının odağı konusunda düşüncelerinizi almak istiyorum."

Başını salladı, şimdi daha şaşkın ve belki biraz da sersemlemiş görünüyordu. "Evet. Kesinlikle."

İş arkadaşlarından uzaklaşarak Stan'e baktı, Stan de ona ifadesiz bir şekilde baktı ve sonra yanıma geldi.

"Lütfen," diyerek benimle yürümesini işaret ettim, "bana şu anki projeniz hakkında biraz bilgi verin."

Dr. Carlyle endişeyle bana baktı. "Sadece beş dakikamız olduğu için, yeni Ar-Ge dolarlarıyla ilgili planlarınızı tartışmayı tercih ederim."

"Mevcut projenizin genişletilmiş finansmanı hak ettiğini düşünmüyor musunuz?" Dr. Branson'ın ayrılmasından sonra hangi projeye atandığını hatırlamaya çalışarak hafızamı yokladım.

"Hayır. Şu anda, satın aldığımız yeni bir jenerik ilaç için yetim ilaç statüsü elde etmek üzere oftalmolojik ruhsatlandırma ekibiyle birlikte çalışıyorum. Bu oldukça basit ve genişletilmiş fon ya da araştırma gerektirmiyor."

Ona Dr. Branson hakkında sorular sormak için konuşmayı uzatmak isteyerek adımlarımı yavaşlattım. Yeni görevinden dolayı cesaretinin kırılmış gibi görüldüğünü fark ettim.

"Peki o zaman, ileriye dönük olarak enerjinizi nereye odaklamak istersiniz? Size göre yatırıma değer olan hangi araştırma alanları yeterince finanse edilmedi ya da finansmanını kaybetti?" Sorgulama yöntemimin çok açık olmamasını umarak yüz hatlarıma sakın bir gülümseme yerleştirdim.

Dr. Carlyle birkaç metre ötedeki asansörlere baktı ve durup bana doğru döndü. "Geçen yıl oküler implantlara adanmış bir ekibimiz vardı, ilk sonuçlarımız umut verici olmasına rağmen uyarı yapılmadan kapatıldı."

Bingo.

"Bana daha fazlasını anlat." Kollarımı kavuşturdum, onu inceliyordum.

Dr. Branson'ın oküler yapay zeka projesini acı verici bilimsel ayrıntılarla anlatmaya başladı. O konuştukça kalbim hızlandı ve ben de ona ayak uydurmaya çalıştım. Gerçek şu ki, söylediklerinin çoğunu anlamıyordum, her kelime bir öncekinden daha fazla hece ve Latince kök içeriyordu.

Sesi aniden yükseldi - bağırarak kadar değil, ama tedirgin olduğunu anlayabileceğim kadar - ve "kanıtlayıcı güç analizi" ve "bölünmüş kuyruklu T-testleri" gibi ifadeler kullanarak bir tirada başladı. Düşünceli görünmek ve kendimi kaybetmemek için elimden geleni yaptım ve kendime bilim insanlarının genellikle farklı bir dil konuştuğunu hatırlattım. Aynı şekilde, çoğu insanın güven aralığı tahminine atıfta bulunan sürekli değişkenlerin ne olduğunu bilmediğinden de genellikle haberleri yoktu.

Belli belirsiz bir fikrim vardı, o da geçen dönem tesadüfen araştırma yöntemleri dersi aldığım için.

Ama sonra şöyle dedi: "Asıl mesele, projenin yanlış tanıtılmış olması. Nasıl ya da neden bilmiyorum ama araştırma müdürümüzün yönetici grubuyla paylaştığı sonuçlar tamamen yanıltıcıydı. Dışarıda bırakmıştı."

"Yanıltıcı mı? Araştırma müdürünüz yönetici grubunu neden yanlış yönlendirsin ki? Adı neydi?"

"Dr. Branson araştırma müdürüydü ve" diye başını salladı, bıkkın görünüyordu, "bilmiyorum. En son deneme bilgilerini atladı, sanki son altı ayda hiç ilerleme kaydetmemişiz ve durmuşuz gibi gösterdi, oysa bizim-"

"Dr. Branson? Şu anda hangi grubu yönetiyor?"

Yüzünü buruşturdu. "Ayrıldı. Geçen yıl küçültüldü."

"Hmm . . ." Düşünceli bir şekilde başımı salladım. Çok, çok düşünceli bir şekilde. "Ona ulaşabileceğini düşünüyor musun? Bakalım benimle konuşacak mı?"

Dr. Carlyle sabırsızca ofladı. "Olabilir. Ama dürüst olmak gerekirse, proje için kritik biri değil. FDA'nın baş araştırmacısıydım. Aslında, Dr. Barelv'iyle birlikte yardımcı araştırmacıydım. Proje iptal edilmeden önce Caravel'in patent başvurusunda bulunmasını sağlamak için hukuk departmanı ile birlikte çalıştık."

Şaşkınlığımı gizleme çabalarımın rağmen ağzım açık kaldı ve kadına göz kırptım.

Eğer patent Caravel'in elindeyse, Dr. Branson'ın Karayipler'de ne işi vardı?

"Caravel'in patenti elinde tuttuğundan emin misiniz?"

"Evet," diye başını salladı. "Dr. Barevi ve ben hukukla ilgili ayak işlerini yaptık." "Dr. Branson değil mi?"

"Hayır." Ellerini kalçalarına götürdü ve bana şüpheli bir bakış attı. "Dr. Branson sadece araştırma müdürümüzdü. Bu onun araştırması değildi."

BÖLÜM 26

Emanetçi: "Bir başkasının mülkünü veya parasını yönetmek ve korumak için en üst düzeyde güven duyduğu ve güvendiği bir birey. Bir kişinin diğerinin yararına hareket etme yükümlülüğüne sahip olduğu ilişki."

-Wex Hukuk Sözlüğü

Emanetçi örneği: *Bir şirketin CEO'su, CEO'ları için güvene dayalı bir kişidir. şirket.*

****Kat****

"
DAN sana yemek getiriyor."

"Güzel," diye homurdandı Stan, "açlıktan ölüyorum."

Asansörün arka duvarına yaslandığım yerden ona küçük bir gülümseme verdim. Ayaklarım ağrıyordu.

Sonunda ofisime doğru yola çıkmıştık. Stan geç kalacağımızı bildirmek için Dan'e mesaj atmıştı. Dr. Carlyle ile konuşmamız otuz dakikadan fazla sürmüştü. Çok şey öğrenmiştim.

"Bu kadar acıktıysan bir şeyler söyleyebilirdin. Dr. Carlyle ile konuşmamı kısa kesebilirdim."

Kapılar yönetici katına açılırken omuz silkti. "Önemli değil."

Asansörden birlikte çıktık. "Açlıktan ölmek önemli değil mi?"

Yine omuz silkti, ki Stan sık sık omuz silktiği için bu sürpriz olmadı ve bana alaycı bir sırıtış attı. "Ben her zaman açlıktan ölürüm."

"Yanımda yiyecek taşımamı mıyım?" Kartımı okutup, aynı zamanda babamın eski ofisi ve binadaki en büyük ofis olan ofisimin kapı koluna uzanarak alay ettim.

Stan kapıyı açıp bana yol verirken bunu düşünmüş gibiydi. "Cebimde fındık taşıyorum."

Tam çantamda pizza taşımamı önerecektim ki Dan'in sesi araya girdi: "Stan, lütfen karıma fındıklarını nerede sakladığını söylemeyi kes."

Kapı aralığında duran Stan güldü. "İyiydi."

Konferans masasının yanında duran Dan, masanın üzerindeki üç plastik torbadan birini kaptı ve yüzünde hoş bir gülümsemeyle bana doğru yürüdü. Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve bedenim iç çekti.

Bu doğru. Onu görünce tüm vücudumla bir iç çekiş yaşadım. Her şey rahatlıyor, dinginleşiyor ve aynı zamanda, beklenen huzursuzlukla geriliyordu. Ve iç çekişin sonunda fısıltıyla söylenen tek bir düşünce vardı.

Onu seviyorum.

Elbette onu seviyordum. Bunu o kadar kolaylaştırmıştı ki.

Gözlerimin içine bakıp gülümseyen Dan, çantayı arkadaşına doğru uzattı. "Çık git buradan."

"Elbette." Stan yemeği kapıldığı gibi kapıdan çıkıp gözden kayboldu ve Dan ile beni baş başa bıraktı. Tek başıma. *Yaşasın!*

"Nasıl hissediyorsun?" Dokunmasak da yakınlığının tadını çıkararak sordum.

"İyi. Daha iyiyim."

Verdiği cevapla gülümsemem arttı ve onun için duyduğum rahatlama bedenimin yeniden iç çekmesine neden oldu.

Dan haftanın büyük bölümünde sürekli kötü bir ruh halindeydi, her zamankinden daha sessizdi, gülümsemeye ve şakalara daha az meyilliydi, kafası kolayca karışıyordu ve ne yazık ki bana dokunmaya ya da öpmeye daha az meyilliydi. Tamamen anlıyordum. İyileşmek için zamana ve alana ihtiyacı vardı ve ben de onu desteklemek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyordum. Ama ne kadar sinirli ve mutsuz olduğunu görmek beni endişelendiriyordu.

Dün önceki günlerden daha iyiydi. Çatı katına geldiğimde onun önerisi üzerine kanepeye kıvrılıp film izlemiştik. Yarım saat sonra uyuyakalmıştı, ben de üzerine bir battaniye örtüp uyumasına izin verdim. Bu sabah 7:30'da işe gitmek için yola çıktığımda hala kanepedeydi.

"Ben gittiğimde henüz kalkmamıştın."

"Uyuyakalmışım, öğlene kadar uyanamadım." Kendi kendine güldü, bakışları yüzümde o şekilde geziniyor, bana bakmaktan gerçekten ama gerçekten hoşlandığı izlenimini veriyordu.

"Vay canına. Bu-"

"On dört saat gibi bir şey." Dan'ın eli parmaklarımız buluşana kadar kolumdan aşağı kaydı. "Acıktın mı?"

"Aslında hayır. Henüz değil." Dr. Carlyle'in projesinin patent bilgilerini bulup bulamayacağımı görmek istedim. Bu konuda Dan'i bilgilendirmek istiyordum.

keşfettiğim şey üzerine. "Ama acıktıysan yemelisin."

"Hayır. Pek sayılmaz. Annemle öğle yemeğini geç yedik. Pazar günü akşam yemeği için yaptığı son planlarla seni dehşete düşürmemi ister misin?"

Kıkırdadım ve beni pencerenin önündeki kanepeye doğru götürmesine izin verdim.

Örgü grubum ve onların sevgilileri bu hafta sonu ziyarete gelecekleri için Dan'in annesi yeni evliliğimizi kutlamak amacıyla Pazar günü "küçük bir aile buluşması" düzenlemeye karar vermişti. Dan'e göre bu, kimin çalıştığına, kimin şehirde olduğuna ve kimin hapiste olduğuna bağlı olarak en az elli ila yüz kişi anlamına geliyordu.

"Sanki ailenle tanışmak kazığa bağlanıp yakılmakla aynı şeymiş gibi konuşuyorsun."

"Kazıkta yakılmanın daha az rahatsız edici olması dışında." Oturmamı işaret etti ve sonra benimkinin yanındaki yeri aldı, kolunu kanepenin arkasına doladı, dikkati saçlarımdaydı. "Ve insanlar daha kibar."

Onun maskaralıkları karşısında başımı salladım. "Pazar günü hakkında konuşmadan önce kontrol etmek istedim, Janie seni aradı mı?"

"Bugün aramadı."

"Ah, tamam. Bana mesaj attı ve ben de ona seni aramasını söyledim. Ayrıca az önce Caravel'in Ar-Ge müfettişlerinden biriyle yaptığım konuşmayı da sana anlatmam gerekiyor."

"Elbette." Saçlarımla oynadı, parmaklarının arasında dolaştırdı. "Git ve "

Dr. Carlyle ile yaptığım konuşmayı anlattım.

Tıpkı Caravel'in oküler yapay zeka cihazının patentini elinde tuttuğu kısma geldiğimde hissettiğim gibi kafam karıştı.

"Emin misin?"

"Neden yalan söylesin ki?" Bacaklarımı çaprazlayarak kendimi Dan'e yaklaştırdım. "Doğrulamak yeterince kolay olmalı."

"Huh." Gözlerini boşluğa dikti. "O zaman Dr. Branson denen adamın Karayipler'de ne işi var?"

"Bilmiyorum." Ben de boşluğa baktım.

Dan durdu aniden ve çapraz için benim Bilgisayar.

O Masamın arkasında otururken dikkati dağılmış, hala düşünceleri içinde kaybolmuş görünüyordu.

"Şifren ne?"

"Sana şifremi vermemi mi istiyorsun?" Ciddi görünmeye çalışarak başımı salladım. "Buradaki teknik destek birimi bana şifremi asla vermememi söyledi."

Gözlerini devirdi, dudaklarında isteksiz bir gülümseme vardı. "İyi o zaman. Sen yaz."

Ona doğru ilerledim ve şifremi yazabilmek için masanın arkasında durdum. Ama daha çok, onun karşısında ve önünde öne doğru eğilmek için bir bahaneydi, göğsüm omzuna ve koluna sürtünüyordu, arkam havadaydı. Bilgisayara giriş yaptıktan sonra doğrulurken -yarı eğilerek, yarı masanın üzerine oturarak- yüz ifadesine tatlı tatlı gülümsedim.

Gözleri kısılmıştı ve sıcaktı. "Bu konuda iyisin." "Ne?"

"Biliyor musun?"

Gülümsemem yayılmasın diye dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım ve kollarımı kavuşturdum. "Planın ne? Ne arıyorsun?"

"Hiçbir şey. Alex'in aramasına izin vereceğim." Dan, Cypher Systems e-posta hesabına gitti ve Dr. Carlyle'dan öğrendiğim her şeyi hızlıca özetleyen ve Alex'ten patentin kimde olduğunu bulmasını isteyen bir mesaj yazdı.

İkimiz de tatmin olduğumuzda gönder tuşuna bastı ve sandalyemde arkasına yaslandı, bir kez daha derin düşüncelere dalmış gibi gözleri odağını kaybetti.

Onu inceleme fırsatı buldum; yanaklarının, burnunun ve alnının rengini; düşünmesine rağmen son bir haftadır eksikliğini hissettiğim bir şekilde kendini nasıl da var hissettiğini. Koyu mavi, yelekli, şık takımlarından birini giymişti. Orman yeşili ve altın rengi ipek kravatı gözlerini ela gibi gösteriyordu.

Daha iyi
görünüyordu.

Daha iyi
görünüyordu. Çok
daha iyi.

Hafta başında işleri aceleye getirmek gibi bir hata yapmıştım. Annesi için bir spa günü ayarlamıştım. Hafta sonu bana için için yanan bakışlar gönderirken yakalamıştım ve belki biraz TKC'nin -dokunma, öpme ve sarılma- yardımcı olabileceğini düşünmüştüm.

Ayrıca, onu özlemiştim. Çaresizce.

Ama daha çok erkendi.

Evet, ağzı göğsümdeydi, harika hissettirmesi gereken harika şeyler yapıyordu ve benim tek hissettiğim çılgınca, soğuk bir kopuştu. Beyin sarsıntısından ve zedelenmiş kaburgalarından dolayı hala acı çekiyordu, bunu fark eder etmez

ama ne yapacağımı bilemedim. Rahatlamaya çalıştım. Ama yapamadım. Onun için endişeleniyordum ve beynimi kapatamıyordum, bir şey hissetmek için yeterince uzaklaşamıyordum.

Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Bu nedenle, benim aceleye getirdiğim yakınlaşma girişiminden daha fazla sıcaklık ve özlem uyandıran birkaç şefkatli öpücük dışında, o zamandan beri fiziksel olarak yakınlaşmamıştık.

Başarısızlık sinir bozucuydu ama bu olayı tekrarlanmayacak küçük bir aksilik olarak değerlendirmek için elimden geleni yaptım. Yani, ne sıklıkla beyin sarsıntısı geçirirdi ki?

İyileşmesi gerekiyordu.

Sabırlı olmam gerekiyordu.

Ama şimdi . . .

Gözlerinin altındaki koyu halkalar, cildindeki soluk parlaklık, dudaklarındaki ince kalite ve alnında her zaman var olan çatık kaşlar gitmişti. Bunlar derece derece, yavaş yavaş kayboluyordu. Ama bugün harika görünüyordu. Çok harika. Çok, çok, çok harika. Neredeyse eski haline dönmüştü.

Dudakları hiç de ince değildi. Dolgun, muhteşem, tatlı, yalanabilir, ısırlılabilir normal hallerine geri dönmüşlerdi. Salı günü yaptığı gibi düğmelerimi açmasını ve dudaklarını açıkta kalan tenimde gezdirmesini dilemekten kendimi alamıyordum. Sütyenimi çöz, elbisemi aç, beni masaya geri yatır ve

-

"Kat?"

"Hmm?" Ona göz kırptım. Daha doğrusu gözlerini kırpıştırarak tekrar odaklandım. "Ne dediğimi duydun mu?"

"Hayır. Üzgünüm." Kıpırdanarak kendimi dudaklarını düşünmeyi bırakmaya zorladım. "Ne diyordun?"

Beni izledi, bakışları yoğun ve araştırıcıydı, sanki beynimin içine girip en son düşüncelerimi keşfetmeye çalışıyordu. Boynum ısındı. Hiçbir şey söylemedim, onu tekrar acele ettirmemeye kararlıydım. Beni istiyorsa, ilk hamleyi o yapmalıydı.

En ufak bir gülümseme ağzını yana çekti ve göz kapakları şimdi daha koyu, niyetle sıcak olan gözlerinin üzerine düştü.

Oh. Pekâlâ. Tamam.

Fazla heyecanlanmana izin verme.

"Biliyor muydun ..." diye durakladı, bakışları elbisemin önüne düştü ve sonra yavaşça dudaklarıma doğru tırmandı. "Bir keresinde Janie'ye

Foster'daki işinden ayrılacağını mı düşündün? Gelip Cypher Systems'da Betty'm olarak benim için çalışacağını?"

"Öyle mi?" "Betty'm" derken Quinn'in uzun süredir yönetici asistanı olan Betty'den bahsettiğini biliyordum. Betty orayı bir arada tutan tutkaldı, her şeyin etrafında döndüğü saatin merkeziydi. Her şeyin gerçekleşmesini sağlıyordu ve bunu inciler takıp gülümseyerek yapıyordu.

"Evet." Ofis koltuğumda daha da geriye yaslandı, elleri başının arkasındaydı.

"Sen neden gelmedin?"

"Janie sana çok ihtiyaçları olduğunu söyledi. Eğer gidersen buranın dağılacağını söyledi."

"Şey," diye omuz silktim, "ben artık yokum. Geçen Cuma günü istifamı verdim." "Evet. Ama sanırım bana bunu tavsiye etmemesinin tek nedeni bu değil." "Öyle mi? Neden başka?"

Tembelce omuz silkti, elleri hala başının arkasında, bana eşit bir şekilde bakıyordu. "Sanırım benim için endişeleniyordu."

Heyecandan tüylerim diken diken oldu. "Nasıl yani?"

Dan bir an durdu, düşünüyordu. "Janie, Quinn'in patronu olduğunu onlar birlikte olana kadar bilmiyordu."

"Evet. Öğrendiği zamanı hatırlıyorum." Sıcak, dikenli his devam ediyordu, muhtemelen bana hâlâ tatlıymışım gibi baktığı için; ensemde biriken ısıyı ovma dürtüsüne boyun eğdim. "Ve o onun patronu değildi, patronunun patronuydu." Janie'nin ne kadar üzgün olduğunu hatırlayarak Dan'e sert bir bakış attım.

"Evet, öyle. Sanırım onun patronu -affedersiniz, *patronunun* patronu- olması ve ona asılması onu her zaman biraz kızdırmıştır."

"Ama patronu olmadan *önce* de ona asılıyordu."

"Ve işe alındıktan sonra bile ona karşı hamleler yapmaya devam etti. Sanırım bu yüzden benim için çalışmanı istemedi." Dan döner koltukta döndü, öne doğru geldi ve doğruldu, dizi benimkine değerken elleri kucağına düştü.

Gözlerindeki bakış karnıma bir sıcaklık gönderdi, daha aşağıda, zonklayan bir ağrının başlangıcı.

"Bana karşı bir hamle yapmandan mı endişelendi? Eğer benim patronum olsaydın?" Nefesimi düzenleme içgüdüleriyle savaşıyor ona bir kaşımı kaldırdım.

Çok fazla düşünce vardı.

Ama nefesimi düzenleyemezdim.

Teslim olmam gerekiyordu. Nefes almak istiyorsam nefes almalıyım. İnlemek istiyorsam inlemeliydim. Kendimi duygulara teslim etmeli ve aptal görünmek ya da aptalca görünmek ya da onu hayal kırıklığına uğratmak konusunda endişelenmemeliydim. Kendimden zevk almam gerekiyordu, çünkü bunu çok ama çok istiyordum.

Onu sevmeye, bunu kabullenmeye, hissetmeye ve endişelenmemeye ihtiyacım vardı. Ona güvenmeliydim, beni sevdiğine, beni bu sınıra getirmeyeceğine ve kendi başıma düşmeme izin vermeyeceğine.

O beni seviyordu, ben de onu seviyordum ve teslim olma zamanıydı.

Teslim olma.

Dan öne doğru eğildi, iri elini bacağımın etrafında gezdirdi, parmakları eteğimin etek ucunun hemen altında, dizimin arkasında, bacağımda iğne ucu kadar bir his yarattı. "Harekete geçmeyeceğimden endişeleniyordu."

Bir an bakiştık ve kalbimin temposu arttı. Hızlanmasına, yarışmasına, hızlanmasına izin verdim.

Bir sonraki konuşmasında sesi daha derin, daha boğuktu. "Patronla gece geç saatlere kadar çalışmak, birlikte yakın çalışmak, işkence olurdu."

"Senin için mi? Yoksa benim için mi?" *Bu benim sesim miydi?* Nefesim kesilmiş gibiydi.

Hızlıca sırtıttı -bir saniye içinde kayboldu- ve gözlerini karnıma dikerek bacağımı çekiştirdi. Yönlendirdiği yere doğru hareket ettim, önünde duruyordum, sırtım masaya dönüktü, o da önümde oturuyordu.

"Belki de kendimizi burada, böyle bulacaktık." Parmakları eteğimin altındaki kalçalarımdaydı, eteğimi yukarı doğru çekiyordu ve çoraplarımın dantel bantları ortaya çıkarken gözleri yukarı doğru ilerlemeyi takip ediyordu.

Nefes alışım heyecanlanmış, düzensizleşmişti ama umurumda değildi çünkü istediğim buydu ve ona güveniyordum.

Danteli parmaklarken parmak uçları bacaklarımın arkasında hafif bir dokunuş izledi. Dan ince bir hareketle popomu masaya yaslamam için beni cesaretlendirdi.

Sonra başını sallayarak onaylamadığını belli eden bir ses çıkardı. "Bayan O'Malley.

O'Malley."

Sıcaklık beni içine çekti, tenime yayıldı ve karnımda aşağı doğru açıldı. Bu bir rol yapma oyunuydu. Dr. Kasai geçen hafta onunla özel olarak konuştuğumda bana bunu önermişti. Ama Dan'e bundan bahsetmemiştim ve şu ana kadar bunu yapmak istediğimi fark etmemiştim.

Düşünemiyordum. Düşünmek de istemiyordum.

"Bir sorun mu var Bay O'Malley?" Titredim.

Kendimi sabitleme ihtiyacı duyarak avuçlarımın tabanını bacaklarımın iki yanındaki masanın kenarına dayadım.

Ağzı yukarı doğru kıvrılıp sırttı ve dizlerimi daha geniş bir şekilde itti, parmak eklemleri külotumun her iki yanındaki uyluklarımın üzerindeki çıplak teni sıyırdı.

"Fazla mesai ücreti almadan beni geç saatlere kadar çalıştırıyorsun."

Kaşlarımı çatarak onu inceledim, sözleriyle bir anlığına fanteziden uzaklaştım.

Beni geç saatlere kadar çalıştırıyordun

Ne yaptığını fark ettiğimde nefesim kesildi ve gözlerim büyüdü.

Patron bendim.

Yönetici asistanıydı.

"Çabalarım için bir şeyi hak ettiğimi hissediyorum," gözleri bacaklarımın açık olduğu iç çamaşırimdaydı.

Dudaklarını yaladı.

Vücudumun gerildiğini, sıkıldığını hissettim.

Ama konuşamıyordum, kendimi o ana o kadar kaptırmıştım ki ağgözlülükle bir sonraki hamlesini bekliyordum.

Dan parmaklarını kaldırarak iç çamaşırimın kemerine takıldı ve vücudum ona görünene kadar yavaşça aşağıya doğru çekti. Onları bacaklarımdan aşağıya doğru yönlendirerek, iç çamaşırlarımdan çıkmam için beni cesaretlendirdi ve danteli ceketinin cebine soktu. Sonra doğruldu, parmakları baldırlarımdan dizlerime, uyluklarıma, daha yukarılara doğru kaydı.

"Masaya oturun, Bayan O'Malley." Dan'in yakıcı bakışları benimkilere kaydı, beyaz sıcak niyeti beni delip geçti. Beni hafifçe geriye doğru itti, masaya tamamen oturmamı istedi, sonra ellerini dizlerime götürdü ve onları ayırdı, beni bakışlarına açtı, bacaklarımın arasına girdi.

Dan öne doğru eğildi. İç uyluğuma tüy gibi hafif öpücükler kondurdu, nefes nefese kalmama, kıvrınmama ve inlememe neden oldu. Çok fazla ses çıkarıyordum ve belki de aptalca geliyordu ama umurumda değildi. Ona güveniyordum.

"Şşşt ..." Beni susturdu ve aynı anda açıkta kalan bedenime doğru üfledi. Ürperdim, kalçalarım otomatik olarak eğildi ve kendimi ona sundum.

Dudaklarını tekrar yalayıp ıslattıktan sonra merkezime değdirerek beni inletmesini izledim.

Lanet olsun.

Lanet

olsun.

İşkence.

"Bunu mu istiyorsun?"

Başımı salladım, sarsıntılı bir hareketti, zarif değildi. Parmaklarım şimdi saçlarındaydı, onu daha yakına çağırıyordum.

Direndi.

"Ne istiyorsun?"

"Öp beni," dedim, hiç düşünmeden.

Beni yumuşakça öptü, çok yumuşakça. Tekrar inledim, zonklayan ağrı dayanılmazdı.

Parmakları kalçalarımın yukarı kayd, tüylerim diken diken oldu ve ürperdim. Başparmakları merkezime gelerek beni ayırdı.

"Bu benim tüm sıkı çalışmamın karşılığı. Sizi ağzıma alacağım, Bayan O'Malley," dedi sessizce, karanlık bir sesle, sestten çok gürültüyle, sözlerinin nefesi açıkta kalan merkezime karşı sıcaktı. "Ve sonra, bu tatlı amcığı dilimle sikeceğim."

Sözlerinin iğrenç ahlaksızlığı karşısında tüm havam ciğerlerimi terk etti, omurgam, kollarım ve gövdem boyunca zevk-acı sivri uçları patlak verdi. Bacaklarım titremeye başladı. Ama daha fazla tepki veremedim aramızdaki birkaç santimi kapattı ve söz verdiği şeyi yaptı.

"Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım." Düşünemiyordum. Kim olduğumu, nerede olduğumu bilmiyordum. Tek bildiğim ağzının beni yuttuğunu hissetmekti, açlıkla yalıyor, emiyor, tatlı dudakları vücuduma karşı kayganlaşıyordu.

İnledi, titreşimler beni soluk soluğa bıraktı ve kendi kendime, "Seni seviyorum, durma, seni seviyorum," dediğimi duydum.

Her nasılsa bacaklarımdan biri omzunun üzerinden sarkmıştı. Diğer dizden bükülmüştü, ayağımın topuğu masanın kenarındaydı, parmaklarım hala saçlarındaydı, şimdi avuçlayıp çekiyordum.

Kısa bir an düşündüm. Acaba çok mu sert davranıyordum, canını yakıyor muydum, başı iyileşmiş miydi, göğsü ağrıyor muydu? Ona özellikle yaraları hakkında soru sormamıştım. Sormak istemiştim ama sormamıştım.

Ama tam bu düşünce aklıma geldiğinde, başka bir düşünce onu gölgede bıraktı: *Ona güvenebilirsin, durman gerektiğinde sana söyleyecektir, tıpkı geçmişte yaptığı gibi.*

Sonra o düşünce, o endişe yok oldu. Beni ağzının, dudaklarının, dilinin ve dişlerinin neden olduğu her kötü ve harika hissin içinde kaybolmuş halde bıraktı.

Tamamlanmaya doğru hızla ilerlediğimi, merkezimdaki kıvrımı, göğüslerimin sıcak ve ağırlığını, gözlerimin arkasında patlayan yıldızları hissettim.

Bunu engellemek aklıma gelmedi. Onu durdurmak aklımın ucundan bile geçmedi. Bir an kalçalarımı ağzına doğru sallıyordum, ağzımdan uygunsuz küfürler ve homurtular dökülürken ona asla durmaması için yalvarıyordum - daha sert olmasını, daha derine girmesini, içimde olmasını istiyordum - ve sonra tam bir coşkunun keskin çığlıklarıyla onun adını iç çekiyordum. Bedenim eğildi, gerildi, zonkladı ve çığlık attım -evet, çığlık *attım*- zevkimi haykırdım.

Bunun gücü altında kendimi dik tutamayınca, sonsuza dek düşmek isteyerek geriye doğru sallandım.

Dan beni yakaladı. Aniden ayağa kalkarak güçlü kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Beni tuttu ve ben de ona sarıldım, parmaklarım ceketine dolandı, sanki az önce milyonlarca kilometre koşmuşum ve şimdi Dan kokulu mükemmel bir bulutun içindeymişim gibi hissediyordum.

Mutluluk veren sisten çıkmam biraz zaman aldı - uzun bir süre.

Bunu yaptığımda üç şeyin farkına vardım:

1. Dan boynuma, çeneme ve yanaklarıma hafif, sevgi dolu öpücükler konduruyordu, sanki dudaklarını tenimi hissetmek için kullanıyordu.
2. Kolları bana sarılmıştı, elleri belimde ve sırtımdaydı ve bana sarılma şekliyle ilgili her şey mükemmel hissettiriyordu. Kesinlikle mükemmeldi.
3. Tutkunun çılgınlığına kendimi kaptırmışken Dan'e onu sevdiğimi söyledim.

Onu.

İşte bu son fark ediş beni gerdi, nefesimi tuttum ve Yarışan kalbim ve zihnim arasında kimin kazanacağını merak ediyordum.

İçimdeki değişimi hissetmiş olmalıydı çünkü dudakları boynumda, kulağımın hemen arkasında durdu.

Doğrulurken kollarını gevşetti, böylece eğilip bakışlarımı yakalayabildi. Yüzünde küçük, bilmiş, memnun bir gülümseme vardı ve görünüşe göre son buluşmamız gözlerinde kaynayan arzuyu yatıştırmak için hiçbir şey yapmamıştı.

"Selam, Kat."

Ona baktım, zihnim sakinleşiyordu. Kalbim de yavaşladı ama her atış içimde bir davul gibi yankılanıyor, kanım yoğun ve sıcak pompalanıyordu.

"Dan."

"Öyle mi?" Parmaklarını saçlarımin arasına soktu, gözlerini kapattı ve eğilerek ağzıma acı veren nazik bir öpücük kondurdu.

"Dan," diye nefesimi içime çektim ve sonra ağzımdan "Seni seviyorum," diye kaçırdım.

Kelimeler içimden, vahşi ve çılgın bir yerden kopup gelmişti ve o kadar çığ ve gerçek hissettiriyordu ki boğazım yandı.

Gözlerini açtı, kırıştırdı ve sanki beni meraklı bulmuş gibi bana baktı. Ya da belki de söylediklerimi tuhaf bulmuştu.

"Ne dedin?"

"Seni seviyorum." Ceketine sıkıca sarıldım, onu sevdiğimi, onu çok sevdiğimi, onun benim aşkım olduğunu bilmesi için garip bir çaresizlik hissediyordum.

Bana bakarken kaşları aşağı doğru çekildi. "Uh" Ellerime uzanarak onları gevşetmeye, ceketini ölümüne kavrayışımı bırakmam için beni zorlamaya çalıştı. "Kat," diye hafifçe güldü ama sesinde mizah yoktu, daha çok kızgınlık ve şaşkınlık vardı. "Düşünceni takdir etsem de, bunu söylemek zorunda değilsin."

Başımı salladım, bildiği çaresizlik yükselen bir dalgaya dönüşüyordu. "Doğru olmasaydı bunu söylemezdim. Seviyorum-"

Dan başını sertçe sallayarak geri çekildi. "Tamam, tamam." Şimdi gerçekten tedirgin görünüyordu. "Belki bunu daha sonra konuşuruz? Son birkaç dakika benimle ilgili en son hatırladığın şey olmadığında."

Ona tekrar uzandığımda, yarıçapımdan çıkıp kenara çekildi. Tedirgin görünmeye devam ettiği kısa bir tereddüt anından sonra masanın etrafından dolaşıp konferans masasına doğru yürüdü.

"Aç mısın?" Sesi normalden daha yüksekti. Sesi gergin geliyordu.

Ve şimdi kafam karışmıştı. Ona, sırtına göz kırptım, çünkü bana verdiği tek şey buydu.

Başımı sallayarak masadan kaykıldım ve titrek bacaklarımın üzerinde eteğimi kalçalarımın üzerine iterek onun plastik poşetleri açmasını ve plastik paket servis kaplarını çıkarmasını izledim.

"Hangisini istediğini bilemedim, o yüzden ikisini de aldım," dedi, sesi artık tiz değildi. Sesi kendisi gibiydi, sadece ... uzaktı.

Bekle bir dakika.

Bekle bir dakika, bekle bir dakika, bekle bir dakika, bekle bir dakika, bekle bir dakika.

Bana inanmadı. Neden bana inanmadı? Yanlış bir şey mi yapmışım? Neyi yanlış yapmışım? Ve eğer yanlış bir şey yaptıysam, neden bana söylememişti?

Dehşet, soğuk bir el gibi, omurgamdan yukarı doğru kayarak boğazımı sarmakla tehdit ediyordu. Onu geri püskürttüm.

Hayır. Sen yanlış bir şey yapmadın. Ona güveniyorsun, o zaman güven.

"Seni seviyorum" diye neredeyse bağırarak kadar sesimi yükselttiğimde masa ve odanın büyük bir kısmı aramızdaydı.

Gerildi, omuzları büküldü ve ellerini konferans masasının üzerine koydu, başı öne düşerken masaya yaslandı. Dan yine iç çekti. Sesi sinirli geliyordu.

Sonra döndü, kollarını kavuşturdu, çenesini kaldırdı ve bakışlarındaki uzaklığa hazırlıklı değildim. "Az önce alkolsüz ilk orgazmını yaşadın, değil mi?"

"Yani?" Onun duruşunu taklit ederek ben de kollarımı kavuşturdum, onu sevdiğimi bilmesine dair çaresizlik başka bir şeye dönüştü, midemdeki soğuk kaya giderek öfkeyle ısındı. "Ne olmuş yani?"

Omuz silkti, bana küçük saçma bir gülümseme verdi, sanki bağlantı kurmalıymışım gibi

nokt

alar. "Ne olmuş yani?" Tekrar sordum, bu sefer daha yüksek sesle, daha keskin.

Gözleri kısıldı ve çenesi daha da gerildi, daha da uzaklaştı, daha da hayal kırıklığına uğradı.

"Yani, doğru düşünemiyorsun. Az önce olanları daha derin bir şeyle karıştırıyorsun."

İrkildim, ağzım açık kaldı. Neredeyse göğsüme bakacaktım çünkü yüzde 99,9 oranında göğsümden bir bıçak sapı çıkacağından emindim.

"Kafam karışık değil." Başımı salladım, kelimelerim sestemden çok nefesti.

"Kat . . ."

"Aşk şehvetle karıştırmıyorum. Bu *sadece* bir şey değil oldu. Seni seviyorum. Sana aşığım, ben-"

Daha fazlasını söylemekten kendimi alıkoydum çünkü başını yavaşça, inatla sallıyordu, gözleri halıdaydı. "Bunu sonra konuşuruz."

Ben ona bakarken göğsümde acı veren bir şişlik şişti, boğazımı tıkadı, burnumu ve gözlerimi enfekte etti. Küçük bir ses sessizce ısrar ediyordu: *"Neden bu kadar zorluyorsun? Onu bu gece, yarın ve ertesi gün de seveceksin. Ona sonra söyle. Daha sonra konuş. Onu sonra ikna et."*

Ama o sesi hemen susturdum, düşüncelerimi düşünmeden söyledim, "Seni ikna etmemi mi istiyorsun? Bu kadar mı?"

Dan alnını ovuşturarak gözlerini kapattı. "Bu minnettarlık. Şu anda hissettiğin şey minnettarlık. Gececektir." Elini indirdi, gözleri açıldı ve benimkilere çarptı. "Bu tür şeyler için çok erken, çok erken."

Bir kez daha ağzım açık kaldı. Bir kez daha ağzım açık ona bakıyordum. Bir kez daha düşüncelerimi aklıma geldiği gibi söyledim. "Sevmiyorsun... Sevmiyorsun." *Beni sevmiyorsun.*

Oh Tanrım.

Acı.

"Sana güvenmemi söylemiştin. Dedin ki- dedin ki-"

Acı ani ve dayanılmazdı. Göğsümdeki bıçak aşağı doğru çekildi, kalbimi de beraberinde sürükledi, ta ki her ikisi de onun ayaklarının dibinde yere serilene kadar.

Ve o ne yaptı biliyor musunuz?

Güldü.

Küçük bir kahkaha attı, bu sefer sanki şirinmişim gibi hafifçe eğlenmiş gibiydi. "Kat-"

Kırmızı gördüm.

Ne *cüretle* güler?

Bu ne cüret!

Hiç düşünmeden masamdaki en yakın nesneyi aldım -ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, belki bir zımba- ve ona doğru fırlattım. Çok uzağa gitti, onu bir mil farkla ıskaladı ama dikkatini çekti.

Gözleri büyüdü, artık gülmüyordu. "Ne oluyor lan?"

"Çık dışarı." Sesim sertti ve ciddiydim. Onu görmek istemiyordum.

Şok olmuş gibi görünerek bir adım öne çıktı ve sakinleşmemi istercesine elini uzattı. Ve bu beni daha da sinirlendirdi.

Eşyaları gelişigüzel kaparak ona fırlattım, sonunda ayakkabılarıma uzandım, daha iyi nişan almak için masanın etrafından dolaştım ve her bir eşyayı yüksek sesle "Defol. Dışarı. Defol. Çık. Çık. Dışarı!"

"Kes şunu, ne oluyor Kat? Bana bok atmayı bırak ve dinle!" Dışarı çıkmadı. Onun yerine füzelerimden kaçtı ve yaklaştı.

Çok yaklaştığında tereddüt ettim. Gitmesini istiyordum ama kafasına da vurmak istemiyordum. Bu yüzden göğsüne nişan aldım ve babamın bir tür plaketi ya da ödülünü yakın mesafeden karnından yakaladım.

Cephanem bitmişti, ondan kaçmak için arkamı döndüm ama o güçlü, hızlı ve her zamanki gibi motiveydi.

Kolları arkamdan dolandı ve beni göğsüne doğru çekti. Sertleştım, gözlerımı kapattım ve ağlamayacağıma dair kendime söz verdim.

"Hey, hey. Sakin ol."

"Bana sakın ol deme." Kaburgalarına dirsek atmayı düşündüm. Hâlâ ağrıyor olabileceğini bildiğim için bu fikri reddettim.

"Tamam, tamam." Sesi yumuşaktı. Dikkatlice yumuşak. Bu beni kızdırdı.

"O sesi bana karşı kullanma." "Ne sesi?"

"Benim deli olduğumu düşünen ses."

Bir an duraksadı, sonra kulağıma homurdandı, "Peki sen kafama ofis malzemeleri fırlatıp dururken ben nasıl bir ses kullanacağım?"

"Bu ses iyi. Bu sesi kullan." "Bu benim kızgın sesim."

"Bu benim öfkeli sesim, yani sanırım uyuşuyorlar!"

Alçak bir hırıltının sırtımda titreştiğini duydum ve hissettim. "Bunu daha sonra konuşamaz mıyız? İkimiz de sakinleştiğimizde?"

"Hayır." Öfke hızla soğuk bir kararlılığa dönüşüyordu. Kalbimin yere düşmesi gibi üzerimden kayıyordu ama bu acı vermiyordu. İyi hissettirmiyordu ama güvende hissettiriyordu.

Onu göremiyordum ama dişlerini sıkıldığını ve gözlerini devirdiğini biliyordum.

"Kat, yapamazsın-"

"Siktir git, Dan."

İrkildiğini, beni kavrayışının gevşediğini hissettim ve bu fırsatı değerlendirdim.

Elinden kurtulup iç çamaşırlımı bir porno cep mendili gibi sarktığı yerden aldım ve ayakkabılarımı aradım. Onları konferans masasının diğer tarafında buldum, giydim ve kapıya doğru ilerledim.

Ama ben daha kapıyı açmadan, o arkamdaydı, kocaman eliyle kapıyı kapatıyordu.

"Nereye gidiyorsun?"

Hiçbir şey söylemedim. Tek bir kelime bile etmedim. Hep aynıydı, bir insana bu kadar öfkelenildiğimde konuşamazdım ve dürüst olmak gerekirse, kör ve sessiz öfkem beni korkutuyordu.

Onu hissettim, onun sıcaklığını, havada asılı durduğunu. Onu gördüm, kolunu, bileğini ve elini. Alyans üçüncü parmağındaydı. Gözlerimi kapattım.

"Konuş benimle," dedi.

Uzun bir süre öylece durduk ve onun çırpınışlarını hissettim, kesik kesik nefes alışlarını duyabiliyordum. Bu konuda tek bir şey yapamazdım. Artık çok geçti. Çok incinmiştim. Beynim devre dışı kalmış, geri çekilmiş ve boşluğa düşmüştü.

Bekledim.

Bu durumda saatlerce bekleyebilir ve zamanın nasıl geçtiğinin farkına bile varmayabilirdim.

Sonunda eli kayıp gitti. Dan bir adım geri çekildi. Ben kapıyı açtım.

Gittim.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Nürnberg Kodu: İkinci Dünya Savaşı'nın sonundaki Nürnberg duruşmalarının (savaş suçları) bir sonucu olarak belirlenen insan deneyleri için bir dizi araştırma etiği ilkesi.

-NIH.gov

****Dan****

KABUK ŞOKU. Ben de öyleydim.

Sakinleşecek, atlatacak, sakınleşecek, atlatacak.

. . .

Bunlar kafamda tekrarlanan düşüncelerdi, çünkü yapmak zorundaydı. O bunu aşmak zorundaydı. Bir noktada mantıklı düşünmesi gerekiyordu.

Değil mi?

. . . *Değil mi?*

Doğru.

Kiralık arabamda oturmuş, ön camımın ötesindeki beton duvara bakıyor ve bu acınası, üzgün ana nasıl ve ne zaman geldiğimi merak ediyordum.

Seni seviyor.

Ama sevmiyordu.

Gerçekten

sevmiyor.

Bir gün sevebilirdi ama henüz değil. Daha çok erkendi. Ona tek bir orgazm yaşattım, o da iyi bir orgazm bile değildi ve şimdi aklına türlü türlü fikirler geliyordu. Kafası karışmıştı. *Kafası karışıklı.* İnsanlar bu kadar çabuk aşık olmazlar. Böyle bir şey olamazdı. Bu mümkün değildi.

Sakinleşecek, bunu atlatacak, sakınleşecek, bunu atlatacak.

. . .

Onu tam da beni sevdiğini söylediği anda görmeye devam ettim. ilk kez. O sıvı gözler, beni içine çekiyor, peri masallarına inanmamı istiyordu.

Onunla yattıktan sonrasından bahsetmiyordum, onu yiyip bitirdiğim zamandan bahsediyordum ve o bunu söylemişti, bakışları benimkine kilitlenmişti, onun

yanakları kızardı. Kelimeler ağzından dökülmüştü ve beni şaşırtmıştı ama omuz silktim. İnsanlar orgazm olmak üzereyken her türlü saçmalığı söyler, her türlü sözü verir. Seks insanları çıldırtır.

Seni seviyorum lafı lafın geliyordu, hepsi bu.

Ya da en azından, o tekrar söyleyene kadar kendime böyle söylemiştim. Ve tekrar. Ve tekrar. Sanki bir yabaydı ve beni onunla kovalıyordu.

Ama bu bir yaba değildi. Bir hediye idi.

Peki ben ne yapmıştım?

Lanet olası ördeklerin amına koyayım.

Öne doğru eğildim, alnım direksiyona geldi. Nefes alamıyordum. Gözlerim acıyordu. Boğazım tıkanıp, sıkıştı, kurudu, en kötüsü.

Yani, nefes alabiliyordum. Ama alamıyordum da. Yapamıyormuşum gibi hissediyordum. Bu sefer göğsümdeki boktan his değildi, başka bir şeydi.

Belki Ebola. Belki kanser. Belki de ölüyordum. Bir doktora görünmem gerekiyordu.

Sakinleşecek, atlatacak, sakinleşecek, atlatacak.

. *Yapmak zorunda.*

Yapmak zorunda.

Cep telefonum çaldı ve yalan yok, yarım adım havaya sıçradım, başımı kiralık arabanın siperliğine çarptım.

"Lanet olsun!" Hırladım, arayanın kimliğine bakmadan konsoldaki telefona uzandım ve kulağıma götürdüm, "Ne?"

Bir duraksama, sonra, "Dan?"

Gözlerimi kapattım, başımın arkasının arkamdaki koltuk başlığına düşmesine izin verdim. "Janie."

"Ve Quinn," diye araya girdi.

"Oh, hey." Başımı salladım, düşüncelerimden ve göğsümü yanan kömürlerle doluymuş gibi hissettiren dehşetten, çok fazla dehşetten kurtulmaya çalıştım. "Ne oldu?"

"Kat seni aramamı söyledi."

"Öyle mi dedi?" Bu beni canlandırdı. "Ne zaman? Beni ne zaman aramamı söyledi?"

"Birkaç saat önce mesaj attı, dört civarı." Arka planda aniden yaygara koparan bir bebek sesi duydum ve ardından Janie yumuşak, miyavlayan bir sesle cevap verdi.

Bu, onunla yemediğimiz bir akşam yemeği için buluşmadan, vücudunun tatlılığını tatmadan, bana beni sevdiğini söylemeden önceydi ve ben ... *ben ne yaptım?*

"Yorumlayacağım." Bu Quinn'den geldi.

"Neyi yorumlayacaksın?" Kafam karışmıştı, beynim darmadağın olmuştu.

"Bebegi mi?"

"Hayır, ahmak. Janie için tercümanlık yapacağım. Elleri dolu, Desmond'ı besliyor. Ya da Desmond'ı beslemeye çalışıyor." Bu son kısmı nefesinin altında ekledi.

Quinn bir sonraki konuşmasında Janie ve bebeğin sesleri daha da uzaklaşmıştı. "Caravel ve kârın nereden geldiği hakkında."

"Oh." Vites değiştirmek için zihinsel olarak kendimi zorlamam gerekti. "Janie bunu anladı mı?"

"Soruları olması ihtimaline karşı yarın Kat'le yüz yüze konuşmak istiyor."

Bu doğru. Yarın arkadaşlarımız ziyarete gelecekti. Bu da yarından önce Kat'le aramızı düzeltmem gerektiği anlamına geliyordu.

"Bana kısa bir hikaye anlatabilir misin?"

"Evet." Muhtemelen Desmond'un ağlamaları aniden kesildiği için durakladı; sonra dikkati dağılmış gibi, "Karışık bir durum. Bunu bilmiyordum ama bazı ilaçların jenerikleri olamaz. Yani orijinal markalı ilacı geliştiren şirket, uzun bir süre boyunca ilacı üretme, pazarlama ve satma konusunda münhasır haklara sahip oluyor."

"Yine de bu mantıklı. Yani, ben bir ilaç keşfedersem, neden başkasının benim keşfettiğim bir ilacı satmasını isteyeyim ki?" Dikiz aynamdaki hareket dikkatimi çekti, siyah bir SUV arkamdaki park yerine giriyordu. Kendime ona bakmamamı, sadece paranoyaklaştığımı söyledim. "Keşiflerinden para kazanamayacaklarsa bir ilaç şirketinin bundan çıkarı ne? Bir şekilde para kazanmak zorundalar."

"Evet, katılıyorum. Bu çok mantıklı. Çoğu ilacın, sanırım 'patent altında' olarak adlandırılan, yatırımlarını telafi edebilecekleri ve para kazanabilecekleri özel bir dönemi vardır. Ancak patent sona erdiğinde, diğer şirketler, laboratuvarlar vs. ilaçların jenerik formlarını üretebilir. Ama önce diğer şirketlerin FDA'dan geçmesi ve jenerik versiyon için onay alması gerekiyor. Atlanması gereken çok fazla çember var ve şirketler için jenerik versiyon için onay almak pahalıya mal oluyor."

"Peki sorun nedir? Bu adil görünüyor." Kendi kendine hareket eden gözlerim cipe kaydı. Motor hâlâ çalışıyordu ve

ışıklar yanıyordu.

"Sorun şu ki, patentli tükenmiş ilaçlara her zaman büyük bir talep olmuyor. Bu da bazı ilaçların sadece tek bir versiyonunun olduğu ve onu da sadece bir şirketin ürettiği anlamına geliyor."

"Şunu doğru anlamama izin verin." Duraksadım, dikkatimi tekrar beton duvarın zararsız görüntüsüne verdim ve Quinn'in bana verdiği bilgilerin tüm parçalarını topladım. "Bazı ilaçlar -patentli alınmış olsalar ve FDA'nın çemberinden atlayıp önden bir sürü para harcayan herkes onları üretebilse de- sadece tek bir şirketten mi satın alınabiliyor?"

"Aynen öyle." Quinn'in neredeyse başını salladığını görebiliyordum.

"Peki, bunun Kat'in mali raporlarıyla ne ilgisi var?"

"Kat, Caravel'deki araştırma ve geliştirme fonlarının azaltılması konusunda endişeliymiş -Janie Kat'in endişeli olduğunu söyledi. Caleb CEO'luk görevini devraldığından beri Caravel'in piyasaya hiç yeni ilaç sürmemesinden endişe ediyor."

"Bu doğru. Peki Caravel nasıl para kazanıyor?"

"Öncelikle, normal ve beklendiği gibi kendi markalı ilaçlarını ve cihazlarını satıyorlar."

Devam etmesini bekledim; etmediğinde, ben yönlendirdim. "Pekâlâ. Sonra?"

Öfkeli bir ses çıkardı. "Caleb, Caravel'i küçük şirketlerden ve laboratuarlardan jenerik ilaçları pazarlama ve satma haklarını alması için yönlendiriyor. Bunlar yirmi ya da otuz yıldır patentli olmayan ilaçlar. Bazı durumlarda, bu ilaçların hiçbir zaman markalı bir versiyonu olmamış, hiçbir zaman patent altında olmamış, kırk ya da elli yıldır, bazen daha uzun süredir piyasada olan ilaçlar. FDA'nın pahalı çemberlerinden geçmesine gerek yok, bu süreç zaten bu küçük şirketler tarafından yapıldı. Bunlar yüksek talep gören ilaçlar değil, markalı versiyonları da yok. Yani bu ilaçları üreten tek bir kaynak var. O da haklarını aldıktan sonra fiyatları yüzde beş yüz ya da daha fazla artırıyor."

Yüzde beş yüz mü? "Hadi canım."

"Evet. Ve bu ilaçlara ihtiyacı olan hastaların -çoğu nadir görülen hastalıklar için- bu bedeli ödemekten başka çaresi yok."

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Ama nadir görülen bir hastalık içinse, onlardan nasıl bu kadar çok para kazanabiliyor?"

"Hesabı siz yapın. Nadir bir hastalık iki yüz elli binden az insanı etkiler. Otuz farklı ilaç çarpı iki yüz bin kişi, her birinin günde bir doza ihtiyacı var. Eskiden dozu bir dolar olan bir hapin dozu şimdi bin altı yüz dolar."

"Hay sikeyim." Ağzım açık kaldı. *Bu lanet herif* ... Bu adam şeytanın ta kendisiydi. "Biri bunun parasını nasıl ödeyecek?"

Quinn'in ses tonu sinirliydi. "Bilmiyorum. Janie raporları açıkladıktan sonra çok sinirlendim. Boston'a uçup saldırı suçundan tutuklanmaktansa Desmond'ı bebek arabasıyla koşuya çıkardım."

Bir dakika düşündüm, ne demek istediğini anlamaya çalıştım ama kafam bulanıktı. Sonunda, "Saldırıdan tutuklanmak mı?" diye sordum.

"Evet. Caleb Tyson'ı dövdüğüm için." Kimse buna itiraz edemezdi.

"Tamam, en azından artık biliyoruz. Kat çok kızacak." Hemen bu ifadeyi değiştirmem gerektiğini biliyordum. Kat zaten kızgındı, şimdi daha da kızgın olacaktı.

"Evet, ve-"

Arka plandan gelen bir ağlama sesi havayı deldi; bebek Desmond bir şeye üzülmüştü.

"Tamam, gitmem gerek. Yarın otelde görüşürüz." Sesi yorgun geliyordu. Neredeyse onun için üzüleceğimi hissettim.

"Evet. Yarın görüşürüz. Yarın görüşürüz. Hoşça kal. Ve iyi şanslar."

Kıkırdamaya benzer kısa bir ses çıkardı ve aramayı sonlandırdık.

Bu dev bilgi çöplüğünün ortasında otururken, telefonumun son kişilerinde gezindim ve hemen Kat'inkini buldum. Adının yanında, haftalar önce Avustralya'dayken bana gönderdiği fotoğraf vardı.

Gülümsüyordu.

Mutlu görünüyordu.

Seni seviyor.

Tam bir aptaldım.

Fotoğrafını kaydırarak Stan Willis'e tıkladım ve telefonu kulağıma götürdüm.

İki kez çaldıktan sonra cevap verdi.

"Patron." "Kat seninle mi?"

"Evet."

"Neredesin?" "Hâlâ

Caravel'deyim."

"O ne yapıyor? Seni duyabiliyor mu?"

"Hayır. Yönetici soyunma odası salonunda," diye boğazını temizledi, sonra duraksayarak ekledi, "Duş alıyor Sanırım."

Elbette öyledir.

Şimdi onu duşta düşünüyordum. Harika. "Otele ne zaman gideceğini söyledi mi?" "Eve gitmekle ilgili bir şey söylemedi."

Başımı salladım, kafamda bir plan şekilleniyordu. "Tamam. Geri geliyorum. Senin vardiyanı devralacağım."

"Buraya kadar geri mi geliyorsun?"

"Hayır. Henüz ayrılmadım. Alt kattaki otoparktayım." "Tamam. Hoşça kal patron."

"Güle güle." Telefonu kapattım, tekrar beton duvara baktım, planım bir araya geldiğinde başımı salladım, midemdeki taşların yerini kararlılık aldı.

İki yıl geçirmiştik -iki lanet yıl- aramızdaki bir yanlış anlaşılmayla. Bunu tekrar yapmak istemiyordum, iki saatliğine bile olsa.

Peki ne söyleyecektim?

Bu arafta olmak özel bir yerdi. Kendime felsefi sorular sormama ve şöyle şeyler düşünmeme neden oldu,

Aşk nedir?

Ve aşık olduğunu nasıl anlarsın?

Ve neden beni sevdiğini düşünüyor?

Ve eğer bu boktan duygu aşksa, çok kızacağım.

Çünkü eğer bu boktan duygu aşksa, onu her gördüğümde ya da düşündüğümde hissettiğim bu boğucu, çaresiz mutluluk ve acı k a r ı ş ı m ı duygular aşksa, eğer bunca zamandır ona aşıkсам ve kendime yalan söyleyip ona yalan söyleyip zaman kaybediyorsam, o zaman suratıma kocaman bir yumruk yemeyi hak ediyordum.

"Kahretsin," dedim kendi kendime başımı sallayarak.

En kötü ihtimalle benimle konuşmayacaktı. Ama en azından fikrini değiştirirse diye yanında olacaktım. En iyi senaryoya göre, her şeyi konuşurduk, işlev bozukluğumu anlamama yardım ederdi ve bu sefer masa yerine kanepede sevişirdik.

Ya da belki duşta.

Sürücü tarafındaki kapıyı açtım, kapattım, döndüm ve bir yumruk yedim. Yüzüme.

Geriye ve yere düşerken, yumruk güçlü olduğu için değil, gafil avlandığım için nefesim kesildi.

"Yerde kal," diye emretti bir ses.

Ciğerlerimi temizlemeye çalışarak öksürdüm. Kiralık arabamın yanındaki boş park yerinde üç çift bot vardı. Gözlerimi kısarak beni yere düşüren botların sahibine baktım.

"Ricky?"

"Yerde kal, Danny." Bu ses farklı bir çift bottan geliyordu. Başımı çevirdim. "John? Siz ne halt ediyorsunuz?"

Öksürmek ve çenemi kontrol etmek için kendime bir dakika vererek ayağa kalkmadım. Bir şey yoktu. Bir çürük olabilirdi ama önemli değildi. Dediğim gibi, yumruk o kadar da sert değildi. Ricky'nin yapısının tuğladan bir gökdelene benzediği düşünülürse, çenemin kırılmamış olması bir mucizeydi.

Kesinlikle yumruğunu çekmişti.

Arkamdan biri bileğimi yakaladı, ben de bileğimi çektim ve dönüp ters ters baktım. Mark'tı.

"Ne yapıyorsun, Mark?"

Bu adamlar. Bunlar kardeşimin adamlarından bazılarıydı, hepsinin boynunda benimkine benzeyen dövmeler vardı, hepsi de iyi adamlardı.

Aslında.

Hayır.

İyi adamlar

değil.

Suçlular.

Ama suçlular her zaman kötü değildir. Sadece bazen kötü.

"Bizimle gelmelisin," dedi Ricky, kalın kollarını daha da kalın bir boynun altındaki kalın bir göğsün üzerinde çaprazlayarak.

"Siz pisliklerle hiçbir yere gitmiyorum."

Grubun en küçüğü olan John içini çekti. "Hadi ama Danny. Sadece işbirliği yap. Yorulduk. Bütün gün bir şey yemedik."

"Kan şekeriniz benim sorunum değil."

Şimdiye kadar sessiz kalan Conner bir sigara çıkardı, yaktı ve homurdandı, "Sana şok tabancası kullanmamız gerektiğini söylemiştim."

John pantolonumu göstererek, "Ama o zaman altına sıçardı," dedi. "Şu pantolona bak. Güzel pantolonlar."

"Evet," diye katıldım, "Bu pantolona sıçmak istemiyorum. Bu pantolonu sevdim.

Cepleri aldatıcı derecede geniş."

Ricky önümde çömeldi ve bu bir ağacın eğilmesini izlemek gibiydi. "Danny, bizimle gelmelisin. Ya bunu güzel bir şekilde yaparız, ya da şoka sokarak yaparız."

"Neden beni bayıltmıyorsunuz?" Dördüne de ters ters baktım, bu sık kuşu sürüsünden başarılı bir şekilde kurtulmamın mümkün olmadığını biliyordum. Birinin görüp polis çağırmasını umarak onları oyalamak en iyi seçeneğimdi.

"Seamus beyin sarsıntısı geçirdiğini ve seni bayıltmamamı söyledi," dedi John, dikkati gövdemdeyken. "Ama kırık kaburgaların iyi olduğunu söyledi."

"Şu benim kardeşim, her zaman çok düşünceli. Ne lanet bir prens." Ricky sıırttı.

John sıırttı.

Conner sıırtarak sigarasından bir nefes çekti.

Ama Mark bir şok tabancası çıkardı ve içini çekti. "Bu kadar yeter, gitmeliyiz. Öyle ya da böyle Danny, bizimle geliyorsun." Şok tabancasını çevirdi. Vızıldadı. Mark cevabımı bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Peki ne olacak?"

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Kendi Hesabına Çalışmak: "Bir mütevellinin, bir avukatın, bir şirket yetkilisinin veya diğer bir mütevellinin bir işlemdeki konumundan faydalanması ve mütevellinin, şirketin veya müvekkillerinin menfaatleri yerine kendi menfaatleri için hareket etmesi."

-Wex Hukuk Sözlüğü

****Kat****

FERAGAT TALEBİ Cumartesi sabahı erkenden geldi.

Üç milyon doları bir offshore banka hesabına havale etmem için yirmi dört saatim olduğunu, aksi takdirde Dan'i bir daha asla göremeyeceğimi söylediler.

Bekle. Kendimi aşıyorum. Geri alayım.

Cuma gecesi yaptığımız kavgadan sonra Dan'i ofisimde bıraktım. Stan süitin dış kapısının hemen ötesindeydi ve beni takip etti, neyse ki ben yönetici salonuna doğru ilerlerken hiçbir şey söylemedi.

Kendimi boş bir kâğıt parçası gibi boş hissediyordum. Bu ilk kez böyle hissetmiyordum ve ne zaman başıma gelse üç şeyden birini yapıyordum:

1. Uzun ve sıcak bir banyo veya duş alın ya da
2. Kendimi battaniyelere gömmek ve kendimi koklayana kadar *Doctor Who* izlemek ve kendimi peynir gibi koklamak - ama iyi bir şekilde değil, ya da
3. İnternette ağlama pornosu izleyin; ağlama pornosu, sizi kova kova ağlatacak kadar hüznü -ya da mutlu/hüznü- videolardır. Eve dönen ve okuldaki çocuklarına sürpriz yapan asker ebeveynlerin videolarını ya da tüm zorlukları yenen kanserli bir çocuğun ilham verici videolarını ya da *Up* filminin ilk on dakikasını düşünün.

Ağlama pornosu izlemeye hazır değildim.

Kokulu bir *Doctor Who* maratonu için zamanım yoktu.

Duş o zaman.

Ben duşumu alırken Stan ana salonda nöbet tutuyordu. Bitirip kurulandığımda ve giyindiğimde kendimi daha iyi hissetmiyordum.

Üzgün ve boş hissediyordum.

Stan'den beni otele geri götürmesini istemeye karar verdim, Dan'i görmeyeceğimi umuyordum ama aynı zamanda göreceğimi de umuyordum. Genellikle, geçmişte birine öfkelendiğimde, onu hiç görmek istemezdim. Onlardan, arkadaşlarından, onlardan bahsetmekten kaçınırdım. Mesafe ve bakış açısı kazanana kadar her şeyden kaçınırdım.

Örneğin kuzenimi ele alalım. Onun gelincik suratını bir daha görmesem bile çok erken olurdu.

Ancak, kızgınlığımın tam olarak azalmadığı Eugene ile tekrar etkileşime girmeye neredeyse hazırdım. Neredeyse.

Dan farklıydı. Kavgamızın üzerinden bir saat bile geçmemişti ve ben onu özliyordum. Onu görmek, ona dokunmak, ne söyleyeceğimi bilmesem de onunla konuşmak için yanıp tutuşuyordum.

O beni sevmiyordu.

Peki, tamam.

İyi, tamam.

Acıdı. Derimi parçalayan cam parçaları acıyordu ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Dan'in annesinin dediği gibi, ona hissetmediği bir şeyi hissettiremezdim. Bir bağ kurmaya zorlayamazdım.

Asıl soru şuydu: Buradan nereye gideceğiz?

İlerisi için bir yol göremiyordum. Fikrini değiştirmesini umarak hayatımın yıllarını boşa harcamak istemiyordum. Ben daha iyisini hak ediyordum, o da öyle.

Giymeyi bitirdiğimde hala kendimi daha iyi hissetmiyordum ama kaderim konusunda kararlı hissediyordum.

Stan'den beni eve bırakmasını istediğimde, "Dan yolda," dediğinde başımı salladım, içimdeki umut ateşini yuttum ve kararlılığımı sıkıca üzerime çektim. Büyük mutfakta çay yaptım, birazını Stan'e ikram ettim. Kabul etti ve Dan'i bekledik.

Stan'in ev sahibi ve onun haftalık pinochle oyunu hakkında konuştuk. Stan'in kuzeni ve onun çirkin bebeği hakkında konuştuk; haftalar önce bahsettiği "çirkin bebeğin" bu olduğunu tahmin ettim. Dan ve Quinn için çalışmaya nasıl başladığını - Boston'da onlarla birlikte büyümüştü - ve işini ne kadar sevdiğini konuştuk. Fiona'yla Chicago'da aynı jujitsu stüdyosunda antrenman yaptıklarını ve Fiona'nın Dan'in kızıncısını nasıl düzenli olarak tekmelediğini konuştuk.

Ama Dan gelmedi.

On beş dakika yarım saate dönüştü. Sonunda Stan ona mesaj atarak durum güncellemesi istedi ve Dan hemen cevap verdi,

Şehirde arkadaşlarla kalıyorum.

Bu gece dönmeyeceğim.

Cam kırıkları.

Stan beni Caravel'den çıkarırken, eğer bir grup kurarsam adını Shards of Glass koymaya karar verdim. Ve sadece eski sevgilim Dan O'Malley hakkında çok ama çok öfkeli şarkılar söyleyecektik. Dan ile kafiyeli bir sürü kelime vardı. Öyle olması gerekiyordu.

Adamım. Plan. Hayran. Ban. Tan. LAN. Özbekistan. Şarkılar aslında kendi kendini yazacaktı.

Otele giderken Stan'in dikiz aynasından meraklı bakışlarını savuşturdum ve kafiyeli kelimeler listemi açıkladım.

Çatı katına vardığımızda Eleanor'dan bir not gördüm. Gece vardiyasında çalıştığını ve daha sonra uyumak ve Pazar günkü partiye hazırlanmak için evine gideceğini yazmıştı.

Bu da çatı katının tamamen bana ait olduğu anlamına geliyordu.

Battaniyelerin altına girerek odamda *Doctor Who*'yu açtım ve oda servisi siparişi verdim. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, sipariş çoğunlukla peynirden oluşuyordu. Ama -iyi haber- meze tabağı mascarpone ve provolone'un kafiyeli olduğunu fark etmeme yardımcı oldu, bu da Shards of Glass'ın kesinlikle peynir hakkında bir şarkı yazacağı anlamına geliyordu.

Dikkatim dağınık, depresif ve sersemlemiş bir halde, Doctor Who'nun Donna'yla ilk macerası ve sonrasında ölen sevdiklerimin hayaletlerinin dünyaya dönüp dünyayı ele geçirmekle tehdit eden bir orduya dönüştüğü bölüm arasında rüyasız bir uykuya yenik düştüm.

Ancak telefonumun sesi beni uyandırdığında - arka arkaya gönderilmiş birkaç kısa mesaj, göğsüme sarılmış bir tabak peynir ve *Doctor Who*'nun ikinci sezonunun son bölümü televizyonda henüz bitiyordu - önceki akşamın olayları bana geri döndü.

Acı kayası göğsüme inip yeniden yerleşirken irkildim ve saate baktım. Saat hâlâ erkendi. Alarmımın çalmasına daha kırk beş dakika vardı.

Bir başka zil sesi bir mesajın daha geldiğini haber veriyordu ve gözlerim kamaşarak telefonumu kontrol ettim. Mesajlara baktım. Hâlâ uyuyup uyumadığımı merak ederek duvara baktım ve sonra tekrar telefonumun ekranına dönüp mesajları okudum.

Bilinmeyen numara: *Kocanız elimizde. Bu mesajdan sonraki yirmi dört saat içinde 3 milyon dolar havale edeceksiniz. Eğer yetkililere haber verersen, onu bir daha asla göremezsin. Eğer parayı göndermezseniz, onu bir daha asla göremezsiniz. Yaşam kanıtı için 10 dakika içinde yanıt verin yoksa bu mesaj tekrar gönderilecektir.*

Mesajlarımı gözden geçirdim, mesajın beş kez gönderildiğini ve her seferinde saat aralığının on dakika azaldığını gördüm. Bana beş kez mesaj atmışlardı. Netlik bir anda gelmedi.

İlk başta, uyku sersemliğimle, mesajların bir şaka olduğunu düşündüm. Bu tür hastalıklı bir mizah anlayışına sahip kimleri tanıdığımızı anlamaya çalışarak beynimi zorladım. Ama inanmadım. Kaçırılma ve fidye ihtimal dışı değildi. Aksine, mantıksız geliyordu.

Onu sevdiğimi söyledim. O beni sevmiyordu. Kavga etmiştik. Eşyaları fırlatmıştım. Geceyi arkadaşlarıyla geçirmek için şehre gitmişti.

Sonra ne oldu? Kaçırılmış mıydı? İnsanları kaçıran kimi tanıyorduk?

Seamus.

Seamus insan kaçıırır.

Damarlarıma buz girdi. Seamus iki yıl önce Janie'yi kaçırmaya çalışmıştı, daha geçen hafta da beni kaçırmaya çalışmıştı. Yani *mantıksız değil*.

Nefesim kesildi.

Şaşkınlık giderek endişeye, o da giderek paniğe dönüştü. Bu his bana YouTube'da izlediğim tsunami videolarını hatırlattı, su seviyesinin önce nasıl yavaşça yükseldiğini, sonra daha yükseğe, daha yükseğe, daha yükseğe, daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı.

"Oh Tanrım." Ağzımı kapattım, telefonumun ekranına bakarken mesajın tekrarı belirdi, on dakika çıkarılmıştı. Telefonu yatağa bıraktım ve ayağa kalkıp geri çekildim, aklım başımdan gitmişti.

Ne yapmalıydım?

"Bekle," dedim kimseye, gözlerimi kapadım ve kendime sakin olmamı söyledim. "Quinn."

Aceleyle telefonumu aldım, Quinn'in numarasını buldum ve çevirdim.

"Aç, aç, aç." Odada volta atarken elimi saçlarımın arasından geçirdim, Quinn nihayet üçüncü zil sesinde cevap verdiğinde çılgılık atmak üzereydim.

"Uçağa binmek üzereyiz."

"Quinn. Dan kaçırıldı. Dün gece eve gelmedi. Uyandığımda telefonumda her on dakikada bir geri sayım yapan mesajlar vardı ve ben-"

"Durun. Sakinleş. Derin bir nefes al." Sesi granit sertliğindeydi. "En başından başla."

"Başlangıç nedir?"

Hemen cevap vermedi, bana çoklu görev yaptığı izlenimini verdi. "Fiona ve Alex dinliyor. Bize onu en son ne zaman gördüğünü anlat, bu başlangıç."

"Tamam. Tamam." Nefesimi düzenledim, hâlâ volta atıyordum ve onlara son on iki saati anlatırken kendimi odaklanmaya zorladım.

Tabii ki ofisimdeki seksi anları ve ardından gelen kavgayı atlardım ama onlara Dr. Carlyle'ı, ofisten nasıl ayrıldığımı, Dan'ın Stan'e akşam için güvenliğini üstlenmesi için nasıl mesaj attığını, hiç gelmediğini, Stan'e arkadaşlarıyla dışarı çıktığını ve eve gelmeyeceğini söylemek için nasıl tekrar mesaj attığını ve telefonumdaki tehdit mesajlarıyla nasıl uyandığımı anlattım.

"Sanırım Seamus. Sanırım onu o aldı."

Bir duraklama oldu ve sonra Quinn, "Bu göz ardı edemeyeceğimiz bir olasılık," dedi.

"Ne yapmalıyım? Arayayım mı? Yaşam kanıtı alabilir miyim?"

Fiona hemen, "Hayır, henüz değil," diye cevap verdi. "Zaman çizelgesi beni endişelendiriyor, yirmi dört saat. Sana yaşadığına dair kanıt verdiklerinde, her kimse Dan'i hayatta tutma zahmetine değmeyeceğini düşünebilir. FBI'ı bu işe dahil etmek istiyor musun?"

"Bunun için zaman var mı?" Quinn karşılık olarak sordu.

"Param var," diye gönüllü oldum, tırnağımı ısırarak. "Fidyeyi ödeyemez miyim?"

"Bu da bir seçenek," dedi Fiona'nın sesi sabit ve yatıştırıcıydı. "Stan Willis'le en kısa zamanda konuşmamız gerekecek, o yüzden önce onu arayacağız. Dan'le en son konuşan oydu, değil mi?"

"Evet. Doğru."

"Parayı hazırlayın." Bu Quinn'den geldi. "Seamus'u uzun zamandır tanıyorum. Eğer o ise, paranın onun itici gücü olduğunu biliyoruz. Dan'e ciddi bir zarar vereceğini sanmam ama parayı hazırlamalısın."

"Ama ya o değilse?" Yatağa oturup kolumu ortama sararak sordum. "Ya kuzenimse?" Düşüncemi bitirmedim, ki o da şuydu: *Caleb çaresiz durumda ve Dan'e ciddi şekilde zarar verebileceğine inanıyorum.* "Avukatın ofisinden çıktığında çok öfkeliydi. Ama o zamandan beri çok sessiz. Bunu bir haftadır planlıyor olabilir."

"Onu takip eden bir ekibimiz var," diye hatırlattı Quinn hepimize. "Stan'le konuştuktan sonra kontrol edeceğim."

"Tamam." *Tanrım, Tanrım, Tanrım, lütfen Dan iyi olsun.* "Eleanor'a söyleyeyim mi? Annesine söyleyeyim mi? Polisi arayayım mı?"

"Hayır. Eleanor'a söyleme. Onu gereksiz yere endişelendirmeye gerek yok." Quinn'in sesi sertti. "Kimseye söyleme."

"Kat, telefonu kapattıktan sonra telefonunu hackleyeceğim," diye ilk kez konuştu Alex, "sana mesaj atan numarayla ilgili bir şey bulabilecek miyim diye bakacağım."

"Biz oraya varana kadar kaçırmanın mesajına cevap verme." Fiona'nın derin bir nefes aldığını duydum. "Üç saat içinde otelde olacağız ve o zamana kadar daha fazlasını öğreneceğimizden eminim."

"Tamam.

Öğrenmeyeceği

m." Üç saat.

Üç saat.

Üç saat boyunca ne halt edecektim ki?

"Dün gece Dan'le telefonu kapattıktan sonra onunla konuştun mu? Janie'nin Caravel'in mali raporlarında bulduklarından bahsetti mi?" Quinn sordu.

"Hayır. Onunla biz görüştüktan sonra konuşmuş olmalısınız."

"Bir dakika içinde telefonu Janie'ye vereceğim. Alex, Fiona ve ben Stan'i ararken o da buldukları hakkında sizi bilgilendirecek."

"Bilmeniz gereken başka bir şey daha var." Bu Alex'ten geldi. "Dan'in dün gece gönderdiği Dr. Carlyle ile ilgili patent bilgilerine baktım. Patent şimdilik Caravel'in elinde ama onu bir risk sermayesi şirketine satıyorlar."

"Ne? Neden?"

"Banka kayıtlarına göre, bu risk sermayesi şirketi Dr. Branson'ın Karayipler'deki araştırmasını finanse eden şirketle aynı. Ayrıca şunu da buldum.

Caleb firmanın en büyük yatırımcılarından biri. Ama Caleb Tyson sadece firmanın ana yatırımcısı değil," Alex durakladı ve onu daha iyi tanımasaydım duraklamanın dramatik bir vurgu için olduğunu düşünürdüm, çünkü "Caleb Tyson firmanın *tek* yatırımcısı. Patenti kendisine satıyor."

"O çakal piç," dedim ve aynı anda düşündüm. "Bunun için tutuklanabilir mi?"

"Hayır. Kendi kendini pazarlamaktan tutuklanamazsın." Greg, Fiona'nın kocası, araya girdi. Konuşmayı dinliyor olmalıydı. "Araya girdiğim için üzgünüm, ama CEO'ların kendi kendilerine iş yapmaları yasadışı değildir. Bu her zaman olur."

"Ama hissedarları dolandırmıyor mu?" Fiona kocasına sordu. "Dolandırıcılık yapmıyor mu?"

"Teknik olarak değil," diye yanıtladı Greg. "Aslında, yönetim kuruluna verdiği raporlarda tahrifat yaptığını kanıtlayamazsanız, hayır."

Alnımı ovuşturdum. "Bunu daha sonra konuşabiliriz. Quinn, Stan'i aramalısın. Bir şey öğrendiğinde bana mesaj at."

"Arayacağım," diye söz verdi.

"Janie'yi çağırayım," dediğini duydum Alex'in.

İçimdeki hayal kırıklığı boğazımı sıktı ve rahatsız etti. İçimden bir ses Dan'in kaçırılmasının arkasında Caleb'in olduğunu söylüyordu. Zihnim senaryolar üretmeye, hayali bir Caleb ile pazarlık yapmaya başladı.

Belki Dan'den kendi isteğimle boşanır ve velayeti kuzenime devredersem Dan'in gitmesine izin verirdi.

Ya da Caleb'in kurula verdiği raporlarda sahtecilik yaptığına dair bir kanıt bulursam Dan'i bırakabilirdi.

Ya da belki Caleb'i bulup bağlar ve vücudundaki tüm kolları teker teker almakla tehdit edersem Dan'i bırakır.

"Kat." Quinn'in sesi sadist düşüncelerimi böldü. "Evet?"

Sanki söyleyeceklerini düşünüyormuş gibi durakladı. Konuştuğunda sesi derin ve tonu keskindi: "Dan benim ailemden biri. O benim kardeşim. Ona *hiçbir şey* olmayacak."

Gözlerimi kapadım, başımı salladım ve ona inanmayı umutsuzca istedim.

Ama eğer Dan Caleb'in elindeyse, Quinn'in, benim ya da başka birinin onu güvende tutmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Medicare Reçeteli İlaç, İyileştirme ve Modernizasyon Yasası: ABD hükümetinin/Medicare'in ilaç şirketleriyle ilaç fiyatları konusunda pazarlık yapmasını yasadışı hale getiren ve 2003 yılında ABD Kongresi tarafından kabul edilen yasası.

-Congress.gov

****Dan****

T Şok tabancasıyla vurulmak altınıza sıçmanıza neden olmaz. En azından Mark ben ona şok verdiğimde altına sıçmadı.

Yine de bana kızgındı.

Uzun lafın kısıası, beni Caravel Pharmaceuticals'ın otoparkındaki ciplerine doğru götürürlerken onları atlatmaya çalıştım. Başaramadım ama Mark'a gaz sıkıldı, Conner'ın üç dişi döküldü, John'un sağ gözünün üstünde yeni bir yara izi olacaktı ama Ricky burnu bile kanamadan kurtuldu.

Sonunda beni zapt eden, kelepçeleyen, koli bandıyla bağlayan ve arabaya taşıyan koca adam olmuştu. Ve işte buradaydık, boktan bir depodan erkek mağarasına dönüşmüş bir yerde, on iki saat sonra. Kardeşimden henüz bir iz yoktu.

"Yolda. Yakında burada olur." Ricky bana krep yedirmeye çalışıyordu. "Ve unutma, buraya geldiğinde seni bayıltmışız gibi davranmalısın, bayılmışsın gibi."

Krep istemiyordum ve ellerim arkamdan kelepçelenmiş, kollarım yanlarıma bantlanmış ve ayak bileklerim metal bir sandalyeye bağlanmışken birinin bana kaşıkla krep yedirmesini kesinlikle istemiyordum, tabii bu kişi Kat değilse, ikimiz de çıplaktık ve bu onun sapkınlığıydı.

Bu yüzden ağzımı kapalı tutarak boş boş baktım ve Kat'i (ve kink'i) düşündüm.

"Haydi. Ye hadi. Çok güzeller. Krep sevdiğini biliyorum." Ricky çatalla dudaklarımı dürttü, ben de onu gözlerimle öldürdüm.

Hayal kırıklığına uğramış gibi içini çekti ve sandalyesine geri oturdu. "Yemelisin."

"Kimin iyi krep yaptığını biliyor musun?" Conner bunu eski püskü turuncu bir kanepenin üzerindeki yerinden sordu. Gevşek dişleri yüzünden o da krep istememişti.

"Kim?" John kahvaltısından başını kaldırıp sol gözüne baktı, sağ gözü artık tamamen şişmişti.

"Erik Paul."

"Neden ona Erik Paul diyorlar?" Ricky sonunda çatalın ağzından düşmesine izin vererek sordu.

Onları uzaklaştırmaya çalıştım ve Kat'in o masada, o çorapları giymiş, iç çamaşırları cebimde, bacakları açık, parmakları saçlarımda görüntüsünü hatırladığımda bu kolay oldu. .

Ama sonra sertleşiyordum ve Ricky'nin, sertleşmemin onun krep çatalıyla bir ilgisi olduğunu düşünmemesi için görüntüleri zihnimden uzaklaştırmam gerekiyordu.

Conner sigarasından bir nefes çekti, duman gözlerinin önünden geçerken gözlerini kısarak baktı. "Boşalmasının tek yolu bir Lucky Stranger'dı."

Kat'i düşünmek için çok zamanım olmuştu -gülüşünü, kahkahasını, patronluğunu, kolalı gömleklerini- ve arafta olduğuma, onu sevmediğime inanmakla ne kadar aptallık ettiğimi düşünmek için de çok zamanım olmuştu.

Tam bir aptal.

Ve bu benim kefaretimdi, burada bu sik kafalılarla oturup onların önemsiz şeyler hakkındaki aptalca konuşmalarını dinlemek.

"Ne? O da neydi?" John'un sol gözü benimle Conner arasında döndü, sanki ben Şanslı Yabancı'nın ne olduğunu biliyormuşum gibi.

Ona ters ters baktım. "Bana bakma. Ne sikimden bahsettiğini bilmiyorum."

"Evet. Sen biliyorsun." Conner elini kaldırdı. "Elini bilerek uyutup mastürbasyon yaptığında, bunu başkası yapıyormuş gibi hissettiriyorsun. Şanslı Yabancı."

"Bunu nereden bileyim?" Sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım. Bu tam bir zaman kaybıydı.

Conner beni görmezden geldi. "Anladın mı?"

John alay etti. "Ona Korkunç Amca deniyor sanıyordum."

John'a pis bir bakış attım. "Öyle deme! Senin derdin ne lan?"

"Sadece Wilmington Deluxe ile boşalabilen bir adam tanıyordum," diye araya girdi Ricky, Conner'la bakiştılar.

"Neymiş o?" John Ricky'ye yan gözle baktı. Ricky başını salladı. "Bilmek istemezsin."

Ve bu konuşma, bayanlar ve baylar, son on iki saatimin özeti oldu.

Mark'ın telefonunun çalmasıyla konuşma kesildi ve herkes gerildi. Conner koltukta oturduğu yerden doğruldu ve tüm çocuklar Mark'ın telefonu kulağına götürmesini merakla izledi.

"Hey." Mark bana baktı, gözleri yarıklara dönüşmüştü. "Evet. Evet. Evet. . Evet. . Evet. Evet. Tamam. Hazır olacağız."

Sonra telefonu kapattı.

"Kahvaltı zamanı bitti," dedi, bana doğru yürürken yolda durup koli bandı ve siyah bir başlık aldı. Uzun bir bant çıkardı.

Ağzımı bantlarken mücadele etmedim. Kapüşonu başıma geçirdiğinde de karşı koymadım. Küçük göz delikleri vardı, bu yüzden diğer adamların harekete geçmesini izledim, kirli tabaklarını topladılar ve sanki krepleri görmek utanç verici olacakmış gibi onları taşıdılar. Dağınıklığın geri kalanını, yere saçılmış bira şişelerini, köşedeki pizza kutularını, her yerdeki uyuşturucu malzemelerini bıraktılar.

Ama lanet olası akçaağaç şurubu? HERKES KREP YESİN!

"Kıpırdamadan durmalısın." Ricky kulağıma doğru eğildi, başımı duvara yasladı, sanki orada dinleniyormuş gibi. "Seni bayılttık."

Geldiğimden beri bana bunu -kıpırdamadan durmam ve ne olursa olsun bayılmış gibi davranmam gerektiğini- söylüyorlardı ama nedenini açıklamayı reddediyorlardı.

Kısa süre sonra çocuklar yerlerini almışlardı - Mark girişte, Ricky, Conner ve John da bitişikteki odanın kapısında bekliyorlardı - ve tetikteydiler. Çok geçmeden bir araba sesi duyuldu ve ardından çakıl taşlarına basan ayaklar hepsinin anlamlı bakışlar paylaşmasına neden oldu.

Sonra sesler, daha anlamlı bakışlar.

Sonra kapı açıldı, daha anlamlı bakışlar.

Yemin ederim, siyah kaput görüşümü kısmen engellese bile, tüm bu anlamlı bakışlardan içeride bir pembe dizi olduğunu görebiliyordum.

Ve sonunda, büyük adam girişini yaptı.

Ricky, Conner ve John saklandılar, sessizleştiler ve ortalıkta görünmez oldular.

Seamus kapının yanında durdu, Mark'la sessizce konuşurken gözleri bana kaydı. Beni gördüğüne şaşırması gibi görünmüyordu ama ben de şaşırmasını beklemiyordum. Kendi adıma, hareket etmedim. Zamanımı bekleyeceğimi, durum gerektirirse bir hamle yapacağımı düşündüm.

Konu her neyse, Seamus eninde sonunda gitmeme izin verecekti. Bırakmak zorundaydı. Yoksa anneme hesap vermek zorunda kalacaktı.

Ama sonra Seamus'un hemen arkasında ikinci bir adam belirdi ve neredeyse kıpırdamadan durmayı unutuyordum.

Caleb.

Lanet olası Caleb Tyson.

Öfkem taşı ve kendime bağlı olduğumu hatırlatmakta güçlük çektim. Bu kısıtlamalara karşı savaşısam bile hiçbir işe yaramayacaktı. Bu doğru değil, bayılmadığımı ve bu adamdan ne kadar nefret ettiğimi gösterecekti. Ne işe yarayacaktı ki? Muhtemelen çırpınışıma görmekten zevk alırdı.

Bu yüzden burnumdan nefes verdim ve bekledim.

"Şimdi onu görüyorsun," dedi Seamus, iki puşt boşluğa doğru ilerlerken benim yığılmış halimi işaret ederek. "Kapüşonu çıkarmamı ister misin?"

"Hayır. Bu o. Çöpü gördüğümde tanırım."

Seamus boğazını temizledi, sonra elinin tersiyle burnunu ovuşturdu ve bu sinirlendiği anlamına geliyordu. Sadece sinirlendiğinde elini burnuna götürürdü.

Ama konuştuğunda sesi sakindi. "Kuzenine mesaj gönderdik ama henüz yanıt vermedi."

"Cevap verecektir. Parayı göndermeden önce yaşadığına dair kanıt isteyecektir." Caleb burnunu kırıştırarak bana patinaj izi olan bir iç çamaşırı yığınıymışım gibi baktı ve sonra başını Mark'a doğru eğdi. "Sadece ikiniz mi varsınız?"

"Evet. Sana söyledim, sıkı bir operasyon yürütüyorum. Mark ve ben halledebiliyorken daha fazla adamı dahil etmeye gerek yok."

Caleb sesini alçaltarak Seamus'a yaklaştı, "Ve senin adamın Mark güvenilir mi?"

"Kesinlikle. Tek kelime etmez, özellikle de fidyeden payını aldıktan sonra."

Fidyeye. Siktiğimin

Seamus'u!

Caleb başıyla onayladı ve uzaklaştı. "İş bittiğinde kendi payınızı alacaksınız."

"Onunla ne yapmamızı istiyorsun? Parayı gönderdikten sonra mı?" Seamus, Caleb'ın attığı adımı geri alarak sordu.

İnançsızlığımı göz kırparak başladım. Seamus'un sorusu beni şok etmişti. Kardeşim beş para etmez bir pislikti ama annem dışında kimseden emir aldığını görmemiştim. Asla.

Asla.

Ve şimdi Caleb'e fikrini mi soruyordu? Ya da daha doğrusu, ne yapması gerektiğini mi soruyordu? Hayır. Bu doğru değildi. Bir şeyler dönüyordu.

"Sana daha önce de söyledim, nasıl yaptığın umurumda değil." Minik Şeytan tedirgin bir sesle depoya baktı.

Seamus bir dakika boyunca Caleb'ı inceledi, sanki bir bulmaca çözüyormuş gibiydi. "Neden onun ölmesini bu kadar çok istiyorsun?"

Caleb'ın bakışları Seamus'un üzerinde gezindi ve sonra bana yerleşti. Gözleri tehdit ve öfkeyle keskinleşmişti, muhtemelen alnında bir ya da iki damarın patladığını hayal ediyorum.

"O yolumuzun üstünde."

"Caravel'den mi bahsediyorsun? Kuzeninin sahip olduğu hisseleri mi istiyorsun?"

"Caravel batabilir ve yanabilir, Caravel umurumda bile değil. Yakında iflas ettiğinde ve hisse senedi fiyatları yerlerde süründüğünde başka kimse de umursamayacak."

"Peki anlaşma nedir? Neden fidye parasını alıp kaçmıyorsun?"

Caleb kol düğmelerini çekiştirerek Seamus'la alay etti. "Lütfen. Üç milyon bana bir yıl bile yetmez."

"Bir nokta beş demek istiyorsun." "Ne demek istiyorsun?" Caleb tersledi.

"Bir nokta beş. Senin alacağın yarı yarıya."

"Oh, doğru. Mesele şu ki, onun gitmesini ve kaçık kuzenimin ait olduğu yere teslim edilmesini istiyorum. Yoluma çıkıyorlar."

"Nasıl engel oluyorlar?"

Minik Şeytan'ın bakışları tekrar Seamus'a döndü. Sonra döndü, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi çıkışa doğru yürüdü ve omzunun üzerinden seslendi: "Seni ilgilendirmez. Sen üzerine düşeni yap, ben de kendiminkini. Her şey bittiğinde, kendi payını alacaksın."

Seamus, elleri cebinde, adamın gidişini izledi. Bir şey bekliyormuş gibi hareketsiz duruyordu. Bir araç çalıştı ve uzaklaşıp sonunda gözden kaybolurken onu dinledim.

Ortalık yeniden sessizleştğinde Seamus seslendi: "Size onu bayıltmayın demiştim."

Ricky bitişik odanın kapısında belirdi -hemen arkasında Conner ve John vardı- ve bana doğru yürüdü. "Bayılmadı, hareketsiz duruyor."

Ricky başlığımı çıkardığında derin bir nefes aldım ve boynumu bir tarafa eğerek gerdim.

Gözleri üzerimde gezinen Seamus sırttı. "Şu lanet olası bandı ağzından çıkar."

"Ben yaparım." Mark aceleyle yanıma geldi, görünüşe göre koli bandını yüzümden çekmek için bir fırsatı daha kaçırmak istemiyordu.

Gerektiğinden daha yavaş bir şekilde çekti. İşi bittiğinde bana göz kırptı. "Bu şok tabancası için."

"Ödeştik mi?" Dudaklarımı gererek sordum. "Yoksa kendine bir Şanslı Yabancı vermeni izlemek zorunda mıyım?"

Mark sırttı, komik olduğumu düşünmüş gibi başını salladı ve uzaklaştı.

Dikkatim tekrar kardeşime döndü. Beni izliyordu, ağzında ve gözlerinin arkasında mutlu ama küçük bir gülümseme vardı.

"Bütün bunları duydun mu?" diye sordu, sanki kendinden memnunmuş gibi. "Evet." Başımı salladım, ona bir göz attım. "Beni öldürmeyi mi planlıyorsun?"

Gülümsemesi düştü. "Senin derdin ne lan? Bana böyle şeyler mi soruyorsun?"

"Lafı dolandırmayacağım, göt surat. Neye benziyorum ben? Willy Wonka'ya mı?"

Bir an kekeledi ve sonra bana bağırdı, "Sen benim kardeşimsin, salak. Lanet olası kardeşimi öldürmeyeceğim." Seamus döndü, bir sandalye kaptı ve benim oturduğum yere doğru sürükledi. "Yemin ederim, bazen çok aptal oluyorsun."

Konuşmadan önce oturmasını bekledim. "Beni çözecek misin?"

"Henüz değil. Dinleyene kadar olmaz. Sonra seni çözeceğim." "Tamam. Konuş."

Seamus bir süre beni inceledikten sonra konuya girdi. "İşte böyle oldu. Şu zengin pislik mi? Caleb Tyson mı? Geçen hafta bana geldi, Kathleen Caravel-Tyson'ın kuzeni olduğunu ve onun deli olduğunu söyledi. Hastaneye yatırılması gerekiyormuş ve senin için endişeleniyormuş. Psikopat bir annesi var, bir hastanede kilitli ve kardeşim için tehlike arz ediyor."

"Kat benim için nasıl bir tehlike olabilir ki?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Sana sadece Tyson'ın bana söylediğini söylüyorum. Onun vasisi olması için mahkeme kararı olduğunu, bu yüzden de seni onunla evlenmen için kandırdığını söyledi. Ayrıca miras kalsaydı milyarlar değerinde olacağını söyledi. Ama kilit altında daha güvenliymiş, o zaman senin için bir tehlike olmazmış. Ayrıca, eğer ona bir şey olursa, onu geri almak için fidye ödeyeceğini söyledi."

"Bunu öylece ortaya mı attı? 'Kuzenim kaçığın teki ama onu geri almak için fidye öderim' gibi."

Seamus kıvrandı. "Böyle söyleyince ona inandığım için kendimi ahmak gibi hissediyorum."

Kardeşimin *mermer kafa* kelimesini kullanmasına göz kırptım. Ona göre, ben bir aptaldım, Caleb Tyson bir pislikti, ama o küçük, sevimli bir mermer kafaydı.

Bu lanet herif.

"Söylediği her şeyin saçmalık olduğunun farkındasın, değil mi?" Kat'in kuzeni konusunda aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak için sordum.

"Milyarlar değerinde değil mi?"

"Hayır. Bu kısmı doğru. Gerisi saçmalık."

"Evet. Bunu şimdi biliyorum. Ama o zaman neden ondan şüphe edeyim ki?"

"Ondan şüphe etmek istemedin. Tek gördüğün dolar işaretleriydi."

Seamus sanki ben hiç konuşmamışım gibi beni görmezden geldi. "Kurnazdı, ikna ediciydi. Sana iyilik yaptığımı sanmıştım. Onun kim olduğunu bilmediğini, birini kandırdığını sanıyordum."

"Yani sen, ne? Geçen hafta eve beni kurtarmak için mi gittin? Yoksa onu kaçırmak için mi?"

Omuz silkti. "İkisi de. Onu elinden almamın senin için sorun olmayacağını düşündüm. Caleb fidye öderdi, ben her şeyi ayarlardım, sen ondan boşanırdın, o da bir akıl hastanesine giderdi. Herkes kazanır."

"Herkes kazanır, ha?"

Seamus gözlerini devirdi ve başını çevirerek Ricky'ye, "Başka krep var mı?" diye seslendi.

Dikkatim boynundaki mor ve yeşil şüröklere takıldı. Onları oraya koyduğum için pişmanlık duymuyordum. Kat'i güvende tutmak için yapmam gerekeni yapmıştım ama bazen hâlâ Seamus'un bu kadar yozlaşmış bir pislik olmamasını diliyordum. şu anda bile, depodaki kulüp binasında bağlıyken, onun sadece kardeşim olmasını diliyordum.

"Beni kaçırmak aptalcaydı."

Seamus bana yan gözle baktı, kaşları alnında daha da yukarı kalktı. "Öyle mi? Neden?"

"Çünkü Quinn."

Bunu düşünüyor gibiydi, beynini kullanmak için harcadığı çabayla gözleri küçölüyordu. "Sence bizi bulacak mı?"

"Benim tahminim, nerede olduğumu zaten biliyor ve her an buraya gelip sizi vurabilir."

Seamus kollarını kavuşturdu ve bana bir sırrı biliyormuş gibi baktı. "Karını tanı mıyorsun."

"Ne?" Tersledim.

"Evlendiğin o kadın, Quinn'in buraya silahlarla gelmesine izin vermeyecektir. Çapraz ateşte yaralanma riskini göze almayacak. Fidye yi ödeyecektir."

Kardeşime kaşlarımı çatarak baktım, hiçbir şey söylemedim, çünkü muhtemelen haklıydı. Suçluluk duygusu yeniden alevlendi, o kadar büyük bir suçluluk duygusuydu ki, arkamdaki duvara zimba fırlatırken ki görüntüsüyle birlikte. Onu incitmiştim. Kat'in incindiğini düşünmek göğsümde iki tonluk bir ağırlık var mış gibi hissettiriyordu.

"O kadın seni seviyor. O kadın senin için deli oluyor. Bunu ilk gece, siz öpüştükten sonra masaya geri dönerken gördüm. Tyson'la konuştukten sonra belki de sadece delidir diye düşünmüştüm ama yanılmışım." Burada çenesini ovmak için durakladı, bakışları benim öteme geçti. "Seni bayılttığımda onu görmeliydin. Eğer yanlış bir hareket yapsaydım, kafamı uçuracak, beni kendi annemin evinde vurup öldürecekti. İşte kardeşim, gerç ek aşk budur."

"Dinlemeyi bitirdim mi?"

"Henüz değil." Seamus telefonunu çıkardı, birkaç tuşa bastı ve sonra bana ekranı gösterdi. "Caleb'ın bu sabah yediden beri Kat'e gönderdiği mesaj bu."

şaşırmadan tehdit mesajını okudum. "Fidye istendiğimi çoktan anladım."

"Caleb öyle olduğunu düşünüyor."

Kardeşimi incelerken başımı hafifçe yana çevirdim ve ona inanmayan bir bakış attım. "Bu da ne demek oluyor?"

Seamus'un dikkati tekrar telefonundaydı ve bir kayıt sesi sessizliği doldurana kadar ekranları karıştırıyordu.

Caleb: *"Cevap verecektir. Parayı göndermeden önce yaşadığına dair kanıt isteyecek. Sadece ikiniz mi varsınız?"*

Seamus: *"Evet. Sana söyledim, sıkı bir operasyon yürütüyorum. Mark ve ben halledebilecekken başka adamlara gerek yok."*

Caleb: *"Ve senin adamın Mark güvenilir mi?"*

Seamus: *"Kesinlikle. Tek kelime etmez, özellikle de fidyeden payını aldıktan sonra."*

Caleb: *"İş bittiğinde kendi payını alacaksın."*

Seamus kaydı durdurdu ve bana memnun bir sırıtış attı. "Bunu bir düğün hediyesi olarak düşün."

Şaşkınlığımı gizlemeye çalışmadım, çünkü bunu yapabileceğimi sanmıyordum. "Sen. . . bunu kaydettin mi? Caleb'ı mı kaydettin?"

"Evet." Sırıtışı genişledi. "Kat'in seninle oynamadığını anladığımda ve sen beni dövmeye çalıştığında-"

"Hey. Eve iki silah ve bir bıçakla gelip karımı kaçırmayı planlıyorsun. Pantolonunun arkasına sıkıştırdığın Glock'u görmeyeceğimi mi sandın?"

"Onu ben çekmedim, değil mi?"

Bu beni duraksattı. "Neden yapmadın?"

Seamus'un sert cevabı "Sana silah çekmiyorum," oldu; nadiren yaptığı bir şekilde ciddi ve ciddi görünüyordu. Boğazını temizleyerek sordu: "Peki neden silahı üzerimde kullanmadın? Onu bulduğunda, ayağa kalkmamı engellemek için neden bana doğrultmadın?"

Ona ters ters bakıp çenemi esneterek duraksadım.

Gerçek şu ki, hiçbir fikrim yoktu. Bilmeliydim ve başka biri olsaydı genellikle bilirdim ama bilmiyordum.

Sonunda, "Git kendini becer" diye mırıldandım.

Gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Her neyse," diye gözlerimi devirdim, dizim nedense zıplıyordu. "Kafama vurduktan sonra -özellikle- ne oldu?"

"Karın Glock'u kaptı, seninle benim arama girdi ve geri çekilmem, sana dokunmamam için bağırmaya başladı. Dediğim gibi, yemin ederim, beni vuracağını sandım. Çok sinirliydi, sanki sana tuhaf bir bakış atarsam sikimi koparıp Bark Wahlberg'e atıştırmalık olarak verecekti."

Buna sıırttım, nedense onunla gurur duydum. "Evet, pekala. Karını kızdırma."

"Bir de bana sor," diye iç geçirdi, sonra kıkırdadı, sonra tekrar iç geçirdi. "Özür dilemeye çalıştım ama -biliyorsun- boğazım tam olarak çalışmadı. Ben de ayrıldım. Sonra geçen hafta sonu Tyson'ı Duxbury'deki marinasına kadar takip ettim ve biraz sohbet ettik. İstedğini elde etmek için beni kullanmaya çalıştığını itiraf etti -kuzenini aradan çıkarmak için- bu yüzden alternatif bir teklif yaptı."

"Neymiş o?"

"Seni alacağım, Kat fidye isteyecek, sonra seni öldüreceğim ve o ve ben ödeme gününü paylaşacağız."

"Ve sen de kabul ettin?"

"Evet," Seamus sorum aptalcaymış gibi gözlerini bana dikti. "Evet, kabul ettim. Eğer yapmazsam, başka birini bulacaktı. Ben de seni ve Kat'i güvende tutmak için kabul ettim."

"Birlikte oynadık." Kardeşimi inceledim, onun iri gözlü masum rolünü izledim, sanki Kat ve benim için günü kurtarıyormuş gibi.

Hayır.

Buna inanmadım.

Ağabeyimi tanırdım.

Beni öldürmek istemediğini söylediğinde ona inandım. Bana neden silahını çekmediğini söylediğinde ona inandım. Caleb başkasına teklif etmesin diye işi kabul ettiğini söylediğinde bile ona inandım.

Ama bunu kalbinin iyiliğinden dolayı yaptığına bir an bile inanmadım.

"Bundan senin çıkarın ne?"

Bana göz kırptı, afallamış görünüyordu. "Pardon?"

"O affı alıp kıcına sokabilirsin. Bundan senin çıkarın ne?"

Seamus başını salladı, gözleri hayal kırıklığına uğramış gibi üzerimde gezindi.

Bana.

Herkes aynı anda gülmekten ölmesin.

"Hiçbir şey, Danny. Benim için hiçbir şey yok. O Tyson denen pisliği hapse atabilesin diye her şeyi kaydettim. Seni güvende tutmak için bu işi kabul ettim. Adamlarımı seni buraya getirmeleri için organize ettim. Seni bayıltmadıklarından bile emin oldum, çünkü beyin sarsıntısı geçirdiğini biliyorum."

Hayır.

Hâlâ yemedi.

Diğer ayakkabının düşmesini bekleyerek kardeşime ters ters baktım.

O da bana baktı, hâlâ meleksi niyetlerini gizliyordu.

Sonra telefonu çaldı. İçini çekti, kaşları altında yukarı doğru kalkarken telefona baktı. "Kat arıyor."

"Kat seni mi arıyor?"

"Muhtemelen senin içindir." Seamus cevap vermek için telefonu kaydırdı, sonra da kulağıma tuttu.

Kardeşime ters ters bakarak Kat'in yumuşak, tatlı sesinin "Alo?" deyişini dinledim.

Gözlerimi kırıştırdım, irkildim. Artık eski bir dost olan o boktan his göğsümde patladı.

Tanrım, onu özlüyorum.

"Kit-Kat."

"Aman Tanrım." Hıçkırık gibi bir ses çıkardı, gözyaşlarını tutuyormuş gibiydi ve bu ses bende Boston'daki her şeyi parçalama isteği uyandırdı. "İyi misin?" diye sordu, sesi kırılmıştı.

"Ben iyiyim." Boğazımı temizlemem gerekti, çok dardı ama onu rahatlatmak istiyordum. "Yaralanmadım. Ben tamamen iyiyim. I-"

Ben daha bir şey söyleyemeden Seamus telefonu elinden aldı. Gözlerim onunkilere kaydı ve aramayı bitirişini izledim, yüz hatlarında küçük bir zafer sırtışı vardı.

Sonra kendine engel olamamış gibi güldü.

Sonra döndü, hâlâ gülüyordu ve omzunun üzerinden bana seslendi: "Teşekkürler Danny. Yaşam kanıtı sağladığınız için teşekkür ederiz."

OTUZUNCU BÖLÜM

Weinberger Kaçırılması: Bir aylık Peter Weinberger Long Island'daki banliyö evinden 4 Temmuz 1956'da kaçırıldı. Kaçırılma olayı, Başkan Eisenhower tarafından imzalanan ve FBI'ın kaçırılma vakalarındaki bekleme süresini 7 günden 24 saate indiren yeni bir yasayla sonuçlandı.

-FBI.gov

****Kat****

T ÖRGÜ İÇİN TANRI'YA ŞÜKÜRLER OLSUN.

Ve örücüler
için. Ve iplik
için.

İpin ucuna gelmiştim ve her şey çözülmeye başlamıştı (kelime oyunu yapmak istemedim).

Son bir saat içinde bir noktada, Ashley devam etmekte olan çalışmamı ellerime zorla tutuşturdu ve "Ör" dedi.

Bu bir atkıydı, basit bir modeldi, saymaya ya da ilmek işaretlerine gerek yoktu. İplik alacalıydı, bu yüzden bitmiş nesnenin güzelliği desenin karmaşıklığında değil, renklerin dizilişinde olacaktı.

Ördüm. Ördükçe beynim sakinleşti, nefes almam kolaylaştı ve düşüncelerim intikamımı planlamaya odaklanmaya başladı.

Bekle. Özür dilerim.

Kendimi aşıyorum. Geri
döneyim.

Arkadaşlarımın gelmesini beklediğim üç saati kişisel bankacıma arayarak ve ondan bugün tarihli üç milyon dolarlık bir havale hazırlamasını isteyerek geçirdim. Sonra Caravel'in mali kayıtlarını, bölüm mali raporlarını ve devam etmekte olan Ar-Ge projeleri için etkinlik bulgularını taradım.

Caleb'in Caravel'deki projeleri sistematik olarak kapattığını, bilim insanlarını ve personeli ayıkladığını ve daha sonra bu projeleri desteklediğini keşfettim

kendi risk sermayesi şirketi aracılığıyla. İki yıldır Caravel'den araştırma yapıyor ve kendi şirketlerine aktarıyordu.

Öfke, nasıl hissettiğimi anlatmaya yetmiyordu.

Vücudundaki kılları cımbızla almayacaktım, bu onun için çok iyi olurdu.

Onu balla kaplayacak ve bir kutu ateş karıncasının içine koyacaktım.

Quinn uçuşun yarısında bana hem iyi hem de kötü haberlerle mesaj attı.

İyi haber: Dan'ın nerede tutulduğunu biliyorlardı. Ayrıca Seamus'un adamlarının onu kaçırdığını da biliyorlardı.

Kötü haber: Seamus ve Caleb birlikte çalışıyorlardı.

Quinn'e göre, Caravel merkezinin otoparkındaki kamera görüntüleri dört adamın Dan'i alıp siyah bir cipin arkasına zorla bindirdiklerini gösteriyordu. Bir noktada kaçmaya çalışmış ama Alex'e göre dev gibi görünen adamlardan biri tarafından etkisiz hale getirilmişti.

Quinn videodaki adamların Seamus'un çetesine ait olduğunu anladı. Quinn ayrıca Dan'i bayıltmadıklarını da söyledi, bu da kaçırılanların Dan'i yeniden yaralaması ya da geçirdiği beyin sarsıntısını ağırlaştırması konusundaki endişelerimi hafifletti.

Alex cipi depo bölgesine kadar takip etmiş, sonra da kaybetmişti. Ancak, Caleb'i bir haftadan uzun süredir takip eden ekip Quinn'i kuzenim ve Seamus arasında bir buluşma olduğu konusunda uyardığı için aracı takip etmek tartışmalı bir konu haline gelmişti.

Güvenlik ekibi Caleb ve Seamus'u -muhtemelen-Dan'ın tutulduğu- depo bölgesine kadar takip etti.

Quinn'in uçağı nihayet indiğinde ve herkes Quinn ve Janie'nin oteldeki süitinde toplandığında, Seamus'un Dan'e ciddi bir zarar vermeyeceğı konusunda hepimiz hemfikir olduk. Bu yüzden Fiona bana yaşam kanıtı araması yaptırdı.

Ben de öyle yaptım.

Korkunç, bunaltıcı ve kesik kesikti. Hemen ardından Seamus -ya da Caleb- yeni bir mesaj gönderdi:

Bilinmeyen numara: 3 milyon doların bu hesaba aktarılması için on dokuz saatiniz var. Söyleneni yaptığınızda bu numaraya mesaj atın. Paranın alındığını doğruladıktan sonra, kocanızı nerede bulacağınızı söyleyeceğiz. Eğer yetkililere haber verirsiniz ya da söylenenin dışında bir şey yaparsanız, kocanızı bir daha asla göremezsiniz.

"Bu saçmalık." Quinn telefonda homurdandı. "ABD'deki standart adam kaçırma prosedüründe parayı teslim etmek için dürüst bir komisyoncu aracı kullanılır."

Quinn'in ruh halinden tedirgin olduğu belli olan Wally bir havlama sesi çıkardı. Ona uzandım ve kulaklarını kaşıdım, gözlerimin arkasından yaşlar süzülüyordu. Onları zorla geri çektim.

"Standart kaçırma prosedürü mü?" Yanımda oturan Elizabeth, Quinn'e bir kaşını kaldırdı.

Nico, "Evet. Ve genellikle dürüst komisyoncu, K&R sigorta poliçesini yöneten sigorta şirketi tarafından sağlanır." diye cevap verdi.

"Ne?" Elizabeth gözlerini kısarak kocasına Yunanca konuşuyormuş gibi baktı.

"K&R Adam Kaçırma ve Fidyeye demek," dedi Quinn kesin bir ifadeyle. "ABD'de belli bir miktarın üzerindeki çoğu kişinin K&R sigorta poliçesi vardır. Sigorta şirketi genellikle takas sırasında dürüst bir komisyoncu aracı sağlar. Yabancı fidye vakalarında," bakışları Greg'e kaydı, "durum tamamen farklıdır."

Greg kuru bir sesle, "Belki de adam kaçırıcılar için standart operasyon prosedürü yerine Dan'e geri dönmeliyiz," diye önerdi ve Quinn'e sert bir bakış gönderdi. "Plan nedir?"

Herkes bana baktı ama ben konuşamadım.

Ciğerlerim yanıyor, beynimde panik ve şüphe fırtınası esiyordu, kendi içime çekildim, hayal gücüm kelimelerimi en kötü senaryolarla rehin aldı.

Onun güvende olmasına ihtiyacım vardı. Onu tekrar görmeliydim, böylece ... böylece .

.. *lanet olsun.*

"Ona bir dakika ver." Elizabeth bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni kucakladı. Wally mızızlandı ve kucağıma çıkmak istercesine kanepeye atladı.

İşte o zaman Ashley çantamı karıştırdı ve örgüyü bana verdi. Her zaman örgü taşıdım. Her zaman.

On dakika sonra, Wally ayaklarımın dibinde, zihnim daha berraktı, şimdi kuzenime karşı intikam planları yapmaya dalmıştım.

Ve bu da bizi günümüze getirdi.

"Seçenekleri gözden geçirmeye hazır mısın?"

Projemden başımı kaldırdığımda Alex'i önümde çömelmiş, Wally'yi okşarken buldum. Mavi gözleri nazik ve sempatikti. Elizabeth

Sandra bir yanımda, Sandra diğer yanımdaydı ve sanki sıcak, koruyucu bir destek kozası sağlamak istercesine birbirlerine çok yakın oturuyorlardı.

"Öyleyim." Başımı salladım. "Seçenekleri tartışmaya hazırım."

Sandra'nın elini omzumda hissederek dikkatimi ona çektim. "Seçenekleri tartışmayı bitirdiğinde, biraz dertleşelim."

Dertleşmek Sandra'nın "lütfe duygularınla başa çıkmana yardım etmeme izin ver" anlamına gelen parolasıydı.

"Kulağa hoş geliyor," dedim ve bunda ciddiydim. Olanlar hakkında o kadar çok düşüncem, korkum ve duygum vardı ki, her an paramparça olacaktım gibi hissediyordum. "Teselli kulağa hoş geliyor."

Ama önce Dan.

Sonra da intikam.

Elini omzumdan çekti ve ben de ayağa kalktım. Wally de Alex gibi ayağa kalktı. Bir anlık tereddütten sonra bana dirseğini uzattı.

Onunla kolunun arasına baktım, bu hareketten ne anlam çıkarmam gerektiğinden pek emin değildim.

"İşte," dedi, bana biraz utandığını düşündüren acı dolu bir ifade verdi.

"Belli ki kendi başına yürüyebiliyorsun. Ama birinin sana yaslanmasını isteyebileceğini düşündüm. Yerinde olsam ben de isterdim, biliyorum."

Gülümsemesine minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdim ve elimi kolunun arasına soktum. "Teşekkürler Alex."

"Rica ederim Kat," dedi, derin sesi yatıştırıcıydı.

Beni Quinn, Fiona ve Greg'in -kucağında uyuyan bebek kızını tutuyordu- süitin ıslak barının yüksek tezgahının etrafında toplanmış, kısık sesle konuştukları yere götürdü. Wally arkamdan geldi, birkaç adımda bir burnuyla bacağıma çarpıyordu. Yaklaştığımızı gördüklerinde hepsi doğruldu ve onlara katılmamızı beklediler.

Fiona beni inceledi, endişeli bir ifadeyle kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "İyi olup olmadığını sormayacağım, çünkü neler hissettiğini biliyorum. Bunun yerine hemen konuya gireceğiz, tamam mı?"

Başımı salladım. "Evet. Lütfen."

Derin bir nefes alarak başladı: "Seçenekler şunlar: Quinn'in ekibi depoya girer ve Dan'i çıkarmaya çalışır."

"Hayır." Quinn'in yüzündeki sinirli ifadeyi görmezden geldim ve başımı sertçe salladım. "Çapraz ateşte yaralanması riskini göze alamam. Bir sonraki seçenek."

"Polisle temasa geçeriz," -Fiona daha da gerilmiş görünen Quinn'e baktı- "ve Dan'i çıkarmak için kaynaklarına güvenerek onları hızlandırırız."

"Hayır." Bu planı da reddettim. "Öncekiyle aynı nedenden dolayı, ayrıca Dan polis teşkilatından birkaç kişiyle akraba olduğunu söyledi. Bunun bir sirke dönüşmesine ihtiyacımız yok."

"Bu konuda Kat'e katılıyorum." Quinn çenesini bana doğru kaldırdı. "Buradaki pek çok kişiyle akrabalığı var. Ancak bizim amacımız Dan'i mümkün olan en kısa sürede sağ salim geri getirmek. Polisin amacı Dan'i geri getirmek olacak ama aynı zamanda sorumluları yakalamaya da odaklanacaklar. Bana kalırsa Seamus ve Caleb'in yakalanması Dan'in güvenliğinden daha düşük önceliğe sahip."

"Katılıyorum," dedi herkes bir ağızdan.

"Ama bir noktada," Quinn bu yorumu bana yöneltti, "polisi aramamız gerekecek, bunu Dan güvende olduğunda yapacak olsak bile."

"Tamam. Tamam," dedim ve Fiona'ya dönerek, "Bir sonraki seçenek?" diye sordum.

"Fidyeyi ödersin," dedi Fiona, "ve Seamus'a onu bırakması için güvenirsin."

"Ama bu sadece Seamus'a bağlı değil, değil mi?" Sesimin yüksek ve gergin olduğunun, hissettiğim paniği yalanladığının farkındaydım ama nasıl görüldüğüm umurumda değildi. "Caleb ve Seamus birlikte çalışıyorlar. Seamus parayı istiyor ama Caleb ne istiyor?"

"Ya fidyeyi ödemezsen?" Greg sordu. "Caleb'in risk sermayesi şirketinin mali kayıtlarını kullanarak onu işbirliğine zorlayabilirsin."

"Kendi kendini satmanın suç olmadığını söylediğini sanıyordum." Fiona ve Greg'e baktım.

"Ben avukat değilim. Sadece haberlerde CEO'lar ve kendi kendine ticaret hakkında okuduklarımı biliyorum, ama bazı durumlarda olabilir," diye açıkladı Greg nazikçe.

"İçeriden öğrenenlerin ticareti gibi mi?" Alex sordu.

"Aslında hayır. ABD'de, içeriden öğrenenlerin ticareti -bir şirketin yetkilileri ve yöneticilerinin içeriden bilgi alarak hisse senedi alıp satması- SEC'e raporlama kurallarına uydukları sürece yasadışı değildir. Ancak her durumda, hissedarlar kendi kendine yapılan ticaretten etkilenirse, hissedarlar dava açabilir. Dan'i zarar görmeden serbest bırakmaya zorlamak için kaldırış olarak hissedarları dolandırıcılık davası açmakla tehdit edebilirsiniz. Caravel'in CEO'luğundan kesinlikle kovulacaktır."

"Ya ikisini de yaparsak?" Fiona bana baktı. "Caleb'e yaklaşp dava açmakla tehdit edersen hem onu geri adım atmaya zorlarsın hem de

Fidyeyi ödemek mi? Seamus ödemedenden memnun olacaktır ve Caleb'in eli kolu bağlı olacaktır."

"Caleb'a banka hesap özetlerinin görüntülerini gönderebilirim." Alex bana döndü. "Onunla konuşmana bile gerek yok."

"Yani rehin tuttukları birini serbest bırakmaya zorlamak için Caleb'e şantaj yapıp Seamus'a rüşvet vereceğiz. Harika." Quinn'in sesinde azımsanmayacak bir alaycılık vardı. "Bu çok ters bir şey."

"Üç milyon dolar." Greg'in ifadesi bakışlarımı ona çevirmeme neden oldu. "Elinizde üç milyon dolarlık likit varlığınız var mı?"

Başımı salladım. "Evet. Yerel olarak bundan daha fazlasına sahibim. Bankacıyı aradım ve havaleyi hazırlamasını söyledim bile. Hesap numarası onda var, sadece aramayı benim yapmam gerekiyor."

Fiona Alex'e, Alex Greg'e, Greg de Quinn'e baktı.

Quinn de bana baktı. "Ben bir ekiple gideceğim," diye teklif etti. "Nerede olduğunu biliyoruz, onu dışarı çıkarabilirim."

O konuşmasını bitirmeden başımı salladım. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Sen ve Janie'nin daha yeni bir bebeğiniz oldu. Desmond'ı düşün. Ve üzgünüm ama Dan'in vurulması ya da öldürülmesi riskini göze alamam-" sesim yine kesildi ve hıçkırıklara boğuldum, en kötü senaryo zihnimde canlanırken elimle ağzımı kapattım.

Alex beni kendisine çevirdi ve sıkıca sarıldı. Belki de artık umursamıyordum; belki de aklımı kaybediyordum; belki de son haftalarda Dan'le birlikte olmak beni temelden değiştirmişti, çünkü Alex'e tutunmuştum.

İçgüdülerim onun desteğinden kaçmak değil, aksine ona tutunmak yönündeydi.

ALEX, CALEB'e görüntüleri Dan'i serbest bırakmasını, aksi takdirde yönetim kurulunun onun kendi kendini sattığını öğreneceğini belirten bir mesajla birlikte gönderdi.

Bankacıyı aradım ve üç milyon doları transfer ettirdim.

Fiona benim telefonumu kullanarak fidyecilere mesaj gönderdi ve paranın gönderildiğini haber verdi.

Alex cep telefonuma bir cihaz yerleştirdi, böylece gelen her arama kaydedilecek ve izlenebilecekti.

Nico herkes için oda servisi sipariş etti ve geldiğinde bana bir tabak peynir uzattı. <3 Nico <3

Ve sonra bekledik.

Neredeyse sessizlik içinde

bekledik. Çok garipti.

Bazılarımız örgü ördü. Bazılarımız bebekleri kucağına aldı. Bazılarımız bebek bezi değiştirdi. Havaya giren Wally, oflayıp puflayarak volta atmaya başladı. Alex ve Drew Wally'yi yürüyüşe çıkardılar. Bir sürü insan bana sarıldı. En kötüsünü düşünmeden edemiyordum. Ne yaparsam yapayım ya da dikkatimi nasıl dağıtmaya çalışırsam çalışayım, beynim sürekli oraya geri dönüyor ve bana yanlış gidebilecek her şeyin görüntüsünü gösteriyordu.

Ve sonra, Alex'in görüntüleri Caleb'e göndermesinden neredeyse beş saat sonra kuzenim beni aradı. Derin bir nefes alarak aramayı kabul ettim ve herkesin duyabilmesi için hoparlörü açtım.

"Kendini çok zeki sanıyorsun."

Üç yılı aşkın süredir Caleb'la doğrudan on kelimedenden fazla konuşmamıştım. İçgüdülerim sessiz kalmamı söylüyordu. Ama yapamadım. Bu sefer olmazdı.

"Beni neden arıyorsun?" diye sordum.

"Nedenini biliyorsun." Kaçamak ve belirsiz davranıyordu, ki bu kuzenimin karakterine hiç uymuyordu. Bunun, kaydedildiğini bildiği anlamına geldiğini varsaydım.

"Pazarlık etmek için mi arıyorsun?" diye sordum. "Ödemeyi yaptınız mı?"

Bu beni duraksattı. Quinn ve Fiona'ya baktım; onların da kafası karışmıştı.

"Mesajımı almadınız mı?" "Mesajımı almadınız mı?" diye sordum ve hemen bizim taraftaki görüşmeyi sessize alarak gruba fısıldadım: "Caleb fidye ödemesini yaptığını neden bilmiyor? Seamus'la birlikte çalışıyorlarsa zaten bilmesi gerekmez miydi?"

Quinn'in telefonu çaldı ve sersemlemiş bir halde cebinden çıkarıp ekrana baktı. Şaşırmış gibi irkildi ve bir kahkaha atarak, "İnanılır gibi değil," diye mırıldandı.

Bu sırada Caleb monolog yapıyordu. "Hiç mesaj göndermedin. Oyalamak ve yalan söylemek istediğin sonucu vermeyecek, şantaj girişimlerin de öyle. Bu belgeleri bulduğunu insanlara nerede söyleyeceksin? Korunan bilgilere erişmeyi nasıl açıklayacaksın? Yapamazsın. Bu belgelere sahip olmanız bir şey yaptığınız anlamına gelir.

yasadışı. Bunlar kabul edilemez çünkü yasadışı yollardan elde edildiler, seni aptal amcık." Sesi bir haykırışa dönüştü, "Yakında ait olduğun yere, hapse atılacaksın. Blöfünü görüyorum. Ben-"

Caleb'in ne söylemek üzere olduğunu öğrenemedik çünkü Quinn telefonu yüzüne kapattı.

"Bok çuvalı." Quinn telefonuma sinirli bir bakış attı. Sonra hepimize minik bir gülümseme yayarak -ki bu Quinn için kocaman bir sırtımaydı- "Dan güvende" dedi.

Ona bakakaldım. Hepimiz ona bakakaldık.

"Ne?" dedi biri. O ben olabilirdim.

"Dan güvende." Quinn sesini herkesin, hatta Drew ve Ashley ile oturma odasındaki Nico ve Elizabeth'in bile duyabileceği şekilde yükseltti. "Para Seamus'un banka hesabına yatınca, Seamus'un adamları Dan'i buraya getirip Kat'in çatı katına bıraktılar ve Stan'i aradılar. Stan şu anda Dan'in yanında, senin süitinde."

Ne dedi?

Ona bakmaya devam ettim.

Bu arada Quinn telefonunu kulağına dayamış bir şeyler dinliyordu. "Seamus da bir kayıt gönderdi..."

Elizabeth bana doğru yürüdü ve Nico solumda durup sırtımı ovarken beni kucakladı. "Tanrı'ya şükür o iyi. Seninle oraya kadar yürümemi ister misin?"

"Hepimiz gidiyoruz." Telefonu hâlâ kulağında olan Quinn çoktan çıkışa doğru koşmaya başlamıştı, Wally de peşindeydi; köpeğin kuyruğu az önce ne olduğunu biliyormuş gibi sallanıyordu.

Ayaklarım yere basıyordu, hareket etmekten korkuyordum. Buna inanamıyordum. Bittiğine inanmak için kendime izin veremezdim.

Lütfen gerçek olsun.

Ya bunu hayal ediyorsam? Kıpırdarsam, illüzyon yok olabilirdi. Dan hâlâ tehlikede olabilirdi.

Lütfen. Lütfen gerçek ol. Lütfen gerçek olsun.

Quinn kapıyı açtı ve sonra durakladı, döndü, çizmeli ayağıyla kapıyı açık tuttu ve acele etmemi işaret etti. "Kat," dedi sertçe, "Gidelim."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Kenevir Halat: Üstün mukavemet sağlayan örgülü halat, azaltılmış esneme özelliklerinden yararlanmaya yardımcı olarak, bunu güvenli esaret ipinde en yüksek kaliteyi arayan Shibari ve esaret meraklıları için mevcut en güvenli doğal ip seçeneklerinden biri haline getirir.

-Amazon dot com Shibari %100 Doğal Kenevir İpi ürün sayfası

****Dan****

"Bıçak kullan." Gözlerimi devirdim.

"Bıçağım yok ki." Stan gözlerimi kısarak ayaklarımı yatağa bağlayan ipe bakıyor, bir yandan dili dudaklarının arasından dışarı fırlıyor, bir yandan da düğümü çözmeye -başarısızca- konsantre oluyordu.

Sorun şuydu ki, Ricky bir balıkçının oğluydu. Gerçek bir düğümün nasıl atılacağını biliyordu.

O ve Conner beni yatağa yatırmışlardı, zaten bağlıydım ve sonra daha fazla ip kullanarak bacaklarımı ve ellerimi karmaşık bir düğümle karyolanın tabanına bağlamışlardı.

"Kimse görmeden seni otele ve buraya nasıl soktular?" Stan'in dikkati dağılmış gibiydi.

"Ricky'yi hatırlıyor musun? Kız kardeşi burada çalışıyor." "Ah evet. İyi biriydi."

"Bu öğleden sonra muhtemelen artık burada çalışmıyor. Muhtemelen çoktan gitmiştir. Beni o büyük, aptal çamaşır arabalarından birinin içinde getirdiler, üzerimi çarşafarla örttüler."

"Tüm bu süre boyunca bağlı mıydın?"

"Evet. Buraya geldiğinde beni bulduğun gibi ağzım ve gözlerim bağlıydı." Çenemi esnetip gerdim, bir daha asla nefes almayı hafife almayacağımı biliyordum.

Stan oflayıp puflayarak düğümünden kurtuldu. "Bunu geri alamam. Böyle bir düğümün nasıl mümkün olduğunu bile anlamıyorum. Bu büyücülük."

"O zaman lanet bir bıçak kullan."

Kafasını kaşıdı. "Sanırım bir bıçak kullanacağım. Hemen döneceğim."

Tam o anda çatı katının kapısının açıldığını duydum, ardından insan sesleri ve ayak sesleri geldi. Kalbim kaburgalarımaya çarptı ve görmek için boynumu büküm.

"Dan?" Quinn aradı. "Neredesin?"

Stan başparmağını omzunun üzerinden atarak yatak odasının kapısına doğru yürüdü. "Burada ama eli kolu bağı. Bıçağı olan var mı?"

Wally dörtnala içeri girdi, Stan'in bacaklarının arasından koşarak geçti.

"Wally!" Ona seslendim, yatağa atlayan harika köpeğime sırtarak baktım. Ama sonra yüzümü yalamaya başladı, bu da beni güldürdü çünkü kaçamıyordum. Başımı çevirmeye çalıştım ama o diğer tarafa sıçradı ve hala yüzümü yalıyordu. Bu da sonunda çekildiğinde gözlerimin kapalı olduğu ve dudaklarımın dişlerimin arasında yuvarlandığı anlamına geliyordu.

Eller yanaklarımaya geldi.

Gözlerimi açtım.

BAM.

İşte oradaydı.

"Kat."

Görüş alanımı doldurdu, üzerime eğildi, çenesi titriyordu, gözleri duygularla parlıyordu. Konuşmadan önce bir nefes aldı, sonra bir nefes daha, sonra üçüncü bir nefes daha.

"Sen iyi misin?"

"Evet." Gözlerimin onun üzerinde gezinmesine izin verdim, muhteşem yüzünün tanıdık manzarasında teselli buldum. O boktan his geri gelmişti ve ben de onu kucakladım. Aslında, ona sarıldım. "Aslında iyiyim."

"Başın nasıl?" Parmakları belli belirsiz saçlarımın arasında gezindi. "Onlar-"

"Hayır. Beni bayıltmadılar. Sadece . . . On kişilerdi. Belki yirmi. Hepsi silahlı, yarı otomatik. Seamus gerçekten ağır silahlarını çıkardı," diye yalan söyledim. Tam oracıkta.

Evet. Yalan söyledim. Dört aptal tarafından tek bir şok tabancasıyla alt edildiğimi bilmesini istemedim. O yüzden beni dava et.

Bana öyle bakma. Sen de yalan söyledin.

Kat yüzüme baktı, alnı şaşkınlıktan kırışmıştı.

Arkasından birinin gülmemeye çalıştığını düşündüren bir şekilde boğazını temizlediğini duydum.

"Seni aptal." Bu Quinn'di. Muhtemelen onu görebilmem için öne doğru yürüdü ama yatakla arasında bir metre mesafe bıraktı.

"Annen ne olduğunu bilmiyor. Ona söylemedik. Seni şimdi bırakıyoruz." Sonra Kat'e, "Boston Polisi'ndeki bağlantımı arayacağım ve tüm bunları bildirmek için harekete geçeceğim. Bir *şeye* ihtiyacın olursa mesaj at, biz hemen aşağıda olacağız."

"Teşekkür ederim." Başını salladı, sonra dönüp omzunun üzerinden baktı. "Hepinize teşekkür ederim."

O anda gözlerim kapıya kaydı ve herkesin - ama *herkesin* - kapının hemen önünde durduğunu fark ettim.

"Güvende olduğuna sevindim Dan." Janie bebek Desmond'ı Quinn'e verdi ve bana sırtıttı. "Ortalama fidye talebi iki milyon dolar, yani hayatının parasal değeri konusunda kendini oldukça iyi hissetmelisin."

Beni bu büyüleyici bilgiyle baş başa bırakan Janie ve Quinn oradan ayrıldılar.

"Seni muayene etmemi ister misin?" Elizabeth kaşlarını çatarak gözlerini üzerimde gezdirdi. "Başın nasıl? O ipler iz bırakacak."

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Yaptıkları en kötü şey beni bağlamak oldu."

"Noel'de kenevir ipi alacaksın," dedi Nico, karısının elini tutup onu odadan dışarı çekerken, "Yarın görüşürüz," diye seslendi.

"İyi olmana sevindim." Sandra işaret ve orta parmağıyla önce kendi gözlerini, sonra da bizi işaret etti. "Ve yarın ikinizi de biraz dertleşmek için bulacağım. Anladınız mı?"

"Wally'ye göz kulak olduğun için teşekkürler," dedim ona minnettar bir gülümsemeyle.

Wally adının duyulmasıyla kuyruğunu salladı, halının etrafında küçük bir dans yaptı ve sonra banyoya giden halının üzerine yerleşti.

"Sorun değil, Chachi." Alex ellerini Sandra'nın omuzlarına koydu, bana sinsi bir sırıtış attı ve Sandra'yı oturma odasına doğru çevirdi.

Lanet olası çocuk.

"İp konusunda yardıma ihtiyacın var mı?" Drew botundan bir bıçak çıkarıyordu.

"Ben alırım." Kat ayağa kalktı ve Drew bıçağı önce onun uzattığı avucuna yerleştirdi. "Teşekkür ederim."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin. Peynir ya da farklı bir tür peynir, peynirli turta ya da cheesecake. Bize haber verin yeter." Ashley, Kat'e teklifini yaptı ve Drew'le birlikte ayrılmadan hemen önce omzunu sıktı.

"O düğümleri kim attı?" Greg kollarını kavuşturmuş, uzaktan Ricky'nin el işlerini inceliyordu. "Bunlar etkileyici düğümler."

"Hadi gel." Fiona küçük kızlarını diğer omzuna kaydırdı, sonra da Greg'i iterek odadan çıkmasına rehberlik etti. "Eminim Dan yarın seni bilgilendirir, belki sana bir iki şey öğretir, böylece sokaklarda öğrenmek zorunda kalmazsın." Sonra bana, "Döndüğüne ve güvende olduğuna sevindim." dedi.

Fiona ve Greg yanımdan geçerken Marie bana el salladı. "İyi olduğun için çok mutluyuz." Bakışları Kat'e kaydı. "İkiniz de."

"Senin adam nerede?" Etrafta olup olmadığını görmek için boynumu bükerek sordum ve olmadığını görünce rahatladım. Adamı çok iyi tanımadığım için beni bu halde görmesi garipliğin elli tonu olurdu.

"Matt bu gece uçuyor -sanırım şu anda- yarınki parti için burada olacak. Bir dakika, yarın parti olacak mı?"

Kat kaskatı kesildi ve başını sallamaya başladı, ben de cevap vermesine fırsat vermeden onun yerine konuştum. "Tabii ki yarın bir parti olacak. Sonra da siz hanımlar annemin evinde örgü öreceksiniz. Bu konuda çok heyecanlı."

Marie sıırttı ama gözleri sempatikti. "Emin misin? Az önce kaçırıldın." Biraz kıkırdadı, muhtemelen tüm bu durumun çılgınlığından dolayı.

"Git buradan, ben iyiyim. Yarın görüşürüz."

İkimize de bir kez daha gülümseyerek ve bir şeye ihtiyacımız olursa aramamız gerektiğini hatırlatarak Marie arkasını döndü ve gitti. Çatı katının kapısının açıldığını, kapandığını ve ardından sessizlik olduğunu duydum.

Gözlerim Kat'e kaydı. Yatağın ayak ucunda durmuş, elinde Drew'in ona verdiği bıçağı tutuyor ve bana bakıyordu. Güzel yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Hey," dedim, göğsümdeki ağrı kollarıma ve parmaklarıma doğru yayılıyordu. Ya da belki de ipler kan dolaşımımı kesiyordu. "Beni serbest mi bırakacaksın?"

Bir şey söylemesini diledim.

Keşke daha yakına gelseydi.

Ona dokunabilmek, onu öpebilmek ve onu ne kadar çok sevdiğimi söyleyebilmek için ipleri kesmesini diledim. Onu o kadar çok seviyordum ki, bir yanım o kollarımda olmadan on dakika daha dayanamayacağımı düşünüyordu. Kalbim duracaktı. Ölebilirdim. BAM. Kaput. Son.

Beni izlemeye devam etti, sanki beni bırakmayı düşünüyormuş ama henüz kararını vermemiş gibiydi.

"Kat?"

"Gerçekten iyi misin?" diye sordu, sesi endişeli geliyordu.

"Dürüstçe mi? Evet." Gözlerimi devirerek kendime itiraf ettim, "Ve sadece dört adam ve bir çok tabancası vardı, silah yoktu. Yalan söylediğim için özür dilerim."

Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı ama sonra tekrar düzleşti.

Derin bir nefes aldı, yatağın yanındaki masaya doğru yürüdü ve bıçağı masanın üzerine koydu. Bunu yaparken ifadesi soğuklaştı. "Bana teşekkür etmeyecek misin?"

Ona baktım, sonra bıçağı baktım, dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Teşekkür etmek . . .?"

"Fidyeyi ödediğin için." Şimdi sesi kızgın geliyordu.

İrkildim, sözleri bir tokat gibi inmişti.

Fidyeyi ödemek zorunda kaldığı için mi kızgındı?

Şimdi kaşlarımız çatılmıştı. "Fidyeyi ödediğin için sana teşekkür etmemi mi istiyorsun?"

"Minnettar hissediyor olmalısın."

Duyduklarıma inanamayarak ona ters ters baktım. Bu hayal ettiğim gibi bir kavuşma değildi.

"Merak ediyorum," dedi Kat teatral bir şekilde çenesine vurarak, "bana karşı hissettiklerinin gerçek mi yoksa minnettarlıktan mı kaynaklandığını nasıl anlayacağım?"

Minnettarlık mı? Ne sikim o-

...

...

...

Oh.

Minnettarl

ık.

Doğru.

Pislik olan benim.

Gözlerimi kapattım ve hüzünlü bir kahkaha attım. Karım akıllı biriydi.

"İyi oynadın."

O da güldü ama sesi acı geliyordu. "Bu kadar mı?"

Öfkeli ses tonuyla tek gözümle beni süzdü.

"Tüm alabileceğim bu mu? *İyi oyun* mu?" Sesi biraz histerikti.

"Öleceğini sandım. Sanırım," diye nefes aldı, sanki öyle yapmak zorundaymış gibi, "Ben

Caleb'in seni öldürteceğini sanıyordum. Sana güvenebileceğimi söylemiştin."

"Bana güvenebilirsin. Benim fidyeye için tutulmam, senin güvenemeyeceğin anlamına gelmez.

Güven bana."

"Bahsettiğim şey bu değil!" Ellerini havaya kaldırıp saçlarının arasından geçirerek döndü.

Göz ucuyla, sesinin yüksekliğinin Wally'nin dikkatini çektiğini fark ettim. Başını kaldırdı ve ikimizin arasında bir bakış attı.

Ama sonra Kat'ten gelen boğulurcasına bir hıçkırık sesi tüm dikkatimin onun üzerinde olduğunu gösteriyordu. Ona ulaşma, onu kollarıma alma ve ölesiye öpme ihtiyacıyla ipe doğru gerildim.

"Lütfen beni serbest bırakır mısınız?"

Bana profilini göstererek yarı yolda döndü. "Belki de yapmalıyım."

İplerden bahsetmediğini anlamam bir saniye sürdü ve sonraki saniyede karnım düştü, sanki biri karnımda bir delik açmış gibiydi. Aslında hala delik açıyorlarmış gibi hissediyordum, acı o kadar kötüydü ki.

"Öyle söyleme." Kelimeler boğazımda düğümlendi, boğazım duygularla tıkanıp. Boğazımı temizledim ve kararlı bir şekilde, "Beni senden koparamazsın. Biz bizyiz."

Bana baktı, gözlerinde incinmişlik ve suçlama vardı. "Sana güvenmiştim." "Bana hâlâ güvenebilirsin."

"Güvenemem." Yüzü buruştu ve başını salladı. "Çünkü bana güvenmiyorsun."

"Tabii ki sana güveniyorum. Sana herkesten daha çok güveniyorum-"

"Sana seni sevdiğimi söylediğimde bana inanmadın."

Ağzım bir anda kapandı ve bakışlarımızı yeniden birbirimize çevirdik, çünkü haklıydı.

"Seni sevdiğime güvenmiyorsun çünkü," ifadesi netleşti ve soğukkanlılığını korumaya çalıştığını görebiliyordum. Bir sonraki konuşmasında sesi sertleşmişti. "Çünkü bir parçan, belki de sadece minnettarlık yüzünden seninle birlikte olduğumu düşünüyor."

Göğsüm derin bir nefesle inip kalktı. Ne diyebilirdim ki? O haklıydı. Her konuda.

Söyle o zaman.

"Haklısın."

Kat devam etmemi bekliyormuş gibi hiçbir şey söylemeden bakmaya devam etti.

"Ne diyebilirim ki? Haklısın. Ben de öyle düşünmüştüm. Aptalın tekiymişim.

Haklısın."

"*Düşündüğün* buydu. Bu ne anlama geliyor?"

Kollarımı tutan bağları çekiştirdim ve sinirli bir şekilde homurdandım. Çok yakınımıdaydı. Tam oradaydı. Ve ben ona dokunamıyordum.

Kat'ın gözleri zorlanan kollarıma kaydı. Belki düşüncelerimi okuyabiliyordu, belki de bana acımişti. Her neyse, yatağa geri geldi ve yanıma oturdu.

O yaklaştıkça korkunç ve harika ısı dikenleri dışarı fırladı ve nefes almayı zorlaştırdı.

"Kat," dedim. "Beni çözmelisin. Sana dokunmam gerek."

Tanrım. Keş gibi konuştum.

Ama bir şey, kelimeler ya da ses tonum, gözlerinin yumuşamasına neden oldu. "Dan, seni seviyorum. Ve bana inanmanı istiyorum. Aynı şeyi hissetmediğini biliyorum ama-"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Tabii ki seni seviyorum. Seni seviyorum. *Seni seviyorum.*"

Geriye çekildi, sanki sözlerim yüzüne bir kova su çarpmış ya da gözlerine bir şey kaçmış gibi gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Sana aşığım. Sen benim lanet *olası güneş ışığımsın*. Benim her şeyimsin. Sen benim tüm evrenimin merkezisin. Senin için küfretmekten vazgeçerim, yemin ederim. Eğer sorsaydın, bir daha asla *lanet* kelimesini kullanmazdım, işte seni bu kadar çok seviyorum. Seni sikmekten daha çok seviyorum, yani bu tam bir sikavalot."

Tiradım sırasında Kat'ın ifadesi birkaç kez değişti. Önce şok oldu, sonra kafası karıştı, sonra güldü, sonra yüzü tekrar buruştu ve ellerinin arkasına saklandı, omuzları titriyordu.

Mutlu mu yoksa üzgün mü olduğunu anlamaya çalışarak onu izledim. "Kat?" Başını iki yana salladı.

"Ağlıyor musun? Yoksa gülüyor musun?"

Ellerini bıraktı ve dudakları dudaklarıma değmeden hemen önce "İkisi de" diyerek bana doğru atıldı.

Elimden geldiğince, kısıtlamaların izin verdiği ölçüde, daha fazlasına ihtiyaç duyarak ağzını kovaladım. Onun tadına o kadar açtım ki, açlıktan ölüyordum. Ölüyordum, tükeniyordum ve bu kadınla ilgili her şey her parçamı besliyordu.

Elleri vücudumdaydı, tişörtümü yukarı çekiyordu, parmakları karnımdaydı ve bana hareket edemeyeceğimi bir kez daha hatırlatıyordu. İp bileklerime saplanıp zaten çığ olan derimi ovarken irkildim.

"Ah, özür dilerim." Aniden geri çekildi, yataktan atladı ve bıçağı aldı. "Özür dilerim. Acıtmış olmalı."

"Özür dilemeyi bırak ve lütfen ipi kes."

Bana özür dileyen bir gülümseme verdi ve beni yatağa bağlayan ilk sıkı ipi kesmeye çalıştı. "Sanırım bu ikisini kesersem yataktan kurtulacaksın. Ama yine de bacaklarını ve kollarını bir arada tutan ipleri kesmem gerekiyor."

İki ana ip kesildikten sonra, gözleri işinde, ayak bileklerimi bir arada tutan ipleri dikkatlice kesti.

"Duş almam lazım. Yüzümde Wally'nin salyaları var ve leş gibi kokuyorum," dedim, bunun doğru olduğunu biliyordum ama düşüncesizliğim yüzünden yüzümü buruşturdum.

Gerçekten güzel, Dan. Gerçekten pürüzsüz. Bir kadına onu sevdiğini söyledin ve sonra da koktuğunu açıkladın. Yılın romantiği ödülü.

Tam özür dileyecektim ki üzerime çıktı, bileklerime uzandı ve sessizce "Belki ben de sana katılabilirim" dedi.

Ona göz kırptım. "Ne?"

"Duşta. Belki ... yapabiliriz." Yutkundu, boynu ve yanakları pembenin fantastik bir tonuna dönüştü.

"Tamam," dedim, başımı sallayarak.

Yalan söylemeyeceğim, Kat'i, beni, duşu, çıplaklığı düşünmek bile başımı döndürüyordu. Aynı zamanda aletimi de sertleştirdi, muhtemelen başımın dönmesinin nedeni de buydu. Muhtemelen Kat de bu yeni gelişmeyi hissetmişti, çünkü kucağımda oturuyordu ve küçük, bilmiş bir gülümseme ağzını kavislendirdi, kızarıklık azaldı.

Bileklerim serbest kalır kalmaz banyoya doğru koşmaya başladı, giderken tişörtünü çıkardı ve omzunun üzerinden "Suyu açayım" diye seslendi.

Kendimi son düğümlerden kurtarmak için çabaladım ve sonra ayağa kalkarak yönümü bulmaya çalıştım.

Dengemi bulduğumda ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım. Gömleğimi çekiştirip pantolonuma takılarak kapının hemen dışında durdum.

Başparmağımı boxerımın içine sokmuş, önümdeki manzaraya bakıyordum. Bütün hava ciğerlerimi terk etti ve gözümü kırpmaya cesaret edemedim.

Çıplaktı.

Cam duşun içinde.

Ve ıslaktı. *Her yeri ıslaktı.*

Sırtı spreye dönük, çenesi yukarı doğru eğik, gözleri kapalı, kollarını kaldırmış, elleri saçlarında.

Hayatımın bir noktasında, bu anı hak etmek için gerçekten harika bir şey yapmış olmalıyım.

Üzerimdeki son giysiyi de çıkarıp Wally'nin üzerine kapıyı kapatırken ve banyodan duşa doğru yürürken gözlerimi ondan ayırmadım.

Beni yanlış anlamayın, köpeğimi seviyordum ama şu anda onu kimseyle paylaşmak istemiyordum.

Ağzım sulanarak cam kapıyı açtım ve o da gözlerini açtı. Kat gözlerini kırptırdı, bana bakarken kolları yavaşça iki yanına doğru hareket etti. Sonra bakışları boynuma, göğsüme, karnıma, kalçalarım, daha aşağılara kaydı.

Hareket etmedim, bu adil bir davranıştı. Acele etmedim, her ayrıntıyı ezberledim, onu izledim. Eğer istiyorsa, daha azını hak etmiyordu.

"Çok güzelsin," dedi nefes nefese, sesi neredeyse duşun gürültüsünde kayboluyordu.

"Ben seninim," dedim, ağzımdan çıkmadan önce bunu söyleyeceğimi bilmiyordum ve hemen ardından ne kadar aptalca konuştuğumu düşündüm.

Onun güzel olduğunu söylemeliydim. Onun muhteşem, mükemmel, kusursuz, lanet olası bir tanrıça, şehvet ve arzusunun kişileşmiş hali olduğunu söylemeliydim.

Ben söyleyemeden gözleri tekrar benimkilere geldi ve bana bakışı ... şey, diyelim ki, belki de o kadar aptal değildim.

Oh, lanet olsun.

Ona uzandım. Teni ellerimin altında sıcak ve kaygandı. Mükemmeldi. Suyun altında buluştuk, kolları boynuma dolandı, göğüsleri göğsümde kayganlaştı ve sanırım ağzına doğru inledim. Açgözlü bir piç gibi onu duvara yasladım ve büyüleyici vücuduyla ziyafet çektim. Boynunu, göğsünü, omzunu ısırdım ve ellerim de aynı şekilde doyumsuzdu, kalçalarının, kıcının, uyluklarının yumuşaklığını, belinin kıvrımını, enfes göğüslerinin gür dolgunluğunu tüketiyor ve ezberliyordum.

Bu doğru.

Enfes.

Memeler.

Kendimi boğmak, onu içime çekmek, teninde boğulmak istiyordum. Doyamıyordum. Kalbim koştüğumu sanıyordu ve aletim

-Çıplak karnının ıslak sıcaklığına doğru kayarak ve bastırarak kendini evinde gibi hissettiren bu alet, sevişmek üzere olduğumuzu düşündürüyordu.

Tüm bu sık durumu güncellemeleri için özür dilerim, ama ahşabım buradaki aksiyon için önemliydi ve hiçbir şeyi atlamak istemedim. Her saniyeyi hafızama kaydetmek istiyordum.

Yavaşlamamız gerekiyordu, benim yavaşlamam gerekiyordu. Ama beynimle düşünmüyordum.

Alnımı onunkine doğru eğdim, nefes aldım, parmaklarım -kendi akıllarıyla hareket ederken- sıkı meme ucunu bulup çekiştirdi, çıkardığı ses omurgamda tatmin edici, delici bir sıcaklık yarattı.

Kat'in nefesi kesildi, parmakları arka tarafımı yoğuruyordu. Ağzı benimkini kovaladı, kendimi uzak tuttuğumda boynuma geldi. Bir eli sırtımdan yukarı, yan tarafıma doğru kayd, parmak uçları karnımın çıkıntılarına değdi ve aşağı indi.

Elini yakaladım. "Bekle."

"Dan." Göğsünü diğer elime doğru itti, o kıvrak hareketiyle. Bana karşı huzursuzca sallanıyordu, sanki vücudu benimkini arıyordu. "Dokun bana."

Ellerimden biri aşağı kayarken diğeri bileğini başının üzerinde, fayans duvara karşı tuttu. Göğsünü ağzıma almak için eğildim, onun tatlılığından inledim. Bacaklarını araladı, nefesi kesildi, boştaki elinin tırnakları başımın arkasına battı.

Ama anlaşılmayı imzalamakta tereddüt ettim; emin olmadığım için değil, açgözlü bir pislik olduğum ve onun yalvarışını duymak istediğim için.

"Dan."

Adım acil gibi geliyordu. Kalçalarını yana yatırdı. Avucumun tabanını karnının alt kısmına bastırdım, parmaklarım ihtiyacı olan yere dokunmadan açıklığıyla alay etti.

"Dan!"

"Mmm?" Dilimi meme ucunun etrafında döndürdüm, bekliyordum ... bekliyordum .

..

"Lütfen!" Sesi yüksek, gergin ve muhtaçtı.

Bana bir şeyler yaptı.

Aletim zonklıyor, ağrıyordu. İstemedenden de olsa kalçalarım sarsıldı ve ben kendimi onun kalçalarına doğru bastırıyordum.

Aynen öyle. Bacağını beceriyordum. Ama ne yapacaksın? Harika hissettiriyordu. Ve inledi, bu yüzden aldırmadığını biliyordum.

"Dan. Dokun bana. Lütfen, lütfen, lütfen." Kat sert nefes alıyordu, heyecanlıydı. Bileğini bıraktım. Tırnakları derimi kazıyor, beni cezalandırıyordu.

Geciktiğim için özür dilerim.

"Seni istiyorum," dedim, bir parmağımı içine kaydırarak onu ayırdım, beni istediği noktanın etrafında bir daire çizdim. "Sana ihtiyacım var. Senin içinde olmak istiyorum."

İnledi, çok seksi bir sest, tırnakları sırtımı tırmalıyor, bacakları titriyordu. "Evet."

"Beni ne kadar çok istiyorsun?" Yem attım, ısırđım ve boynuna doğru bir yol öptüm, sikimi bacaklarının arasına kaydırdım, klitorisine doğru kayganlaştırdım, girişini dürttüm, kulağına fısıldadım, "Böyle çok seksisin, sıcak ve ıslak."

Ağızını yakalamak için geriye yaslandım ve aşağıya doğru bir darbe daha indirdim. Titriyordu, tırnakları kalçalarımaya batıyordu.

Öpüşmeyi dudaklarını yavaşça yalayarak bitirdim, ona başka yerlerdeki ağızımı hatırlatmak istiyordum. "Bütün gün seni düşündüm, dün gece masanda," başka bir kayan vuruş, başka bir ürperti, "eteğın yukarı kalkmıştı. Bacaklarını benim için nasıl açtığını-"

Bir nefes.

"Ağızımın üzerinde olmasından, seni yememden ne kadar hoşlandın-"

Ağızımı kendi ağızıyla kapattı, inledi, elleri omuzlarıma geldi ve beni geriye, geriye, geriye, düşün spreyinin altına ve ötesine, dizlerim bir çıkıntıyla birleşene kadar itti.

"Otur," diye emretti, itti, eli vücudumdan aşağı kayarak sikimin etrafını sardı.

Okşadı.

Ürperdim.

Ve sonra oturdum.

Gözleri gözlerimde, kucağıma tırmandı, dizleri kalçalarımın iki yanında, göğüslerinin sürtünmesi kaygan ve sıcak tenime karşı.

Kıçından iki avuç tuttum ama onu yönlendirmek için değil, hayır. Öyle değil. Beni kavradı, okşadı, vücudu açıktı ve havada asılı duruyordu ama hareket etmiyordu.

"Dalga geçilmesinden hoşlanıyor musun?"

Parmaklarım kalçalarına gömülürken homurdandım ve "Seninle alay mı ediyordum?" derken sesimi eşit tutmaya çalıştım.

Gözleri kısıldı ve sikimi karnıma doğru eğerek klitorisine doğru kaydırır gibi yaptı.

"Siktir." Başıml geriye düştü, duşun duvarına çarptı ve aklımlı kaybettim.

"Böyle çok seksisin," diye yineledi önceki sözlerimi, boynumu emiyor, bana sürtünüyordu. "Bana ne istediğini söyle."

"Becer beni."

"Güzelce."

"Güzelce sik beni."

Güldü, alçak sesle ve boğuk, ama sonra güldü.

Kendini üstümde konumlandırdı. Aşağı kayarak beni içine aldı, nefesi kesildi, kirpikleri titreyerek kapandı, tırnakları omuzlarımda yeni izler bıraktı.

"Dan."

"Kit-Kat."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Güldü, ama sonra yavaş, yavaş, yavaş tempoyu ayarlarken alnı kırıştı. İçimden bir inilti koptu.

Sadist.

O bir sadistti. Bir sadistle evlenmiştim.

. . . Bununla başa çıkabilirim.

Küçük iç çekişler, küçük inlemeler, küçük tiz zevk çığlıkları. Ama bu sesleri istemiyordum. Yani, evet. Çok seksiydiler. Onları sevdim. Hem de çok.

Ama onu yerken çıkardığı sesleri düşünmeden edemiyordum. Derin homurtular, küfürler, sanki ele geçirilmiş gibiydi, sanki kendini duyamıyordu, sanki hiçbir şeyin önemi yoktu ve o anda ne kadar harika hissettiğinden başka hiçbir şey umurunda değildi.

Dudağı kıvrılmıştı. Dudağının kıvrılışını görmek istedim.

Bu yüzden ona işini yapması için bir dakika verdim, yüzümde sallanan göğüslerini görmekten hoşlanıyordum, sikimin üzerinde yavaşça zıplamasından hem nefret ediyor hem de hoşlanıyordum, sonra ben devraldım.

Ben ayağı kalktım, o da tutundu. Onu duvara kadar taşıdım ve duvarı kaldıraç olarak kullanarak onu destekledim.

şimdi, burada bir an durup bunun ne kadar zor olduğunu takdir edebilir miyiz? Yani, kucağımda, beni deli ediyor ve ben onu kucağıma alıyorum.

sikim *hala içindeyken* Kat'i duvara taşıdım. Ben tekniğim için altın madalyayı hak etmiştim, o da dengesi ve gücü için platin madalyayı hak etmişti çünkü bunu gerçekleştiren tek kişi kesinlikle ben değildim.

Gözleri açıldı ve benimkileri yakaladı. Onu genişçe açtım ve ittim, daha hızlı bir tempo ayarladım, her hızlı kaymanın ihtiyaç duyduğu yerde sürtünme olduğundan emin oldum.

"Oh, Dan, oh, Dan, oh, Dan!"

Bir tezahürat gibi geliyordu. Sanki bir amigo kız gibiydi. Ve bizim seks yapmamız süper heyecan verici bir gol pasıydı.

Vücudu eğildi, her şeyi gergin ve sıkıydı, homurdandı, küfretti, dudakları kıvrıldı. Güzel bir yüz değildi, düzenli, tertipli, düşünceli, kontrollü ya da zarif de değildi.

Ama o anda, muhteşem, dağınık, mükemmel ve son derece seksi bir yüzdü. Bu onun 'O' yüzüydü ve ben buna bayıldım.

Sanki ele geçirilmiş gibi titriyor, ürperiyor, çığlık atıyordu. Kalçaları içgüdüsel olarak hareket etti, açgözlü, arayan, talep eden.

Tek ihtiyacım olan buydu.

Onun içinde patladığımı söylemeyeceğim, çünkü çekildim ve karnına doğru patladım. Şimdi çekilmenin etkili bir doğum kontrol yöntemi olmadığının tamamen farkındayım ama birbirimizi yiyip bitirmek için akılsızlığımızda elimizdeki en iyi yöntem buydu. Belli ki bunu düşünmemişti.

Ama yine de büyük bir *patlama* oldu. Yer sarsıldı, melekler şarkı söyledi, gökler açıldı. St. Pete bana beşlik çaktı. Göz kırpmış olabilir - pis yaşlı kuş - ve ben de adımlı unutmuş olabilirim.

Kendime geldiğimde Kat bana sarılmıştı. Bacaklar kalçalarım, kollar omuzlarıma, baş boynuma gömülmüştü ve o da benim gibi nefes alıyordu. Sanki ölecekmişiz gibi.

Ve iki şey düşündüm:

Birincisi, *onu seviyorum*.

"Seni seviyorum." dedim. Ve omzunu öptüm. Neden omzunu? Bilmiyorum. Sadece omzunu gerçekten sevdim. Ve boynunu, çenesini, kulaklarını. Her şeyini.

İki, *bunu tekrar yapmak istiyorum*.

Ben de "Gatorade var mı?" diye sordum.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Yeni ilaç araştırma ve onay gerçekleri (ABD):

1) Erken aşama Faz I klinik deneylerinden FDA onayına giden ilaçların genel başarı oranı yaklaşık 10'da birdir (%10).

-Reuters

2) Ortalama bir ilacın klinik öncesi (geliştirme) aşamadan klinik aşamaya (faz 1, 2 ve 3) ve FDA onayına kadar geçen süre 8 ila 18 yıl arasında değişebilir.

3) Bir ilacı pazara sunmanın ortalama maliyeti: Aşama 1 15,2 milyon \$; Aşama 2 23,4 milyon \$; Aşama 3 86,5 milyon \$ (toplam = 125,1 milyon \$)

-FDA.gov

****Kat****

Çekik **bir** güneş ışığı halının üzerine ve yatağın köşesine yayıldı. Şehirden gelen sesler çok uzaktaydı, sadece nefesimi tutup dinlemeye çalıştığımda sessizliğe nüfuz ediyordu. Sabun ve temiz pamuk gibi kokan kabarık, sıcak örtülerin altına sokulup Dan'in uyumasını izlerken, içimde yükselen suçluluk duygusunu bastırmak için yutkundum.

Duşta sevişmiştik. Sonra karanlıkta dokunup öpüşmüş, birbirimizin bedenlerini ezbere öğrenmiştik. Memnun, mutlu ve umutlu bir şekilde uykuya dalmıştım. Gün ışığında, çılgın anlarımızı yeniden yaşarken, pişmanlık memnuniyetin yerini aldı.

Doğum kontrolünü tamamen unutmuştum.

Sorumsuzca davranmıştım.

Düşüncesiz davranmıştım.

Bu doğru değil. Düşüncesiz değildim. Düşünüyordum, ama sadece kendimi düşünüyordum. Sadece onun ne kadar harika hissettirdiğini, onu ne kadar çok istediğimi, onu sevmenin korku ve endişeden kurtulmak gibi bir şey olduğunu ve bu özgürlüğün alkol ve uyuşturucu kadar sarhoş edici olduğunu.

Madde bağımlılığı günlerimden bağımlılık yükü olmadan kaçacak kadar şanslıydım. Şanslı olduğumu biliyordum. Bazı bilim insanları

Bildiğim kadarıyla henüz kesin olarak kanıtlanmamış olsa da, bağımlılığa yatkınlıktan genlerin bir kombinasyonunun sorumlu olduğuna inanıyorum. Eğer bu genlerle doğmuş olsaydım -şans eseri, zar atarak- belki de hayatımı değiştirecek güce sahip olamayacaktım.

Ya da belki de o genlere sahiptim. Ama uyuşturucu ve alkol yerine bağımlılığım tam önümdeydi.

Dan taş gibi uyuyordu, hareketsizliğinde bile güçlüydü. Yüzü bana dönük, sırtı pencereye dönük yatıyordu. Güneş ışını başının tepesine ve omuzlarına dokunuyor, ışığın kaynağının güneş değil de kendisi olduğu yanılsamasını veriyordu.

Bakışlarım çarpık burnuna, yanaklarına değen koyu kirpiklerinin saçaklarına, çenesinin kirli sakallarına, dudaklarının tatlı ve inatçı çizgisine takıldı.

O çok güzel.

Kalbim kabardı ve içimde sessiz bir savaş devam etti.

Dan aniden kaşlarını çattı, vücudu titredi ve kısa bir nefes aldı. Gözlerini açtı ve ben de ona dokunmamak için ellerimi çenemin altına sıkıştırdım.

"Hey," dedi gözlerini kısarak önce bana, sonra odaya, sonra da yatağa bakarak. "Oteldeyiz."

Dönerken vücudunun nasıl hareket ettiğini, kaslarının gerilmesini ve çekilmesini, göğsünün platosundaki mürekkebin ayrıntılarını, yanlarının eğimini incelerken hiçbir şey söylemeden başımı salladım.

"Kat?"

Gözlerim ona kaydı. "Evet?"

Dan bir kaşını kaldırmadan önce bir saniye beni inceledi, harika ağzında muzip bir gülümseme vardı. "Gördüğün her şeyi beğendin mi?"

"Her şeyi. Çok fazla," diye yakındım ve belki de sorun buydu.

"Saat kaç?" Dirseğinin üzerinde doğrulup yüzünün yan tarafını eline dayadı.

"Dokuzu biraz geçiyor. On buçukta annenin evinde olmamız gerekiyor." Yüzüne baktım, çenesinde daha önce fark etmediğim hafif bir morluk buldum, kirli sakalı onu çoğunlukla gizlemişti. "Çenen-" Uzandım, o noktaya dokunmadım ama etrafını dolaştım. "Canını yakmışlar."

Dan, parmaklarımı yakalayıp dudaklarına götürerek "pşşş" der gibi bir ses çıkardı. "Hayır. Ricky yumruğunu çekti. Önemli bir şey değil." Dan esnedi, gözleri

benimkilerin arasında hareket ederken hıçkırıyordu. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Devam et. Ama benim de seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Önce sen konuşmak ister misin?"

Başımı salladım; hâlâ düşüncelerimi toparlıyordum. "Hayır. Önce sen konuş." "Tamam." Beni inceledi ama sonunda şöyle dedi: "Seninle konuşmamız gereken bir şey var."

güvenlik hakkında."

"Güvenlik mi?"

"Evet. Seamus'un ekibinin buraya ne kadar kolay girip çıkabildiğini görünce burada kalamayacağımızı anladım."

İyi bir noktaya parmak basmıştı. "Ne düşünüyorsun?" "Bundan hoşlanmayacaksın."

"Devam et." Kendimi hazırladım.

"Peki ya ailenin Duxbury'deki evi?"

Ona bakarken kaşlarımın çatıldığını hissettim. "Haklısın, bundan hoşlanmadım." "Eugene'in ofisindeyken, mülklerin üzerinden geçerken en mantıklı olanı. Yakınlarda, kapılı, birkaç dönümlük gözlerden uzak, bekçi köpekleri ve helikopter var. Boston trafiğini atlamış olursunuz. Herhangi bir güvenlik güncellemesinin üstesinden gelmek kolay olmalı ve her katta bir panik odası var."

"Panik odası mı?" diye alay ettim, espri yapmadan güldüm. "Harika."

"Bir düşünsene. Bir hafta daha burada kalacağız, güvenliği artıracakız ama ondan sonra gitmemiz gerekiyor." Dan elime tekrar bir öpücük kondurdu, hem sempatik hem de gerçekçi görünüyordu. "Şimdi de sen. Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Derin bir nefes alarak elimi onunkinden çektim ve çarşafı göğsüme bastırarak doğruldum. "Doğum kontrolü hakkında konuşmamız gerekiyor."

Boynunu kaşıyarak sırttı. "Evet. Sanırım ikimiz de dün gece bunu gerçekten düşünmüyorduk."

Ona bakakaldım. "Bu kadar mı?" "Ne?"

"Daha fazla üzülmedin mi? Ya hamileysem?"

Dan patlamam karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Çocuk istemiyor musun?" "Mesele bu değil."

"O zaman mesele ne?"

"Bu konuyu hiç konuşmadık. Ya çocuk istemiyorsan?" "Çocuk istiyorum."

"Ama ya istemezsen? Ve yaptım da. Hamile kaldım ve sonra sen mutsuz oldun ve-"

"Hey. Yavaş ol. Neden kendini bu kadar üzüyorsun? Hamileysen hamilesindir."

"Senin için söylemesi kolay, dokuz ay boyunca çocuğu taşımak zorunda değilsin."

Gözleri benimkiler arasında gezindi, kısıldı. "Yani çocuk istemiyor musun?" Başımı sallayarak homurdandım. "Çocuk istiyorum ama şu anda değil."

"Tamam." Sanki mesele hallolmuş gibi başını salladı. "Kulağa hoş geliyor. Çocuklar sonra."

"Ama benim demek istediğim bu değil. Ben-biz-sorumsuzca ve umursamazca davrandık.

Bir doğum kontrol planına ihtiyacımız var."

"Tamam." Biraz daha başını salladı. "Kulağa hoş geliyor. Prezervatifler hakkında ne düşünüyorsun? Prezervatifleri sever misin?"

"Mesele doğum kontrol planı da değil."

Kocaman bir nefes verdi. "O zaman amaç ne?"

Ona ters ters baktım. "Pervasızlık! Asıl mesele pervasızlık. Böyle pervasız olamayız."

"Doğum kontrolü hakkında mı?" Sanki takip etmekte zorlanıyormuş gibi gözlerini tekrar kıstı.

"Her şey hakkında."

Dan birkaç saniye bana baktı ve sonra gözleri odanın içinde dolaşırken odağını kaybetti. "Uh ... tamam. Ama" -sırtını arkasındaki yastıklara dayayarak doğrulup oturdu- "bazen insanlar düşüncesiz olur ve hata yaparlar. Yani, evet, ideal olarak, sorumluluk sahibi olmak için elimizden geleni yapalım. Ancak, hiç kimse mükemmel değildir. İşte bu yüzden sonuç ve bağışlama kavramlarına sahibiz. Affetmek sonuçların olmadığı anlamına gelmez, sadece sonuçları kabullenip bunlarla başa çıktığımız ve sonra da yolumuza devam ettiğimiz anlamına gelir."

Kalbim hızla çarpıyordu ve nedenini bilmiyordum ama kelimeleri yakalayamadan ağzımdan kaçırdım, "Sanırım sana bağımlıyım."

Bana göz kırptı, telaşsızdı ve hala biraz uykuluydu, dudaklarında yavaş bir gülümseme vardı. "Teşekkür ederim. Hislerimiz karşılıklı."

Çarşafı da yanıma alarak ona doğru ilerledim ve kucağına tırmandım. Elleri kalçalarıma yerleşti, biri çarşafın üstünde, diğeri altında. "Dan." Ne demek istediğimi anlatmam gerekiyordu. "Endişeliyim ki, birlikte olduğumuzda birlikte, biz ..."

"*L-o-o-o-ve* yaparken," diye ekledi, o derin sesiyle, sinsi bir kaşını kaldırarak. Çarşafın altındaki parmaklarının arkası çıplak tenime değdi ve göğsümü okşamak için yukarı doğru hareket etti.

Battaniyeyi daha sıkı kavradım, dokunuşunun ateşlediği hisleri görmezden gelmeye çalıştım ama onu durdurmak da istemedim. "Evet. Sevişirken tamamen sınır tanımıyorum."

Gülümsedi, memnun görünüyordu. Ama ben devam etmeyince kaşlarını çattı. "Bu bir sorun mu? Yani, amaç bu değil mi?"

Gözlerimi kapattığımda alnım omzuna geldi ve inledim. "Sanırım öyle. Ama benim tecrübelerime göre, bu tür mutluluk verici yükselişler yıkıcı bir düşüş olmadan gerçekleşmiyor. Kavga ettiğimizde ne olacak diye endişeleniyorum. Seni hâlâ istiyor olacağım. Seninle birlikte olmayı arzuladığım için benim için önemli olan bir konuda eğilir miyim ya da düşüncesiz davranır mıyım? Yoksa senin için endişeleniyor muyum? Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Başımı salladım, ne demek istediğimden bile emin değildim. "Sanırım, seninle birlikteyken hissettiğim umursamazlık hayatımın diğer bölümlerinde dikkatsizliğe dönüşürse ne olur?"

Yanağımın yanında nabzının atışını, boynum boyunca çenesinin kirli sakalını, vücudunun sıcaklığını ve gücünü bana karşı hissettim. Onu, anı ve duyguyu içime çektim, yakınlığımızı tamamen çok sevdim.

Sonunda, bana bakabilmek için beni geriye doğru yönlendirdi. "Bu muhtemelen olacak."

Ben daha konuşmadan devam etti: "Bana zaten oldu. Seamus o gece annemin evine geldiğinde, Eugene'in ofisinde geçirdiğimiz günden döndüğümüzde, silahlarını almış olmama rağmen ona sırtımı döndüğümde dikkatsiz davrandım. Ama senin için endişeleniyordum ve bu yüzden seni düşünüyordum. Onu değil."

Ağzının köşesinde pragmatik bir gülümseme belirdi. "Sen boyun eğeceksin, ben de öyle. Uzlaşacağız, pazarlık edeceğiz ve birbirimizin dikkatini dağıtacağız. Birlikte olmak önceliklerimizin değişeceği anlamına geliyor. Başka birine yer açtığınızda böyle olur. Konfor alanları *esneyecektir*."

Son kısmı bir söz verir gibi söylemesine gülmekten kendimi alamadım.

"Kit-Kat," diye başladı nazikçe, "bence Everest büyüklüğünde zirveler ve Marianas Çukuru derinliğinde dipler yaşamak hayatın bir parçası. Ama biri olmadan diğerine sahip olamazsın." Dan saçlarımı yanağımdan iterek arkaya sıkıştırdı.

Kulağımı okşadı, parmakları göğsümün çıplak teninde gezinmeden önce boynumda durdu.

Dan'in bakışları, bir parmağını çarşafın içine sokup çekiştirerek göğüslerimi ortaya çıkarırken ellerini takip etti.

Gözleri ısındı ve öne doğru eğilerek beni tutarken ellerim otomatik olarak denge için omuzlarına geldi.

Göğsümün ortasına yumuşak, ıslak bir öpücük kondurdu ve mırıldandı, "Eğer kendini vadiye karşı uyuşturursan," dudakları göğsümün üzerinde gezinerek merkezine doğru ilerledi, "zirveyi fark edemezsin."

DAN'IN ÇOCUK YAPMASI Pazar günkü partide en iyi saklanan sırdı.

Sır olmayan neydi?

Dan'in en büyük kız kardeşı Mary'nin pembe bir vibratörü vardı ve anaokulu öğrencisi için veli toplantısındaiken çantasında patladı ve rahibeye bunun bir seks oyuncağı olduğunu itiraf etmek yerine bomba olduğunu söyledi.

Hayatımda hiç bu kadar çok ya da bu kadar rahat güldüğümü hatırlamıyorum. Hikâye, toplanan herkesi, hatta Quinn'i bile güldürmüştü.

"Sanırım dersimi aldım." Mary birasından bir yudum aldı.

"Sormaya çok korkuyorum." Marie'nin erkek arkadaşı Matt gülmekten gözyaşlarını sildi.

"Pilleri vibratörün içinde bırakma." Mary omuz silkti. "Belli ki."

"'Çocuğumun okuluna vibratör götürmeyin' değil mi? Ders bu değil mi?"

Dan kız kardeşine alaycı ve hoşgörölü bir bakış attı.

Kız kardeşı onunla alay etti. "Ya ihtiyacım olursa?" Başını sallayarak gözlerini kapattı.

"Ya sanat sınıfına doğru yürürken ben-"

Dan'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağzını kapattı. "Konuşmayı kes."

Kadın sessizce güldü, omuzları titriyordu ve ona bakıyordu.

Dan elini bıraktığında, sorusunun geri kalanını ağzından kaçırdı: "- VE BEŞ DÜĞME İSTİYORUM!"

Dan tekrar kızın ağzını kapattı ve şimdi ikisi de birbirlerine bakarak gülüyorlardı, Dan kıza nazar değdirmeye çalışıyordu. Onun güçlükle bastırdığı kahkahası, benim kahkahalarım ve Marie'nin kahkahaları bu etkiyi bozdu.

Çok şirindiler. Aralarındaki sevgi, saygı ve hayranlığı görmek kalbimi ısıttı. Birbirleriyle dalga geçmelerine ve birbirlerini bu kadar kolay güldürmelerine bayılıyordum. Marie'ye baktım, o da bana baktı ve küçük bir ses bana onunla, Janie'yle ve Sandra'yla yaşadığım şeyin bu olduğunu hatırlattı. Arkadaşlarımla yaşadığım şey buydu.

Sonunda adam kız kardeşini serbest bıraktı ve kız kardeşi kaşlarını salladı. "Neyse, önemli değil. Noel'den önce taşınıyoruz, yani artık o okula gitmeyecek."

"Nereye taşınıyorsunuz?"

Mary yorgun bir ifadeyle içini çekti. "Dale bizi Cowhampshire'a taşımak istiyor."

"Ah Tanrım. Bu beat. Özür dilerim." Dan kolunu sırtıma dolayarak beni yanına çekti ve ben de ona yaslandım. Sabah uyandığımızdan beri bütün gün bunu yapıyor, bana dokunmak ve sarılmak için nedenler buluyordu.

Tartışmamızdan sonra beni banyoda dişlerimi fırçalarken bulmuştu. Caleb hakkında ne yapacağımı, onu en iyi nasıl yok edeceğimi tartışıyordum ki Dan bir kolunu ortama doladı ve boynumu yemeye başladı. Sonra parmakları saçlarımdaydı, çekiştiriyor, tenimi daha fazla ortaya çıkarmak için başımı eğiyordu. Sonra belimdeki eli gömleğimin içine girdi ve işte... bilirsiniz.

"O kadar da kötü değil." Mary'nin sesi kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi. "En azından ev büyük."

"Tam olarak nerede?" Quinn sordu.

"Doğunun aşağısında." Omuz silkti, gözlerini yarım devirdi.

Dan çenesini kaşdı. "Oh. Çok uzak değil. Dunks var mı?" "Uh, *evet*.

Kahvemi alamayacağım bir yere taşınmam."

"Seni anlıyorum." Sırıttı. "Aslında Boston'a taşınmayı düşünüyoruz."

"Defolun!" Mary ikimize de sıritti. "Bu harika, mahalleye geri dönmek, ha?"

"Planımız bu." Dan kız kardeşinin gülümsemesine karşılık verdi.

"Buralarda bir ev arıyoruz."

"Şu anda nerede yaşıyorsunuz? Kirada mı oturuyorsunuz?" Mary birasından bir yudum daha aldı.

"Hayır. Kat'in geçici olarak kalacağımız bir yeri var."

"Nerede?" Bana baktı.

"Duxbury. Boston'un güneyinde, kıyıda."

Mary alçak sesle ısıklık ularak kardeşine baktı, Dan ise kendini toparlamaya çalışıyor gibiydi.

"Şu haline bak Danny. Artık senin için Nantrashbasket ya da Marsh Vegas yok. Deluxebury'ye taşınyorsun."

Homurdanarak başını salladı ve gülümsemeye çalıştı. Ben de güldüm. "Deluxebury. Bu çok komik."

"Onu cesaretlendirme," Dan bana bir sır veriyormuş gibi yakınımı eğildi ama gözlerini kız kardeşinden ayırmadan yüksek sesle fısıldadı, "Bir keresinde ona pembe vibratörümü ödünç alabileceğini söylemişim ve o da bayram etmişti."

Mary onun koluna bir şaplak attı.

Herkes güldü.

Tekrar.

En iyisi.

Öğleden sonra boyunca mutfaktan yemek odasına, oradan da güverteye sürüklendik. Her zaman tanışacak yeni biri, Dan'in büyümesiyle ilgili her zaman yeni bir hikaye vardı.

Aile odasında bir Red Sox maçı oynanıyordu ve arka bahçedeki bir radyo maçı yayınlayarak arka plan gürültüsü ve parti için bir film müziği sağlıyordu. Aralıklarla herkes -görünüşe göre- kimin vuruş yaptığına, kimin güvende olduğuna ya da kimin dışarıda kaldığına bağlı olarak ya tezahürat yapıyor ya da inliyordu.

Orada bulunanların çoğu akrabalar, bazıları komşular, bazıları Eleanor'un iş arkadaşlarıydı ve herkes bir şeyler getirmişti.

Eugene Amca bile öğleden sonra geç saatlerde geldiğinde bir şeyler getirmişti, benim en sevdiğim süzme peynirli turta.

"Teşekkür ederim." Dan bana Eugene'in omzunun üzerinden *kibar ol* diyen bir bakış gönderirken turtayı kabul ettim.

"Bir şey değil." Sanki zihninde bir liste ya da çetele tutuyormuş gibi gözleri üzerimde gezindi. "Sen nasılsın?"

"İyiyim." Ona sert bir bakış attım ve onu doğru yola getirmenin zamanı geldiğine karar verdim. "Artık bana yalan söyleyemezsin."

Düşünceli bir şekilde başını sallayarak mutfak tezgâhına yaslandı ve kollarını kavuşturdu; takım elbise giyen tek kişi oydu ve göze batıyordu.

Diğer herkes Red Sox ya da Patriots kıyafetleri, kot pantolon ve spor ayakkabı giyyordu.

"Tamam," diye kabul etti sonunda. "Yapmayacağım."

"Sana güvenebilmem gerekiyor çünkü yardımına ihtiyacım olacak. Oylama hisselerimi derhal geri istiyorum."

Beni incelemeye devam etti. "Hazır olduğunu düşünüyor musun?"

"Olmak zorundayım." Ona bir adım daha yaklaştım. "Caleb iki yıldır, belki de daha uzun süredir Caravel'i sabote ediyor. Onu kurtarmak zorundayım."

Eugene şaşırmış ve biraz da kuşkulu görünüyordu, ben de Dan'e baktım ve yanına gelmesini işaret ettim.

Aramızda bakışarak geldi. "Ne oldu?" "Ona bilgi vermemiz gerekiyor."

Dan biraz şaşırmış gibiydi ama başını salladı. "Tamam. Janie'yi bulmamı ister misin?"

"Janie kim?"

Eugene'in dirseğine dokundum ve başımı mutfak çıkışına doğru eğdim. "Üç yıldır kimsenin çözemediği bir şeyi üç günde çözen bir arkadaşım. Hadi, Dan onu alacak."

Ona çalışma odasına kadar rehberlik ettim, yol boyunca durup insanları selamladım ve onu tanıttım. Basitlik olsun diye ona "Eugene Amcam" diye hitap ettim. Herkes bunu kabullenmiş görünüyordu ve kabullenmeyle birlikte sarılmalar, "aileye hoş geldin" demeler ve takım sadakatiyle ilgili sorular geldi.

Dan'in amcası Zip ona baktı, gözleri şüpheyile kısıldı ve "Yankees taraftarı gibi görünüyorsun. Yankees taraftarı mısın?"

Eugene kısa ve öz bir şekilde "Go Sox" diye cevap verince Zip geçmesine izin verdi.

Biz geldiğimizde Janie ve Dan çoktan çalışma odasına girmişlerdi ve arkadaşım hiç vakit kaybetmeden Eugene'e bölümün mali raporlarından öğrendiklerini anlattı. Dikkatle dinledi, Caleb'in kendi kendini satmasıyla ilgili diğer boşlukları doldurduğumda yüzünü buruşturdu, ancak hissedar davası açmamızı önerdiğimde sözümü kesti.

"Hayır. Bu yasadışı. Tek Tip Ticari Sırlar Yasası'nın izin vermediği ticari sırları alıyor. Yaptığı şey uygunsuz yollarla patent elde etmek anlamına geliyor. Hapse girecek." Eugene ellerini birbirine sürtmekten durdu.

"O zaman soru şu:" Eugene ve Janie'ye baktım, "Bu bilgiyi Caravel'e en az zarar verecek şekilde ve kendimizi suçlu duruma düşürmeden nasıl kamuoyuna açıklayabiliriz?"

Avukatımın gözleri inanılmaz derecede kurnazlaştı. "Gazeteci bir arkadaşınız var, doğru mu?"

"Evet. Marie Harris."

"Şimdiye kadar ne biliyor? Caleb hakkında?"

Marie'nin önceki gün nerede olduğunu ve -eğer bir şey duyduysa- ne duyduğunu hatırlamaya çalıştım. "Dan'ın kaçırılması dışında dün olanlar hakkında pek bir şey bildiğini sanmıyorum. Çoğunlukla oturma odasında kaldı." *Sanki kendini karanlıkta tutmak için elinden geleni yapıyormuş gibiydi.* "Ondan önce, o ve erkek arkadaşı bizim için Dr. Branson hakkında bazı bilgiler ortaya çıkardılar ama Dr. Branson'ın Karayipler'deki araştırmasının Caleb tarafından finanse edildiğini bilmiyor. Onu bu konuda hiç bilgilendirmedik."

"Ayrıca bilgisayar korsanlığında iyi olan bir arkadaşın var sanırım?" Eugene'in bakışları Dan'e kaydı.

Dan kayıtsızca omuz silkti. "Olabilir."

"Hacker arkadaşınız Caleb'in şirketlerinin evrak ve dosyalarıyla ilgilenen offshore hukuk bürolarını bulsun, mali kayıtlardan daha fazla zarar verici olacaktır ve SEC'in ilgisini çekmesi daha az olasıdır. Belgeleri -isimsiz olarak- Uluslararası Araştırmacı Gazeteciler Konsorsiyumu'na verin."

Janie'nin nefesi kesildi. "Tabii ya! Panama ve Paradise Belgeleri. Bu dahice."

Eugene başını sallayarak ona hafif ama etkilenmiş bir onay gülümsemesi gönderdi. "Panama ve Paradise Belgeleri nedir?" Dan, Eugene'in gözlerinin içine baktı.

Janie ve Eugene.

Janie sinirli görünüyordu, sanki söyleyecek çok şeyi vardı ve bunları söyleyecek zamanı yoktu. "Uzun hikâye ama temelde Uluslararası Araştırmacı Gazeteciler Konsorsiyumu, 'Offshore Sihirli Çemberi' olarak adlandırılan, offshore işlere odaklanan hukuk firmalarından isimsiz olarak bir dizi belge aldı. Tüm bunlara Wikipedia'dan bakabilirsiniz. Her neyse, belgeler birkaç hükümet liderini alaşağı etti, Dominik Cumhuriyeti'nde insanlar protesto etti, İzlanda Başbakanı istifa etti."

"Gazeteci arkadaşın belgeleri takip etsin. Caleb'in kendi kendini pazarladığını rapor edebilir. Hissedarlara karşı dolandırıcılık davası açılmasını öneren kişi o olsun, ayrıca Caleb'in eylemlerinin açıkça hukuka aykırı olduğuna dikkat çeksin."

"Peki ya jenerik ilaçların fiyatlarındaki artış?" Kollarımı kavuşturdum ve Eugene'e sert bir bakış attım. "Buna izin vermeye devam edemem."

Başını salladı. "Yönetim kuruluna birlikte gideceğiz. Hisse fiyatları düşecek ama Caravel'in elinde fırtınayı atlatacak kadar nakit var."

"Ve uzun vadede daha iyi olacaklar." Dan elini sırtımda gezdirdi ve omzuma bir öpücük kondurdu.

Birkaç sorusunu daha yanıtladıktan sonra doğaçlama toplantımız dağıldı. Çalışma odasından çıkarken Eugene, Zip Amca tarafından köşeye sıkıştırıldı ve ona Yankees'in bu yılki şansı hakkında ne düşündüğünü sordu, görünüşe göre Sox'a olan sadakatinden hala şüpheleniyordu.

Neyse ki Eleanor mutfakta yardımını isteyerek Eugene'i kurtardı ve Dan beni başka akrabalarla tanıştırdı.

Kibar olmanın doğalarında olmadığı izlenimini veren huysuz birkaç kişi dışında herkes gerçekten çok iyiydi. Ancak, nazik olsunlar ya da olmasınlar, ailenin bir parçası olduğumu açıkça belirttiler.

Gün boyunca birden fazla kez, garip bir duygu dalgasıyla boğazımın tıkanıldığını hissettim ve gözlerim ve burnumdaki batmaya karşı gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım.

Nefes alış verişimi düzenler, gülümser ve duygularım geçerdi. Dan bu iniş çıkışları fark ediyor gibiydi; sohbete ara veriyor, şaka yapıyor, bana bir öpücük veriyor, hatta beni özel bir yere çekip sarılıyor ve *"seni seviyorum"* diyordu.

Böyle özel bir kucaklaşmadan dönüyorduk ki Dan kaskatı kesildi ve bir adım geri çekildi.

"Tanrım, bu Meg Teyze." Dan sanki beni görmesini engellemek istercesine döndü.

"Ne oldu? Neyin var?" Omzunun etrafını görmeye çalışarak fısıldadım.

"O konuşurken içki içme," diye fısıldadı ısrarla.

"Neden?" Gözlerini aradım.

"Kurşunu gömüyor."

"Kurşunu gömüyor mu?"

"Daniel Patrick, işte buradasın."

Tekrar sertleşti. "Çok geç." Gülümseyerek arkasını döndü ve yüz yaşını aşmış olabilecek zarif, sevimli, tatlı görünümlü bir kadınla karşılaştı. "Meg Teyze."

"İzin ver seni öpeyim."

Kadın öptü ve adamın yanaklarında iki kırmızı ruj izi bırakarak yeni bir kat daha sürdüğü izlenimini verdi.

"Peki bu kim?" Bakışlarını bana çevirdi ve dostça bir gülümseme verdi.

"Bu, Kathleen."

Elini uzattı ve ben de nazikçe sıktım. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim, ciddiymdim. "Ailemize hoş geldiniz." "Teşekkür ederim, ben-"

"Daniel'in sonunda iyi bir kızla yuva kurduğunu görmekten çok mutluyuz, annesinin ne kadar çok torun istediğini tahmin bile edemezsiniz. Ve bu çocuklardan birinin anneleri için bir şey yapmasının zamanı gelmişti."

"Meg Teyze-"

"Ama iyi çocuklar, aşağı yukarı. Bir keresinde hatırlıyorum, sanırım Daniel üç yaşlarındaydı ve Seamus da neredeyse on ya da on bir yaşlarında olmalıydı. Harriet'im bahçedeydi ve kocanız da onun için sepeti tutuyordu. Çok tatlıydı."

Yaşlı kadına gülümsedim ve bir yudum su içmek için bardağımı dudaklarıma götürdüm. Dan bileğimi tutarak içkimi engellemiş oldu. Meg hikâyesine devam ederken ona baktım, bana sert bir bakış attı, başını salladı ve sonra tekrar teyzesine doğru eğdi.

"O gün bahçeden havuç topladılar, kabak da. Sanırım birkaç somun kabak ekmeği yaptı ve anneni bilirsin," -Meg Dan'in yanağına yumuşak, şefkatli bir okşama verdi- "sebzeleri komşulara götürmenizi istedi. Seamus Bay Cleary'nin cesedini böyle buldu."

Nefesim kesildi, gözlerim yuvalarından fırladı ve öksürmeye başladım.

"Evet. O günü hatırlıyorum." Dan elini sırtımdan popoma doğru sürterek gizlice okşadı. "Zavallı Bay Cleary."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ravelry: Örgü ve tığ işi yapanlar için bir topluluk sitesi, bir organizasyon aracı ve bir iplik ve desen veritabanı. Katılmalısın.

-Ravelry.com

****Kat****

K NIT NIGHT tüm hızıyla devam ediyordu.

Tüm konuklar, aile üyeleri ve arkadaşlar ayrılmış, geriye sadece biz örgü gecesi hanımları, sevgililerimiz ve Dan'ın annesi Eleanor kalmıştı. Şaşırtıcı bir şekilde, Eugene en son ayrılanlardan biri olmuştu. Kaldı ve Eleanor'un toplanmasına yardım etti, akşam 8:00'den sonra arka bahçede onunla birlikte kaldı.

Eugene ayrıldıktan sonra Dan mutfakta arkamdan geldi ve boynuma bir öpücük kondurdu. "Demek amcanla barıştınız?"

Artan mezeleri tek bir tabağa sıkıştırarak başımı salladım. "Ateşkes yaptık."

"Ama onu affetmiyorsun?" Dan yana doğru eğildi ve gözlerimi yakaladı.

"Affetmemi istemedi."

Dan boğazının arkasından bir ses çıkararak yanıma geldi, eli sırtımdan aşağı kayarak popomda durdu. "Biri senden af dilemese bile onu affedebilirsin. Affetmek, başkalarının saçmalıklarına tutunmamakla ilgilidir."

Ben bu bilgeliğe cevap veremedim Quinn mutfığa girdi.

"Ne var ne yok?" Dan çenesini Quinn'e doğru kaldırdı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Dan elini popomdan çekmedi. Bunun yerine yavaşça popomu okşadı ve sonra kolunu sırtım boyunca uzanacak şekilde kaydırды.

"İkinizin de duyması gereken bir şey var." Quinn'in gözleri Dan'ın üzerindeydi, telefonunu çıkardı, bir ses dosyasına gitti ve oynat tuşuna bastı.

Telefonun hoparlöründen Seamus ve Caleb arasında geçen konuşmayı dinlerken, konuşmanın son derece gerçekçi olduğunu fark ettiğimde ağzım açık kaldı.

hem Dan'in kardeşi hem de kuzenim için suçlayıcı.

"Dan'in kaçırılmasını tartışıyorlar." Öfke ve artık korku boğazımı sıkarak için yükseldi. "Onu öldüreceklerdi."

Dan başını sallayarak kaydı sonlandırdı. "O konuşma sırasında ben de oradaydım. Hiçbir zaman gerçek bir tehlike içinde değildim."

Dan olanları anlatırken Quinn ve ben onu dinledik.

"Yani . . . Caleb senin ölmeni, Seamus da parayı istiyordu," diye özetledim. "Ama Seamus Caleb'a ihanet etti."

"Öyle görünüyor." Dan başını salladı ve omzumu öptü. "Dediğim gibi, gerçekten tehlikede değildim ama Seamus senin bunu bilmemeni umuyordu."

"Böylece fidyeyi ödeyecekti," diye söze girdi Quinn. "Ve Seamus Parayı alıp gittiler."

Dan gözlerini devirdi. "Geri gelecektir. O benim postacı gibidir."

Dan devam etmediğinde ya da benzetmesi için bir açıklama yapmadığında, Quinn ve ben bakiştık.

Sonunda, "Nasıl senin postacına benziyor?" diye sordum. "Her zaman geri gelir ve kötü haberler getirir."

Ben kıkırdarken Quinn arkadaşına baktı, belli ki şakadan etkilenmemiştir.

"Peki, planın ne? Bunu polisler mi vereceksin?"

"Dün gece Boston Polisi'ndeki bağlantımı aradım ama ona kasetten ya da Caleb'den bahsetmedim." Quinn biraz tedirgin edici bakışlarını bana çevirdi. "Bu kaseti kuzenine şantaj yapmak için kullanabilirsin. Yasal yollardan elde edildi ve özellikle Dan de odadaysa onu kesinlikle mahkûm ettirecektir. Caleb'e o patentleri geri istediğini ve Caravel'i sessizce terk etmesini söyle. Bu, şirketinizi haberlerden uzak tutacak, hisse senedi fiyatlarını yüksek tutacak ve kimse ne olduğunu bilmeden şirket içi değişiklikler yapabileceksiniz. Seamus parayı aldı, kaçırılma suçunu da üstlenebilir."

Nefesimi tuttum, zihnim hızla çalışıyordu, Quinn ve telefonu arasında gidip geliyordum.

Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu: kuzenim ortalıkta yoktu, Caravel güvende ve sağlamdı.

Ve yine de . . .

Eugene'in günün erken saatlerinde bahsettiği bir şeyi hatırlayarak başımı salladım. "Peki ya Marie?"

Dan ve Quinn hızlıca bakiştılar ve Dan, "Marie ne olacak?" diye sordu.

"Kaçırılma olayını biliyor. Gerçekten de haber değeri taşıyan bazı ayrıntıları fark etmediğini mi düşünüyorsun? Caravel'in jenerik ilaçlara yaptığı zam ya da Dr. Branson ve Karayipler'deki uğursuz araştırması gibi?"

Quinn kaşlarını çatı ve kollarını kavuşturdu. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Başımı salladım. "Hayır. Olanları saklayamam. Her şey ortaya çıkmak zorunda. Bir örtbastan sorumlu olmayacağım. Kuzenim böyle şeyler yapar. Hisse senedi fiyatları düşecek, evet. Bunu biliyorum. Bence Caravel fırtınayı atlatabilir. Ve Caleb'in yaptıklarının bedelini ödemeyi hak ettiğine inanıyorum. Alenen. Eğer şimdi bir şey yapmazsam, postacıma dönüşecek. Ondan asla kurtulamayacağım."

Quinn bana, "Servetinin çoğu Caravel'in hisse senedi fiyatına bağlı," diye hatırlattı. "Her şeyini kaybedebilirsin."

"Her şeyimi kaybetmeyeceğim. Başka yerlerde bir sürü yatırımım var," diye mantık yürüttüm, Caravel'in tehlikede olduğu düşüncesi her şeyi kaybetmek gibi gelse de.

Dan'in eli kürek kemiklerimin arasındaki boşluğa geldi ve ovuşturdu. "Tüm dünyayı kazansan ama bu süreçte sik suratlı kuzeninden asla intikam alamasan ne fark eder?"

Küçük bir kahkaha attım ama sonra hemen ayıldım. "Umarım ..." "Ne?"

Dudaklarımı yana bükerek itiraf ettim: "Umarım Marie, Dan kaçırıldığında gördükleri, tanık oldukları hakkında bir hikâye yazmaz. Bununla nasıl başa çıktığımı." Giderek artan bir gerginlikle yutkundum. "Onun işi haber yapmak. Bize olanlar haber. Ama aynı zamanda özel, kişisel ve kimseyi ilgilendirmediklerini düşündüğüm bir şeydi."

Dan boğazının arkasından yumuşak bir ses çıkardı. "O böyle bir şey yapmaz.

Marie öyle biri değildir."

"Marie ne gibi değildir?"

Hepimiz dikkatimizi aynı zamanda soruya konu olan konuşmacıya çevirdik.

Quinn kaskatı kesilmiş, çelişkili görünüyordu. Dan doğrudu, ilgisiz görünüyordu. Ben de Marie'nin bakışlarını eşit bir şekilde karşıladım.

Şimdiki zaman gibisi yok.

"Selam çocuklar," diyerek Dan'e döndüm ve onu yanağından öptüm. "Bize bir dakika izin verir misin?"

"Elbette." *Sanki "Bu Marie, ona güveniyoruz"* der gibi bana sert bir bakış attı.

Başımı salladım. Meze tepsisini aldı. Giderken poposunu okşadım ve Marie'nin manevramaya sırtıttığını fark ettim.

Quinn ve Dan gittikten sonra, "Ee, Marie-" diye başladım.

"Limon damlalarımı denediniz mi? Hepiniz bundan mı bahsediyordunuz?" Mutfağa doğru ilerledi, fısıldarken yüzünde endişeli bir ifade vardı, "Kimse onları içmiyor. Neden kimse içmiyor?"

Dürtümü kontrol edemedim yüzümü buruşturdum, çünkü daha önce limonlu damlasını denemiştım ve berbattı.

"Ne var? Bu surat da ne? Neden o suratı yapıyorsun?"

"Marie."

"Bana gerçeği söyleyebilirsin," diyerek derin bir nefes aldı, sanki kendini destekliyordu.

Arkadaşımı incelerken gülümsemekten kendimi alamadım. Herkes onu çok sevdiği için kimse ona limon damlası hakkındaki gerçeği söylememiştı. Ama gece ilerledikçe, büyük olasılıkla biri -muhtemelen Sandra ya da Elizabeth- onun sevilen kokteyl versiyonunun iğrenç olduğunu ağzından kaçıracaktı. Marie'ye arkadaşlığımıza zarar verebilecek bir şey sormak üzere olduğumdan, limon damlasının limon kokulu bulaşık suyu gibi tadı olduğunu itiraf edecek kişi ben olmayacaktım.

"Sana bir şey sormam gerekiyor." "Limon damlaları hakkında mı?"

"Hayır. Limon damlalarıyla ilgili değil. Marie . . ." Tereddüt ettim, çünkü kalbim beklenmedik bir şekilde acıyordu.

Evet, Dan'ın kaçırılmasıyla ilgili bir hikâye yazıp yazmayacağını -ya da benimle ilgili başka bir şey- bilmem gerekiyordu ama bilmek istemiyordum. Arkadaşlığımızın değişmesini istemiyordum.

Ama içten içe, çoktan değiştiğinin farkındaydım ve bunun nedeni sadece Boston'a taşınacak olmam değildi. Arkadaşlığımız değişecekti çünkü ben artık güç ve otorite sahibi bir konumdaydım.

Temelde Marie'nin işi otorite sahibi kişileri sorumlu tutmaktı.

Bu yüzden "Dan'ın kaçırılmasıyla ilgili bir haber yazmayı düşünüyor musun?" diye sordum.

Gülümsemesi soldu ve mavi bakışları keskinleşti. Bana benimkini yansıtan bir bakış attığını hayal ettim.

"Hiç Gazeteci İnancı'nı duydun mu?" diye sordu.

"Hayır."

Dudaklarında sıkı bir gülümseme belirdi ama gözlerine ulaşamadı. "Walter Williams tarafından 1914'te yazılmış ve benim işime ve gazetecilerin rolüne nasıl baktığının iyi bir özeti. Özetle, net düşünmeye ve net ifadelere, doğruluğa ve adalete inanıyorum. Sadece doğru olduğuna kesinlikle inandığım şeyleri yazmam gerektiğine inanıyorum. Ayrıca, toplumun refahı dışında herhangi bir düşünceyle haberlerin bastırılmasının savunulamaz olduğuna inanıyorum."

Başımı salladım, arkadaşımın ağır bir bakış paylaştım, bunun -onun işi ve benim konumum- aramızda bir engel oluşturacağını bilsem de midemin düşmesine izin vermedim. Caravel'deki rolümde, toplumun refahını her zaman çalışanlarımın refahından üstün tutamayabilirdim. Umabileceğim en fazla şey, toplum ve Caravel'in çoğu zaman ortak hedefleri paylaşmasıydı.

Derin bir nefes aldı ve devam etti, "Ayrıca, iyi gazeteciliğin en büyük testinin kamu hizmeti ölçüsü olduğuna inanıyorum. Bu nedenle, hayır." Bakışları yumuşadı. "Dan'ın kaçırılmasıyla ilgili bir hikaye yazmayacağım. Ya da ikinizle olan kişisel ilişkim hakkında."

Rahatladığımı iliklerimde hissederek nefes verdim. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme," dedi, sesi aniden sertleşmişti. "Dan'ın kaçırılmasını müstehcen buluyorum ama bunu bir haber olarak görmüyorum. Aslında, bunu yayınlamak önemli, gerçek haberlerden uzaklaştırır, kamuoyunun dikkatini önemli olan şeylerden uzaklaştırır. Elbette çok gazete satar - varis kocası kardeşi tarafından kaçırıldı - ama bu nasıl kamu yararına hizmet eder? Yaramıyor. Bu çöp gazetecilik, *bilgi-eğlence*. Para kazanmanın ucuz bir yolu. Ancak ..."

Derin bir nefes aldı, bakışları ciddi, hatta belki biraz pişmanlık dolu görünüyordu. "Dr. Branson'ı, St. Kitts'te neler yaptığını ve eğer varsa Caravel'in rolünü araştıracağım. Bu hikaye kamu yararına. ABD yasalarından kaçınmak için savunmasız bir nüfus üzerinde deney yapıyor. Keşke üzgün olduğumu söyleyebilseydim ama değilim. Şirketinize zarar verecek olsa bile kamuoyu bunu bilmeyi hak ediyor."

"Anlıyorum." Başımı salladım, kalbim hâlâ acıyordu ama o kadar da değil.

O andan itibaren aramızdaki hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı ama arkadaşlığımızı kurtarmaya kararlıyım. Bilmemek

Marie asla bir seçenek olamazdı. Hayat hepimiz için değişmiş, kaymış, taşınmış ve büyümüşü, ama bu onunla birlikte değişemeyeceğimiz anlamına gelmiyordu.

İnsanlar durağan varlıklar değildir, öyleyse ilişkileri neden öyle olsun?

"Meslek etiğine sahip olduğun için senden asla özür dilemeni istemem," diye devam ettim, uzandım ve parmaklarımızı birbirine doladım. "Ama . . . Limon damlaları için özür dilemeni isteyeceğim. Bir daha asla tekiladan başka bir içecek yapamayacaksın."

Güldü, gözlerini kısarak bana baktı. "Benim limon damlalarım gayet güzel. Sen bir limon damlası züppesisin."

"Tadı limon kokulu bulaşık suyu gibi."

Daha sert güldü ve beni herkesin toplandığı aile odasına doğru çekti. "Peki, ey limon damlasının yüceliğı, bana üstün kokteyl yöntemlerini göster."

Ona sıırttım. O da

bana sıırttı.

Marie bana umut verdi.

Ufukta ve yolun aşağısında görünen değişikliklere ve zorluklara rağmen -hepimiz için- seçtiğimiz bu birbirine sıkı sıkıya bağı ailedeki herkesin *denemeye* devam edeceğinden şüphe etmedim. Birbirimizi her zaman sevecek ve birbirimize her zaman destek olacaktık.

Ve bu yeterliydi.

"BURASI AKIL HASTANESİNE BENZEMİYOR," diye mırıldandı Dan, sol tarafımızdaki geniş, pitoresk çimenlik alana açılan çeşmeyi incelerken başını bir o yana bir bu yana çevirerek. "Burası daha çok lüks bir otele benziyor. Ya da bir spa."

Yüzündeki karanlık ifadeye bakarak sıırttım. "Ne bekliyordun ki? Etrafta deli gömleğiyle dolaşan insanlar mı?"

Omuz silkti. "Daha çok

karga." "Kargalar mı?"

"Evet. Bilmiyorum." İtirafından dolayı sevimli bir şekilde telaşlanmış görünüyordu. "Sorma, hiç mantıklı değil. Neden kargaları beklediğimi bilmiyorum. Ben bir pisliğim."

"Sen bir pislik değilsin."

"Bazen öyleyim," diye mırıldandı boynunu kaşıyarak. Onunla alay ettim ama bir şey söylemedim. Aptalca davranıyordu.

Dışarıdaki yürüyüş yolunda el ele annemin kaldığı kanada doğru yürüdük. Bunu yapmak için bir gün izin alabildiğimiz için ne kadar minnettar olduğumu düşündüm.

Son birkaç hafta telaşlı geçmişti. Arkadaşlarımız partiden sonraki Pazartesi sabahı yola çıkmışlardı. Normal, sıradan örgü gecelerimizi Salı günleri yapmaya devam etmek için planlar yapılmış, hem Ashley hem de ben video konferans yoluyla katılmıştık.

O Pazartesi öğleden sonrasının geri kalanı Dan'in kaçırılmasının ardından yaşananlarla geçti. Dan ve ben polis tarafından sorgulanırken Eugene ve şirketinden iki avukat daha oradaydı. Dan'in bileklerindeki ip yanıkları fotoğraflandı ve kanıt olarak kaydedildi.

Seamus hâlâ kaçaktı ama onlara her şeyi anlattık. Caleb'in risk sermayesi şirketinin banka hesap dökümleri dışında hiçbir şeyi atlamadık. Alex bunları çeşitli finans kurumlarını hackleyerek elde ettiğinden, bu konuyu açmamanın en iyisi olacağına karar verdik.

Ama Seamus'un Stan'e gönderdiği, Seamus ve Caleb'in Dan'in kaçırılmasını tartıştıkları ses kaydını paylaştık. Kayıt ve Dan'in yeminli ifadesi Caleb'i tutuklamak için yeterli oldu.

Hemen ertesi gün, Caleb'in Tek Tip Ticari Sırlar Yasası'nı ihlal ettiğine dair haberler basında yer aldı. Tıpkı Eugene'in önerdiği gibi, Alex denizaşırı yasal belgeleri Uluslararası Araştırmacı Gazeteciler Konsorsiyumu'na göndermişti. Hikayeyi yayınladılar. Skandal çok büyüktü.

İki gün sonra medya Dan'in kaçırıldığını ve Caleb'in rolünü öğrendi. Kısa süre içinde tüm ülke Caleb Tyson'ın ilaç devini alaşağı etme girişimleri, yasadışı anlaşmaları ve Dan'i kaçırma girişiminin çarpık hikayesine kapıldı.

Doğal olarak, dedikodu dergileri Dan ve benim ayrı ayrı ya da birlikte çekilmiş fotoğraflarımıza prim ödüyorlardı. Ama çok geçmeden, herkesin diline düştü. Tüm haber kanalları eski bir suçluyla evlenen mirasçının hikâyesini ve Dan'in fidyesini nasıl ödediğini yazıyordu.

Eleanor işe giderken taciz ediliyor ve evinin önünde takip ediliyordu. İşler yoluna girene kadar bizimle birlikte Duxbury malikanesine taşınmayı kabul etti. Yine de parti sırasında tanıştığım tüm aile ve komşularla görüştüm. Aileden gelen en şok edici açıklama

Dan'in amcası Zip'e göre Eugene amcam bir Yankees hayranıydı.

Duxbury malikânesindeki ilk birkaç gün zor geçmişti. Çok büyüktü, gülünç derecede büyüktü, yalnız hissettiriyordu. Ancak medya doyumsuz hale geldikten sonra, büyük ev bir sığınak, meraklı gözlerden ve paparazzilerden kaçmak için bir yer haline geldi.

Ve evet, neredeyse her gün işe helikopterle gidiyordum. Eleanor da hastanedeki helikopter pistini kullanıyor ve işe gidiş gelişinin nasıl olduğunu soranlara gülmekten kırılıyordu.

Caravel'de acil bir yönetim kurulu toplantısı yapıldı, Caleb CEO'luk görevinden alındı ve yerine birini bulana kadar geçici olarak işletme müdürümüzün göreve başlaması istendi. Aynı toplantıda, bölüm kazanç raporlarıyla ilgili bulgularımı sundum ve bu noktadan sonra kontrol hisselerini oylayacağımı belirttim.

Kimse karşı çıkmadı. Görünüşe göre, kuzenimin başına gelenlerden sonra kimse yoluma çıkmak istemiyordu.

Bugün, iki haftayı aşkın bir süre sonra, bu çılgınlıktan uzaklaşma fırsatı bulduğumuz ilk gündü. Sabah terapistimi aramıştım ve iyi bir seans geçirmiştik ama ikimiz de Boston'a yakın bir doktor bulmam gerektiği konusunda hemfikiridik. Bana uygun ve güvenilir birini bulmamda yardımcı olmayı teklif etti.

Steven'ı da aradım ve ona bir iş teklifi yaptım. Quinn'e planım hakkında bilgi verdim ve o da istemeyerek de olsa Steven'a ulaşmam için bana onay verdi. Steven kabul ederse belki Quinn benimle pek mutlu olmayacaktı ama Caravel'in finans sorumlusu olarak güvenebileceğim birine ihtiyacım vardı.

Daha sonra Bayan Opal'ı aradım ve ona da kişisel yönetici asistanım olarak bir iş teklif ettim. O da hemen kabul etti.

Tüm telefon görüşmelerim tamamlandıktan ve Dan sabahki işini bitirdikten sonra annemi ziyaret etmemizi önerdim. Dan henüz onunla tanışmamıştı ve ben de ziyaret için gecikmişim. İş stresliydi. Caravel'in stokları azalmıştı.

-Ama tahmin ettiğimiz kadar düşük değildi. Caleb'in mahkemeye çıkarılması ve kefaletle serbest bırakılmasıyla birlikte aylardır olmadığı kadar rahat nefes alıyordum.

Bu yüzden düşüncelerimi Dan'e ve onun kargalar hakkındaki açıklamasına çevirdim. "Edgar Allan Poe hayranı mısın?"

Kahverengi gözleri benimkilere kayd ı ve şüpheli bir şey söylemişim gibi kısıldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Belki de kargaların olacağını varsaymanızın Edgar Allan Poe'nun "Kuzgun" şiiriyle bir ilgisi vardır. Bir adam yavaş yavaş delirirken bir kuş 'Bir daha asla' der. Klasik edebiyat akıl hastalığının endişe verici tasvirleriyle doludur. *Jane Eyre'i* okudunuz mu?"

"Hayır." Dan giderek daha rahatsız görünüyordu.

"Hikayenin kötü adamı ya da kurbanı, kiminle konuştuğunuza bağlı olarak, ana erkek karakterin ilk karısıdır. Kadın 'deli' ama evlendiklerinde erkek bunu bilmiyordu. Adam onu bir kuleye kapatıyor, ta ki kadın sonunda kuleyi yakana kadar."

"Evet. Kocam beni bir kuleye kapatsa ben de bir şeyleri yakardım. Adam tam bir pislik gibi görünüyor." Dan kapıyı benim için açık tuttu.

İfadesini bir dakika düşündüm, sonra omuz silktim. "Belki, ama ben öyle düşünmüyorum. İnsanları -ve kurgusal karakterleri- günümüz bilgi ve değerlerinin merceğinden yargılamak uygun. Ama düşünürseniz, bu aynı zamanda saçma da. Ortaçağdaki insanları 1700'lere kadar yanmalı motorları anlamadıkları için mi yargılıyoruz? Hayır. Herhangi bir konu hakkındaki bilginin zaman içinde oluşması gerekir."

"Hmm ..." Dan sözlerimi iyice kavradı ve aydınlık, güneşli koridorda yürümeye başladık. "Bu mantiğa g ö r e , bir gün insanlar bize, bizim neslimize dönüp bakacak ve bizi ilkel, aydınlanmamış boktan beyinler olarak düşünecekler."

Annemin binasına yaklaşırken kıkırdadım. "Muhtemelen. Bu arada, şu anda kendi kuşağımızda seni ve beni ilkel ve aydınlanmamış olarak görececek pek çok insan var."

"Bah," diyerek bu ifadeyi elinin tersiyle itti. "O insanların beyinleri bok gibi."

Daha sert güldüm ve elini sıktım.

"Ama cidden." Bana gönderdiği bakış biraz tedirgindi. "Kimse her şeyi bilemez, *her şeyi* anlayamaz. İnsanlar hata yapmalı, varsayımlarda bulunmalı, öğrenmeli. Ve bunu kınanmadan yapabilecekleri bir alana ihtiyaçları vardır. O yüzden ..." ifadesi netleşti ve beni durdurdu. "Hatalarımdan ders çıkarmamı sağladığın için teşekkür ederim."

Buna nasıl gülümsemezdim? Onu nasıl öpmem? *İmkânsızdı.*

Ben de öptüm.

Ayrılıp yolumuza devam ederken, ağır güvenlik kapısına doğru yürürken kalbim ona doğru çekildi. Çağrı düğmesine bastım ve bekledim, karnımda ani bir gerginlik pırıltısı alevlendi.

Umarım ondan hoşlanır.

Hemen ardından annemin özel hemşirelerinden biri belirdi ve kapıyı açtı. "Kathleen, seni görmek ne güzel."

Bizi içeri aldı ve ben Dan'e döndüm. "Bu Becky. Hafta içi annemin yanında."

Kısa bir selamlaşmanın ardından Becky bize yol gösterdi. "Bugün güneş odasında."

"O nasıl?"

Becky tereddüt etti, sonra "İyi. Dün iyi bir gün geçirdi, sandalyede oturdu ama bugün daha zordu."

Bilgilendirme için teşekkür ettim ve Dan adımlarımızı yavaşlatıp elimi çekiştirirken Becky'nin önden yürümesine izin verdim.

Becky birkaç adım önümüzdeyken Dan eğildi ve fısıldadı, "Annenin katatonik olduğunu söylediğini sanıyordum."

Başımı salladım. "Öyle. Ona çok ağır bir katatonik şizofreni teşhisi kondu. Bazen manik oluyor ve hareket ediyor. Ama genellikle hareketsizdir."

"Size hiç cevap veriyor mu? Seninle hiç konuşuyor mu?"

Koridorda Becky'nin kaybolduğu yere doğru baktım. "Hayır. Sekiz yaşımdan beri benimle konuşmadı ya da beni kabul etmedi." Bir zamanlar dağ gibi hissettiren tanıdık bir hüznle nefes aldım.

"Ama katatonik şizofrenisi olan herkes böyle değil mi?"

"Şiddetine göre değişir. Bazen ilaç ve psikoterapi ile tedavi edilebilir, ancak tedavi edilebilir olduğu söylenemez. Kronik bir bozukluk ve onun durumu çok çok ağır. Ayrıca çok sıra dışı. İlaç tedavisi yardımcı olmadı."

Dan'in bakışlarını üzerimde hissedince ona baktım. Biraz paniklemiş gibi görünüyordu.

"Ben gerçekten bir pisliğim. Gelmeden önce biraz araştırma yapmalıydım."

Ona güven verici bir gülümseme vererek koridora doğru çektim. "Unuttuysan diye söylüyorum, biraz meşguldük. Sana izin veriyorum. Ayrıca korkacak ya da gerilecek bir şey yok."

Yutkundu, pek emin değilmiş gibi görünüyordu.

Köşeyi döndük ve bir kapıdan geçerek güneşlenme odasına girdik. Annemi hemen fark ettim. Köşede yerde yatıyordu. Vücudunun üst yarısı kapiya doğru dönüktü, diğer yarısı ise duvara doğru bükülmüştü. Beyaz önlük giymişti ve saçlarını yeni kestirmişlerdi.

Becky kapının yanındaki sandalyede oturmuş, orta boy bir tuvale bir çocuk portresi çiziyordu. Biz içeri girerken hemşire bize başıyla selam verdi.

Dan'in anneme bakarken verdiği tepkiyi inceledim, merakım beni ele geçirmişti. Kahverengi gözleri uzun bir süre annemin hareketsiz bedeninde gezindi. Bizim olduğumuz yöne baktı ama gözleri odaklanmamıştı.

"Sana benziyor," dedi usulca, eli elimi sıkıca kavradı. "Kız kardeşin olabilirmiş gibi görünüyor."

"Teşekkür ederim," dedim ve bunda ciddiydim. Annemin her zaman güzel olduğunu düşünmüştümdür. "Dan, bu benim annem Rebekah. Anne, bu Dan. O ... biz evliyiz."

Annem hareket etmedi, konuşmadı, sadece ileriye baktı. Farklı bir şey beklemiyordum.

Ben de ziyarete gittiğimde her zaman yaptığım şeyi yaptım. Elini bırakarak odanın ortasına doğru yürüdüm ve küçük bir kanepeye oturdum. Sonra da onunla konuştum.

"Birkaç yıl önce tanıştık ve ondan çok hoşlandım. Biliyor musun, o da benden hoşlanıyordu." Dan'e omzumun üzerinden bir sırtıma gönderdim, o da kendini tutamamış gibi bana karşılık verdi. Gözleri şaşkınlıkla yuvarlaktı ama kaşlarının arasında küçük bir endişe kırışıklığı da fark ettim.

Derin bir nefes alarak bakışlarımı tekrar anneme çevirdim. "Dan ve ben bir yanlış anlaşılma yüzünden bir süre ayrı kaldık. Ama merak etme, hallettik."

ZİYARETİMİZ yaklaşık bir saat sürdü. Dan ilk başta pek konuşmadı ama onu kanepeye çekip ilişkimizi anlatmaya başladıktan sonra gevşedi ve konuşmaya başladı.

Becky bugün anneme yaklaşmamam konusunda beni uyardı, çünkü sabah erken saatlerde manik olmuştu, ben de yaklaşmadım. Vedalaştık ve yakında tekrar ziyaret edeceğime söz verdim.

Dan ona "Ben de geleceğim," dedi. "Belki annemi de getiririm."

Gülümsememi saçlarımın perdesi arkasına sakladım ve oradan ayrıldık. Her ziyaretimden sonra yaptığım gibi, arabayla uzaklaşırken kendimi daha hafiflemiş hissediyordum.

İlçe yoluna varmak üzereydik ki Dan dikkati dağılmış bir şekilde "Bütün bina annen için mi?" diye sordu.

İçimi çektim. "Evet. Babam yaptırdı. Annemle birlikte orada kalırdı, o yüzden burası onun evi gibiydi."

"Bu Alzheimer'a yakalanmadan önce miydi, sonra mı?" "Önceydi. Ben yatılı okuldayken."

Dan başını salladı, hâlâ dikkati dağılıktı, sanki beyninde bir bulmacayı birleştiriyordu.

Aniden, "Onu ziyaret etmeye ne zaman başladın?" diye sordu.

"Uh . . ." En iyi nereden başlayacağımı bulmaya çalışarak ön camın ötesinden geçen manzarayı izledim. "Yani, dürüst olmak gerekirse, annemi görmek

-Hayatımı değiştirmeye karar vermemin ana nedenlerinden biriydi." Dan'ın bakışlarının bana kaydığını hissettim.

"Ne oldu?"

"Çok yorgundum. Chicago'da sürekli koşuyordum, nerede uyuyacağımı ya da yemek yiyip yemeyeceğimi asla bilmiyordum. Buraya, Boston'a dönmüştüm ve kanepede sörf yapıyordum ama her şeyden çok yorulmuştum. Bir gün onu görmek istediğime karar verdim."

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım, anılar hâlâ canlıydı. "Oraya gittim ve eski öğrenci kimliğimi kullandım. Onu görmeme izin verdiler ve sanki ..." Ona döndüm. "Beni duyabildiğini hissettim. Belki duyuyor, belki duymuyor. Ama ben duyabildiğini hissediyorum. Ona her şeyi anlattım, her şey ortaya çıktı ve dönüştüğüm kişiden çok utandım. Beni çok ama çok sevmişti. Bunu hatırlıyorum, daha gençken onu hayal kırıklığına uğratiyordum."

"Kat-"

"Çıkarken ayakta tedavi dinlenme odasının önünden geçiyordum. Orada masa oyunları oynayan bir grup insan vardı. Kaldığım yere geri dönmek istemedim, bu yüzden bir masaya oturdum ve hiç tanımadığım bir kadınla dama oynadım. Adı Delilah'tı, kırk üç yaşındaydı ve şizofreni hastasıydı."

"Annen gibi mi?"

Tereddüt ettim. "Hem evet hem hayır. Anneme başlangıçta paranoid tip şizofreni teşhisi konmuştu. Şimdi katatonik hale geldi. Delilah'da da paranoid tip var ama erken tedavi gördü."

"Yani, kanser gibi erken tedavi görürseniz daha iyi olabilir mi?"

"Her zaman değil. Her şizofreni vakası, ona sahip olan kişi kadar farklıdır. Dört ana türü vardır ve -kansere benzer şekilde- her birinin bir şiddet spektrumu vardır."

"Huh." Dan bunu kısa bir süre düşündükten sonra, "Annem de kanserdi" dedi.

"Ne?" Göğsümü bir korku dalgası delip geçti.

"Evet. Meme kanseri. İkinci evre. Annemle babam boşanmadan önceydi. Hepsı dökülmeden önce kusarken saçlarını tutardım."

"Çok üzgünüm."

Endişemi elinin tersiyle itti. "Hayır. Üzülme. O şimdi iyi, neredeyse yirmi yıldır iyileşme sürecinde."

Tuttuğum gergin nefesi bıraktım, bu haberin kalbimin korkuyla çarpmasına neden olduğunu fark ettim. Eleanor'la yeni tanışmıştım ama onu şimdiden sevmiştim. Onu kaybetmeye hazır değıldim. Bu habere verdiğim tepkinin refleksif doğası, detayları bilinmediğinde tüm rahatsızlıkların ve hastalıkların korkutucu gelebileceğini de fark etmemi sağladı.

Bilinmeyenden korkmak, devrimci ya da yeni bir kavram değil.

"Her neyse, ciddiyet konusunda ne demek istediğini anlıyorum." Dan'in elleri direksiyonun üzerinde esnedi. "İkinci evredeydi ve bu harika değıldi. Bazı insanlarda daha kötü, bazılarında daha iyi. Daha kötü olduğunda korkutucu oluyor."

"Korkutucu," diye katıldım. "Hastalık, gerçekten kontrolümüzün olmadığını hatırlatıyor. Ve insanların şizofreniyi neden korkutucu bulduğunu anlıyorum, inanın bana, anlıyorum. Halüsinasyonlar, sanrılar, tamamen size ait olmayan bir zihne sahip olmayı hayal etmek zordur, tıpkı vücudunuzun tamamen size ait olmadığı bir kansere sahip olmayı hayal etmenin zor olduğu gibi. Ancak paranoid tipte yaşayan insanlar genellikle diğer alt tiplerde yaşayan insanlardan daha az işlev bozukluğu yaşarlar. Genellikle yaşayabilir, çalışabilir ve kendilerine bakabilirler. Yine de, kitaplarda veya filmlerde bulduğunuz neredeyse her tasvir, paranoid şizofreni ile yaşayan insanları kötü adam yapar. Kitapların ve filmlerin aynı şeyi kanserli insanlara yaptığını hayal edebiliyor musunuz?"

Dan şaşırmış gibi bir ses çıkardı ve gözlerini kırıştırarak çenesini ovuşturdu. "Bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim."

Konudan etkilendiğimi hissederek devam ettim: "Bu benim için çok sinir bozucu çünkü annemi ziyaret ettiğimde genellikle dinlenme odasına gider ve ayakta tedavi grubuyla masa oyunları oynarım. Onlar kötü ya da korkutucu değıller. Onlar öyle değıller."

"Kim onlar?"

"Zeki, ilginç, komik, tatlı, güzel, yaratıcı, mantıklı - tanılarından başka pek çok şey. Ama sokaktan birini alın ve ona şizofreni hakkında soru sorun, slasher filmindeki kötü adamdır. Ya da kuledaki çılgın eş. Sanırım akıl hastalığı teşhisi tembel bir günah keçisi olduğu için hayal kırıklığına uğruyorum. Ve ruhsal bozukluklarla yaşayan tüm insanları -şizofreni ile yaşayan tüm insanları- tek bir aşırı, kötü arketip olarak tasvir etmek sorumsuzluktur."

"İşte, işte. İyi dedin."

Bakışlarım Dan'e kaydı ve onu inceledim. "Konuşmamdan sıkılmadın mı daha?"

"Hayır. Ama merak ediyorum, o kadınla dama oynarken her şeye bakış açını değiştiren şey neydi? Dama oynamanın nesi seni bir değişiklik yapmaya itti?"

"Dama değildi. O'ydu. Delilah'ya baktım ve bir gün şizofreni belirtileri göstermeye başlarsam hayatımın sona ermeyeceğini fark ettim."

"Ah." Başını salladı, sanki benimle ve geçmişimle ilgili yapboz parçaları aniden yerine oturmuştu.

"Uzun zamandır şizofren *olacağımı* düşünüyordum ve eğer şizofren olsaydım, olacağım tek şey bu olurdu. Ama bir insan teşhisine dönüşmez. Anneniz meme kanseri değil, siz de kanser olmuyorsunuz. Kanserle birlikte yaşarsınız. Çoğu zaman, akıl hastalığıyla yaşayan bir kişiyi akıl hastalığı olarak düşünürüz ve bu adil değildir. Bir kişi asla kendi teşhisi değildir, annem bile. Delilah bana bunu gösterdi. Dolu dolu bir hayat yaşıyor ve yaşadığı da. Bir kocası var. Seyahat ediyorlar. O bir fotoğrafçı, bir sanatçı. Hayatımda duyduğum en komik tak tak şakalarını yapıyor. İlaçlarını her gün alıyor ama yine de zaman zaman halüsinasyonlar görüyor. O şizofren değil. Şizofreni ile yaşıyor."

"Yani," diye iç geçirdim, omuz silktim. "Benim hikayem bu. Annemi ziyaret etmek için birkaç kez geri geldim ve buradaki diğer insanların ilgisini çektim. Arkadaş edindim. Kararlarımı yanlış bilgilere ve on dört yaşındaki bir beynin yanılgılarına dayandırdığımı anladığımda, bir değişiklik yapmam gerektiğine karar verdim. Mutsuzdum. Bu yüzden Chicago'ya geri döndüm, polise teslim oldum ve gerisini biliyorsunuz."

"Sanırım biliyorum." Dikkati benimle yol arasında gidip geliyordu. Dan ağzını açtı, sonra kapattı.

"Ne var? Ne oldu?"

"Hâlâ endişeleniyor musun? Belirtiler göstermeye başlayacağından?"

"Her gün." Bu itirafı yaparken gözlerim yanmış olsa da gülümsedim. "Kendimi, yaptığım bir seçimi, göz ucuyla gördüğüm bir şeyi, duyduğum bir şeyi sorgulamadığım tek bir gün bile yok. Babam annem olacağıma o kadar ikna olmuştu ki, sanırım beni de ikna etti."

Dan içini çekerek başını salladı. "Bu çok saçma."

"Eğer olursa, olur. Ve ben ne yapacağımı bilirim. Ve yine de hayatımı yaşayacağım. Ve yine de bir fark yaratmaya çalışacağım."

Elime uzandı ve parmak eklemlerimin arkasına bir öpücük kondurdu. "Sert birisin. Bu yönünü seviyorum."

"Bazen kendimi güçlü hissetmiyorum."

"İşte bu yüzden ben varım." Elimi daha sıkı tuttu. "Neden?"

Benim için sert olası diye mi?"

"Kim? Ben mi? Hayır. Ben sadece büyük bir yumuşağım." Şaşırmış bir yüz ifadesi takındı, sonra da kaşlarını çatı. İfadeleri teatraldı ve beni gülümsetti.

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yol aldık ve bu da o huzurlu anlardan biriydi. Sessiz araba, sessiz sokak, sessiz mahalle. Ama bundan da öte, hareketsizdi. Yıldızlı bir gökyüzünün altında sakın bir gölde yan yana suda yürümek yerine, bir tarlada uzandığımızı, kabarık yaz bulutlarının altında el ele tutuştığımızı, atan iki kalbin ritminin bir olduğunu hayal ettim.

"Bana sahipsin, böylece seni tanıyacağım," dedi aniden, elimi tekrar öperek. Parmaklarıma karşı söylediği sözler fısıltının biraz üzerindeydi ve bu sessiz yakınlık bana benimle konuştuğu kadar kendisiyle de konuştuğu hissini verdi. "Böylece sana ne kadar güçlü olduğunu, ne kadar iyi, güçlü ve yetenekli olduğunu hatırlatabilirim. Çünkü birini sevdiğinde bunu yaparsın. Çünkü sen de benim için aynısını yapacaksın."

EPILOG

****Dan****

"

SÖYLEDİĞİM

ŞU Kİ, Katolikler temelde zaten Yahudi'dir. Yani, bizde Eski Ahit var, değil mi? Ve siz bazı şeyler için para ödüyorsunuz, örneğin emirler, sanırım sizde altı yüz tane falan var, bizde ise on tane. Ve kefareti gibi diğer şeyler için de para ödüyoruz."

Kat, ebeveyn yatak odasındaki tek ayna olan ve ikimizin de kullandığı aynadaki yansıma baktı. Üç gün önce Chicago'ya vardığımızdan beri Janie ve Quinn'in East Randolph Street'teki eski çatı katı dairesinde kalıyorduk.

Banyoda bir ayna daha vardı ama haftalardır bu konuyu açmak istiyordum ve konuşacak zamanımız olmuyordu. Bu yüzden makyajını bitirirken onu kaçırdım.

"Sen neden bahsediyorsun?" Başını yana eğdi. "Din değiştirmek mi istiyorsun?"

"Şart değil. Sadece diyorum ki, hepinizin Yom Kippur'u var, kefareti için bir gün. Bizde Perhiz var, kırk gün. Ayrıca, İsa Yahudiydi. Eğer Yahudilik İsa için yeterince iyiye ..." Omuz silktim. Bana göre İsa'nın Yahudi olması benim için her şeyi açıklıyordu.

Göz makyajını tamamladıktan sonra aynadan uzaklaştı ve kollarını kavuşturdu. "Bu konuşmanın amacı ne? Ne istiyorsun?"

Ördeği sikeyim.

Ona hoşnutsuz bir bakış attım. Beni zorluyordu. Sadede gelmemi istiyordu. Bunu yapmasından nefret ederdim. *Sadede* gelmeden önce sıraladığım pek çok iyi nokta vardı.

Tepkisini dikkatle izleyerek, "Evleniyorum" dedim. İki kez göz kırptı. "Evlenmek mi?"

"Evet, doğru."

"Dan, aşkım, biz evliyiz. On beş yıldır evliyiz." Bana yaklaştı ve sanki bana bir sır verecekmiş gibi sesini alçalttı. "Bunu biliyor musun bilmiyorum ama üç çocuğumuz var."

"Çok komik." Boynumda bir Windsor düğümü atmaya çalışırken aynada parmaklarımı izlemek için boynumu eğdim. "Sadece düşünüyordum da, bunu doğru yapmak güzel olmaz mıydı?"

"Doğru mu?"

"Camlara, gölgeliklere basmak, sandalyelerde taşınmak." Gözlerim onun vücudunda gezindi. "Senin için beyaz bir elbise, benim için smokin."

Benim için smokin önerisi üzerine kaşları çatıldı ve nihayet, *Sonunda* ilgilenmiş görünüyordu.

Smokinle başlamalıydım.

Geriye dönüp baktığımda, smokin fikrinin onu harekete geçireceğini bilmeliydim. Bazen Caravel'in bu kadar çok siyah kravat etkinliğine ev sahipliği yapmasının tek nedeninin beni smokine sokup çıkarabilmek olduğunu düşünürdüm. Şikayet ettiğimden değil.

Bana kalırsa Kat istediği kadar siyah kravatlı daveti hak ediyordu. Yıllar önce kuzenini ifşa ederek büyük bir risk almış, aile şirketini düşmanca devralmalara, davalara, dolandırıcılık iddialarına açmış ve fırtınayı bir şampiyon gibi atlatmıştı. Şimdi Caravel eskisinden daha iyi, daha güçlü, bazı rakipleri gibi kâr peşinde koşan bir alt besleyici değil, araştırma ve geliştirmede bir liderdi.

Onunla gurur duyduğumu söylemek çok büyük bir eksiklik olurdu.

"Geleneksel bir Yahudi düğünü mü yapmak istiyorsun?" Bakmadı.

Şaşırdım, daha çok merak ettim.

"Evet. Neden olmasın? Çocuklar buna bayılır. Yahudi okuluna gidiyorlar, mantıklı."

Gözleri şüpheliymiş gibi kısıldı. "Bunu sana Rebekah mı yaptırdı?" Rebekah iki dakika farkla en büyüğümüzdü, kız kardeşi Eleanor görkemli girişini yapmadan hemen önce.

"Ne? Hayır." Alay ettim. "Bunu bana Rebekah yaptırmadı."

Rebekah beni bu işe bulaştırmıştı.

Daha açık olmak gerekirse, bu ilk başta onun fikriydi ama ben düşündükçe bunu gerçekleştirmek istedim. Her şey iki ay önce Rebekah'nın bir arkadaşının evinden eve gelip düğün albümümüzü görmek istemesiyle başladı. Ona bir albümümüz olmadığını söyledim. Bu, her türlü soruya yol açtı, örneğin:

"Annemle evlendiğinde onu seviyor muydun? Eğer öyleyse, neden günü hatırlamak için fotoğraf çekmek istemediniz?"

Ve.,

"Peki ya çocuklarınız? Çocuklarının fotoğrafları görmek isteyeceğini hiç düşünmedin mi?"

Henüz fark etmediyseniz söyleyeyim, Rebekah aslında annemin hayata dönmüş haliydi.

Kızıma düğünün videosunu göstermeyi düşündüm ama bir kez daha izledikten sonra vazgeçtim. O videoyu izlemekten hiç bıkmamıştım.

Kat şu anda ikna olmuş görünmüyordu, saatini kontrol ederken şüphe şaşkın bir gülümsemeyle savaşıyordu. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Jack'in konseri bir saat sonra ve DJ henüz banyo yapmadı."

Bu hiç şaşırtıcı değildi. En küçüğümüz banyodan nefret ederdi. Charlie Brown'daki Pig- Pen gibiydi, sadece daha büyük bir toz bulutu vardı.

"Tamam. Ben Danny'ye banyo yaptırayım, sen de kocanın dâhiyane fikrini düşün."

"Ona banyo yaptırabilirim."

"Hayır. Sorun değil. Ayrıca Eleanor'un saçını tekrar yapmana ihtiyacı var." "Saçının nesi var?"

"Ben biliyor muyum?" Omuz silktim, kravatla yeniden başladım. "Saçını ördüm ama senin yaptığın şekli daha çok sevdiğini söyledi."

Kat kıkırdadı, ben de öyle, çünkü kızımız Eleanor çok titizdi. Her konuda. Ve insanları fandom ilişkilerine göre sert bir şekilde yargıladı.

#Reylo4Ever

Aramızdaki mesafeyi kapatan Kat öne doğru eğildi ve bana bir öpücük verirken eli pantolonumun önüne geldi. Doğrudum, fermuarımın üzerinden beni okşarken gözlerim ona kaydı.

"Merhaba Bayan O'Malley." Düğümün boynumda yarım kalmasına izin verdim ve ellerimi vücuduna koyarak beline doğru kaydardım.

Onu özlemiştim.

Ailece Chicago'ya gitmeden önce Çin'e iki haftalık bir iş seyahatine çıkmıştı. Ondan önce de beş günlüğüne Dubai'ye gitmişti. Çocuklar yaz boyunca okula gitmediğinde hepimiz onunla giderdik. Tıpkı benim bir seyahatim olduğunda herkesin benimle gelmesi gibi.

Ama Kat ve ben çocukların yıl boyunca iyi bir okulda, arkadaş edinebilecekleri ve ev gibi hissettikleri bir evde yaşamalarını istediğimiz konusunda hemfikiridik. Bu da her gün birimizin evde olduğu anlamına geliyordu. Hiç geziye çıkmadık.

aynı anda. Bu her zaman kolay değildi, ancak bir şey sizin için önemliyse, ona öncelik verirsiniz. Yapabilirdik, o yüzden yaptık.

"Seni istiyorum. Bu gece," dedi, bakışları dudaklarıma kaydı.

"Bana sahip olacaksın. Bu gece. İstersen birkaç kez."

Sırtışı genişledi ve özlemle içini çekerek gidecekmiş gibi hareket etti. Onu yerinde tuttum.

Henüz geç kalmamıştık ve bu bir mucizeydi. Makyajını bozmamam, saçını çekmemem ya da elimi elbisesine sokmamam gerektiğini biliyordum, özellikle de mekâna zamanında varma şansımız varken. Ama yapmam gerekeni yapma konusunda hiç iyi olmamıştım.

Bu yüzden eteğini yukarı kaldırdım.

Gözleri büyüdü ve ellerimi yakaladı. "Dan."

"Neden bu geceye kadar bekledin?" Dudaklarımı çenesine doğru eğdim ve küçük bir ısırık verdim. Tekrar iç çekti, başını arkaya eğdi. "Geç kalacağız."

"Hayır geç kalmayız." Boynunu öptüm. "Çabuk olacağız."

"Hiç hızlı değilsin." Güldü, sonra elbisesinin ince, ipeksi kumaşı üzerinden hâlâ nefis göğüslerini avuçladığımda bir iç daha çekti.

"Ama hızlı olabilirsin." Parmaklarımı yanlarından geçirerek elbisesinin eteklerini kaldırdım.

Nefesi kesildi. "Sakın bu elbiseyi buruşturayım deme," dedi, elleri omuzlarımı kavradı, beni durdurmak için hiçbir hareket yapmadı.

"Seni tatmam gerek." Dilimi kulağının altındaki hassas bölgeye bastırdım, yavaşça yaladım, parmaklarım onu küçük pamuklu iç çamaşırının üzerinden okşadı.

Burada durmama izin verin, çünkü ne düşündüğünüzü biliyorum, *Pamuklu iç çamaşırı mı?* Ama anlamıyorsunuz. Bu iç çamaşırı o kadar yumuşak ve rahattı ki, sanki bir bulut giymiş gibiydim. Bunu hissettikten sonra aynı malzemeden boxer yaptırmıştım. Janie ikizleri doğurduktan sonra Kat'e bir sürü almıştı. Ne kadar övsem azdır. *Ve çok nefes alıyor!*

Bununla birlikte, hemen şimdi vücudundan çıkmasını istiyordum.

Başparmağımı bel bandına soktum ve çektim. "Bir tadımlık."

Sanki ateşi çıkmış gibi nefes nefese kaldı ama "Tamam, senden bir kez tadabilirsem." demeyi başardı.

Elim durdu ve bunu düşündüm. Söylediklerinde ciddiydi, onun tadına bir kez bakacaktım ve sonra beni bir buzlu şeker gibi ağzına alacaktı, sıcak, ıslak, yavaşça emecekti.

Karım bir sadist.

Ve ben hala bununla iyiyim.

Ben cevap veremeden koridorun aşağısında bir yerlerden küçük bir ses, "Gözüme kirpik yapıştırmak için süper yapıştırıcı kullanabilir miyim?" diye sordu ve ikimiz de kaskatı kesildik, gözlerimiz kocaman ve paniklemişti.

"Ben
bakarım."

"Sen
alırsın."

Hep bir ağızdan söyledik ve yola koyulduk.

Sadizm ve seksi zamanlar daha sonraya kalacaktı.

JACK'İN KONSERİ İNANILMAZDI. İtalya'ya giderken sadece bir konser için şehirdeydi ve onu izleyebildiğimiz için kendimizi şanslı hissediyorduk.

Greg ve Fiona'nın en büyük çocuğunun serçe parmağında, kız kardeşim Colleen kendini şarkıcı olarak görse de, geniş ailemin üç yüz üyesinin toplamından daha fazla müzik yeteneği vardı.

O bir şarkıcı değildi. İrlanda'da bir barda sarhoş olup alkışlar eşliğinde "Danny Boy" şarkısını söylemek sizi şarkıcı yapmaz. İrlanda'da herhangi bir yerde "Danny Boy" söylerseniz sizi alkışlarlar. Bu bir şeydir. Araştırın.

Her neyse, DJ'in tüm çabalarına rağmen konsere geç kalmadık. Ama ona kızgın kalmak imkansızdı; çocuk beş yaşındaydı ve en sevdiği şaka, *atomlara dikkat edin, onlar her şeyi oluşturuyor*, ardından maddenin doğası hakkında on dakikalık bir ders ve atomların antimaddeyi oluşturup oluşturmadığına dair bir feragatname idi. Sonra da osururdu.

Konserden sonraki gün Pazar olduğu için hepimiz Greg ve Fiona'nın South Shore'daki evlerine gittik. Evleri harikaydı. Arkada bir atölyesi ve çocuklar için güzel, büyük bir bahçesi olan, 1915 yılında inşa edilmiş üç katlı kocaman bir tuğla ev.

Tabii ki en küçükleri artık on beş yaşındaydı, bu yüzden arka bahçenin güzel olduğunu söylerken çoğunlukla kendi çocuklarımı düşünüyordum. Uzun lafın kisası, bütün gün burada olacaktık.

Oraya vardığımızda Greg arka tarafta Alex, Matt ve Drew'dan oluşan bir dinleyici kitlesine büyük balık hikayelerinden birini anlatıyordu.

Barbeküde Nico, Quinn, Desmond ve tanımadığım on altı ya da on yedi yaşlarında bir çocuk vardı.

Ben çocuklara göz kulak olmak için dışarıda kalırken Kat örgü ören kadınlarla görüşmek üzere içeri girdi. Çoğunlukla DJ'e göz kulak oluyordum, kendini çamura yuvarlamadığından emin oluyordum. *Kokumu* alıyor, derdi.

Yemin ederim, bu çocuk.

Dikkatimi Greg'in hikâyesine verdim.

"Rakunu *kendi* rakunu olarak mı görüyordu?" Matt, Greg'e bu soruyu sorarken kafası tamamen karışmış görünüyordu.

Greg birasından bir yudum aldı. "Mmm. Bu doğru. Ama Çunu anlamalısın, benim yaşadığım yerde bu kadın bir esrarkeçti. Büyük, ortak bir arka bahçesi olan üç katlı bir kompleksti. Bayan Jenner-

"Kokainman mı?" Alex açıklığa kavuşturmaya çalıştı.

"Evet. Gerçi özgeçmişinde '*Bayan Jenner, Çatlak Kafa*' yazdığını sanmıyorum. Her neyse, dediğim gibi, Bayan Jenner rakunu kendi rakunu olarak görüyordu. Bu yüzden o uğursuz sabah saat 3:00'te eve geldiğinde rakunu ikinci katın balkonunda bulduğunda hiç hoşnut olmadı."

"Ne yaptı peki?" Drew sordu ama sorma şekli bana bunu öğrenmekten korktuğu izlenimini verdi.

"Hayvanı cezbetmek için önce bir torba şeker koydu." "Şeker mi?"

Nico Drew'a baktı. "Sadece küçük bir torba şeker mi?"

"Hayır. Beş kiloluk bir torba. Rakun etkilenmedi. Daha sonra bahçede bulduğu nesneleri kullanarak ikinci balkona bir çeşit merdiven inşa etti. İşte o zaman uyandım. Bir çöp kutusundan düşmüş ve pencerenin dışında bir kargaşaya neden olmuştu."

"O iyi miydi?" Quinn sordu.

"Saatin sabahın üçü olduğu ve sevgili rakununa el konulduğu için derin bir umutsuzluğa kapılmış bir keş olduğu düşünülürse, beklenebileceği kadar iyiydi. Ama hikâyeyi bitireyim. Dışarı çıktığımda - dikkatinizi çekerim, on altı yaşındaydım, Mayfair'den yeni gelmişim - Bayan Jenner'ı ikinci katın balkonuna tırmanmak için çöp tenekesini yeniden kurarken buldum. Hatasını hemen anladım."

Quinn ve Alex bakiştılar ve ben de "Tırmanmasını mı engelledin?" diye sordum.

"Hayır. Kesinlikle hayır. Kapağı olmayan çöp kutusunun üzerine tırmanmaya çalıştığını fark ettim. Sadece çöp kutusunun üzerinde dengede durmaya çalışıyordu."

Jant. Onun için ters çevirdim ve rakuna ulaşmak için hulahop kullanabilmesi için tabanını tuttum."

Bu şimdiye kadar duyduğum en iyi ve en kötü hikâyeydi ve nasıl bittiğini öğrenmek için sabırsızlanıyordum. "İşe yaradı mı?"

"Öyle olmadı. Rakun su borusundan aşağı tırmandı, bir avuç şeker kaptı ve küçük bir ninja haydut gibi gecenin karanlığına karıştı. Bu sırada ikinci kattaki dairenin sahibi öfkelenerek balkondan aşağı atladı ve elinde bir katana ile Bayan Jenner'ı diz kapağından ısırıldı."

"Diz kapağından mı?" Nico, sanki ısırganın yeri hikâyenin en garip kısmıymış gibi sordu.

Kafası karışmamış tek kişi Alex gibi görünüyordu.

"Vahşi bir hayvanı yakalamaya çalışırken kılıçlı komşunuz tarafından ısırılma ihtimaliniz nedir?" Matt Drew'a sordu.

İri adam omuz silkti.

"Boston'da oldukça yüksek," diye cevap verdim. Bu bana biraz kahkaha kazandırdı.

"Hey, Dan." Matt birasıyla beni işaret etti. "Sen ve Kat hâlâ Marie'nin doğum günü partisine geliyor musunuz?"

"Evet. Kat tavan arasından Hogwarts cübbelerimizi çıkardı bile."

"Hufflepuff olduğuna hâlâ inanamıyorum." Nico birasını benimkiyle tokuşturdu. "Sen sınava girene kadar Marie ve ben tek Hufflepuff'lardık."

"Kat'in Slytherin olduğunu öğrenince şaşırın oldu mu?" Alex bana sırtarak gruba sordu. "Bilin diye söylüyorum, ben şaşırmadım."

"Çünkü sen de bir Slytherin'sin. Siz birbirinizi tanıyorsunuz." Greg bir bira daha aldı ve üstünü patlattı.

"*Sizler* mi? Sen neden bahsediyorsun? Sen bir Slytherin'sin." Quinn Greg'e sinirli bir bakış attıktan sonra başını salladı ve kendi kendine mırıldandı: "Neden bu konuşmayı yapıyoruz ki? Neyiz biz, on yaşında mı?"

Greg, Quinn'in mırıldandığı cümleyi duymazdan gelerek, "Kendime *siz* demeye iznim var. Aşağılamanın ayrıcalığı."

"Hey çocuklar!"

Hepimiz sesin geldiği yöne doğru döndüğümüzde Fiona ve Janie'yi mutfak penceresinden eğilmiş bulduk. "Çocuklar nerede?"

Şimdi hepimiz çimenlere doğru döndük ve arka bahçeyi boş bulduk. Bu sırada Greg karısına seslendi: "Atölyedeler, Muhtemelen. Merak etmeyin, Jack ve Ava gözetmenlik yapıyor."

Bunu asla yüksek sesle söylemedim ama verdiği güvenceler içimi rahatlatmaya yetmedi. DJ doğduğundan beri her gün onun mahalleyi havaya uçurmasından bir adım öndeymişim gibi hissediyordum.

Fiona konuyu zorlamak ister gibi görünüyordu ama o yapamadan ben gönüllü oldum, "Ben onları kontrol edeceğim." Sonra çocuklara, "Hemen döneceğim, sadece çocuğu görmek istiyorum" dedim.

Quinn birasını yere koydu. "Ben de geliyorum. Natalie'yi bir süredir görmedim."

Atölyeye doğru yürürken, tanımadığım gencin Drew'a kolundaki kocaman, kötü görünümlü yara izini sorduğunu ve Desmond'ın gururla, "Ah, o mu? Drew onu siyah bir ayıdan kapmış."

Quinn ve ben birbirimize baktık, ikimiz de gülerek oradan uzaklaştık. "Hey." Başparmağımı omzumun üzerinden attım. "Kim bu çocuk? Bu çocuk kim?"

Drew'a ayı yarasını soran kişi."

Quinn elini yüzünde gezdirdi, sanki soru da cevap da onu yormuş gibiydi. "O Ava'nın erkek arkadaşı."

Durdum, bir dakikaya ihtiyacım vardı ve sonra tekrar yürümeye başladım.

"Ava, yani

Fiona ve Greg'in çocuklarının *en* küçüğünün erkek arkadaşı mı var?"

"Evet, beni başlatma." Quinn yüzünü ovuşturdu. "Desmond öğrendiğinden beri tam bir bok kafalı gibi davranıyor."

"Desmond neden umursasın ki..." Quinn'e baktım. Bir kaşını kaldırdı.

"Ah!" Güldüm. "Bu beat. Zavallı Desmond." "Bunu atlatacaktır."

"Bilemiyorum." Kat'i ilk gördüğüm anı ve uygunsuz bir evliliğin içine atılmadan önce boşa geçen o iki yıl boyunca onu nasıl geride bırakamadığımı düşündüm. Desmond ise Ava'yı tüm hayatı boyunca tanımişti. "Bu tür şeyler için yeterince büyükler mi?"

"Aptal, on beş yaşındalar."

"Yani?"

Quinn hiçbir şey söylemeden başını salladı.

Atölyeye girdiğimizde hafif bir koku aldık. Kimyasal bir koku. Tarif etmem gerekirse, kuşburnu, sedir, metal buharı, bir damla klor ve bir miktar kanserden oluşan hoş kokulu bir buket olduğunu söyleyebilirim.

Etrafa göz gezdirirken, girişte kule yapmak için pürüzsüz, zımparalanmış ahşap blokları üst üste dizgen çocuklarımı gördüm. Küçük çocukların çoğu da

oyun bloklarını karıştırıyordu. Ama kokunun kaynağını da fark ettim. "Bu da ne-" Quinn ve ben söylemeye başladık ve kendimizi durdurduk hep birlikte. Çocuklar da vardı. Eleanor'un ilk kelimesi *fuck* olunca renkli dilimi kısıtlamak zorunda kaldım. Siz sormadan söyleyeyim, evet. Kat bunu bebek defterine yazdı.

Seslerimiz taşınmış olmalıydı, çünkü kollarını kavuşturmuş olan Jack'in beli bükülmüştü.

Ona el salladım. "Hey Jack, buraya gel." Geldi, birkaç metre koştu. "Ne oldu?"

"Bir ..." Gözlerimin beni yanıltmadığından emin olmak için tekrar arkasına baktım. Atölyenin en ucunda, garaj tarzı büyük kapının havalandırma için açık durduğu yerde, Speedglas kasklı Ava, Rose'un - Elizabeth ve Nico'nun en yaşlısı- üzerine eğilmişti. Rose'un kaskı çocuk boyundaydı.

"Rose kaynak mı yapıyor?" Jack başıyla onayladı. "Evet."

"Bu dumanlar çocuklar için iyi olamaz." Kapının yanında durduğumuz küçükleri işaret ettim.

"İşte bu yüzden büyük vantilatörlerimiz var, gördün mü?" Jack atölyeden dışarı hava üfleyen iki büyük vantilatörü gösterdi. "Ve atölyenin kapısını açtık."

"Babası kaynak yaptığını biliyor mu?" diye sormadan önce Quinn ve ben birbirimize baktık.

Jack gözlerini kırıştırarak Quinn'e baktı, ifadesi boştu. "Kaynak yapmayı burada öğrenmezse, sokaklarda öğrenir."

Çocuğa bir kaşımı kaldırdım. "Sokak kaynağı mı? Böyle bir şey var mı?"

"Çok Tehlikeli. Bir salgın süpürme ve ulus," o dedi, tamamen düz bir yüzle.

Bir kahkaha attım. *Lanet olası çocuk*. Tıpkı babası gibi.

****Kat**:** Bu arada...

"NE ÖRÜYORSUN?"

İşimi çevirdim ve Sandra'nın görebilmesi için havaya kaldırdım.

"Olive Knits'in pañosu, değil mi? Rengine bayıldım." Sandra ipliğin dokusunu hissetmek için baş ve işaret parmaklarını kullandı. "Çok yumuşak."

"Teşekkür ederim. İnternette Highland Handmades adında bağımsız bir boyacı buldum ve onun süper yıkanmış merinosu benim favorim."

"Bu kamgarn ağırlık mı?" Ashley yanımdaki etiketi aldı ve sonra mutlulukla nefesini tuttu. "Bu kamgarn! Bayıldım."

"Bu yeşil benim favorim." Sandra örgü çantamdaki iki yumak ipliği daha okşuyordu. "Onda hiç kalmış mı?"

"Maalesef yok. Onu satın aldım."

Sandra'nın gözleri kısıldı. "Sende fazladan var mı?"

Örgü çantamı yanıma yaklaştırdım ve onun ulaşamayacağı bir yere koydum. "Git kendi elyafını okşa, Sandra."

Sol yanımda kıvrılmış oturan Elizabeth sessiz kahkahalarla sarsılmaya başladı.

Janie tığ işi projesi için kullandığı topu havaya kaldırdı. "Al bakalım. Parmağını topumun içine sokabilirsin. Ama seni uyarıyorum, bu akrilik."

Sandra, Janie'nin ipliği hamamböceğinden yapılmış gibi bir yüz ifadesi takındı, Ashley tiksintiyle ürperdi, Fiona ise güldü. "Siz ikiniz korkunçsunuz. Bu şapkalar bebekler için. Akrilik bebek şapkaları için harika bir ipliklidir."

Fiona bu yılki on yedinci, Grace -Fiona'nın büyük kızı- yirminci ve Janie de yirmi altıncı bebek şapkasını hazırlıyordu. Janie ve Quinn'in en küçükleri Natalie prematüre doğmuştu. Janie ilk birkaç hafta boyunca çıldırmış, kızı YYBÜ'deyken hiçbir şey yapamayacağını hissetmişti, bu yüzden Fiona hepimize tığ işi yapmamızı ve hastane için bebek şapkaları örmemizi önermişti.

Artık ne zaman bir projemiz arasında kalsak ya da kullanabileceğimiz 100 metre kadar kamgarn ipliğimiz olsa, bir bebek şapkası örüyorduk.

"Pekâlâ," dedi Sandra ayağa kalkıp odanın ortasına doğru yürürken, "herkesin bir konuda fikrini almak istiyorum."

"Harika." Ashley sırtışını acı dolu bir iç çekişin arkasına saklamaya çalıştı.

"İşte başlıyoruz." Marie dudaklarını dişlerinin arasında yuvarladı, açıkça savaşıyordu yüzünü düz tutmak için.

"Sabırsızlanıyorum!" Grace örgüsünü bıraktı ve koltuğunun ucuna doğru kaykıldı, heyecanla Sandra'ya baktı.

Sandra ellerini kalçalarına koyarak her birimize ters ters baktı. "Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsunuz."

"Biliyorsun," diye üzüntüyle içini çekti Elizabeth, "Rose yakında örgü örmeyi öğrenmek istiyor. Yani bu 'Sandra' konuşmalarını daha uzun süre yapma şansımız olmayabilir."

"Yenilebilir prezervatifler hakkında mı? Çünkü bunu zaten konuşmuştuk." Ashley'nin sesi tamamen düzdü.

"Ama yeterince ayrıntılı olarak anlatıldı mı?" Elizabeth Sandra'ya cesaret verici bir bakış attı. "Çünkü hafızam beni yanıltmıyorsa, Sandra sadece meyve ve sebze aromalarını anlatabildi."

"Ve seks robotları." Fiona başını salladı. "Seks robotlarını unutma."

"Bunu kaçırdım mı?" Grace annesine sordu.

"Sen örgü örmeye başlamadan önceydi," diye cevap verdi, sonra nefesinin altında "Tanrı'ya şükür," diye ekledi.

"O Marie'ydi, ben değil." Sandra Marie'yi işaret etti.

Marie kıkırdadı ve utangaç bir tavırla, "O bendim," diye itiraf etti.

"Tamam, peki, söyle bakalım." Ashley sabırsızlıkla elini havada salladı, "Bu sefer ne var? Seks yolculukları mı?"

"Onlardan var mı?" Elizabeth doğrulup oturdu.

Marie, Elizabeth'in seks yolculukları hakkındaki bilgisizliğinden dolayı hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı. "Tabii ki var. *Burası* Amerika Birleşik Devletleri."

"Vay anasını! Öyle bir şey yok." Sandra Marie'ye sinirli bir bakış attı.

"Peki, tamam. Tamam." Fiona örgüsünü bıraktı ve sabırlı bakışlarını Sandra. "Özür dileriz."

Sandra burnunu kaldırdı ve Fiona'ya başıyla küçük bir onay işareti yaptı. "Teşekkür ederim."

"Şimdi ne konuşmak istersiniz?" diye sordum.

Sandra boğazını temizledi, derin bir nefes aldı ve ardından gruba sordu: "Aranızda gece orgazmı kavramına aşina olan var mı?"

Son

Penny'nin harika haber bültenine abone olarak özel hikayeler, gizli bakışlar ve şapka ören kedilerin resimlerini görebilirsiniz. Buradan abone

olun: <http://pennyreid.ninja/newsletter/>

[Penny Reid'in 16 Eylül 2019'da çıkacak Winston Kardeşler Serisi'nin 5.5 numaralı kitabı Beard with Me için ön sipariş verin. Bir ön bakış için okumaya devam edin!](#)

[Daha fazla Şehirde Örgü Serisi ister misiniz? Kindle Unlimited'ta Neandertal Ekstra Arıyor \(İplikler\) kitabını okuyun!](#)

YAZAR HAKKINDA

Penny Reid, Winston Brothers, Knitting in the City, Rugby, Dear Professor ve Hypothesis serilerinin *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today* Çok Satan Yazarıdır. Eskiden biyomedikal araştırmacısı olarak günlerini federal hibe teklifleri yazarak geçiriyordu, ancak şimdi sadece kitap yazıyor. Aynı zamanda üç minik yetişkinin tam zamanlı annesi, eşi, kızı, örücü, tığ işi yapan, dikiş diken, genel zanaatkâr ve düşünce ninjasıdır.

Gel beni bul -

Posta Listesi: <http://pennyreid.ninja/newsletter/>

Goodreads: <http://www.goodreads.com/ReidRomance> **E-**

posta: pennreid@gmail.com ...hey, sen! Bana e-posta gönder ;-)

Daha fazla Penny Reid saçmalığı ister misiniz? Okumaya devam edin:

1. Penny'nin Winston Kardeşler Serisi'nin 5.5 numaralı yeni kitabı *Beard With Me*'ye ön bakış
2. Şehirde Örgü bonus romanı *Neandertal Ekstra İplik Arıyor*'dan bonus bir sahnenin ön gösterimi
3. Penny'nin Kitap Listesi

SNEAK PEEK: BEARD WITH ME, WINSTON KARDEŞLER KİTAP #5.5

EYLÜL 2019'DA GELİYOR

"Hiçbir şey fıstık ezmesinin tadını karşılıksız aşk kadar güzel alamaz."

CHARLES M. SCHULZ, CHARLIE BROWN / PEANUTS

Scarlet

Mayıs 2004

Koro odasına giden yol uyarı bantlarıyla kapatılmıştı. Yutkunarak dikkatimi sarı banttan koridora, oradan da kapının yanındaki beyaz afiş panosuna yönelttim. Tabela bir şövale üzerine yerleştirilmişti ve üzerinde ISLAK BOYA - GİRMEYİNİZ yazıyordu.

"Hayır, hayır, hayır, hayır" dedim tabelaya, gözlerim tekrar sarı banda kaydı.

Sessiz bir umutsuzluk sesi yuvarlanırken öğle yemeğimin bulunduğu kâğıt torbayı kavradım. Kalbim dört nala atıyor, çukurlarım terliyor, dilimin tadı korkudan ekşiyordu.

Resmi olarak koro odasında yemek yememe izin verilmiyordu. Kimsenin yoktu. Ama birinci sınıfın başlarında gizlice içeri girip iki sıra sandalyenin arasına saklanmış, Bayan McClure ders planlama saati için gelmeden önce içeri dalmaya dikkat etmişim. Dördüncü ders için zil çaldıktan sonra, öğrencileri içeri daldığında fark edilmeden çıkma konusunda oldukça yetenekli hale gelmişim.

Bu son (neredeyse) iki yıldır işe yaramıştı ama bugün işe yaramayacağı açıktı. Daha da kötüsü, yaz tatilinden önce okulun son ayıydı. Bütün bir yılı yemekhanede yemek yemeden geçirmişken yemekhanede oturacak bir yer bulmanın sinsi bir yolu yoktu.

Çok ama çok eski sırt çantamın yeni onarılmış kayışını çekiştiriyorum -bazıları bunu antika bile sayabilir- Yiyecekleri içine doldurdum, sertçe

Göğsümde kabaran hüsrân yüzünden hareketlerim sakarlaştı. Ama sonra durdum, yavaş ve derin bir nefes aldım ve titreyen ellerime ve çarpan kalbime sakin olmalarını söyledim.

"Okyanus sahile nasıl merhaba der?" Kendi kendime sordum ve sessizce cevabı verdim: "Küçük bir dalga verir."

Bu aptalca şaka boğazımın gevşemesine yardımcı oldu ve küçük bir tebessüm ettim, içinde bulunduğum duruma hafifçe gülerek kendimi azarladım.

Aptal olma. Önemli bir şey değil. Her neyse.

Hayatımın ilk on dört, yakında on beş yılı bana pek çok değerli ders öğretmişti. Bunların en önemlilerinden biri, hayal kırıklığının büyüklüğünün beklentilerin büyüklüğü ile doğru orantılı olduğuydu. Bunu bir süredir biliyordum, ancak bu kavram nihayet bu yıl fizik dersinde Newton'un üçüncü yasasını öğrendiğimizde zihnimde somutlaşmıştı: *Her etki için eşit ve zıt bir tepki vardır.*

Öyle değil mi?

Bu, hayat, umutlar, hayaller ve beklentiler için de geçerliydi.

İlk hatam koro odasına güvenmek oldu. İkinci hata ise tüm hafta sonu boyunca bu anı dört gözle beklememe izin vermektir. Sessiz, klimalı bir yerde öğle yemeği yemek bir lükstü. İnsanlardan arınmış, böceklerden arınmış, böcek gibi davranan insanlardan arınmış. Artık öğle yemeğimi böcek-insanlardan uzakta yiyebileceğim hiçbir yer yoktu.

"Hadi ama Scarlet. Sen daha iyi bilirsin," diye mırıldanarak gözlerimi devirdim ve omurgamı sertleştirdim. "Daha kötüsü de olabilirdi. Okulun ilk ayı olabilirdi."

Gülümseme çatlağım genişledi ve çantamın zorlu fermuarına dönerken okulun ilk ayı olmadığına şükrederek iç çektim. Dikkatli olmam gerekiyordu. Belli bir noktadan sonra açılırsa tekrar açılmazdı ve günün geri kalanını kitaplarım ve kâğıtlarım etrafa saçılmış halde geçirirdim.

Ayrıca, içine dikmek için yeni bir fermuar bulmam gerekecekti ve bu da zor olacaktı. Teneke kutu ve cam geri dönüşümüne yardım etmesi karşılığında genellikle giysi ve benzeri eşyalar için kaynağım olan Blythe Tanner, babam iki ay önce babasının karnını deşmekle tehdit ettiğinden beri benimle konuşmuyordu. Babası hurdalığın sahibiydi ve babam çalıntı arabaları hurdalığında saklamak istiyordu. Bay Tanner -suçlu olmadığı için- reddetti.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve on yaşındayken öğrendiğim bir numarayı kullanarak ürpertiği -ve babamla ilgili düşünceleri- hemen kovaladım.

Senaryolu komedi dizisi gibi bir durum. *İyi yaşlı baba, her zaman bağırsaklarını deşmekle tehdit eder. Ne karakter ama!*

Evet. Kendi kendime çok konuştum. Kendime bir sürü şaka yaptım. Hatta kendi kendime şakalar bile yapardım. Sanırım insanların birileriyle konuşmaya ihtiyacı vardı ve çoğunlukla sohbet için etrafta sadece ben vardım. İşte böyle.

Gözlerimi kapatarak yere diz çöktüm ve kitap çantasını dikkatlice muşamba zemine yerleştirdim, böylece yiyeceğimi yavaşça içine sokabildim. Gözlerim kapalıyken, genellikle arka plan gürültüsü olan sesler keskinleşti ve ses seviyesi arttı. Konuşan ve yemek yiyen öğrencilerin gürültüsü bir uğultuya dönüştü; tepsiler masalara konuyor, gazoz kutuları açılıyor, kahkahalar atılıyordu.

Midem çöktü ama sadece yarım saniyeliğine. Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırarak hemen midemin kendi etrafında dönmesini ve orta kısma geri dönmesini istedim. Midemin batması için zamanım yoktu, özellikle de bu kadar aptalca bir şey için.

Öğle yemeği kırk beş dakika içinde bitecekti. *Kırk beş dakika ö n e m l i bir şey değil. Bir yolunu bulurum.* Her ihtimale karşı çantamın ön cebiyle oynuyormuş gibi yaparak seçeneklerimi gözden geçirdim.

Yemekhane bir olasılık değildi. İçeride beni iki seçenek bekliyordu: Diğer Iron Wraiths çocuklarıyla oturmaya çalışmak ya da başka biriyle oturmaya çalışmak, çünkü boş masa olmayacaktı. Yeşil Vadi tıka basa doluydu, çok fazla çocuk ve çok az yer vardı.

Demir Haydutlar'ın çocuklarıyla oturamazdım. Babam Kulüp Başkanı olduğu için büyük olasılıkla bana izin verirdi ama bunu yapmaya cesaret edemezdim. Prens King muhtemelen dikkatimi çekmek ya da beni kızdırmak için korkunç bir şey yapmaya çalışacaktı ve sonra Carla Creavers Prens'in dikkatini çekmek için bir şey yapacaktı - belki Cletus Winston'la flört edecekti - ve sonra kavga çıkacak ve hepimiz ceza alacaktık.

Ama başka kimseyle oturamazdım. Kimse sınıf projeleri için benimle ortak olmak istemiyordu -asla- ve açıkçası onları suçlamıyordum. Öncelikle, kim çocuklarının Wraith'lerin çocuklarından biriyle takılmasını ister ki? Özellikle de başkanın kızıyla. İkincisi, kıyafetlerimin ve görünüşümün durumu hakkında hiçbir yanılsama içinde değildim. Lisede kıyafet ve görünüm *her şeydir* ve sekizinci sınıftan beri lakabım *Kokulu Scarlet* ya da *Terli Scarlet* arasında gidip geliyordu. "Normal" çocukların hiçbirinin beni öğle yemeği masalarında oturtmak istemeyeceğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Bir başka seçenek de kafeteryanın hemen dışındaki koridordu, ama bu olasılığı hemen reddettim. Müdür Sylvester öğrencilerin koridora çıkmasını yasaklamıştı.

Geçen ay Cletus Winston ve Prens King yumruk yumruğa kavga ettikten sonra öğle yemeği sırasında koridora girmişlerdi. Artık yasak bölgeydi ve sıkı bir şekilde devriye geziliyordu.

Bir ses dikkatimi çekti, tuvalet sifonunun sesi ve başımı ona doğru çevirdim. Birkaç saniye sonra iki kız banyodan çıktı, derin bir sohbete dalmışlardı. Gözlerimi kitap çantama indirdim ve onlar beni umursamadan yanımdan geçip giderken ben de oynuyormuş gibi yapmaya devam ettim. Sesleri azalır azalmaz dikkatimi kızların banyo kapısına verdim.

Tabii ya!

Öğle yemeğimi güvenli bir şekilde sırt çantama geri sokup fermuarı kapattıktan sonra çantayı omzuma aldım ve ayağa kalktım, kararım bariz bir seçimle kolaylaşmıştı.

"Bir tuvalet diğerine ne dedi?" Kendi kendime mırıldandım, banyoya doğru yürüdüm ve kafamda cevapladım: *Kızarmış görünüyorsun.*

Şaka karşısında dudaklarım kıvrıldı ve kıkırdadım. "Kızarmış görünüyorsun. Bu çok komik. Ya da belki şöyle olabilir, *kaka yapmış* gibi görünüyorsun. Ya da, *kızgın* görünüyorsun." Son espri beni yine güldürdü ve başımı kendime doğru sallayarak, "İyiymiş Scarlet," diye mırıldandım. Bunu yazmalıyım-"

Espri seçeneklerim arasında o kadar kaybolmuştum ki, beklenmedik bir şekilde açılan çocuğun banyo kapısına neredeyse çarpıyordum, geriye ve yana doğru zıplayarak kasiğime gelen bir kapı kolunu kaçırdım. Ancak hızlı düşünmem, omzumun ve göğsümün banyodan çıkmakta olan çocukla çarpışması anlamına geliyordu, bu da kıcımın üzerine geriye doğru düşmem anlamına geliyordu.

Her eylem için eşit ve zıt bir tepki vardır. Daha önce de belirttiğim gibi, bu yasa hayat, umutlar, hayaller, beklentiler ve farklı hızlarda hareket eden kütleler için geçerlidir, özellikle de bu kütlelerden biri kocaman bir çocuk, diğeri de bensem.

"Sen-" diye başladı çocuk, bana doğru aceleyle bir adım attı, ama sonra konuşmayı ve hareket etmeyi aynı anda bıraktı.

Göğsümde yeni bir korku dalgasıyla donup kaldım, yüzümü ekşitmemek için mücadele ettim, üstelik bunun tek sebebi de kuyruk sokumumdaki ağrının birkaç gün boyunca devam edecek olması değildi. Beni kazara yere düşüren bu çocuğun Green Valley futbol takımının yıldız oyun kurucusu, her kızın hayalindeki erkek arkadaşı ve ezelden beri gizli aşkım olan Billy Winston'dan başkası olmadığını anlamak için başımı kaldırmama gerek yoktu.

Oh, ayrıca? Benden nefret ediyordu.

Yani . . .

"Scarlet," dedi ve sonra sesi düzleşerek sinirli bir of çekti. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım, gözlerimi ayaklarından ayırmadan gitmesini bekledim.

Ama gitmedi. Gitmek üzereymiş gibi ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı ama gitmedi.

"İşte," dedi huysuzca, elini uzatırken sesi sabırsızlıkla doluydu. "Kalkmana yardım edeyim."

İçgüdüsel olarak çenemi göğsüme bastırdım ve donup kaldım, sıcaklık boynuma ve yanaklarıma tırmanıyordu.

Sadece git, demek istedim. Git işte!

Bir an geçti ve sonunda elini bıraktı. Bir an daha geçti ve bir iç çektiğini duydum. Başka bir şey söylemeden etrafımda dolaşmaya başladı ve ben de ayak seslerinin onu uzaklaştırmasını dinledim, ta ki sesler kafeteryadaki neşeli konuşmalar tarafından yutulana kadar.

Ancak o zaman nefes almaya izin verdim, ama az önce olanları düşünmeme izin vermedim.

"Hayır. Hiçbir şey olmadı," dedim. "Hiçbir şey olmadı. Ayağım takıldı ve düştüm. O hiç burada değildi. Hiçbir şey olmadı."

Olayların yeni versiyonuna neredeyse inanarak, tüm o sinir bozucu, ağırlı hisleri karanlık bir köşeye ittim ve kendime başka bir fıkra anlatmaya karar verdim.

Hâlâ yerde otururken fısıldadım: "Dört tekerleği olan ve uçan şey nedir? . . . Bir çöp kamyonu."

En sevdiklerimden biriydi ve genellikle beni güldürür ya da en azından gülümsetirdi. Ama bugün değil.

**** SON GİZLİ BAKIŞ ****

Ön Sipariş Benimle Sakal Eylül 2019'da Geliyor

KISA GÖZ ATIN: NEANDERTAL EKSTRA İPLİK PEŞİNDE (KINDLE UNLIMITED'DA ŞİMDİ MEVCUT!)

Silinmiş Sahne: Ağlama Pornosu

Yazarın Notu: Bu sahne çoğunlukla çıkarıldı çünkü Uygunsuz Evlilik zaten 150 bin kelimeydi (çok uzun) ve nereye koyacağımı bulamadım. Sahne, kitap yayınlandıktan kısa bir süre sonra Under the Covers Book Blog'da paylaşıldı. Ayrıca, bu sahneyi Mayıs 2018'de Seattle'daki Third Place Books'ta bir imza günü ve okuma sırasında okudum.

"OFİSTE MİSİN?" Dan'in sesi diğer odadan bağırdı ve ben donakaldım. "Bir masa oyunuyla ilgilenir misin?"

Olamaz!

Şaşkın ve dehşete düşmüş bakışlarım bilgisayar ekranından kapıya yöneldi, tam o sırada Dan içeri girdi, "Evet demek zorundasın demiyorum, ama demezen bu işin nereye gittiğini sorgulayacağım."

Burnumu çektim, burnumu sildim ve mendili dudaklarıma bastırdım. Sesime güvenmiyordum ama daha da önemlisi ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Belli ki ağlıyordum ve bu konuda yalan söylemek aptalca görünüyordu.

Dan aniden durdu, gözleri şaşkınlıktan büyümüştü. Şimdi şaşkın ve dehşete düşmüş görünüyordu. Ve endişeli.

"Sorun nedir?"

Yakalanmışım.

"Bir şey yok." Dizüstü bilgisayarını aceleyle kapattım ve gözlerimin kızardığını ve yüzümün muhtemelen lekeli olduğunu bilerek ayağa fırladım.

"Kat, burada oturmuş ağlıyorsun." Odanın içine doğru ilerledi, sanki köşelerden birinde bir canavar saklanıyormuş gibi etrafına bakındı. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Gerçekten önemli bir şey değil."

Önümde durarak bilgisayarına dik dik baktı, sonra yüz ifadesi üzerimde gezinirken yumuşadı. "Kit-Kat, bana sorunun ne olduğunu söyle. Lütfen."

"Dan, söz veriyorum, bir şey yok-"

"Her şeyi yaparım, ihtiyacın olan her şeyi. Her ne olursa olsun, bunu senin için doğru hale getirmeme izin ver. Kuzenin miydi? O-"

"YouTube'du!" Çenemi düşürdüm, saçlarım öne düştü. Onun endişesi kalbimi kırıyordu. Ama en çok utandığımı hissettim. Gerçekten, çok utandım.

"Ne?" diye sormadan önce durakladı. YouTube neydi?"

"Ben ..." Bilgisayar ekranını işaret ettim ama ona gözlerimi göstermedim. "Bilirsin işte, YouTube'da video izliyordum."

"Ne tür videolar?" Parmağını çenemin altına yerleştirerek bakışlarımı tekrar onunkine çevirmeye zorladı.

Derin bir nefes alarak isteksizce itiraf ettim: "Hüzünlü olanlar." Gözlerini kırptırdı. "Ne gibi?"

"Mesela ... şu küçük kız gibi" -ben itiraf ederken dikkatim omzunun üzerinden geçti- "bir köpeği vardı ve köpek onu o kadar çok seviyordu ki gittiği her yere onunla birlikte gidiyordu. Sonra köpeğe bir araba çarptı ve onu kurtardı. Çok üzücüydü. Sonra diğer köpek ortaya çıktı ve onunla ilgilendi. Ve sonra o köpek-"

"Dur bir dakika. Sakin ol." Sesim çatallaştığında beni kucakladı ve elini saçlarımda gezdirdi. "Bu kızı tanıyor musun? Bu yüzden mi üzgünsün?"

"Hayır. Onu tanımıyorum. Ben bir şey yapıyorum ve bu şeyden gurur duymuyorum. Ama yine de yapıyorum, ne zaman ihtiyacım olsa ..." Takım elbisesinin önünü kavradım, cümleme devam edemiyor ve tam bir ucube olduğumu kabul ediyordum.

"İhtiyaç duyduğunda mı?"

"Ne zaman ağlamam gerekse," dedim aceleyle, bir utanç dalgası alnımdan ayak parmaklarıma doğru iniyordu. Kahretsin. Bu en kötüsüydü. EN KÖTÜSÜ! Gah!

"Ben ..." Beni omuzlarımdan tutarak uzaklaştırdı, kısılmış gözleri yüzümde geziniyordu. "Anlamıyorum."

"Ağlama pornosu izliyorum," diye gerçeği söyledim.

"Uh. . ." Dan ciddi bir şaşkınlıkla odaya baktı. "Yani ağlarken seks yapan insanları mı izliyorsun?"

"Hayır! Hayır, o değil. YouTube'daki hüzünlü-mutlu şeylerin videoları gibi," diye açıkladım, Dan'den başka her yere bakarak, sesim kısıktı. "Aktif görevden eve dönen askerlerin okuldaki çocuklarına sürpriz yapması gibi. Ya da,

Cesaret, yavru köpekler, kalıcı aşk gibi şeyler hakkında hikayeler. Beni ..."
yapacağını bildiğim şeyler.

Tanrım.

Halının içinde kaybolmak istedim.

"Oh," dedi düşünceli bir şekilde ve sonra ekledi, "*Up*'ın ilk on dakikası gibi."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Pardon?"

"Pixar filmi *Up*'ın ilk on dakikası mı?" Kaşlarını kaldırdı, yüzünde yargısız bir ifade vardı. "Hani çocuklar vardır ya, çok sevimlidirler. Kızın da azmi var, anlıyor musun? Ve büyüdüklerinde evleniyorlar ve çok mutlular, ama bebek sahibi olmaya çalışıyorlar ve . ." Dan'ın yüzü büküldü ve kendini yeniden düzenledi, gözleri odağını kaybetti. "Sonra doktora gidiyorlar ve kadın ağlıyor ve adam kendini çok çaresiz hissediyor, çünkü bu kadını seviyor" -sözlerine vurgu yapmak için ellerini kullanarak göğsüne vurdu- "onu seviyor, seviyor ve ona en çok istediği şeyi veremiyor." Gözlerini kırıştırdı.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Bu seni ağlatıyor mu?"

"Evet. En kötüsü. Bir filmin en hüzünlü on dakikası.

Lanet olası Pixar ve hüzünlü filmleri. Sen buna ne diyorsun?" "Ağlama pornosu mu?"

"Evet. Siktiğimin ağlama pornosu. Bu film en ağlama pornosu."

Buna güldüm -ona, bana ve bize- gözlerimi sildim ve burnumu çektim. Beklediğim tüm tepkiler arasında kabullenme ve empati listede yoktu.

Bu adam.

Bu adam.

İnanılmazdı.

Bu sırada Dan dizüstü bilgisayarımın ekranını kaldırdı ve Kleenex kutusuna uzandı. "Peki, ne izliyoruz? Biraz daha mendil alayım mı?"

**** BONUS SAHNESİNİN SONU ****

[Neanderthal Seeks Extra \(Yarns\) şimdi Kindle Unlimited'ta!](#)

PENNY REID'İN DİĞER KİTAPLARI

Şehirde Örgü Serisi

(Çağdaş Romantik Komedi)

Neandertal İnsan Arıyor: Akıllı Bir Romantizm (#1)

Neandertal İnsanla Evleniyor: Daha Akıllı Bir Romantizm

(#1.5) Faydasız Arkadaşlar: Karşılıksız Bir Romantizm (#2)

Aşk Hacklendi: İsteksiz Bir Romantizm (#3)

Güzellik ve Bıyık: Felsefi Bir Romantizm (#4) İlk Görüşte

Ninja (#4.75)

Sonsuza Dek Mutlu Ninja: Bir Evlilik Romanı (#5)

Flört-ish: Bir Romans (#6) İnsansı Uygunsuz

Evlilik: (#7) Neandertal Ekstra İplik Arıyor

(#8) Şehirde Örgü Boyama Kitabı (#9)

Winston Kardeşler Serisi

(Çağdaş Romantik Komedi, *Güzellik ve Bıyık*'ın yan ürünü) *Güzellik ve Bıyık*

(#0.5)

Truth or Beard (#1) Grin

and Beard It (#2) Sakal

Bilimi (#3)

Akılda Sakal (#4) Dr.

Strange Sakal (#5)

Benimle (#5.5, 2019'da çıkacak) Sakal

Sakal İhtiyaçları (#6, 2019'da çıkacak)

Hipotez Serisi

(Yeni Yetişkin Romantik Komedi)

Kimya Elementleri: ÇEKİM, ISI ve YAKALAMA (#1)

Fizik Kanunları: HAREKET, UZAY ve ZAMAN (#2)

İrlandalı Oyuncular (Rugby) Serisi - L.H. Cosway ve Penny Reid tarafından

(Çağdaş Spor Romantizmi) *Fahişe*

ve Ermiş (#1) Peri ve Oyuncu (#2).

Cad ve (#3)Karı) Varlet ve

Röntgenci (#4) _____ .

Sevgili Profesör Serisi

(Yeni Yetişkin Romantik Komedi)

Tolstoy'u Öpmek (#1)

Galileo'yu Öpmek (#2, Penny'nin 2018-2019 bülteninde ÜCRETSİZ olarak okunabilir)

İdeal Erkek Serisi

(Jane Austen Yeniden Anlatımları Çağdaş Romantizm Serisi)

Gurur ve Baba Şakaları (#1, 2020'geliyor).

de ve Duy) Sense ve Manscaping (#3. .

TBDErkek Topuzları arlılık (#2, TBD)

İkna ve İnsan Elleri (#4, TBD) astırıMantuary

Man (#5, TBD)

Mancave Park (#6, TBD) Emmanuel

(#7, TBD)

İçindekiler

[Başlık](#)
[Sayfası](#)
[İçindekiler](#)
[Telif Hakkı](#)
[İthaf](#)
[Bölüm I](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)

[Bölüm](#)

[II](#)

[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Sneak Peek: Beard With Me, Winston Brothers Book #5.5](#)

[Kısa Bir Bakış: Neandertal Ekstra İplik Peşinde \(Kindle Unlimited'ta Şimdi
Mevcut!\)](#)

[Penny Reid Yazarının Diğer Kitapları](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

